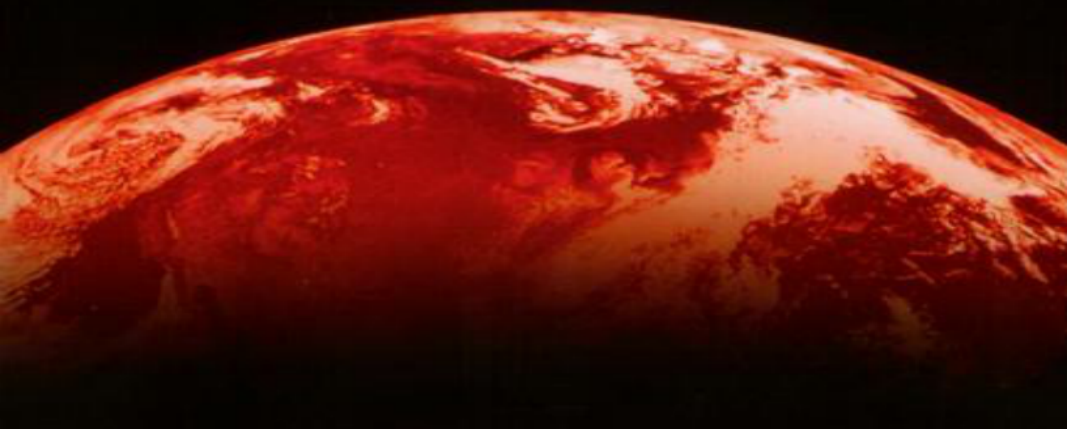

POWERSAT

BEN BOVA

Ben Bova

Powersat

Traducere din limba engleză
Mircea Pricăjan

www.virtual-project.eu

Cuprins

Testul de zbor
Insula Matagorda, Texas
Khartoum, Sudan
Powersat
Taos, New Mexico
Numărătoare inversă până la lansare
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Khartoum, Sudan
Ferma Thornton, Love County, Oklahoma
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Retrospectivă: Ziua Podurilor
Austin, Texas
New York City
Insula Matagorda, Texas
Apartamentul lui Dan Randolph
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Deasupra Parcului Statal Insula Gâștei, Texas
Kyoto, Japonia
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Seattle, Washington
Insula Matagorda, Texas
Austin, Texas
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Ranchul Thornton, Oklahoma
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Întâlnirea trimestrială a consiliului director
Insula Matagorda, Texas
Motelul Astro
Planificarea
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Caracas, Venezuela

Motelul Astro
Insula Matagorda, Texas
Petrecerea uraganului
Motelul Astro
Hangarul B
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Buncărul
Insula Matagorda, Texas
Caracas, Venezuela
Apartamentul lui Len Kinsky
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Lamar, Texas
La Marsa, Tunisia
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Washington, D.C.
Boulder, Colorado
Insula Matagorda, Texas
Nashua, New Hampshire
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Aeroportul Internațional din Dubai
Cosmodromul Baikonur, Kazahstan
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Ranchul Thornton, Oklahoma
Langley, Virginia
Insula Matagorda, Texas
Baikonur, Kazahstan
Insula Matagorda, Texas
Acumulare de forțe
Orbita inferioară a Pământului
Insula Matagorda, Texas
Marsilia
Insula Matagorda, Texas
Deasupra Atlanticului
Washington, D.C.
Orbita geostaționară
Marsilia
Orbita geostaționară
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.

Insula Matagorda, Texas
Powersat
Marsilia
Powersat
Biroul Oval
Portavionul USS *Harry S. Truman*
Marsilia
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Despre autor

Această carte este dedicată celor care
și-au dat viața la granița cu cerul.

Testul de zbor

– California la orizont.

Pilotul de încercare Hannah Aarons vedea linia coastei ca pe o dâră de-un negru șters întinzându-se foarte, foarte jos de-a latul orizontului curbat. Dincolo de hubloul gros din cuarț al carlingii, cerul de pe toată întinderea aceluia orizont era luminat de venirea unei noi dimineți, pierzându-se într-un violet intens și ajungând într-un sfârșit deasupra ei în negrul spațiului infinit.

Avionul spațial săgetă de-a curmezișul cerului cu viteza de Mach 16 și traversează coasta Californiei la o altitudine de 60 085 de metri, exact pe direcție. Prin viziera căștii de la costumul etanș de presiune, Aarons văzu cum, atunci când mușcă din atmosfera firavă, îndreptându-se către terenul de aterizare de pe Insula Matagorda din golful coastei texane, botul de titan al avionului începu să strălucească. Șuieratul subțire al aerului rarefiat care se freca de carlingă se făcu auzit.

– Exact la țanc, Hannah, auzi în căști vocea controlorului de zbor. Începi manevra de coborâre în treizeci de secunde.

– Recepționat, coborârea în treizeci, răspunse ea.

Când botul avionului spațial se ridică ușor, linia orizontului dispăru din câmpul ei vizual. Tot ce putea vedea acum era negrul necuprins al spațiului de deasupra. Se concentrează asupra ecranelor de afișaj de pe panoul de control. Indicatorul digital al contorului Mach începu să coboare: 16, 15.5, 15... Când, sub acțiunea forței gravitaționale, chingile de la umeri ale harnașamentului de protecție începură să strângă prea tare, Hannah își percepu respirația aspră și chinuită. Cu coada ochiului văzu muchia din față a aripilor scurte și îndesate ale avionului căpătând o nuanță mohorâtă de rubiniu intens. În câteva secunde, știa, acestea aveau să devină vișinii.

Deodată, avionul plonjă atât de puternic, încât Hannah se lovi dureros cu nasul de viziera căștii. Dacă n-ar fi avut harnașament de protecție, probabil că și-ar fi rupt gâtul. Icnii, pradă unui șoc de moment. Aerul de dincolo de bolta carlingii începu să urle, aruncând asupra-i jerbe țipătoare de flăcări portocalii.

– Intru în coborâre! strigă ea în microfonul din cască, trăgând în același timp de maneta de control în formă de T din partea stângă.

I se părea că brațele ei, chiar dacă erau susținute în chingile protectoare, cântăreau câte zece tone fiecare. Avionul se zdruncina atât de tare, încât vederea i se încețoșă. Manșa părea blocată; nu o putea clinti din loc.

– Mecanismele servo sunt înțepenite, spuse ea cu o voce în creștere.

Prin crâncena strălucire din afara carlingii reușea să vadă foarte,

foarte jos pământul. *Păstrează-ți calmul*, își impuse. *Păstrează-ți calmul!*

– Trec pe comandă manuală, strigă, apăsând cu degetul butonul ce activa sistemul suplimentar de comandă manuală al avionului.

Niciun răspuns!

Avionul își continuă picajul șuierător, clătinându-se dintr-o parte în cealaltă asemenea unei frunze desprinse din copac, izbind-o dureros de pereții carlingii înguste.

– Catapultează-te! se auzi puternică și înnebunită vocea controlorului. Hannah, cară-te dracului de acolo!

Avionul se răsucea acum bezmetic, scuturând-o în scaun în vreme ce sfâșia aerul plonjând fără control spre sol. Simți în gură gustul sângelui. Balonul gonflabil al costumului ei gravitațional îi strângea viscerele ca pasta de dinți într-un tub.

– Hannah! Sunt Tenny. Catapultează-te de acolo, acum!

Ea încuviință din cap înăuntrul căștii. Nu-i venea în minte nicio altă soluție. Nicio altă alternativă. *Pasărea asta-i pe ducă*. Trebui să depună un efort imens ca să-și croiască drum cu mâna dreaptă de-a lungul scaunului către butonul roșu de urgență al catapultei. Chiar în vreme ce, cu un efort supraomenesc, îndepărta capacul protector, aripa stângă a avionului se spulberă cu un scrâșnet îngrozitor, răsturnând avionul cu capul în jos.

Brațul lui Hannah se rupse de la încheietură. O durere incandescentă o fulgeră până la umăr. Încă mai încerca să apese butonul de catapultare, când avionul spațial se frânse în șase bucăți arzătoare și căzu spre pământ într-o dâră de fum ca de meteorit, împrăștiind resturi pe o arie de mai multe sute de kilometri pătrați de câmpie din vestul Texasului.

Insula Matagorda, Texas

Dan Randolph stătea în fața ferestrei largi a biroului său, privind încruntat solul hangarului. Din camionul parcat afară, în bătaia soarelui arzător de vară, doi tehnicieni aduceau înăuntru o bucată contorsionată de epavă, purtând-o pe brațe cu grijă, de parcă ar fi fost cadavrul unui camarad căzut la datorie. O parte de aripă chiar părea a fi un cadavru; era atât de înnegrită și deformată, încât cu greu i-ai fi putut ghici forma inițială.

Conturul zvelt al avionului spațial era desenat pe podeaua hangarului cu bandă adezivă albă, lată. Pe măsură ce erau aduse din teren bucățile de epavă, tehnicienii și anchetatorii cazurilor de prăbușire de la FAA⁽¹⁾ și Departamentul Național de Siguranță a Transportului le așezau în locurile potrivite.

– De-ndată ce vor pune toate bucățile la locul lor, murmură Dan, vor putea începe autopsia.

Saito Yamagata stătea lângă Randolph cu mâinile împreunate la spate, cu capul plecat, a compasiune.

– La fel de bine ar putea să-mi facă și mie autopsia, spuse Dan. Sunt ca și mort.

– Daniel, ești prea tânăr ca să vorbești așa, îi replică Yamagata.

Dan Randolph îi oferi fostului său șef o privire posacă.

– Mi-am câștigat dreptul să vorbesc așa, spuse el.

Yamagata zâmbi forțat. El zâmbea aproape totdeauna, indiferent de situație. Fondator și președinte al unei tinere dar viguroase corporații aerospațiale japoneze aflată în plină ascensiune, Yamagata avea multe motive să zâmbească. Purta un costum Saville Row la trei piese de-un albastru celest, cu un ecuson mic prins la reverul sacoului: un cocor în zbor, blazonul familiei. Părul lui negru, pieptănat pe spate de la fruntea lui lată, începea să arate urme de încărunțire pe la tâmpile. La un metru optzeci, cu aproape trei centimetri mai mult ca Randolph, era cel mai înalt membru al familiei sale. Cândva, Yamagata fusese slab ca lama săbiei unui samurai, dar ultimii ani de viață tihnită începuseră să-i rotunjească pântecul și să-i uniformizeze trăsăturile feței. Ochii lui, însă, păstrau același licăr cercetător, pătrunzător, vicleni.

Dan era doar în cămașă, cu mânecile sumese până deasupra coatelor. Bărbat de greutate mijlocie cu constituție solidă, el avea un aer combativ, în parte fiindcă nasul îi fusese rupt cu câțiva ani în urmă într-o încăierare cu trei muncitori japonezi. Când zâmbea, însă, femeile găseau arătos chipul lui aspru, iar el știa să fie fermecător atunci când trebuia. Acum nu se simțea nici pe departe așa. Ochii lui

cenușii, care deseori scânteiau de parcă s-ar fi amuzat în secret de nesăbuiința lumii, acum erau triști, sumbri, aproape înfrânți.

Avionul spațial fusese visul lui; pariasse pe el tot ce avea, tot ce putea cere și împrumuta. Compania lui, Corporația Astro Manufacturing, avea să arate lumii cum putea face bani în spațiu o firmă privată. Acum, visul acela zăcea contorsionat și frânt pe podeaua hangarului.

Dan observă în colțul îndepărtat al hangarului o siluetă mică și zveltă: Gerry Adair, pilotul de rezervă al companiei, un tip costeliv; din depărtare semăna cu un puști cu pistrui și păr roșcat. Adair se holba în tăcere cum era așezată epava pe podea. Se dăduse deseori în spectacol cu Hannah Aarons; ea fusese cea serioasă, el glumețul exuberant, neastâmpărat. Stătea acolo precum un adolescent disperat, în vreme ce tehnicienii aduceau înăuntru bucățile înnegrite și răsucite ale aeronavei pe care ar fi urmat să o piloteze și el.

Dan se întoarse cu spatele la geam.

– Azi e a cincea aniversare a Corporației Astro, Sai. Probabil că va fi și ultima.

Bioul era încărcat cu hârtii și rapoarte, un teanc înalt pe vechea masă de scris victoriană, grotesc de masivă, din lemn de nuc negru. Chiar și prin geamul gros, cu două rânduri de sticlă, simțeau vibrația grea și adâncă a macaralei de deasupra, care purta de cealaltă parte a hangarului rămășițele înnegrite ale carlingii avionului spațial, spre echipa de tehnicieni care așteptau să le așeze la locurile lor din reconstituirea de pe podea.

Stând alături de Randolph, Yamagata așează o mână pe umărul bărbatului mai tânăr și spune:

– Dan, dacă-mi dai voie să cumpăr acțiuni la compania ta, poți continua s-o conduci.

Randolph făcu o grimasă.

– Nici vorbă.

– Ai nevoie de capital. Îți ofer...

– Sai, știm amândoi că, dacă îți dau voie să cumperi acțiuni la compania mea, într-un an voi fi în stradă, indiferent cât de mult ți-ar plăcea ideea de-a renunța la mine. O companie ca Astro nu poate avea doi stăpâni. Știi asta, iar eu știu că tu știi.

Zâmbetul lui Yamagata se ofili puțin.

– Probabil că ai dreptate, recunosc el. Dar trebuie să faci ceva, Dan. N-a fost unul dintre președinții voștri cel care-a zis că atunci când începi să dai de belea, beleaua începe să dea de tine?

– Mda, și tot dă până ce-ajungi să dai tu înapoi de ea, băigui Randolph.

Yamagata scutură din cap.

– Ai bunuri de mare valoare, Daniel. Electrosatelitul e aproape gata,

nu-i așa? Numai acesta ar putea valora multe miliarde.

– Dacă va funcționa.

– Sunt convins că va funcționa. Prototipul Yamagata funcționează, nu-i așa?

Randolph aprobă din cap fără tragere de inimă. Ajutase la construirea satelitelui japonez furnizor de electricitate, pe când era angajatul lui Yamagata. Atunci se folosise de reușita prototipului ca să-și câștige susținători pentru propria sa companie, Astro Manufacturing. Yamagata se supăraseră foc, dar, deîndată ce auzise de accident, luase avionul din Tokio și venise. Ca să-și ofere ajutorul, i-a spus lui Randolph. Ca să măture concurența la vreme de cumpănă, și-a spus Randolph.

– Compania ta n-ar fi prima care întâmpină dificultăți fiindcă fondatorul ei a fost prea optimist, prea îndrăgostit de propriile-i visuri.

– Visuri? N-am niciun vis. Sunt un om de afaceri cu capul pe umeri, mârâi Randolph. Poate nu-s un om de afaceri *bun*, dar nu sunt un visător cu ochii deschiși.

Yamagata privi pieziș spre americanul pe care-l cunoștea de aproape zece ani.

– Nu ești? Întrebă el.

– Nu, sări Dan. Avionul spațial este o parte importantă a imaginii de ansamblu. Dacă nu avem acces ieftin și solid pe orbită, satelitul furnizor de electricitate nu-i altceva decât un elefant mare, gras și alb pe cer.

– Un elefant alb?

Yamagata păru încurcat pentru o clipă, dar înainte ca Randolph să se poată explica, el spuse:

– A, da, o extravagantă nefolositoare.

– Ai prins ideea, Sai.

– Așadar, ai de gând să o iei de la capăt cu avionul spațial?

– Da, dacă pot.

Yamagata ezită preț de o bătaie de inimă, apoi spuse:

– Îți pot pune la dispoziție destul capital cât să-ți ajungă încă trei ani, chiar și la nivelul de pierderi la care ești acum.

– Nu, mulțumesc, Sai. Trebuie să mă afund de două ori cât înălțimea mea în rahat de oaie înainte să-ți permit ție sau altcuiva să puneți mâna pe compania mea.

Cu un suspin teatral, Yamagata spuse:

– Îți iei nasul la purtare, Daniel.

Randolph își atinse nasul cârn.

– Ai observat și tu asta?

Ușa biroului se deschise și secretara lui Randolph își vârî capul înăuntru.

– E aici Joe Tenny. Înzmormântarea doamnei Aarons e programată

pentru...

Tenny se strecură pe lângă ea. Era un bărbat scund, îndesat, încruntat, îmbrăcat într-o cămașă descheiată la gât și un blazer mulat, gri-argintiu, tras peste talia unei perechi de jeanși noi.

– E timpul să plecăm la înmormântarea lui Hannah, șefu', declară el în stilul lui abrupt, care nu lăsa loc de discuții inutile. Conduc eu.

Khartoum, Sudan

Asim al-Bashir ședea calm cu mâinile împreunate peste pânțele în vreme ce toți ceilalți din jurul mesei se felicitau cu voioșie între ei. Proștii! își spuse el, dar își păstră pe fața rotundă, cu barbă neagră, o expresie atent distantă.

Se autointitulaseră Cei Nouă. Nu le trebuia un nume poetic, unul care să fie o declarație a curajului și îndrăzelii lor. Doar Cei Nouă. Lucrau în secret, făceau planuri în secret, chiar și victoriile le sărbătoreau în secret.

Acolo, în sordida sală de conferințe a hotelului, care mirosea înțepător a scortişoară și a ulei ranced de gătit de la bucătăria din capătul coridorului, cei mai mulți dintre ei purtau straiile tribului lor, inclusiv gazda sudaneză, care ședea în capul mesei înfășurată într-o *djellaba* albă, cu turbanul în cap. Acolo, în capitala năruită a Sudanului în devălmășie se aflau într-o siguranță reconfortantă, departe de ochii iscoditori ai lumii și de asasinii nămiți ai Occidentului. Cel puțin, așa credeau ei. Al-Bashir era îmbrăcat într-un costum de afacerist occidental, deși nu suporta să poarte cravată.

– L-am oprit pe american, spuse sauditul înalt și bărbos, cu ochii scânteindu-i fericire. Visurile lui s-au frânt în atâtea bucăți ca și așa-zisul lui avion spațial.

– Dar ei nu-și dau seama că noi suntem răspunzători de prăbușire, spuse sudanezul cu piele neagră ca tăciunile. Ei cred c-a fost un accident.

– Cu atât mai bine, replică sauditul. Lasă-i pe necredincioși să creadă asta. Nu dorim să atragem atenția asupra noastră.

Ceilalți murmurară a aprobare. Exilatul irakian, cândva general și încă îmbrăcat într-o uniformă militară verde-oliv, era președintele oficial al grupului. Se întâlneau rar și pe furiș. Nu era înțelept din partea lor să stea laolaltă prea multă vreme. În pofida tuturor precauțiilor, în pofida tuturor izbânzilor lor, yankeii și câinii lor de salon încă mai aveau un arsenal puternic pe care să-l folosească împotriva lor.

– Scopul întâlnirii acesteia, spuse generalul, vocea lui profundă și bogată răsunând îndeajuns de tare încât să-i reducă la tăcere pe toți cei din jurul mesei, este să hotărâm unde să lovim data viitoare.

– Cu Randolph am încheiat-o, spuse egipteanul care concepusese sabotarea avionului spațial. În trei luni de zile, conturile Corporației Astro Manufacturing vor fi blocate. Poate chiar mai curând.

Al-Bashir ridică o mână în semn de protest.

– S-ar putea să ne bucurăm prea devreme.

– Ce vrei să spui? se miră sauditul și fața lui uscățivă, cu nas acvilin, se întunecă a nemulțumire.

– Randolph e un om plin de resurse, spuse al-Bashir.

– Și ce-i cu asta? Proiectul lui e schilodit acum, se opuse egipteanul; în pofida ventilatoarelor care se învâртеau leneșe deasupra lor, capul său rotund și chel era acoperit de transpirație. Randolph e terminat, îți zic.

– Poate, admise al-Bashir nu foarte hotărât.

Generalul așezat în capul mesei întrebă, privindu-l pieziș:

– Ce te pune pe gânduri, frate?

Frata? își spuse al-Bashir cu dispreț. *Fanaticii ăștia religioși nu-s frații mei.* Totuși, se strădui să își ascundă disprețul. *Trebuie să-i conving pe maniacii ăștia de seriozitatea situației,* își spuse.

Își împinse scaunul deoparte și se ridică în picioare. Toții ochii erau îndreptați asupra sa; în încăperea domnea acum o tăcere absolută.

– Așa cum am spus, Randolph e un om plin de resurse. Iar Corporația Astro încă mai deține satelitul furnizor de electricitate de pe orbită. E aproape gata.

– Dar fără avionul spațial, proiectul lui n-are cum să reușească, se opuse egipteanul. Îl va costa prea mult să folosească satelitul, să trimită echipaje acolo pentru a-l repara și întreține. Asamblarea lui în spațiu cu ajutorul unor rachete de rând l-a adus la un pas de faliment.

– Adevărat, avionul spațial este elementul cheie pentru utilizarea profitabilă a electrosatelitului, recunosc al-Bashir. Dar satelitul în sine valorează multe miliarde de dolari, nu-i așa? E un lucru demn de luat în seamă într-o învoială, pentru un om cu darul persuasiunii, cum e Randolph.

– Atunci o să-l aruncăm în aer, spuse sauditul, plesnind tăblia mesei cu o mână cu degete lungi. Asta-l va termina pentru totdeauna.

– Asta ne va termina pe noi, replică al-Bashir.

Ceilalți se holbară la el, aproape pe față ostili.

– Dați-mi voie să vă amintesc că victoriile popoarelor noastre împotriva Americii au fost plătite scump. Unsprezece septembrie a fost urmat de distrugerea talibanilor din Afganistan. Intransigența lui Saddam Hussein a dus la invadarea și umilirea Irakului. Chiar și cea mai mare victorie a noastră, Ziua Podurilor, n-a adus altceva decât distrugere și „protecția” permanentă din partea americanilor a terenurilor petrolifere din Golful Persic.

– N-au ocupat terenurile Iranului! sări mulahul.

– Nici ale Arabiei, adăugă sauditul.

– Asta va urma, îi preveni al-Bashir, dacă lovim iarăși deschis.

– Dar ei nu știu că noi suntem răspunzători de defecțiunea avionului spațial, arătă generalul. Prăbușirea a discreditat complet conceptul de avion de felul acesta.

– Asta-i partea bună, spuse al-Bashir. Dar dacă aruncăm în aer electrosatelitul, cum se vor răzbuna americanii furioși pe ai noștri?

Încăperea se cufundă din nou în tăcere. Într-un târziu, generalul spuse:

– Și care-i propunerea ta?

Al-Bashir își reprimă pornirea de-a zâmbi. *Acum ții am la mână*, își spuse el cu convingere. Păstrându-și o mină absolut serioasă, răspunse:

– Recomand să *folosim* electrosatelitul. În propriile noastre scopuri.

Powersat

Plutește în spațiul tăcut și gol la treizeci și șase de mii de kilometri deasupra ecuatorului, un mamut plat de formă pătrată, cu fiecare latură lungă de patru kilometri. La acea altitudine deasupra ecuatorului, orbita lui este exact aceeași cu rotația zilnică efectuată de Pământ: satelitul furnizor de electricitate rămâne mereu deasupra aceluiași punct de pe suprafața Pământului. Din Texas, acesta se vede ca o stea sclipitoare aflată la sud, aproape la jumătatea distanței dintre orizont și zenit. Dacă știi cu exactitate unde să te uiți, deseori îl poți vedea în puterea zilei.

Pentru echipajele care lucrează pe satelit, acesta seamănă cu o mare insulă pătrată. Latura care stă cu fața către Soare scânteiază misterios, iar panourile de celule solare absorb cu lăcomie energia luminii solare și o transformă pe tăcute în electricitate. Partea inferioară a satelitului, cea îndreptată către Pământ, este înțesată cu antene de transmitere a microundelor și coconi care adăpostesc convertorii de energie și tuburile electronice cu câmpuri magnetice, dar și adăposturile temporare pentru muncitori. Striviți de dimensiunea gigantică a electrosatelitului, muncitorii îmbrăcați în costume spațiale mișună agitați prin preajma imensei structuri, cu ajutorul unor dispozitive ca niște cozi de măhuri, alcătuite din nimic altceva decât un motor mic de rachetă și două scări de șa în care să-și sprijine picioarele.

Departa sub ei, pe un teren deșertic gol, închiriat de la administrația statului New Mexico, se află o rețea vastă de antene receptoare, care seamănă cu mii de stâlpi metalici trași în pânză și înfipti în pământ. Rectenele, după cum le numesc inginerii, așteaptă fascicolul de microunde pe care-l va transmite într-o bună zi powersatul.

În 1968, doctorul Peter S. Glaser, inginer la Arthur D. Little Inc., originar din Cambridge, Massachusetts, a inventat satelitul furnizor de energie solară: Powersat.

Ideea lui Glaser era simplă. Celulele solare transformă lumina solară în electricitate; fuseseră folosite la navele spațiale încă de la primul satelit, *Vanguard*, din 1958. De ce să nu construiești un satelit anume conceput încât să genereze electricitate folosind lumina solară continuă din spațiu și s-o transmită la stațiile de recepție de pe Pământ? Tehnica de bază exista deja: celulele solare pentru generarea de electricitate, cum sunt cele folosite la punerea în funcțiune a calculatoarelor de buzunar, și emițătoarele de microunde, care sunt sufletul cuptoarelor cu microunde, pentru a transmite energia la sol. Antenele de receptare de la sol vor converti energia primită prin

microunde înapoi în electricitate.

Singura piedică tehnologică era aceea că electrosateliții trebuiau să fie *mari*, cu laturi de câțiva kilometri. Dar puteau genera mii de megawați de energie electrică și să-i trimită spre Pământ, fără nicio poluare, fiindcă un satelit furnizor de electricitate nu utilizează niciun combustibil. Centrala electrică a întregului sistem solar e Soarele, aflat la o distanță aproximativă de o sută cincizeci de milioane de kilometri față de Pământ.

În anii șaptezeci, NASA și Ministerul Energiei au întreprins un studiu comun al fezabilității proiectului Powersat și au ajuns la concluzia că o asemenea centrală electrică dispusă pe orbită ar costa multe miliarde de dolari. Guvernul american a abandonat ideea fără tam-tam.

Nu același lucru s-a petrecut în Japonia. În februarie 1993, Institutul Spațial și de Știință Astronautică japonez a întreprins primul experiment în spațiu în timpul căruia energia a fost transmisă pe calea microundelor de la o navă spațială la alta. Nivelul de putere n-a fost decât de 900 de wați și experimentul a durat mai puțin de un minut. Dar acesta a fost primul pas al programului japonez Solarsat, având drept scop construirea unui electrosatelit experimental, capabil să trimită la sol zece megawați de energie electrică.

În al doilea deceniu al secolului douăzeci și unu, piața globală de energie electrică crescuse deja la mai bine de un trilion de dolari pe an. Mare parte din această energie era oferită de combustibilii minerali: uleiul, gaz natural și petrol provenit în principal din Orientul Mijlociu. În Japonia, unde corporațiile private și guvernul național sunt într-o strânsă legătură, programul Solarsat a fost încredințat proaspăt înființatei corporații Yamagata Industries, care a construit prototipul unui satelit furnizor de energie solară, plasat pe o orbită inferioară. Satelitul a transmis doisprezece megawați unei stații de receptare din Deșertul Gobi. Programul lui Yamagata era, în intenție, internațional; corporația a angajat ingineri și tehnicieni din multe țări, inclusiv pe Daniel Hamilton Randolph, un inginer electro-energetician, proaspăt absolvent al Institutului Politehnic din Virginia.

În pofida faptului că un electrosatelit de tip Powersat nu folosește nici combustibili minerali, nici radioactivi, cum sunt uraniul și plutoniul, mulți ecologiști s-au opus transmiterii unei raze puternice de microunde prin atmosferă. Aceștia au descris imagini cu păsări prăjite de vii în vreme ce treceau în zbor prin fasciculul de microunde și au pretins că se vor înregistra efecte distrugătoare pe termen lung asupra climei. De aceea, prima stație de receptare japoneză a fost așezată în îndepărtata și puțin populată Mongolie. Iar fasciculul de microunde a fost ținut la un nivel atât de scăzut, încât caii se puteau plimba printre antenele de receptare fără a le dăuna cu ceva.

Imediat ce satelitul de probă a început să funcționeze cu succes, Dan Randolph a luat avionul înapoi spre țara sa de baștină, Statele Unite, și a înființat Corporația Astro Manufacturing. Folosindu-se de succesul japonezilor, a reușit să convingă un consorțiu de magnai americani și vest-europeni să susțină eforturile companiei sale de a construi un electrosatelit la scară întreagă, capabil să transmită la sol zece mii de megawați. I-a convins spunându-le că, deși cheltuielile de investiție pentru construirea unei centrale electrice orbitale vor fi de patru sau de cinci ori mai mari decât cele necesare pentru o centrală electrică nucleară, costurile de exploatare vor fi atât de scăzute, încât proiectul va începe să aducă profit după doar trei ani de la lansare. Și că, atunci când primul satelit construit la scară întreagă va deveni operațional, cheltuielile de investiție pentru următoarele vor scădea considerabil.

Susținătorii lui Saito Yamagata din guvernul japonez i-au spus că ar fi trebuit să se aștepte la trădarea americanului, sau a oricărui alt angajat străin. Yamagata și-a ținut gura și și-a pus la încercare răbdarea. Pe ascuns, l-a urmărit pe Randolph cum își conducea într-un ritm periculos de rapid corporația nou-născută, pentru a produce un electrosatelit utilizabil, în vreme ce eforturile lui înaintau mult mai încet.

Evitând cu grijă solicitarea de fonduri de la orice entitate guvernamentală și inflexibilele norme impuse de o astfel de finanțare, Randolph a angajat sute de muncitori. A închiriat timp și experiență de la NASA pentru a-și instrui echipa și a convins giganți aerospațiali precum Boeing și Lockheed Martin să producă în masă propulsoare pentru rachete, care să înalțe pe orbită echipele de construcție și echipamentul necesar. Chiar și beneficiind de producția în masă, costurile operațiunii au adus Corporația Astro în pragul insolvabilității.

Pe când masivul satelit furnizor de electricitate a prins formă, la multe sute de kilometri deasupra Pământului, fiind apoi propulsat spre poziția lui finală pe orbita ecuatorială, Randolph a însărcinat o echipă de ingineri de elită să conceapă un avion spațial, un vehicul care să se înalțe cu ajutorul unui propulsor de rachetă și apoi să poată ateriza asemeni unui avion pe orice aeroport mare; o aeronavă capabilă să transporte pe orbită o încărcătură utilă mică sau șase muncitori. Aceasta era cheia exploatării economicoase, profitabile, a satelitului furnizor de energie solară. Fără aceasta, alimentarea imensului electrosatelit cu echipe umane de reparare și întreținere ar fi fost prea scumpă, fără a fi lucrativă.

Acum, Randolph își avea propriul satelit de energie solară. Construcția lui era aproape încheiată. Dar proiectul avionului spațial era o ruină și rămăsese fără resurse de finanțare.

Cu excepția ofertei lui Yamagata.

Taos, New Mexico

Dan stătea vizavi de Joe Tenny, inginerul-șef, în vreme ce Gerry Adair pilota bătrânul Cessna Citation, un bimotor cu reacție, spre New Mexico și spre înmormântarea lui Hannah Aarons. Tenny își făcea de lucru cu laptopul, lăsându-și șeful să-și rumege în liniște gândurile.

Într-un târziu, Dan întrebă:

– Cine are grijă de atelier?

– Lynn Van Buren, spuse Joe. O să țină totul sub control până ce ne întoarcem noi.

– Și ea a fost prietenă cu Hannah, nu-i așa?

– La naiba, Dan, nouăzeci și nouă virgulă cinci la sută din personal au fost prieteni cu Hannah. Nu-i putem încolona pe toți spre New Mexico pentru înmormântare.

Consilierul juridic șef de la NASA refuzase cu regret cererea lui Dan de a-i aduce lui Hannah Aarons onorurile cuvenite tuturor astronautilor căzuți la datorie.

– N-a fost un angajat al NASA, îi explicase el stânjenit.

Pe ecranul telefonului, Dan văzuse expresia îndurerată de pe fața bărbatului și se hotărâse să nu forțeze nota. Alma Mater a lui Hannah, Academia Navală, propusese ca aceasta să fie înmormântată la Cimitirul Național Arlington. Dar familia ei voia să o aibă aproape, așa încât Dan luase avionul spre orașul ei natal, Taos, pentru a participa la funeralii.

Ceremonia a fost scurtă și demnă. Rabinul a vorbit despre spiritul neîmblânzit al lui Hannah. Un cor de liceu a cântat imnul marinarilor, „Tată etern, biruitor întru salvare”, adăugând strofa compusă pentru piloți:

*Doamne, păzește-i și ajută-i pe cei ce zboară
Prin spațiul necuprins, nu pentru prima oară.
Fii alături de ei mereu în 'naltul cerului,
În furtuni nimicitoare și-n bătaia soarelui;
O, auzi-ne când ne-nălțăm ruga, ca o rază,
Spre Tine pentru cei ce-n aer pericolul sfidează!*

În briza răcoroasă de dimineață, sub un Soare tot mai puternic, Dan observă că Hannah avea să fie înmormântată nu departe de mormântul lui Kit Carson. Nu-i rău, puștoaico, rosti el în gând. O să fii alături de-un alt cercetaș al fruntariilor. Bună tovarășie.

Cerul era luminos și senin. Razele soarelui îi mângâiau plăcut umerii. Dan se gândi la energia transmisă neîncetat de Soare, de

miliarde de ani. *Dacă am putea converti în electricitate măcar o zecime dintr-un singur procent al acelei lumini solare, lumea nu va mai rămâne niciodată în pană de curent. Niciodată. Și am putea închide toate centrale de energie nucleară și cu combustibili minerali de pe Pământ.*

Adair vorbi șovăitor despre admirația lui pentru Hannah și promise că va duce la capăt munca pe care o începuse ea. Apoi fu rândul lui Dan să rostească puține cuvinte și se întrebă dacă o va putea face fără să-l podidească lacrimile. Înaintă spre mormânt, își șopti regretele și condoleanțele în urechea soțului, a fiicei de zece ani și a mamei ei, imobilizată în scaunul cu rotile. Mototolind discursul pe care i-l scrisese responsabilul cu relațiile cu publicul, Dan spuse simplu:

– S-a întors acasă navigatorul, s-a întors de pe mări. Iar vânătorul, s-a întors și el de pe câmpii și dealuri.

Nu reuși să spună altceva. Nu fără să plângă în hohote ca un copil.

După ce se termină totul, iar Hannah se odihnea sub pământul proaspăt răvășit, Dan, Tenny și Adair porniră spre porțile cimitirului, pe urmele familiei Aarons. Ziariști și echipaje de televiziune forfoteau în fața cimitirului aidoma unui roi de albine zumzăitoare. Numai câtorva prieteni apropiați și colegi de muncă și rudelor de gradul întâi ale lui Hannah li se permisese accesul dincolo de băștinașii cu ochi impenetrabili care păzeau porțile cimitirului, ținând în mâini arme de vânătoare încărcate.

Dan știa că va fi nevoit să dea piept cu reporterii.

Era inevitabil.

– Vrei să-ți eliberez calea? întrebă Tenny cu glas aspru, în vreme ce-și târșăiau picioarele către porțile din fier.

Dan aproape că rânji. Tenny avea constituția unui jucător de fotbal american din linia apărării, nu chiar atât de masiv, dar exact la fel de zdravăn. Dan și-l imaginează pe inginer trecând prin reporteri asemeni unei bile de bowling care doboară popicele.

– Nu, răspunse el, uitându-se la ceata restrânsă care-i aștepta de cealaltă parte a porților. A sosit vremea să încerc să întorc puțin lucrurile în favoarea noastră.

Tenny mormăi:

– Multă baftă.

De îndată ce paznicii deschiseră porțile, reporterii începură să mișune în jurul lui. Dan știa care aveau să fie întrebările, erau mereu aceleași după un accident: Știți ce a provocat prăbușirea? Să însemne asta că proiectul dumneavoastră a luat sfârșit? Ce aveți de gând să faceți mai departe?

Își depărtă brațele pentru a-i liniști, apoi declară, pe cel mai clar și mai autoritar ton al său:

– Cei mai buni anchetatori din lume lucrează în acest moment la stabilirea motivelor care au dus la defectarea avionului spațial. În

clipa de față, tot ce vă pot spune este că e posibil să fi existat o defecțiune la sistemul de control.

– Va mai putea continua Corporația Astro proiectul Powersat?

– Așa avem de gând.

– Dar, după informațiile noastre, sunteți pe jantă.

– Nu tocmai. (Dan le oferi un rânjel îndurerat.) De fapt, am primit deja o ofertă de finanțare care ne va susține în următorii doi ani.

– O ofertă de finanțare? De la cine?

– Nu sunt împuternicit să vă comunic, răspunse Dan, cerându-i în gând iertare lui Sai Yamagata.

Întrebările continuă, multe dintre ele repetându-se. Dan se închipui în postura unui înotător aflat în mijlocul oceanului, împrejmuit de rechini care-i dădeau târcoale întruna, simțind în apă mirosul sângelui său.

Într-un sfârșit, Tenny interveni:

– Avem de prins un avion, șefu’.

Dan încuviință viguros din cap.

– Așa-i. Scuze, oameni buni. Dacă mai aveți nevoie de ceva, mă puteți contacta la biroul meu din Matagorda.

Reporterii se retraseră nemulțumiți, iar Dan, cu Tenny și Adair de-o parte, aproape o luară la fugă către mașina pe care o închiriaseră de la aeroportul Taos.

Când ajunseră la aeroport, însă, Dan fu surprins să vadă încă un reporter așteptându-l pe breteaua de ciment unde era garat avionul.

– Sunt Vicki Lee, spuse ea, întinzând mâna înainte ca Dan să poată rosti o vorbă. De la Global Video News.

Era aproape de înălțimea lui Dan, cu o talie generoasă aflată chiar la granița corpolenței. *Cum îi spun evreii?* se întrebă el. *Zaftig. Nu tocmai voluptuoasă, dar destul de arătoasă să ajungă într-o bună zi prezentatoare de știri*, își spuse Dan. *Dacă mai slăbește puțin. Nu-i, însă, atât de tânără după cum se îmbracă*, observă el, privindu-i jeanșii largi și pulovărul cu un număr mai mare. O față ovală în obrajii căreia apăreau gropițe atunci când zâmbea. Păr castaniu tuns scurt, țepos; ochi de culoarea vinului dulce de Xeres.

– Cum ai ajuns aici înaintea noastră? întrebă Dan, acceptând mâna ei întinsă.

Strângerea de mână era fermă. *Trage de fiare*, concluzionă el.

Vicki Lee zâmbi luminos.

– Am reușit să scap mai repede din mulțimea de la cimitir. Întrebările lor și răspunsurile dumneavoastră erau îndeajuns de previzibile.

– Aha, făcu Dan.

Îi văzu pe Adair și Tenny urcând scările și dispărând în cabina aparatului Cessna.

– Mi-am spus c-o să scot mai multe informații de la dumneavoastră de una singură, fără ca ceilalți neisprăviți să vă tot iscodească.

Fără să vrea, Dan rânji.

– E-n regulă, iată-mă-s. Ai maximum zece minute.

Ochii ei scăpărară, dar imediat duse mâna în poșetă și scoase o cameră video miniaturală. Dan își îndreptă inconștient umerii și își aranjă sacoul. *Probabil că arăt cam aiurea*, își spuse, *dar, la naiba, tocmai vin de la înmormântarea unei bune prietene.*

– Domnule Randolph, începu Vicki, uitându-se la el prin obiectivul aparatului, există vreun adevăr în zvonul că dumneavoastră și Hannah Aarons aveți o relație amoroasă?

Lui Dan i se păru că-l lovide în stomac cu o cheie franceză.

– Ce-i asta, lucrătura murdară a vreunui tabloid?

Femeia coborî aparatul.

– De fapt, eu lucrez la extrem de plictisitorul departament financiar.

– Atunci, ce naiba încerci să faci?

Cu un calm perfect, ea răspunse:

– Încerc să obțin o știre, domnule Randolph. Șeful meu crede că Astro e în pragul colapsului. Dar eu am auzit că dumneavoastră și pilotul dumneavoastră de încercare erați combinați.

– Ei bine, n-ai auzit bine, se răsti el furios. La naiba! Hannah era femeie căsătorită și avea o fiică de zece ani. Ea și soțul ei aveau o căsnicie solidă și nu se culca nici cu mine, nici cu nimeni altcineva în afară de soțul ei.

– Adevărat?

– Adevărat. Ce fel de idiot mă crezi să mă culc cu o angajată?

Ea ridică din umeri.

– Dar zvonul circulă, domnule Randolph. Poate-mi dați voie să-l dezmint, o dată pentru totdeauna.

El scutură din cap.

– N-am de gând să acord atenție unui rahat ca acesta. N-am absolut niciun comentariu.

Mina ei deveni poznașă.

– Nici măcar să negați zvonul?

Dan se uită țintă la ea.

– Îți face plăcere, nu-i așa?

– O reacție de indignare justificată întotdeauna mă pune pe jar.

– Fir-aș să fiu, murmură Randolph.

– Probabil că ați observat, spuse Vicki, că am închis aparatul acum câteva momente.

– Și?

– Și n-am venit aici să vă mânjesc pe dumneavoastră sau pe doamna Aarons sau pe oricine altcineva. Nu încerc decât să obțin o știre.

El își înfipse pumnii în șolduri și-și impuse să se calmeze. *Joacă*

cîstit cu ea sau te va mânca de viu.

Adair își iți capul pe geamul de la carlinga Citationului.

– Să-ncep să-l încălzesc? strigă el.

Fără să-și ia privirea de la Vicki Lee, Dan îi făcu semn să aștepte.

– Ce fel de știre te interesează? o întrebă. Ea nu ezită nici cât ai clipi.

– Una care să mă scape din afurisitul ăla de departament financiar.

Mi-ar plăcea mult să lucrez pentru *Aviation Week*.

– Asta înseamnă că ridici ștacheta destul de mult.

– De ce nu? O merit.

– Adevărat?

– Adevărat și sincer, domnule Randolph.

Arătând cu degetul mare spre avion, Dan spuse:

– Bine. Vrei să vii înapoi la Matagorda cu noi? Putem discuta vreo două ore fără să fim deranjați.

Femeia declanșă un zâmbet larg.

– Gențile mele-s în mașină. Trebuie s-o predau la biroul de închirieri.

Dan începu să meargă alături de ea către Corolla de culoarea vinului de Burgundia.

– Pun pe cineva să o predea în locul tău.

– Puteți face asta?

– Sigur. Nicio problemă. Sunt întotdeauna bucuros să pot coopera cu jurnaliștii.

Râse, întrebându-se cât de cooperantă avea să se arate cu el.

Numărătoare inversă până la lansare

Vicki avea să se dovedească, în cele din urmă, foarte cooperantă.

Imediat ce aterizară pe pista companiei din insula Matagorda, în loc s-o ducă pe Vicki în propriul său apartament cu o cameră de la jumătatea pasarelei din hangar, mai jos de biroul său, Dan o duse cu mașina la Motelul Astro, la câțiva kilometri depărtare de pista de aterizare.

– Un Jaguar decapotabil, spuse Vicki impresionată, în vreme ce el arunca în portbagajul mașinii bagajele ei și propria sa geantă de voiaj ponosită.

– E vechi de zece ani, spuse el cu voce răgușită când se așeză la volan. Mi-am petrecut mai mult timp sub șasiu încercând să-l repar decât conducându-l.

Vicki încuviință din cap, ca și când și-ar fi spus că bărbatul nu făcea decât să caute o scuză pentru o extravaganță personală.

Motelul era legal deținut de Corporația Astro, dar era condus cât se poate de independent de o familie din apropiere, din districtul Calhoun, care adăugase cu bucurie industria hotelieră la afacerea lor de generații întregi cu închirierea de bărci pentru pescuit și îndrumarea turiștilor vânători în „safariuri” atent aprovizionate prin Insula Matagorda. Cu toate că nu era mai bătrân de cinci ani, motelul avea deja un aspect ușor învechit, părginit. Familia care-l administra abia dacă era vreodată de găsit acolo; preferau să-și ducă profiturile în Las Vegas și să le predea crupierilor și automatelor cu jetoane.

Vicki nu păru să observe tencuiala ușor cojită a pereților. Nu făcu mofturi când Dan o înregistrează în calitate de oaspete al corporației și-și duse și el geanta în cameră alături de ale ei. Două paturi de mari dimensiuni, la fel ca-n toate celelalte camere. Luară cina împreună în restaurantul motelului; ocupată să-l tragă de limbă pe Dan despre povestea vieții lui, abia dacă acordă atenție mâncării. În timp ce deșira o versiune cu grijă adaptată a zilelor pe care le petrecuse muncind în spațiu pentru Yamagata și a țelului său de a construi acolo în Statele Unite ale Americii primul satelit de energie solară funcțional, el își spuse că, având în vedere calitatea mâncării, indiferența ei era un lucru de bun augur.

Ea păru să accepte ca de la sine înțeles faptul că aveau să facă amor. Dan nu avea nimic de obiectat; de fapt, își făcea griji că, dacă nu se culca cu ea, femeia avea să sufere. *Iadul nu cunoaște mânia mai mare*⁽²⁾, își reaminti. Pe deasupra, trecuse multă vreme de când nu mai avusese parte de hârjoneală. Luni. I se păreau ani întregi.

Când Dan se trezi în dimineața zilei următoare, Vicki încă dormea buștean lângă el. Se strecură afară din pat și se împletici spre baie, întrebându-se dacă îl va ajuta tăvăleala aceea scurtă să reducă la tăcere zvonul despre el și Hannah sau dacă nu cumva va înrăutăți doar lucrurile. De fiecare dată când gândești cu gonadele, se dojeni el, nu i-o tragi nimănui decât ție însuși.

Uitându-se în urmă la trupul cărnos al lui Vicki, încolăcit în așternuturile transpirate, râse în sinea lui. Și încă a naibii de bine, adăugă el.

Luă trusa de toaletă din geanta de voiaj pe care o lăsase pe patul neocupat, închise încet ușa de la baie și făcu dușul de dimineață, se spală pe dinți și începu să se bărbiească. Uitându-se țință, însă, în oglindă la fața sa clăbucită, se gândi la Jane.

N-ai mai văzut-o de... cât să fi trecut de atunci, cinci ani? Nu, la naiba, aproape șase. Și încă te mai gândești la ea. Noaptea trecută, în pat cu Vicki, avusese fantezii cu Jane Thornton, femeia de care se îndrăgostise cu atâția ani în urmă, femeia care îl părăsise și se întorsese în Oklahoma ei natală pentru a deveni senator al Statelor Unite.

Se tăie. La naiba! Dragostea doare, își spuse. Când ieși din baie, Vicki se ridicase în capul oaselor, cu pieptul ascuns cu modestie de cearșaf, sporovăind la telefonul mobil. Îi zâmbi fără să scape o silabă.

Dan îi făcu semn să lase telefonul jos. Ea făcu asta, acoperind minusculul microfon cu mâna liberă.

– Trebuie să mă întorc la biroul din Houston, spuse ea, dacă nu...

– Nu vrei să vezi lansarea rachetei?

– Lansarea rachetei?

Aprobând din cap, Dan spuse:

– Dacă vremea se menține bună, vom lansa un VTO pe la ora zece în dimineața asta.

– Ce-i un VTO?

– Vehicul de transfer orbital. O navetă spațială mică ce poate duce echipele din orbita inferioară a Pământului până în geostat, unde se află satelitul de electricitate.

– Orbita geostaționară, spuse Vicki, răspunzând parcă unei întrebări de probă. Asta e orbita de douăzeci și patru de ore. La treizeci și cinci de mii trei sute de kilometri deasupra ecuatorului.

Sunt treizeci și cinci de mii și șapte sute optzeci, o corectă Dan în gând. Dar ce naiba, a prins ideea principală.

– Vor să mă întorc la birou cât de repede pot, spuse ea.

– Vrei să intri în legătură cu *Aviation Week*? Scrie un reportaj despre lansarea asta pentru ei ca jurnalist liber profesionist. Fă o impresie bună.

Vedea roțițele începând să macine în mintea ei. Avu nevoie de trei

secunde mari și late ca să ducă telefonul înapoi la ureche și să spună:

– Am să rămân pentru lansarea unei rachete organizată de Astro... Da, o lansare de rachetă. Trimit în spațiu un VTO. Vehicul de transfer orbital. Am să fac un reportaj minunat.

La nouă fără un sfert se aflau iarăși în Jaguarul verde, accelerând pe șoseaua goală, pe distanța celor câțiva kilometri până la complexul Astro. Dan coborâse capota. Era înnorat și răcoros, iar vântul trecea biciuitor pe lângă ei. Sper să nu fie probleme cu vremea, își spuse în sinea lui.

Odată ajuns în birou, asistenta lui Dan le aduse micul dejun format din cafea și briose englezești. Avea pe chip o expresie vădit încruntată. Gelozie? se întrebă Dan. Nu, hotărî el. April era tânără și populară și atât de arătoasă, încât și țărânoii uitau că era o nativ-americană. Era posibil să bănuiască ceva în privința reporteriței ăsteia? April e-a naibii de isteată, își spuse Dan. Are antene sensibile.

Când o conduse pe Vicki sus pe acoperișul hangarului, norii se risipeau și soarele începea să încălzească dimineața. Spre surprinderea lui, Dan văzu un strat subțire de ceață deasupra plajei.

– Toate clădirile astea sunt ale tale? întrebă Vicki, învârtindu-se pe călcăie cu o sută optzeci de grade.

– Moșia mea, răspunse Dan. Atât cât poți cuprinde cu ochii, aproape.

– Oau!

Arată cu degetul spre zidul de stejari și pini naturali din partea dreaptă.

– Copacii ăia delimitează marginea proprietății Corporației Astro și începutul parcului statal.

Rotindu-se, îi arată clădirea cu birouri înaltă de patru etaje dintr-o parte a hangarului, hangarul B de cealaltă parte și clădirile atelierelor de mașini și asamblare din spatele lui.

– Și acolo, întinse Dan brațul, se află pasărea pe care-o vom lansa în dimineața aceasta.

La o distanță de trei kilometri, propulsorul rachetei se înălța zvelt pe fundalul cerului tot mai luminos al dimineții. Era vopsit într-un alb pur cu o emblemă mare a corporației ASTRO imprimată de-a lungul lui într-un galben-verzui intens.

– Acela nu-i avionul spațial, spuse Vicki.

– Nu, aceasta e o lansare automată. Trimitem în spațiu un VTO, așa cum ți-am spus.

– Sunt oameni acolo sus?

Scuturând din cap:

– Nu, satelitul e neasistat acum; așteaptă să urce un echipaj și să ducă la îndeplinire ultimele sarcini de asamblare înainte să-l pornim și să începem să generăm energie.

– Când trimiteți un echipaj acolo sus, va merge cu avionul spațial?
– Corect. De îndată ce vom afla ce n-a funcționat bine la testul de zbor și îndreptăm problema.

– Dar avionul spațial nu ajunge decât pe orbita inferioară, spuse Vicki, evident încercând să-și lămurească lucrurile în gând, în vreme ce satelitul de electricitate se află sus în orbita geostaționară.

– Motiv pentru care avem nevoie de VTO, spuse Dan. Să transfere echipele de lucru de pe orbita inferioară pe geostat.

Ea dădu din cap a înțelegere și apoi își întoarse privirea spre propulsor. Dan se așteptă la obișnuita remarcă privitoare la simbolistica lui falică. În schimb, Vicki spuse:

– Nu văd nicio urmă de vaporii. Niciun semn de îngheț acolo unde se află rezervoarele de oxigen lichid.

Impresia pe care i-o lăsase femeia crescuse cu mai multe grade.

– Nu e o rachetă cu combustibil lichid. Ci cu din acela solid, asemenea vechilor proiectile Minuteman. Nu-i decât un propulsor mare, nepretențios, ieftin. Îl declanșezi ca pe niște artificii.

– Aha!

Arătând iarăși cu degetul, îi explică:

– Treapta de sus are toate sofisticările: sală de control, săli de întâlniri și sisteme de stocare, toate alea. Treapta de jos nu face decât s-o arunce de pe fața planetei și apoi se prăbușește în Atlantic.

– Adică în Golf?

– Nu, în Atlantic, la aproape o mie șase sute de kilometri depărtare de aici. De îndată ce-și va fi terminat combustibilul și se va fi detașat de treapta superioară, noi trimitem o comandă pentru a sparge învelișul de protecție al elicei de manevră. În mare parte, bucățile ard în atmosferă. Unele mici rămășițe cad în apele internaționale.

– Atunci de ce aveți nevoie de avionul spațial? întrebă ea.

– Pentru a transporta oameni în siguranță și fără costuri mari. Propulsorul cel mare și nepretențios e bun pentru transportul de materiale. Pentru a ne duce oamenii acolo sus avem nevoie de ceva mai bun. Și la fel pentru a-i aduce înapoi jos.

– Înapoi?

– Asta-i șmecheria. Acum împrumutăm nave spațiale rusești și le lansăm de pe o platformă oceanică manipulată de o companie privată. Al naibii de scump. Dacă vrem să generăm electricitate la un preț competitiv, trebuie să reducem costurile de transport ale oamenilor pe electrosatelit. La asta folosește avionul spațial.

– Înțeleg, spuse Vicki.

Își scoase aparatul miniatural de filmat din poșetă, apoi își petrecu poșeta peste umăr.

– Cât mai este până la lansare?

Dan își pescui telefonul celular din buzunarul cămășii și sună la

centrul de lansare. Totul mergea conform programului. Propulsoarele pe combustibili solizi erau mai ușor de manipulat decât mai complexe rachete alimentate cu lichizi. Numărătoarea inversă până la lansare mergea ca unsă.

Vicki începu să filmeze contururile clădirilor pătrate, butucănoase. Luă prim-planuri cu Dan și cadre apropiate cu propulsorul care stătea pe puntea de lansare. Secunde se scurgeau.

Când mai erau zece minute până la lansare, April veni însoțită de doi anchetatori de la FAA. Dan văzu pâlcuri mici de oameni îngrămădindu-se pe acoperișurile Hangarului B și al clădirii cu birouri.

– Cinci... patru...

Dan simți cum i se strâng măruntaiele. Indiferent câte lansări văzuse, la câte participase, întotdeauna simțea această nerăbdare aducătoare de-un val de căldură.

– ... unu... zero.

O înfloritură de flăcări scăpără în partea de jos a înaltei siluete cilindrice a rachetei. Dan simți cum se zguduia clădirea de sub picioarele lui. Racheta se clătină, se înalță încet, maiestuos. Răcnetul a milioane de demoni străbătu kilometrii care-i despărteau, urlând tot mai tare pe măsură ce racheta se înalța mai mult, mai mult, prinzând viteză, cu un râu sclipitor de foc ieșindu-i iute pe la coadă. Îi năpădi val după val de sunete vibratile, pulsatile, un tunet fizic care zdruncina oasele și făcea fiecare nerv din organism să zbârâie. Racheta străpungea cerul, tot mai sus, sus, sus, micșorându-se, răcnetul gătuît al motoarelor ei diminuându-se acum, adâncindu-se într-un bubuit îndepărtat de tunet.

Și apoi dispăru. Minuscula stea arzătoare a eșapamentului rachetei se pierdu; sunetul se risipi. Cerul păru pe dată gol, platforma de lansare pustie.

Îi luă lui Dan câteva momente să-și readucă respirația la normal. Când se uită la Vicki Lee, văzu că ochii ei erau plini de lacrimi.

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de... – spuse ea aproape în șoptă, cu vocea tremurată. Este o experiență...

Dan aprobă din cap și dintr-odată realizează că Jane nu văzuse niciodată o lansare de rachetă. Nici măcar una.

Insula Matagorda, Texas

În câteva minute, însă, Vicki își reveni din puseul emoțional. Deodată fu cuprinsă de-o grabă nebunească de a ajunge înapoi în Houston. Întorcându-se în pas alert la biroul lui Dan, sporovăi agitată în telefonul celular; ajunsă acolo, luă o înghițitură din suc de portocale cald care fusese lăsat pe masa de scris și apoi se-n dreptă către ușă. Dan o zbughi în urma ei, cerându-i lui April să pregătească un avion al corporației care s-o ducă pe Vicki la Houston, apoi o conduse la pista de aterizare în decapotabila sa.

– Mulțumesc, Dan, a fost minunat, spuse ea în vreme ce el o însoțea la Citationul bimotor care o aștepta.

Îi dădu un pupic pe obraz. Nici urmă de rămas-bun sentimental, niciun „Când te voi mai vedea?”. Mai bine așa, își spuse Dan mergând în urma ei prin parcare. Mai bine așa.

Dan privi avionul cum decolează, apoi conduse înapoi spre birou pe ruta cea lungă, ocolind pista de aterizare și de-a lungul drumului de coastă, unde apele Golfului Mexic loveau calm nisipul alb al plajei. Mare parte din Insula Matagorda fusese cândva un ranch, vegetația pitică de acolo fiind folosită ca pășune pentru vite. Cu zeci de ani în urmă, un adevărat pionier al industriei spațiale lansase o rachetă de pe această insulă, una dintre primele lansări organizate de o firmă industrială privată și nu de o agenție guvernamentală. Când pusese bazele Corporației Astro Manufacturing, Dan cumpăraseră vechiul ranch. Răseseră cu buldozerul o pistă de aterizare lungă de cinci kilometri și înălțaseră hangarele, bancurile de probă și clădirile de cărămidă cu birouri care alcătuiau complexul sediului central al Astro. Ecologiștii din regiune făcuseră scandal, dar inspectorul local în construcții își dăduse ezitant acceptul pentru clădiri, în conformitate cu legea de protecție împotriva uraganelor emisă de administrația districtului. Inspectorul își luase tălpășița de la complexul Astro cu un teanc burduhănos de bani în buzunar.

Un uragan – asta ne mai lipsește, își spuse Dan în vreme ce-și parca decapotabila verde-pădure în locul pentru personal. Încerca să-și păstreze XJS-ul vechi de zece ani într-o stare acceptabilă; înainte de prăbușirea avionului spațial, deseori făcuse el însuși pe mecanicul. Nu și acum! Trecu pe lângă indicatorul care spunea NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI SĂ PARCHEZI AICI și care marca spațiul său de parcare, nerăbdător să scape de aerul încins și umed. Vine anotimpul uraganelor, își reaminti el.

Înăuntrul hangarului cu aer condiționat, Dan urcă scările de oțel care duceau spre biroul său de pe pasarela ce străbătea pe trei laturi

imensa structură deschisă, sub formă de hambar. Epava avionului spațial era împrăștiată pe podea; un singur tehnician stătea pe vine în mijlocul ei, părând nedumerit. Dan se gândi la cât de mult costa aerul condiționat pentru întregul hangar. Iar clădirea nici nu era izolată termic, știa asta: doar niște pereți din metal gol care se coceau în bătaia soarelui. Ar fi fost mai ieftin să ventileze doar birourile. Dar, uitându-se în jos la acel singur tehnician, Dan își dădu seama că reducerea facturii la aer condiționat nu avea să salveze Astro de la faliment.

Îi zâmbi lui April atunci când trecu pe lângă biroul ei. Aceasta părea mai fericită acum că plecase Vicki. Dan închise în urma lui ușa de la birou și se lăsă în scaunul rotativ ultramodern din piele din spatele mesei de scris victoriene, masivă și bogat încrustată. Bunicul lui îi dăduse acea masă de scris atunci când pornise Corporația Astro. Fusesse masa de scris a tatălui său, străbunicul lui Dan, atunci când acesta fusesse un tânăr preot cu maniere alese, dar adus la sapă de lemn, în zona rurală a statului Virginia. Dan promisese c-o va folosi el însuși. Acum domina biroul aflat în devălmășie, aidoma unui castel întunecat și sumbru care veghează deasupra unui cătun mic și dezordonat.

Dan își porni computerul de birou și-și verifică programul pentru restul zilei. Și se încruntă la ecran. *Unu p.m.: Claude Passeau, Administrația Federală a Aviației.* Asta o să-mi răpească pofta de mâncare, își spuse el.

Vine aici să-mi închidă bodega, gândi Dan. Ceea ce nu știa era cum îl putea convinge pe om să nu facă asta.

Era exact unu și doisprezece minute când telefonul lui țârâi.

– A venit să vă vadă domnul Passeau, anunță April.

Dan își spuse din nou cât de norocos era s-o aibă pe April ca asistent executiv. Femeia era deșteaptă, muncitoare și arătoasă, iar asta nu era decât începutul: era înaltă și avea picioare lungi, cu o piele de culoarea laptelui cu cacao și păr negru sclipitor, lung până la umeri. Ea se îngrijea de biroul lui, de întâlnirile sale; știa chiar și să-i programeze computerul cu o eficiență echilibrată.

Amintirea acuzației lui Vicki Lee cu privire la acea presupusă aventură amoroasă cu Hannah îi reveni în minte, necăjindu-l din nou. Dacă ar fi să aduc în pat un angajat, ar fi cineva ca April, își spuse Dan. Nu pilotul meu de încercare cel mai bun.

Ușa biroului se deschise și Claude Passeau păși înăuntru. Era un bărbat scund, aproape nostim, îmbrăcat într-un costum bej subțirel și cu un papion îngrijit, cu dungi albastre și galbene. Prins cu capsă, bănuiește Dan. Passeau părea în vârstă de aproximativ patruzeci, patruzeci și cinci de ani. Prea tânăr să-și facă deja griji pentru alocația de pensie. Avea o mustăcioară atent tunsă; linia părului începea să

avanseze, dar părul încă avea un castaniu închis, deși pe cale de rărire.

Dan se ridică în picioare și dădu ocol mesei de scris cu mâna întinsă.

– Domnule Passeau.

– *Doctor* Passeau, de fapt, spuse acesta pe o voce catifelată care aproape că torcea.

Când vorbi, zâmbi plăcut.

Făcându-i semn bărbatului să ia loc la micuța și rotunda masă de conferințe din colțul biroului, Dan întrebă:

– Doctor în inginerie?

Passeau își perie mustața cu buricul unui deget.

– Psihologie, mă tem. A fost singura materie la care m-am putut înscrie cu studiu la distanță.

– Aha! Înțeleg.

Dan dădu să întrebe la care școală mersese, apoi se răzgândi, dându-și seama că Passeau își cumpărase doctoratul de la o fabrică de diplome.

– Doctoratul dă bine pe CV, spuse Passeau așezându-se în scaunul oferi de Dan. Guvernului nu-i prea pasă cine mi l-a dat sau la ce materie este. Dacă poți dovedi că ți-ai luat doctoratul de la o școală cu o reputație rezonabilă, este de ajuns ca să faci saltul la altă categorie de salarizare.

Așezându-se alături de el, Dan rânji. Fie tipul ăsta-i de-o sinceritate debordantă, fie e-al naibii de alunecos, își spuse el.

April intră în birou.

– Vă pot aduce, domnilor, ceva? Cafea, poate?

– Mulțumesc, eu am luat prânzul, spuse Passeau.

– Eu iau o cafea, zise Dan.

– În cazul ăsta, la fel și eu, se răzgândi Passeau.

Când April închise ușa în urma ei, Dan se aplecă ușor înspre Passeau și spuse:

– Oamenii mei par să lucreze bine cu anchetatorii dumneavoastră. Cred că vor afla motivul accidentului într-o săptămână sau așa ceva.

– Mai degrabă o lună sau două, aș zice, răspunse Passeau.

Dan nu spuse nimic, dar în sine lui bombăni: Mai degrabă șase luni, dacă nu atât focul sub fundul birocratului ăsta.

Passeau întrebă:

– Aveți de gând să mai construiți un avion spațial?

– Aproape că e gata construit unul. E dincolo, în celălalt hangar, dacă vreți să-l vedeți.

– Vă dați seama, desigur, că nu veți avea permisiunea să-l ridicați de la sol până când nu se încheie ancheta noastră asupra prăbușirii.

Dan se lăsă la loc pe spate în scaun.

- Ar putea trece un an până să se termine cu toate hârtoagele.
- În cel mai fericit caz, spuse Passeau.
- Mă gândeam că, o dată ce veți găsi defecțiunea, vom putea ridica de la sol noua pasăre fără să așteptăm ca hârtoagele să fie completate.

Passeau dădu să răspundă, dar April intră aducând o tavă lăcuită pe care se afla o carafă din oțel inoxidabil, izolată termic, cu cafea și două cești delicate din porțelan.

- Torn eu, spuse Dan, alungând-o din birou cu expresia feței.

Passeau zise:

– Știu că sunteți nerăbdător să realizați un zbor reușit, dar Administrația Federală a Aviației are reguli, vă dați seama, și regulile acestea trebuie ascultate.

Și ploaia cade în sus, își spuse Dan în sinea lui. Cu voce tare, întrebă:

- Nu putem ocoli puțin regulile astea?
- Și să mai omorâm un pilot? Ce v-ar aduce asta?

Washington, D.C.

– Este o greșeală, doamnă senator.

Jane Thornton nu spuse nimic; continuă doar să meargă de-a lungul unei laturi a piscinei în apele căreia se reflecta lumina, cu spatele la gigantul Monument Washington asemănător cu un falus și cu fața la frumusețea clasică a Memorialului Lincoln. Mirosul de iarbă proaspăt tunsă umplea aerul. Era o după-amiază călduroasă; turiștii și muncitorii de la birouri se plimbau pe peluză sau stăteau tolăniți pe iarbă, absorbind lumina soarelui. Jane se întreabă în sinea ei: Câți dintre ei sunt muncitori federali care acum ar trebui să fie la birouri? Zâmbi ușor la gândul că „muncitor federal” ar putea fi privit drept cel mai mare dintre toate oximoroanele.

Bărbatul de lângă ea era evident supraponderal și transpira abundent, îmbrăcat cum era în costumul lui de vară, cu cravata lărgită sub gulerul șifonat. Îi înțelese greșit zâmbetul.

– Crezi că-i distractiv? întrebă Denny O'Brien. Nu este, să știi. Discutăm despre viitorul tău politic.

– Am înțeles asta, spuse doamna senator Thornton, fără a-și lua privirea de la Memorialul Lincoln din depărtare.

Îngustându-și ochii, avu impresia că putea intui forma eroicei statui dintre grațioasele coloane grecești. Ascuns la dreapta de o colină înverzită se afla Zidul Războiului din Vietnam. La stânga, Memorialul Veteranilor Războiului din Coreea.

– Adică, dacă pariezi pe-un cal negru și câștigi, ești un geniu, continuă O'Brien, șuierând ușor. Dar dacă pariezi pe-un cal negru și pierzi, așa cum va pierde Scanwell, ești un idiot.

Foarte puțini oameni puteau vorbi astfel cu doamna senator Thornton. O'Brien era unul dintre ei. El îi gândise campania de realegere pentru Senat. Acum era îngrijorat că ea va da cu piciorul la tot.

– Scanwell n-are nicio șansă, doamnă senator.

Doamna senator Thornton își întoarse în sfârșit privirea la O'Brien cel sferic. Pe tocuri înalte, era cu câțiva centimetri mai înaltă ca el și, chiar dacă-n clipa aceea purta pantofi comozi fără toc, tot de sus îl privea. Părul ei castaniu și lung îi era ridicat de pe ceafă într-un vârtej stilat. Costumul cu fustă de un verde pal era modest, și totuși privirile se întorceau după ea în vreme ce se plimba pe marginea piscinei. Nu era doar frumoasă: Jane Thornton era magnifică, înaltă și impunătoare, posesoare a frumuseții unei zeițe nordice cu piele de porțelan și ochi verzi. Și totuși, avea reputația că este rece, rezervată și încăpățânată, o Crăiasă a Zăpezii pragmatică.

O'Brien începea să se simtă frustrat din pricina tăcerii ei glaciale.

– Haide, doamnă senator, recunoaște: Scanwell e un nimeni!

– E guvernatorul statului Texas, spuse el cu calm.

Îngustând din ochi în bătaia soarelui, O'Brien rămase tare pe poziție:

– Nu fiecare guvernator al Texasului devine președinte al Statelor Unite.

– Morgan Scanwell va deveni.

O'Brien părea că-i vine să țopăie din pricina furiei pe care i-o aduse frustrarea. Își va provoca un atac de cord dacă o va face, gândi doamna senator Thornton.

– Nu-l poți susține! Ar fi o sinucidere politică!

– Nu și dacă iese câștigător, Denny.

– Ceea ce nu se va întâmpla, ripostă O'Brien ursuz.

– Denny, nu are rost să ne mai ascundem după deget. Vreau să-l susțin pe Morgan Scanwell. Vreau să-l fac să arate bine la convenție în fața întregii delegații din Oklahoma...

– Nu va ajunge până la convenție. Va fi măturat înainte de Marțea Decisivă⁽³⁾. Poate chiar înainte de preliminarele din New Hampshire.

– Dacă l-ai cunoaște, n-ai mai gândi așa, spuse doamna senator Thornton.

– Nu-i decât un țăran de pe câmp, doamnă senator! Un mocofan din nicăieri-burg.

– Asta au crezut și în Dallas și Houston, replică ea. Și în Austin. Dar a câștigat. I-a învins pe toți și-a câștigat postul de guvernator. Și poate câștiga și Casa Albă, cu ajutorul cuvenit.

– Nici vorbă.

Ea se opri și se întoarse către O'Brien. Fața acestuia era plină de sudoare. Părea să se topească văzând cu ochii, asemeni unui om de zăpadă în căldura soarelui.

– Denny, mâine seară iau avionul spre Tulsa. Vino cu mine. Întâlnește-te cu el. Îți cer prea mult?

O'Brien îi oferă o privire neîncrezătoare. În vreme ce mulți din Washington credeau că aspectul fizic al doamnei senator Thornton era capitalul ei cel mai de preț, O'Brien și alți câțiva din interior știau că talentul doamnei senator de a-i convinge pe oameni, priceperea ei de a-i face să se răzgândească în privința oponentilor de odinioară, era adevărata cheie a succesului ei.

– Până a doua zi? întrebă el cu precauție.

– Voi fi plecată întreg sfârșitul de săptămână. O zi în Tulsa pentru întâlniri cu simpatizanții și apoi acasă la ranch.

– Vin la ranch, spuse O'Brien. E bine așa?

– Bine, zise ea.

– Minunat. Acum, hai să ne adăpostim de soarele ăsta!

O'Brien porni cu pași hotărâți spre cel mai apropiat bar.

Insula Matagorda, Texas

Pe când mergea de-a lungul pasarelei dinspre apartamentul său cu o singură cameră spre birou și spre tava cu micul dejun pe care trebuia să i-o fi pregătit April, Dan îl văzu pe Passeau intrând prin cele două uși mari, glisante, ale hangarului. Inspectorul FAA își dăduse deja sacoul jos și-l împăturise cu grijă peste un braț. Stând acolo și uitându-se ținută la epava avionului spațial de pe podeaua hangarului, cu mâna liberă își desfăcu încet papionul și se descheie la guler.

De la distanța aceea era greu să vadă expresia de pe fața lui Passeau, dar după încovoierea umerilor, bărbatul părea abătut, deprimat.

Dan uită să se ducă în birou și coborî zgomotos scările din oțel pentru a-l întâlni.

– E atât de sfâșietor, spuse acesta de-ndată ce-l recunosc pe Dan. Urăsc să văd epava unui avion. Mă întristează.

– Veniți cu mine, spuse Dan. Am să vă arăt ceva ce-o să vă înveselească.

Passeau îl urmă pe Dan fără să se opună, înapoi în lumina arzătoare a dimineții de vară. Dan simți căldura soarelui infiltrându-i-se prin cămașa cu mâneci scurte. Putem scoate energie electrică din tine, îi spuse el în gând Soarelui. Putem folosi energia ta să luminăm toată lumea.

– Unde mergem? întrebă Passeau, pășind alături de Dan.

Arătând cu degetul spre hangarul B, o cutie imensă din metal care se înălța la o distanță de câteva zeci de metri față de ei, Dan răspunse:

– Acolo.

Ușile glisante ale hangarului erau închise, dar în cea mai apropiată dintre ele se afla o intrare de mărimea unui om, în pragul căreia, la loc ferit, stătea un paznic înarmat.

– Bună, domnule Randolph, spuse paznicul zâmbind.

Era corpolent, fâlcos, părea că-și ieșise din formă. Dar la șold purta un pistol cu calibru de nouă milimetri.

– Neața, Frank, spuse Dan. Acesta e doctorul Passeau. E de la FAA.

Passeau atinse cu degetele cartonașul de identificare pe care-l purta la gât pe un șnur și paznicul aruncă o privire la el.

– Doctorul Pass-ă, zise trăgănat paznicul. Corect.

Le trebui o clipă ca ochii să li se obișnuiască cu lumina scăzută din hangar. După care Passeau trase violent aer în piept.

– Deci, asta-i, spuse el, aproape în șoaptă.

– Asta e, zise Dan.

În mijlocul podelei hangarului stătea un avion spațial neted,

argintiu, cu aripi mici, geamănul celui care se prăbușise. Din partea din spate, deasupra a două vârfuri de rachete, ieșea o singură aripioară. Botul era ascuțit ca un stilet, având deasupra un parbriz înclinat care arăta unde se afla carlinga. Avionul spațial se odihnea pe trei roți, două acolo unde aripile cele mici se uneau cu fuzelajul, a treia sub bot.

Passeau îi dădu încet ocol, cu o vădită curiozitate în ochi și pe expresia feței. Întinse mâna liberă și atinse suprafața netedă de metal, asemenea unui credincios care atinge o statuie într-o catedrală.

– Hei, tu! Ia mâinile! urlă o voce guturală.

Passeau trase mâna înapoi de parcă-l fripsese.

Dan văzu un bărbat costeliv și negru, îmbrăcat într-o salopetă de-un alb eclatant, venind către ei dintre umbrele de sub balconul pasarelei, cu chipul lui negru încruntat.

– Nu atinge aparatul, omule.

– Claude, acesta este tehnicianul meu șef, Niles Muhamed. Niles, acesta este doctorul Passeau de la Administrația Federală a Aviației.

Atitudinea lui Muhamed se schimbă doar foarte puțin.

– Încântat să vă cunosc, doctore Passeau. Dar, vă rog, nu puneți mâna pe Zero-Doi.

– Îmi cer iertare, se scuză Passeau. Ar fi trebuit să-mi dau singur seama.

– Niles este mahărul ăla mare în hangarul acesta, explică Dan. Nimeni nu mișcă un deget aici fără ca Niles să știe de asta.

– Este o creație frumoasă, spuse Passeau, arătând către avionul spațial.

– Aproape că e gata să zboare, zise Dan.

– Înc-o săptămână, spuse Muhamed. Poate zece zile. Verificăm totu' de două ori. Exact ca Moș Crăciun.

– Bine, zise Dan.

Passeau nu spuse nimic. El nu făcu decât să se uite pur și simplu admirativ la avionul spațial de rezervă.

– Haide, Claude, spuse Dan într-un sfârșit. E timpul să ne întoarcem la treabă.

Muhamed dădu din cap a aprobare. Nu-i plăcea ca străinii să-și vâre nasul prin hangarul lui. Și nici șeful, dacă tot veni vorba.

Nu-i un tip atât de rău, își spuse Randolph în vreme ce-l urmărea pe Passeau cum se implica din ce în ce mai mult într-o discuție cu Joe Tenny despre anchetarea prăbușirii.

– Informațiile telemetrice sunt destul de clare, spunea Tenny, arătând cu degetul spre grupurile întrerupte de linii subțiri care vălureau pe monitorul calculatorului său de birou.

– Motoarele de propulsie din față s-au aprins, murmură Passeau,

scuturând din cap.

– Dar nu fuseseră programate să se aprindă, spuse Tenny, cu degetul bătând în tastatură. Vedeti? Acesta este programul, cel de la stânga, și la dreapta e ceea ce s-a întâmplat.

Passeau se uită țintă la monitor la fel de concentrat ca și când s-ar fi uitat la Mona Lisa. Sau la un poster din *Playboy*, gândi Dan.

Îl dusesse pe funcționarul de la FAA în biroul lui Tenny, unde Passeau își putea compara însemnările cu informațiile inginerului cărnos, cu privire la ancheta asupra prăbușirii. Tenny se plânsese că atât de mulți dintre cei de la FAA, de la DNST^{4} și de la vreo alte șase agenții guvernamentale își târșăiau picioarele prin cartierul general al Astro, încât își petrecea tot timpul „făcând pe bona pentru gașca birocraților”. Și totuși, trebuia s-o facă. Nu poți înregistra o prăbușire, mai ales una fatală, fără ca ogarii guvernamentali să vină și să adulmece pretutindeni. Chiar și NASA trimisese o echipă de consultanți, cu toate că avionul spațial era o încercare strict privată.

Dan îi ordonase lui Tenny să coopereze întrutotul cu anchetatorii. Fără tragere de inimă, inginerul își predase cele mai multe dintre îndatoriri principalului său ajutor, Lynn Van Buren, și își dedicase timpul în întregime conlucrării cu Passeau și cu ceilalți angajați guvernamentali.

Biroul lui Tenny era opusul celui al lui Randolph: avea aproape aceeași dimensiune, dar era curat și ordonat în aceeași măsură în care al lui Randolph era o harababură. Singurul lucru nelalocul lui era un șevalet așezat în colțul îndepărtat al camerei, un peisaj pe jumătate terminat, realizat în ulei de rășină acrilică, înfățișând o plajă tropicală la apus de soare lucrată în culori primare îndrăznețe, țiptoare.

De-ndată ce începură să discute despre amănuntele tehnice, atitudinea lui Passeau – întreaga lui personalitate – se schimbase. Când e-n biroul meu se comportă ca un birocrat care-mi înfășoară cadavrul în hârtoage oficiale, își spuse Randolph în gând. Dar aici, alături de Joe, se comportă ca un inginer care încearcă să-și dea seama ce dracu' n-a mers la zbor.

– Pot vedea din nou înregistrarea video mult mărită? întrebă Passeau.

– E cam încețoșată, spuse Tenny apucând mausul computerului într-o mână cărnoasă.

– Da, știu, dar vreau să văd manevra aceea de coborâre. Poate că reușim să îmbunătățim calitatea imaginii destul cât să vedem norul de fum de la motorul de propulsie.

Tenny încuviință din cap impresionat.

– Mda, acum că mă gândesc...

Randolph se ridică din scaunul pe care i-l dăduse Tenny, spunându-și: E mai bine să-i las singuri. Cu cât stă Passeau mai mult cu Joe, cu

atât mă deranjează mai puțin pe mine.

– Domnilor, spuse Dan, dacă mă puteți scuza, am o afacere de condus.

Abia dacă-l observară când plecă, așa cum stăteau cu capetele apropiate urmărind înregistrarea video a prăbușirii avionului spațial. Dan nu mai suporta s-o vadă din nou.

Bucuros că scăpase de acolo, își scoase telefonul celular din buzunarul pantalonilor și-și verifică programul. Întâlnire cu directorul de relații cu publicul la zece. Trecuse cu câteva minute de ora aceea, văzu el. Mergând grăbit în josul coridorului, bolborosind saluturi angajaților pe lângă care trecea, îl văzu pe directorul de PR venind agale din direcția opusă către el.

Len Kinsky era un om înalt și bălălău, născut și crescut în New York, unde lucrase vreme de mai mulți ani ca editor și scriitor pentru diverse reviste tehnice. Părăsise marele oraș în mijlocul unui divorț urât și acceptase o slujbă „în sălbăticie”, cum se exprima el, fiindcă avea nevoie de mai mulți bani decât câștiga un jurnalist pentru a-și plăti avocatul de divorț și constanțele cereri ale fostei soții.

Dar, deși își luase tălpășița din New York, nu reușea să facă New Yorkul să-și ia tălpășița din el. Se mândrea cu statutul de nativ al Mărului cel Mare. Cel puțin o dată pe zi proclama în fața oricui voia să-l asculte că întregul stat Texas nu făcea nici măcar cât o singură stradă din cea mai jechoasă mahala a Manhattanului. Nu avea absolut nicio încredere în rachete, nu nutrea niciun interes pentru explorarea spațială sau sateliții de electricitate sau orice lucru mai complex decât un scaun de pânză pliant. Lucru care, în ceea ce-l privea pe Dan, făcea din el un responsabil cu relațiile cu publicul al naibii de bun pentru Corporația Astro. Cea mai îngrozitoare capcană în care poate cădea un responsabil cu PR-ul este să creadă în propria sa propagandă. Kinsky nu era sigur nici măcar dacă credea în avioane.

Fața lui era lungă și cabalină, cu ochi de-un uluitor albastru-gheață care scrutau bănuitori împrejurimile de sub două sprâncene grele, roșiatice. Părul lui de culoarea ghimbirului era o încălceală deasă, aproape ca vegetația pitică de junglă. Kinsky era cunoscut că atrăgea atenția asupra sa la petreceri scăpărând o antică brichetă Ronson și dându-și foc la păr. Randolph îl văzuse cu ochii lui făcând asta. În vreme ce toată lumea rămânea cu răsuflarea tăiată și se clătina pe picioare, Kinsky stingea mica pălălaie cu două lovituri de mână, rânjind și spunând: „Nu-i așa că a fost senzational?”

Acum, când se apropia de Randolph, nu zâmbea, iar Ronsonul se afla în buzunar.

– Cum merg lucrurile, Len?

Kinsky schimbă direcția ca un soldat făcând stânga-mprejur și intra în ritm cu Randolph. Cei doi bărbați merseară cu pași mari în josul

coridorului către biroul lui Dan.

– Nu prea bine, șefu’. Căcații de la *New York Times* au publicat obişnuitul lor editorial despre cât e de important ca oamenii să nu fie trimiși în spațiu. Te-au învinuit de-a dreptul de crimă.

Randolph fornăi cu dispreț.

– Și ce altceva mai e nou?

– *Wall Street Journal* spune în linii mari același lucru, dar într-un fel mai practic.

– Cum așa?

– Ei spun că electrosatelitul ar putea fi manevrat în întregime de mașinării ghidate de la distanță, că nu e nevoie ca omul să fie prezent în spațiu.

– Mda, bombăni Dan. Și ploaia cade în sus.

– Au citat trei profesori de la trei universități diferite.

Dan dădu buzna pe ușa biroului său exterior, speriiind-o pe April care stătea la masa ei de scris.

– În ziua când vreunul dintre geniile astea cu două capete va începe să-și gestioneze propriul laborator din campus doar cu ajutorul mașinăriilor ghidate de la distanță, fără să se folosească de niciun student absolvent sau de orice altă mână de om, *atunci* voi fi și eu de părere că nu avem nevoie de echipaje umane pe electrosatelit.

Împinse ușa biroului său personal și se aruncă în scaunul sculptat din spatele mesei de scris.

– Asta o știi tu, șefu’, spuse Kinsky, lăsându-se în scaunul tapizat din fața mesei de scris mari și ornate, și poate c-o știi și eu. Dar ziariștii de presă și televiziune n-o știu și n-o știe nici publicul.

– Capete seci și prostovani, murmură Randolph.

– Dar dacă vrei să ai guvernul de partea ta...

– Guvern afurisit! sări Randolph. Un tip de la FAA e-n biroul lui Tenny chiar acum. E pornit să ne închidă șandramaua. Pentru totdeauna.

– Ai nevoie de prieteni în locuri înalte, șefu’.

– Poate c-ar trebui să construiesc o biserică?

Fața lungă a lui Kinsky adoptă o mină vicleană.

– Sau să te-ntâlnești cu guvernatorul statului.

– Cu guvernatorul?

– Guvernatorul Scanwell. Se vorbește că anul viitor are de gând să candideze la președinție.

– Și la ce-o să mă ajute pe mine asta? vru să știe Randolph.

– Păi, zise Kinsky, Scanwell e-o oaie neagră, un străin de politica de la Washington. Va avea nevoie de câteva puncte de program pe care bandiții ăia la drumul mare să nu și le fi adjudecat încă.

Randolph făcu o față neîncrezătoare.

– De la Kennedy încoace, niciun mare politician nu și-a mai făcut

din spațiu un punct al platformei electorale.

Scuturând viguros din cap, Kinsky spuse:

– Nu, nu, nu, șefu'. Nu-i vorba de spațiu. E vorba de energie.

– Energie.

Aplecându-se nerăbdător în față în scaun, directorul de PR spuse:

– Uite. Cu fiecare an ce trece, S.U.A. depinde tot mai mult de țițeiul din Orientul Mijlociu, corect? Europa, la fel.

– Corect, spuse Randolph.

– Fiecare președinte de la Nixon încoace a bătut din gură despre independența energetică, așa-i? Dar în fiecare an cumpărăm tot mai mult țiței de la arabi. Banii ăștia finanțează dictaturile, sclavagismul, atacurile asupra Israelului, tot ce-ți trece prin cap.

– Și terorismul, murmură Randolph.

– Corect! fu de acord Kinsky. Și terorismul. Bun, aici intervii tu, cu Corporația Astro. Ce încerci să faci?

– Să mă mențin pe linia de plutire.

– Nu! Încerci să deschizi o nouă sursă de energie pentru SUA. Energie solară! Suficientă energie de la un singur satelit de energie solară pentru a înlocui toate centralele de energie nucleară și cu combustibili minerali din întregul Texas!

– Sau din California.

– Sau din New York!

Dan se scufundă în scaunul lui moale, încăpător.

– Bun, deci oferim o alternativă la țiței. Nu-i nimic nou în asta.

– Dar guvernatorul Texasului s-ar putea folosi de asta ca punct al platformei-program. Îl va aduce imediat în atenția întregii țări. A întregii lumi!

– Crezi că s-ar lega de susținătorii pieței de țiței? spuse Dan neîncrezător. Poate-n visele tale.

Kinsky ripostă:

– Deja s-a legat de ei cu noua legislație privitoare la mediu pe care a reușit s-o promulge. A câștigat scaunul de guvernator fără bani din țiței!

– La mustață.

– Dar a câștigat. I-a învins.

– Mda. Și, cu puțin noroc, poate c-o să-l arunce-n aer vreun terorist.

– Cu atât mai bine!

Dan scutură precaut din cap.

– Politicienii ne-au lăsat baltă, Len. Știi asta. Dumnezeu știe c-am încercat să obțin ajutor politic la Washington. Pur și simplu nu sunt interesați.

– Asta pentru că ești prea independent pentru ei. Iar NASA te vede drept concurență. Nimeni de la Washington n-o să susțină o nouă investiție privată în defavoarea unei agenții guvernamentale existente.

– Dar noi nu suntem concurență...
– Cum spui tu, șefu': Și ploaia cade-n sus.
Randolph se uită țintă la directorul lui de PR.
– Știai că expresia asta vine de la primul director de relații cu publicul al NASA? A folosit-o într-o carte pentru copii pe care a scris-o.

Kinsky ridică nepăsător din umeri.
– Șefu', ar trebui să te întâlnești cu guvernatorul.
– M-am întâlnit deja o dată. Nu-i așa?
– La ceremonia de inaugurare a avionului spațial, mda! A venit aici pentru asta.

– Așadar, ce-mi mai rămâne de făcut acum? Să mă duc la guvernator cu pălăria în mână și să-i cer pomană?

– Nu! Fă-l să te invite la Austin. Iar când te vezi acolo, spune-i cum îl poți ajuta să ajungă la Casa Albă.

În pofida îndoielilor sale, Dan zâmbi.

– Bine. Cum îl conving să mă invite la Austin?

– Lasă asta-n seama mea, șefu'. Pentru asta sunt plătit.

Khartoum, Sudan

Soarele apunea deasupra dealurilor prăfoase și sterpe. Stând singur la geamul camerei de conferințe acum goale, Asim al-Bashir privea mingea lichefiată și roșie cum se scurgea încet, încet, dincolo de pământul pârlolit și muribund, transformând cerul încins și fără nori într-un bol de cupru lustruit, trimițând umbre lungi și purpurii peste vechea fortăreață din piatră pe cale de năruire, peste străvechea moschee din parcul central al orașului, peste blocurile de birouri moderne și apartamente care deja se dărăpăneau încet și sigur.

După trei zile de discuții uneori aprinse, ceilalți membri ai Grupului Celor Nouă plecaseră de la hotel fiecare pe drumul lui. Ascultaseră planul lui al-Bashir la început suspicioși, dar cu o înțelegere încet crescătoare. Pe niciunul dintre ei nu-l entuziasma, dar în cele din urmă își dăduseră, fără tragere de inimă, aprobarea. Satelitul furnizor de electricitate urma să fie folosit în scopurile lor, iar americanii nici măcar nu aveau să-și dea seama că au fost atacați. Dar acest atac va ucide mii, zeci de mii de oameni și-i va umili necruțător pe americanii cei aroganți. După aceasta, se vor întoarce împotriva lor înșiși, își spuse al-Bashir, atacându-se reciproc într-o erupție de acuzații și reproșuri. Vor face treaba în locul nostru.

Și însăși ideea unui satelit furnizor de electricitate va fi blestemată pe vecie. Al-Bashir zâmbi în sinea lui întrezărind un viitor în care Occidentul devenea chiar mai dependent de țițeiul din câmpiile Islamului. Țițeiul e puterea, își spuse el. Nimic nu trebuie permis care să pună la îndoială această putere.

Strigătul unui muezin se auzi vag răsunând din difuzoarele montate în minaretul unei moschei îndepărtate:

– Veniți la rugăciune. Veniți la mântuire. Allah e cel mai mare. Nu este alt Dumnezeu în afară de Allah.

Al-Bashir se răsuci, pregătit să meargă în camera lui de hotel de la etaj. Nu avea intenția să riște să fie văzut în afara hotelului, mai ales la ora rugăciunii, când un bărbat îmbrăcat într-un costum occidental scump era ceva care-ți reținea privirea.

Fu uimit să vadă că sudanezul care găzduise întâlnirea Celor Nouă stătea în ușa camerei de conferințe, uitându-se la el în tăcere.

– Vrei să te rogi cu mine, frate?

Vocea sudanezului era surprinzător de moale și blândă pentru un om atât de puternic clădit. În *djellaba* și turbanul lui albe, semăna cu un munte de zăpadă, cu excepția feței de-un negru profund. Își spun arabi, gândi al-Bashir, și încearcă să-și domine vecinii din sudul țării care nu s-au dedicat încă lui Allah.

– Voi fi onorat să mă rog cu tine, frate!

Rugăciunea nu făcea parte dintre primele sale intenții, dar acceptă simpla cerere a sudanezului din respect pentru marea Islamului, unde oamenii de toate rasele erau egali. Nici bogăția ori sărăcia, nici familia ori culoarea pielii unui om sau țara lui natală, nu trebuie să-i separe pe cei care au acceptat credința.

Sudanezul îl conduse pe un coridor al hotelului spre un mic birou personal, pe care-l deschise cu o cheie demodată de metal. Se duse la un fișet și scoase două covoare pentru rugăciune din sertarul lui de jos. Cel pe care i-l dădu lui al-Bashir era ros complet, aproape inconsistent.

– A fost al bunicului meu, murmură sudanezul. Numai atât îi mai rămăsese după ce rebelii i-au prădat satul. Au violat toate femeile și i-au măcelărit pe toți bărbații tineri.

Războiul civil, al-Bashir știa. Sudanul fusese sfâșiat de război civil vreme de două generații sau mai mult. Nordul împotriva sudului. Musulmanii împotriva triburilor păgâne nomade care-și întindeau corturile peste niște zăcămintele de țigăi valorând miliarde de dolari. Țigăiul era cel care conta, al-Bashir știa asta. În cele din urmă, toate războaiele se poartă pentru avere, chiar și cele civile.

După ce-și spuseră rugăciunile, sudanezul rula cu grijă covorașele și le așeză înapoi în sertarul fișetului din care le scosese.

– Spune-mi, frate, zise el încet, luându-și ochii de la al-Bashir și uitându-se la monitorul închis și tăcut al computerului de pe birou, treaba asta cu satelitul de electricitate – va omorî mulți?

Al-Bashir încuviință din cap.

– Multe mii. Zeci de mii, poate chiar mai mult.

– Dar americanii nu vor ști că noi, cei de credință, le-am făcut asta? Vor crede că a fost un accident?

– Da. Un accident care le va zădărnici eforturile de a fura energie din spațiu.

– Ceea ce-i va face mai dependenți de țigăiul din câmpiile Islamului?

– Întocmai. Dacă totul se desfășoară așa cum cred eu că se va desfășura, noi ne vom afla în poziția de a cere retrocedarea câmpurilor de țigăi pe care le controlează acum americanii. Îi vom alunga complet din regiunea Golfului Persic.

– Dar va omorî multe mii? Chiar așa?

– Chiar așa, spuse al-Bashir.

Sudanezul păru să se gândească la asta preț de câteva momente tăcute. Într-un sfârșit, spuse:

– Atunci e bine. Să-i rănim așa cum am fost și noi răniți. Să sufere așa cum am suferit și noi. Să cunoască durerea și sângele care mi-au transformat viața într-un iad nesfârșit. Fie ca voia Domnului să se facă.

– Într-adevăr, frate, spuse al-Bashir.

Și-și spuse: să păstrăm dependența americanilor față de țițeiul nostru. Aceasta e puterea cu care-i avem la mână. Atâta vreme cât au nevoie de țițeiul nostru, trebuie să danseze după cum le cântăm. Dar trebuie să fim subtili. Trebuie să fim la fel de tăcuți ca un șarpe. Și la fel de mortali.

Ferma Thornton, Love County, Oklahoma

De la fereastra dormitorului ei din vechea casă mare a ranchului, Jane Thornton putea vedea râul Roșu șerpuiind printre lanurile de grâu și, în depărtare, pășunile verzi unde vitele încă mai pășteau. Texasul se afla de cealaltă parte a râului, dar aici, de-a lungul malului său nordic, se întindea ranchul familiei, așa cum făcuse de generații întregi.

Locuitorii din regiunile estice încă mai considerau Oklahoma districtul țițeiului, chiar și acum, la un sfert de secol după ce tot țițeiul fusese pompat din pământ. Pe întreg cuprinsul perioadei de avânt a petrolului, familia Thornton avusese grijă de pământurile sale, crescând grâu și vite, lucruri de care oamenii aveau nevoie indiferent cine se îmbogățea din petrol. Acum că petrolul aproape că dispăruse, grâul și vitele rămăseseră pentru a-i hrăni pe cei înfometați – la un preț care-i făceau pe Thorntoni să-și păstreze luxul și care le oferea banii necesari trimeriei unui membru al familiei în Senatul S.U.A.

Tatăl lui Jane fusese senator și-și pregătise fiul mai mare pentru a-i lua locul la momentul convenit. Dar Junior murise alături de soția și cei doi copii ai lor într-un accident al avionului său personal. Tata a avut grijă ca nivelul lui de alcoolemie să nu ajungă niciodată la urechile publicului, dar nici banii, nici influența nu-l vindecaseră de suferința și șocul provocate de acea tragedie. Apoi, tata a murit la datorie, din pricina unui atac cerebral puternic, iar guvernatorul pe care reușise să-l instaleze în biroul din Oklahoma City a desemnat-o pe Jane să ducă la termen mandatul său.

Aceasta întâlnește un inginer tânăr și încăpățânat pe nume Dan Randolph și se avântase cu el într-un turbion romantic, dar el dăduse fuga în Japonia să-și îndeplinească propriile vise sălbătice, iar Jane plecase la Washington.

Jane a constatat că-i plăcea să fie senator al Statelor Unite. Îi plăcea puterea pe care i-o oferea sentimentul că face parte din acel club exclusivist și restrâns de o sută de bărbați și femei. Curând, a intrat în relații bune cu senatorul Bob Quill, „vulpoiul argintiu” care prezida Comitetul Senatorial de Finanțe. El i-a devenit mentor și existau chiar și unele zvonuri că întrețineau o relație amoroasă, zvonuri care nu ajungeau niciodată departe, fiindcă impresia generală pe Dealul Capitoliului era că senatorul Quill era cea mai dreaptă săgeată din tolbă, iar Jane Thornton era Crăiasa Zăpezii, frumoasă, dar rece și distantă.

Amândouă poreclele erau mult deplasate: Jane și Quill își păstrau relația în termeni strict non-sexuali. Jane avea un iubit, dar nimeni nu

știa asta. Se dădea peste cap să se asigure că nimeni – nici măcar colaboratorii cei mai apropiați – nu știa ceva despre viața ei amoroasă.

Dan Randolph reintrase – devastator – în viața ei pentru scurtă vreme. Se despărțiseră pentru totdeauna, credea ea, în Ziua Podurilor.

Se întoarse de la fereastră și începu să se îmbrace pentru cină: fustă de dril și o bluză albă cu mâneci scurte. Îmbrăcămintea obișnuită de la ranch. Nu avea nevoie să fie dichisită. Nu trebuia să impresioneze pe nimeni – acesta avea să fie scopul lui Scanwell, nu al ei.

Tocmai își trăgea ciorapii, când văzu mașina lui Scanwell venind pe drumul cel lung de acces dinspre drumul principal care-l aducea de la Marietta. Chiar la țanc, își spuse, zâmbind. Cât de tipic pentru el.

Când coborî scările, Denny O'Brien se afla deja în antreu, unde i se prezenta lui Scanwell. Guvernatorul venise singur la întâlnirea aceasta, luând avionul personal de la Austin și apoi conducând o mașină a familiei Thornton de la aeroportul din vecinătatea localității Marietta. Părea obosit, își spuse Jane. I-ar fi prins bine un weekend de odihnă.

– Doamna senator mi-a povestit multe despre dumneavoastră, domnule guvernator, spunea O'Brien.

Trebuia să se uite în sus. Scanwell era cu mult mai înalt ca el.

Guvernatorul de Texas semăna cu imaginea hollywoodiană a unui cowboy: înalt, zvelt, cu o față stâncoasă, însă chipeșă și cu ochi de-un albastru celest care-i scăpărau ștrengăresc atunci când zâmbea. Purta pantaloni largi cu dungă, o jachetă sport din velur și cizme cafenii tocite.

Jane trebui să zâmbească la vederea contrastului dintre O'Brien cel îndesat, globular, și Morgan Scanwell cel uscățiv și înalt. Când îl întâlnise Jane pentru prima oară, era agent special la Biroul Federal de Investigații, dar își dăduse demisia de acolo din cauza dezgustului care-l cuprinsese datorită conflictului politic de interese provocat de Departamentul Siguranței Naționale care schilodise Biroul. Conducător de filosofie: „Dacă nu-i poți doborî, urcă alături de ei”, Morgan Scanwell intrase în politică, urcând abil de la rangul de consilier într-o suburbie a Houstonului la cel de guvernator de Texas – la îndemnul și cu susținerea financiară a familiei Thornton din statul vecin, Oklahoma.

Jane îi conduse la barul dintr-o parte a spațioasei sufragerii. În vreme ce se făcură comozi, Jane se cufundă în scaunul ei preferat cu rezemători laterale pentru cap, unde-și putea ridica picioarele de pe podeaua acoperită de covor și și le putea așeza sub ea, Scanwell pe sofaua mare din pluș, O'Brien în fotoliul din fața lui. Majordomul le servi băuturile. Morgan bea bourbon cu apă, observă Jane. Trebuie că-i iritat.

– Deci, domnule guvernator, spuse O'Brien, sorbind din sucul său de lămâi verzi amestecat cu apă tonică, Jane îmi spunea că vă gândiți să

candidați la președinție.

Scanwell zâmbi, aruncă o privire la Jane, apoi răspunse:

– Mă gândesc la asta.

– Credeți că puteți câștiga?

– Nu m-aș gândi să candidez dacă n-aș crede că pot câștiga.

Lui Jane i se păru că vocea lui Scanwell, de obicei un bariton slab și plăcut, suna puțin cam ascuțită, tensionată.

– Adevărat? Uneori, oamenii-și aruncă pălăriile-n ring doar ca să-i facă pe ceilalți din partid să le acorde atenție.

Zâmbetul lui Scanwell se strânse.

– Domnule O'Brien, eu...

– Denny. Spuneți-mi Denny.

– Bine, Denny. (Scanwell inspiră adânc.) Nu mi-aș pune oamenii să treacă prin stresul și chinurile unei campanii doar ca să-mi alimentez propriul ego. Înainte ca Brian să poată obiecta, continuă: Sau să-mi exprim unele vederi politice în cadrul partidului. Nu urmăresc să câștig unele concesi de la partid. Vreau să devin președinte al Statelor Unite.

O'Brien se așează mai bine în scaun, apoi luă o înghițitură lungă din pahar. Trage de timp ca să poată gândi, își dădu seama Jane.

– Bine, atunci, spuse O'Brien în cele din urmă. Ce aveți de oferit ce nu are niciunul dintre ceilalți potențiali candidați?

Jane se relaxă și-și luă de pe masă paharul cu vodca Martini. E-n regulă, își spuse. Morgan a trecut de prima probă. Denny e impresionat.

Insula Matagorda, Texas

– Ei, ce-ai descoperit? Întrebă Randolph.

Tenny se încruntă la el.

– Hei, n-au trecut decât câteva zile, șefu'. Lucrurile astea cer timp.

– Timpul e singurul lucru pe care nu-l am, Joe. Am nevoie de-un răspuns rapid.

Dan ședea pe marginea scaunului său, jucându-se nervos cu modelul argintiu și lucios al avionului spațial pe care-l ținea pe masa de scris alături de o replică pătrată și plată a electrosatelitului. Când realizează ce făcea, așează modelul pe masă de parcă ar fi fost un cărbune aprins.

Șezând invers pe unul dintre scaunele de la masa de conferință, cu brațele lui cărnoase așezate pe spătarul lui, Tenny spuse:

– Tre' să fie motorul de propulsie. Blestemăția aia nu s-a aprins și-a îndreptat botul avionului în jos.

– Ești sigur?

– La naiba, nu! Da' aia tre' să fi fost. Nimic altceva n-are logică. Telemetrul arată că totul a mers bine, totul era normal până ce blestemăția aia a luat-o-n jos. La momentul acela al reintrării, ăsta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Absolut cel mai rău.

– Telemetrul arată că elicea de manevră a pornit?

– Afurisitu' ăla de telemetru n-arată nici cât negru sub unghie! sări Tenny, fluturând nervos din brațe. În clipa aia o ia razna. Se face varză, lua-l-ar dracu! Nu-i bun nici să te ștergi la cur cu el.

Randolph se lăsă pe spate în scaun. Îl văzuse pe Tenny în multe dispoziții sufletești, dar niciodată nu fusese atât de vulgar inginerul.

– Tre' să găsim elicea de manevră în epavă, zise Tenny mai calm. Până acum n-am reușit să recuperăm secțiunea botului.

– Ce te face, atunci, să crezi că...

– Tre' să fi fost elicea de manevră. Exact în momentul cel mai afurisit de nepotrivit. Legea lui Murphy! Dacă elicea de manevră ar fi pornit cu vreo două secunde mai devreme sau chiar mai târziu, Hannah ar fi putut redresa, ar fi putut recăpăta controlul asupra pasăruicii. A trebuit să fie chiar atunci, chiar în fututa aia de microsecundă. Să arunce pasărea-ntr-un picaj din care nimeni să n-o poată redresa. Forța de frecare, forța aerodinamică, blestemata aia de mașinărie s-a frânt în bucăți.

– Iar telemetrul s-a întrerupt? Întrebă Randolph din nou.

– Mda. S-a făcut varză, de parc-ar fi fost bruiat sau ceva.

– Bruiat? Adică, de parcă-i bruia cineva frecvența?

– Îhîm. Așa ceva.

Tenny își afundă bărbia în antebrațele lui păroase.

– Bruiere intenționată?
Sprâncenele lui Tenny se ridicară.

– Intenționată?
Randolph încuviință cu o aplecare a capului.

– Iisuse Christoase, murmură Tenny. Crezi c-a făcut-o cineva cu bună știință?

– Asta să-mi zici tu.
Inginerul se îndreaptă țeapăn de spate.

– Dacă a fost intenționată...

– Sabotaj, spuse Randolph. Crimă.

– Oricine-ar fi fost cel care-a făcut, tre' să ne fi știut codurile telemetrice.

– Se poate face asta?

– Elicea de manevră e controlată de computerul de zbor. Ar trebui să știi codul principal al afurisitului ăla de computer, apoi să-l anihilezi și să-i dai o comandă nouă pentru a porni elicea de manevră exact în clipa aia.

– Poate că n-a fost bruiat, sugerează Randolph. Poate c-a fost o comandă nouă, trimisă de o sursă din exterior destul de puternică să anihileze programul existent.

Tenny arăta de parcă tocmai descoperise că întreg corpul îi este năpădit de furnici.

– Ar trebui să fi știut întregul program al computerului, toate codurile, succesiunea în timp... totul.

– Asta-nseamnă că-i cineva din interior. Cineva de aici.

Scuturând din cap destul de tare să-i pocnească vertebrele, Tenny răspunse:

– Naaah! Nu poate fi. Îi știm pe toți cei de-aici. Lucrăm cu ei de ani de zile, Dan. Niciunul n-ar face asta, n-ar omorî-o pe Hannah. Nu pot să cred una ca asta!

Randolph simți un val de furie cum se ridica în el. Cineva de aici, cineva care a lucrat cu mine ani întregi, a sabotat intenționat avionul spațial. A omorât-o intenționat pe Hannah. Vreun fiu de curvă în care-am avut încredere.

– E posibil să nu fi știut că avionul se va prăbuși, spuse el încet. E posibil să fi vândut doar niște informații pentru câțiva bani în plus.

– Spionaj corporativ, mârâi Tenny.

Păstrându-și vocea calmă, plată, Dan îl întrebă pe inginer:

– Poți găsi o explicație mai bună?

Tenny se ridică în picioare.

– Când am s-o găsesc, o să-ți spun.

Porni către ușă. Dan văzu că pumnii îi erau încleștați.

– Joe...

Tenny se opri și se întoarse către Randolph.

– Ține lucrul ăsta doar pentru noi doi. Dacă avem într-adevăr un șobolan printre noi, nu vreau să știe că bănuim ceva.

– Mda. Corect.

– Nimeni altcineva, Joe. Nici măcar Lynn. Și-n mod deosebit nu Passeau. Doar tu și cu mine.

– Asta o să-ncetinească lucrurile, dac-o să trebuiască să fac eu singur toate verificările.

– Nimeni altcineva.

Tenny încuviință din cap, acceptând ideea.

– Am priceput.

Washington, D.C.

Cantina Senatului era tăcută. Doar câteva mese erau ocupate atât de târziu după-amiaza. Aroma puternică a cafelei proaspăt fierte adia dinspre bucătărie și senatorul Quill își făcea de lucru cu o salată de fructe, așteptând să apară Jane Thornton.

Robert Quill era un bărbat cu bogății stânenitoare. Asemenea majorității colegilor lui senatori, se născuse cu o avere considerabilă. Strămoșii lui strânseseră averea de început a familiei din căi ferate și oțel și-și trimiseseră fiii la Școala de Afaceri Wharton să învețe cum să păstreze banii familiei și cum să-i înmulțească. Investiseră în aluminiu și aeronave, iar mai târziu în titan și electronice. Fiecare generație își trimitea unul dintre fii în Senatul Statelor Unite. Protejarea averii era un lucru la fel de important ca și sporirea ei.

Bob Quill era cunoscut drept un liberal. Lupta pentru libertăți civile și drepturi egale, atâta vreme cât nu periclita grav interesele familiei sale. Spre cinstea lui, convinsese administratori și directori (inclusiv propriii săi copii) să ofere un tratament mai bun minorităților, inclusiv nativ-americanilor.

Cea mai mare problemă politică a sa erau straturile groase de zăcămintele de cărbune de sub regiunea Marilor Câmpii din Montana. Ani întregi, Quill încercase neîncetat să-și convingă colegii senatori, și chiar și un președinte sau doi, că acest cărbune reprezenta o rezervă de energie neutilizată la fel de mare ca tot petrolul din Orientul Mijlociu. Dar nimeni nu voia cărbunele din Montana. Ecologiștii subliniaseră că huila, în special aceea cu conținut mare de sulf din Montana, era un coșmar ecologic. Exploatarea ei minieră ar distruge terenul pentru semănături și pășunile; arderea lui ar polua fără-ndoială aerul. Firmele petroliere nu voiau ca huila din Montana să intre cu ele în competiție. Iar industria auto ar arătat că, deși cărbunele putea fi transformat în combustibil lichid pentru mașini, costul acestui procedeu era atât de mare, încât doar o situație de urgență națională (sau nelimitate fonduri federale) ar putea justifica o asemenea alegere.

Quill medita la aceste lucruri când Jane Thornton sosi în sfârșit la masa lui.

– Îmi cer scuze că am întârziat, Bob, spuse ea încet.

Oamenii aveau tendința să vorbească în șoaptă atunci când sala de mese era aproape complet goală.

– Președintele subcomisiei n-a vrut să ne dea drumul până acum cinci minute.

Quill se ridică în picioare și îi trase scaunul să se așeze. Era un bărbat scund, subțire, cu oase ușoare, aproape ca un dansator. În

poftida originilor sale vestice, se îmbrăca precum un bancher din Philadelphia, într-un costum gri-închis la trei piese. Cu mustața lui subțire și părul argintiu tuns scurt, reporterii de știri aproape mereu îl descriau drept un tip fercheș.

Un ospătar aduse imediat meniul, dar Jane îl alungă cu o fluturare de mână.

– Am luat prânzul la birou, îi explică lui Quill.

El îi zâmbi. Luptaseră împreună împotriva radicalilor atât din stânga, cât și din dreapta spectrului politic, și câștigaseră de mai multe ori decât are oricine dreptul să se aștepte să câștige. Zvonurile întâmplătoare despre statutul lor de amanți îi încălzeau lui Quill egoul, chiar dacă nu era niciun dram de adevăr în ele.

– Nu am decât câteva minute, Jane, spuse el cu părere de rău. Trebuie să iau cuvântul la tribună. Se transmite în direct la C-SPAN.

Jane înțelese. Era o practică obișnuită să ții un discurs la capătul zilei în fața unei camere a Senatului aproape goală. Votanții de acasă aveau să-și vadă senatorul la C-SPAN, ținându-se tare pe poziție într-o problemă care pentru ei era importantă.

– Energia? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Subvenționarea prețurilor la produsele agricole.

– Oh! Mult noroc.

Quill împinse de-o parte salata de fructe pe jumătate mâncată.

– Așadar, ce voiai să-mi spui?

– Vreau să-ți cer ceva, Bob.

El înclină ușor din cap.

– Dă-i drumul și cere-mi.

– Vreau susținerea ta pentru Morgan Scanwell.

El zâmbi.

– Mă gândeam eu.

– Poate câștiga alegerile, Bob, spuse ea cu convingere. Având susținerea necesară, poate câștiga nominalizarea.

Quill aruncă o privire la ceasul de la mână. Știind că putea avea încredere în Jane Thornton, el spuse:

– Să trecem direct la subiect. Ce poate face Scanwell pentru mine?

– Se gândește să facă din independența energetică un punct important al platformei sale.

– Cărbunii din vest?

– Și sistemele de tehnologie avansată care ne vor permite să folosim cărbunele vestic fără să distrugem mediul.

Quill căzu în tăcere cinci secunde întregi. Apoi:

– Va trebui să mă-ntâlnesc cu el. Să vorbesc cu el. Să văd ce poate.

– Poți avea încredere în el, Bob.

– Tot va trebui să-i strâng mâna.

- Da, desigur. Le voi spune oamenilor lui să ia legătura cu tine.
- Pe tăcute, adăugă Quill. Nu vreau să se scurgă nimic până ce nu voi fi pregătit să fac o declarație publică.
- Pe tăcute, ca un șoarece, spuse Jane zâmbind.
- Și mai pe tăcute, zise senatorul Quill, absolut serios.

Câteva ore bune după apusul soarelui, doamna senator Thornton se afla încă în biroul ei, discutând încordată cu una dintre asistentele din Austin ale guvernatorului Scanwell. Pe monitorul de pe masa ei de scris, asistenta nu părea să fie decât o adolescentă, tânără, zeloasă și plină de energie. Avea un zâmbet mare și plin de dinți, de majoretă texană, și păr de-un blond auriu. S-ar putea chiar să fie blond natural, își spuse Jane.

Ușa biroului exterior se deschise și Denny O'Brien intră târșâindu-și picioarele, arătând de parcă ar fi venit tot rostogolindu-se taman din Bethesda, ca de obicei. Jane își reprimă o încruntare și-și reaminti că mintea lui Denny era sclipitoare chiar dacă aspectul lui exterior nu era, și că pe mintea lui se baza ea.

– Foarte bine, îi spuse ea asistentei zâmbitoare de pe monitor. Las în seama ta să contactezi biroul senatorului Quill.

– Da, doamnă senator Thornton. Trec la treabă imediat! veni răspunsul entuziast.

– Bun. Mulțumesc.

Jane întrerupse legătura și se întoarse spre O'Brien, care scotocea prin frigiderul așezat în perete sub raftul cu cărți.

– N-ai o casă unde să mergi? Întrebă ea amuzată.

– Nu. Dorm pe străzi. Așa păstrez mai bine contactul cu oamenii de rând.

O'Brien scoase din frigider o sticlă de apă gazoasă și merse către masa de scris, luptându-se cu dopul.

– Arăți de parcă ai fi dormit în stradă, spuse Jane în vreme ce el se tolăni într-unul dintre scaunele din piele care stăteau cu fața către masa de scris.

– Că tot veni vorba de dormit, spuse O'Brien, reușind în sfârșit să deschidă capacul, te culci cu guvernatorul de Texas?

Jane se așteptase ca el să o întrebe asta mai devreme sau mai târziu. Dar întrebarea tot o luă pe nepregătite. Preț de mai multe momente, singurul sunet din birou fu sâsâitul apei lui O'Brien.

Acesta sparse tăcerea.

– Adică, el vine *singur* cu avionul la ranchul tău? Fără măcar un ofițer de poliție statală sau o gardă de corp? Și rămâne peste noapte?

– Și tu ai rămas peste noapte, Denny.

– Mda, dar eu n-am mers în vârfurile degetelor la tine-n dormitor. Cred că el a făcut-o.

– Nu te privește, Denny.
– La naiba, ba mă privește! Dacă cei de la știri află că te culci cu Scanwell, îți poți lua adio de la candidatura lui.

Jane se burzului.

– Nu văd de ce. Niciunul dintre noi nu avem angajamente față de altcineva. Suntem amândoi adulți.

O'Brien scutură din cap de la stânga la dreapta, făcându-și obrajii cârnoși să tremure.

– Doamnă senator, oamenii se dau peste cap după politicieni cu afaceri amoroase secrete.

– Lui Clinton nu i-a pricinuit niciun rău.

– Doar că a fost pus sub acuzare. Doar că toate programele și ideile lui au fost făcute ferfeniță. N-a mai realizat nici cât negru sub unghie după ce treaba cu Monica a fost făcută publică.

Ea căzu din nou în tăcere, spunându-și: Dumnezeuule, mă face să mă simt ca o puștoaică vinovată.

Încovoiindu-se atât de tare în scaun, încât Jane se temu că-și va vărsa apa pe covor, O'Brien spuse:

– Uite, doamnă senator, ți-ar dăuna credibilității și ție și lui dacă s-ar întâmpla să vă faceți de cap împreună.

– *Nu ne facem de cap!* sări Jane.

– Scuză-mă. Dacă aveți o aventură.

– Nici asta.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, atunci nu lăsa să se vadă că aveți o aventură, insistă O'Brien. O dată ce reporterii prind și cea mai mică impresie, cea mai minusculă boare, vor tăbări cu totul peste voi amândoi. Orice speranțe ai avea pentru el și pentru Casa Albă se vor duce direct pe apa sâmbetei.

– Nu avem o aventură, spuse Jane, știind că, deși lucrul acesta era adevărat, nu era decât o parte din adevăr.

Retrospectivă: Ziua Podurilor

Era Patru Iulie și era o zi senină și caldă și uscată atunci când Dan o conduse pe Jane Thornton în decapotabila închiriată de-a lungul Rutei 101 după o dimineață petrecută degustând vin din podgoriile din Napa Valley. Era doamna senator Thornton acum. În timpul celor paisprezece luni cât el stătuse în Japonia, Jane fusese desemnată pentru Senatul SUA. Și totuși, era la fel de frumoasă și de atractivă ca și în ziua când el plecase și părea să-l iubească la fel de mult cât o iubea și el pe ea.

Ochii cenușii ai lui Dan scăpărau de fericire. Nasul lui nu fusese încă spart. În vreme ce accelerau de-a lungul autostrăzii, vântul cald flutura părul ei castaniu și soarele sclipitor făcea apele golfului să scânteieze. Peste vâjâitul vântului, Dan vorbea întruna despre munca pe care o făcuse în Japonia.

– Nu-i decât un satelit de probă, spuse el cu vocea ridicată pentru a se face auzit peste glasul vântului, dar l-am făcut să funcționeze, să trimită de-a dreptul energie spre pământ.

Jane încuviință din cap și zâmbi și nu spuse nimic. Când trecură de Sausalito, Dan intră pe Bunker Road.

– Nu ne întoarcem în oraș? întrebă Jane, strigând.

– Vreau să-ți arăt cel mai frumos loc din țară, replică el, pe același ton. Point Bonita.

Când opri în cele din urmă într-o zonă pentru parcare, Jane văzu că avusese dreptate. Se aflau mult deasupra oceanului. Pacificul scânteia în fața lor și, la stânga, Golden Gate se arcuia grațios, strălucind asemenea aurului topit în bătaia soarelui de după-amiază târzie.

– Point Bonita, spuse Jane pe când se plimbau de-a lungul piscului înverzit. I se potrivește numele.

– Sigur că da.

Ea se uită la el.

– Te întorci, deci, în Japonia.

Aprobând din cap:

– Iar când îmi închei contractul cu Yamagata, mă întorc aici și încep să construiesc un electrosatelit *adevărat*. La scară completă. Care să trimită la sol douăzeci de gigawați. Poate cincizeci.

– Pentru Yamagata?

– Pentru mine. Pentru SUA. Pentru oricine e suficient de deștept să investească în proiect.

– Asta o să-ți vină cam greu să faci, spuse ea.

– O pot face, Jane. Știu că pot. Pot face asta. Este important și-l pot face să funcționeze.

Jane zâmbi la el.

– Nu-mi oferi zâmbetul ăla condescendent, spuse el, rânjind înapoi la ea. Putem genera energie din spațiu. Multă energie.

– Dacă poate cineva, tu ești acela, admise ea.

Simțind nesiguranța crescând în el, Dan încercă să explice.

– Jane, lucrul ăsta e important pentru mine. Pentru întreaga lume. Nu m-am născut bogat, ca tine. A trebuit să-mi croiesc drum cu îndârjire prin colegiu. Yamagata m-a angajat fiindcă eu *credeam* în ceea face el. Acum vreau să încerc pe cont propriu, vreau să *fiu* cineva. Aceasta e șansa mea, Jane, șansa mea de a înfăptui ceva ce nimeni altcineva n-a reușit să facă.

– Mai puțin Yamagata, arătă ea.

– Ha! Micul lui prototip nu-i destul. Nici pe departe. Eu îl voi construi pe cel mare, prototipul pentru toți electrosateliții ce vor urma.

– Dacă reușești să obții susținerea financiară.

– Am s-o obțin, spuse el cu fervoare. Fii cu ochii pe mine.

Jane zâmbi din nou, dar de data aceasta mai admirativ.

– Te cred, Dan. Cred c-o vei face. Nu vei lăsa nimic să-ți ațină calea, nu-i așa?

– Absolut nimic, spuse el.

Apoi o trase în brațe și o sărută.

– Dar am nevoie să fii alături de mine, Jane. Anul ăsta din urmă a fost un chin fără tine.

– Și mie mi-ai lipsit, Dan.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Ochii ei se căscară.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Te iubesc, Jane Thornton. Te iubesc la nebunie, spuse el. Dar și cu discernământ.

Ea își sprijini capul de umărul lui.

– Ești sigur?

El rânji în jos spre ea.

– Din momentul când ai clipit din ochii ăia verzi superbi la mine, am fost pierdut.

– Asta-i foarte măgulitor.

– Vorbesc serios. Desigur, n-am știut că vei ajunge senator. Și *chiar* ai fost prima persoană pe care am văzut-o în sala aia de congres și care nu fuma trabuc.

Jane râse.

– Și eu te iubesc.

– Adevărat?

– Sigur că da. Care femeie nu te-ar iubi? Ai puterea să vrăjești și-un șarpe de să-și iasă din piele – când vrei asta.

– Ei, *asta-i* măgulitor!

– Poți fi și îngrozitor de încăpățânat.

– Nu sunt. Sunt un om cu principii. Alții sunt încăpățânați, nu eu.

Jane râse. Dar apoi:

– Serios, Dan. Căsătoria e un pas serios. Ești pregătit să fii soțul doamnei senator Thornton?

Acum el clipi a surpriză.

– Dar am crezut că vei veni cu mine înapoi în Japonia.

– Și să renunț la scaunul din Senat?

– Păi... poate când îți vei termina mandatul, atunci.

El se cufundă în tăcere. Se plimbară de-a lungul coamei povârnișului cu brațele petrecute pe după brâu.

Dan inspiră.

– Jane, ești cea mai fantastică persoană pe care-am întâlnit-o vreodată. Ești deșteaptă, puternică, frumoasă, avută – dar mai mult ca orice, ești sinceră. Sinceră până la Dumnezeu și-napoi. Nu te joci cu oamenii. Spui ceea ce gândești și gândești ceea ce spui. Așadar, care-i răspunsul tău? Și să nu-mi spui că nu te așteptai la asta.

– Sincer, nu mă așteptam.

– Ți-am spus să nu-mi spui asta, glumi el.

– Nu mi-am dat seama că ești genul de om care să se căsătorească, Dan. Mi s-a părut că ești îndrăgostit de satelitul tău de electricitate.

– Sunt, recunosc el. Dar pe tine te iubesc mai mult. Am nevoie de tine. Nu vreau să mă întorc în Japonia fără tine.

Chipul ei deveni serios, aproape trist.

– Trebuie să mă hotărâsc dacă să candidez pentru realegere.

– Realegere? Dar am crezut...

– Mă-ntrebam, Dan, zise ea aproape cu melancolie, ce părere ai avea dacă ai fi soțul unui senator?

– Să mă mut la Washington? Să-mi dau demisia de la Yamagata?

– Nu-ți va fi ușor, știu. Dar ai putea porni propria ta companie la Washington, nu-i așa? Te-aș putea ajuta eu. Știu o mulțime de oameni foarte influenți.

– Trebuie să-mi duc la capăt contractul cu Yamagata, spuse el. Nu-l pot părăsi. E și așa destul de neplăcut că după aceea voi intra în competiție cu el.

– Nu trebuie să te întorci cu adevărat în Japonia, nu-i așa?

– Ești ferm hotărâtă să candidezi pentru realegere?

Ea ezită vreme de-o bătaie de inimă. Apoi:

– Nu e un lucru bătut în cuie, nu.

Dan îngustă din ochi spre soarele pornit spre asfințit, apoi se întoarse brusc spre zona de parcare.

– Ar fi mai bine să discutăm despre asta la cină.

Ea aruncă o privire în depărtare peste ocean. Soarele era aproape de

apus. Cerul începea deja să capete un roșu înflăcărat. Are nevoie de timp să se gândească la asta, își dădu ea seama. A făcut un pas mare cerându-mă în căsătorie. Acum eu îi cer să-și dea cu totul peste cap planurile.

– La cină, fu ea de acord, fără tragere de inimă.

În baia apartamentului pe care-l închiriaseră la St. Mark's, îmbrăcat în halatul pufos pus la dispoziție de hotel, Dan avea pielea feței clăbucită abundant. Abandonează proiectul lui Yamagata și mută-te la Washington, își spunea el. Devii soțul doamnei senator Thornton. Ridică lama de ras. Ea niciodată nu se va duce în Japonia. Ar fi o prostie din partea mea să-i cer să renunțe la tot ce a înfăptuit doar pentru a se căsători cu mine.

Explozia se auzi ca o bubuitură de tunet, precisă și atât de puternică, încât Dan scăpă lama de ras. Nu doar că o auzi, dar o și *simți*. Podeaua tresări. Cutremur? se întrebă el. Dar acum auzi un hârâit prelung și bolborosit.

– Ce dracu' a fost asta? strigă Dan cu fața acoperită de clăbuci.

– Un bubuit sonic? răspunse Jane din dormitor, unde se îmbrăca pentru cină.

– Nu părea a fi un bubuit sonic, spuse Dan, întinzând mâna după lama de ras.

Acesta era țara cutremurelor, știa, deși nimic nu părea să se cutremure. Doar acea singură scuturare. Rola cu hârtie igienică nici măcar nu se legăna.

Din depărtare, auzi tânguirea unei sirene. A unei mașini de pompieri, poate, sau a unei ambulanțe. Apoi alta.

– Oh, Dumnezeuule.

Era convins c-o auzise bine pe Jane.

– Ce s-a...

– Dan. Vino aici.

– Ce este?

– Vino aici înăuntru! Acum!

Niciodată nu mai auzise vocea lui Jane atât de urgentă.

– Acum, Dan!

Apucă un prosop și, pășind în dormitor, începu să-și curețe spuma de pe față. Afară se auzeau alte sirene țipând și alergând pe stradă în jos. Jane deschisese televizorul. Pe ecran se vedea podul Golden Gate. Partea din mijloc a arcului său era acoperită de-un fum negru care se ridica în valuri. Acolo unde coborau cablurile de suspensie din turnuri, își dădu seama Dan.

Sunetul era redus la minim. Dan căută telecomanda. Apoi văzu arcul central al podului rupându-se în două și ambele laturi se prăbușiră în apă, depărtându-se încet una de cealaltă, asemenea a

două fâșii de carton și avântându-se în jos, mașinile mici și camioanele și autobuzele alunecând pe ele, căzând, plonjând în apa rece și adâncă de dedesubt.

– Iisuse Christoase, icni Dan.

Jane rămase locului oripilată, cu pumnii lipiți de față, ochii umplându-i-se de lacrimi.

Telecomanda era pe podea, văzu Dan. Trebuia s-o fi scăpat Jane acolo. Ea stătea împietrită în fața ecranului de televizor, pe jumătate îmbrăcată, nemișcată, amuțită.

Dan se așează pe marginea patului, simțindu-se pe dată foarte slăbit, istovit, de parcă toată energia îi fusese extrasă din corp. Se aplecă și recuperează telecomanda, după care apăsă butonul pentru redresarea sunetului.

– ... cum ne dăm seama câți au fost uciși, spunea o voce pe fundal, șocată, cavernoasă. Pe ecran se vedea întinderea podului bălăbănindu-se în strâmtoare și diverse obiecte încă picurând în apă.

– Elicopterul nostru de supraveghere a traficului se pare că a fost prins în explozie. Am pierdut legătura cu el. Probabil că-i acolo, jos, alături de toate celelalte epave.

Jane se așează pe marginea patului lângă el, încă mută de uimire. Pe ecran se vedeau acum oamenii de pe străzi, năucii, holbându-se, în vreme ce valuri de fum de-un gri murdar se înălțau către cerul de-un albastru luminos. Soseau mașinile de poliție. Camioanele pompierilor se apropiau, pompierii înșiși părând zăpăciți, perplecși, neavând cu adevărat altceva de făcut decât să se uite ținută la podul distrus, cu o mânie neajutorată.

Un tânăr cu o mină înspăimântată, îmbrăcat în cămașă cu mâneci scurte, apăru pe ecran, evident în studioul postului de televiziune. Îi tremurau mâinile în care ținea o foaie subțire de hârtie.

– Tocmai am aflat, spuse el cu vocea tremurată, că podul Brooklyn din New York City a fost de asemenea aruncat în aer. Iar podul Sunshine Skyway care traversează Golful Tampa din Florida a fost și el atacat.

– Nemernicii, murmură Dan. Nemernici criminali.

Ore întregi, Jane și Dan șezură acolo uitându-se la acea oroare. Trei poduri distruse. Mii de oameni uciși. Pe măsură ce soarele se scufunda în Pacific, întunecându-le camera de hotel cu excepția ecranului pâlpâitor, se adunau frânturi de informații. O navă cisternă imensă plină cu gaz natural lichefiat explodase exact când trecea pe sub podul Golden Gate. Prin același procedeu fusese aruncat în aer și podul Sunshine Skyway de peste Golful Tampa. În New York, trei camioane încărcate cu fertilizatori chimici se opriseră exact în mijlocul Podului Brooklyn și apoi explodaseră. Teroriștii se presupunea că muriseră în explozie. Trei poduri. Mii de oameni uciși.

La nouă seara, președintele Statelor Unite apăru la televizor la reședința sa din Florida, unde-și petrecea weekendul sărbătoresc.

– Acesta este un Patru Iulie tragic, spuse el cu fața de cenușă, sumbru. Poporul american nu va uita ziua aceasta. Și nici nu vom avea odihnă până ce teroriștii și sponsorii lor nu vor fi descoperiți și distruși. Le-am ordonat ministrului apărării și Reuniunii Șefilor de Stat Major să ne întâlnim astă-seară...

De-ndată ce președintele își termină scurtul și sinistru discurs, Dan închise televizorul. Singura lumină din cameră intra pe geam. Jos în stradă, sirenele încă se tânguiau asemenea unor demoni pierduți bocindu-i pe cei morți.

Alături de el, Jane tresări.

– Nu. Deschide-l înapoi. Vreau să văd...

– Am văzut deja de mai multe zeci de ori, Jane. Nu au ce să ne arate nou.

– Am trecut și noi peste podul ăla, spuse ea, de parcă tocmai își dăduse seama cât de aproape fuseseră de moarte. S-o fi făcut cu o oră sau așa ceva mai târziu și....

– Am fi morți, împreună cu toți ceilalți.

Ea încuviință din cap.

– Dar nu suntem morți, Jane. Suntem în viață. Și te iubesc. Te voi proteja. O să fie bine, îți promit.

Ea își așeză capul pe umărul lui, iar el o strânse tare în brațe.

– E-n regulă, Jane. Suntem în siguranță. Nu te teme.

– Știu, murmură ea. Te iubesc, Dan. Nu vreau să ne despărțim niciodată.

El îi ridică blând bărbia. În umbră, văzu un fir din capot atârându-i pe obraz. Îl dădu la o parte, apoi o sărută.

– Haide să ne căsătorim, spuse el. Numaidecât. Astă-seară.

Tamponându-și ochii, Jane scoase un zâmbet slab.

– Vrei să faci din mine o femeie cinstită?

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Jane Thornton. Vreau să vii în Japonia cu mine.

– Te întorci în Japonia? Acum?

– Trebuie s-o fac, spuse el. Satelitul demonstrativ al lui Yamagata e aproape gata, dar încă mai e multă muncă de făcut. Și sunt sub contract. Trebuie să mă întorc.

Ea nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi:

– Iar eu trebuie să încep să fac planul pentru campania de realegere.

– Dar asta-i peste câțiva ani, nu-i așa?

– Nu sunt decât o sută de senatori în lume, Dan. Nu am de gând să renunț la asta. Nu pot.

– Dar...

– Dan, este cariera mea. Lumea mea. Acum, cu atacul ăsta terorist,

trebuie să fiu acolo.

El încuviință cu un aer posomorât.

– Poți renunța la contractul cu japonezul acela.

– Dar nu vreau s-o fac.

– Nu vrei? De ce?

– Electrosatelitul este vital. E mai important acum ca niciodată.

– Cu atacurile astea teroriste și cu altele ce vor veni, crezi că a te juca în spațiul cosmic este important?

– Nu-i vorba de joacă! Jane, dacă putem aduce energie electrică din spațiu, le putem da peste nas arabilor cu petrolul lor cu tot.

Ea se uită țintă la el de parcă nu-i venea să creadă ce spunea.

– Dan, asta va dura ani întregi! Dacă va funcționa vreodată. Cu teroriștii trebuie să dăm piept *acum*.

– Atâta vreme cât depindem de petrolul din Orientul Mijlociu, ne vor avea la degetul mic.

– Și crezi că ne va ajuta la ceva ieșirea în spațiu?

– Da! Să generăm energie din spațiu...

– Într-o sută de ani, poate.

– Zece! Cinci, poate, dacă ne dăm silința.

– Zece ani, spuse Jane. Dumnezeu, Dan, zece ani sunt în politică la fel ca un secol.

– Dacă nu începem acum, n-o să reușim niciodată!

– Costurile, murmură Jane. Tot ceea ce face NASA costă atât de mult!

– Se poate face mai ieftin.

– Va costa miliarde, nu-i așa?

Exasperat, încercând să nu-și piardă cumpătul, Dan răspunse:

– Dă-mi zece la sută din ceea ce cheltuiește industria petrolieră pentru a săpa găuri sterpe în fiecare an și-am să construiesc un electrosatelit la scară completă.

– Nu se poate realiza, spuse ea, scuturând din cap.

– Nu se poate realiza dacă nu trece cineva la treabă și nu-l face!

– Și asta ai tu de gând să faci? Cu toate căte se întâmplă, tu vrei să mergi să te joci în spațiul cosmic.

El își reținu replica pe care voise s-o dea. În schimb, spuse doar:

– Mă întorc în Japonia. Trebuie s-o fac.

– Pentru câtă vreme?

– Un an, poate un pic mai puțin.

– Un an.

El o prinse de umerii goi.

– Jane, vino cu mine. Lasă de-o parte porcăriile astea politice. Vino cu mine și ajută-mă să construiesc viitorul!

Chiar și în camera întunecoasă el îi putu vedea ochii scăpărând. Dar numai pentru o clipă. Apoi ea se înmuie. Își așeză capul înapoi pe

umărul lui, murmurând:

- Mi-aș dori să pot, Dan. Chiar mi-aș dori să pot.
- Dar n-o vei face.
- Nu pot.
- Vrei să te căsătorești cu mine?
- Iar tu să fii în Japonia sau sus într-o navă spațială pe undeva?
- El zâmbi. Trist.
- Satelitul lui Yamagata e la o înălțime de câteva sute de kilometri.
- Locul meu e în Washington, Dan.
- Dar cum rămâne cu noi! Mă iubești, nu-i așa?

Dan își simțea inima bubuindu-i sub coaste. Vreme de mai multe bătaii, Jane rămase în tăcere. Într-un sfârșit, spuse:

- Vom discuta despre asta după ce te vei întoarce din Japonia.

În încăpere se lăsă liniștea, cu excepția continuelor tânguiei ale sirenelor.

Austin, Texas

Pe când limuzina își croia drum prin capitala statului pe străzile aglomerate de la ora de vârf, Dan vorbea la telefon cu consilierul juridic al corporației sale. Cele șase steaguri ale Texasului atârnavu lălâi la capătul stâlpilor în căldura umedă de august. Len Kinsky, directorul său de relații cu publicul, ședea lângă el în limuzina cu aer condiționat, încercând să pară că nu trage cu urechea.

– Se apropie procesele de recuperare a datoriilor, spunea avocatul, cu vocea ca bâzâitul unui țăntar sâcâitor. Se va ajunge la miliarde, Dan.

– Dar nimeni n-a avut de suferit, spuse Dan, simțind exasperarea crescând în el așa cum se întâmpla mereu când vorbea cu avocații. Epava a lovit o singură magazie, din câte mi s-a spus. În rest, a căzut pe câmp deschis.

– Proprietarii își mențin acuzațiile, replică avocatul. Distrugere a proprietății, durere sufletească și suferință. O femeie pretinde că din cauza ta a făcut avort.

– La dracu' de două ori până-n iad și-napoi, bombăni Dan.

– Asigurarea n-o să acopere nici ea daunele, continuă avocatul. Firma emitentă ți-a anulat toate polițele.

Dan se lăsă pe spate în scaunul de pluș al limuzinei și încercă să-și stăpânească mânia. Își aminti sfatul lui Mark Twain: Când ești nervos, numără până la patru. Când ești foarte nervos, înjură.

În schimb, spuse în receptor:

– Nu cădem la înțelegere cu nimeni. M-ai înțeles? Niciun cent. Nu înainte de a afla ce anume a provocat accidentul.

– Dan, e responsabilitatea Astro, indiferent care ar fi cauza accidentului.

Dan aproape că se scăpă: nu și dacă avionul spațial a fost sabotat. Dar se abținu.

– Nicio înțelegere. Niciuna. Nu, până ce nu-ți spun eu. M-ai înțeles?

– E-o prostie, Dan. Cresc degeaba cheltuielile de judecată.

– Cheltuiește banii cât mai poți, atunci, spuse Randolph. Înainte să ne declarăm falimentul.

Își luă rămas-bun de la avocat și închise telefonul.

– Avocații, bodogăni el către Kinsky.

Directorul de PR îi întoarse o privire posomorâtă.

– Mie-mi spui! Avocatul meu de divorț tocmai și-a cumpărat un Lamborghini.

Înainte ca Dan să poată introduce telefonul înapoi în buzunarul sacoului, acesta începu să cânte iarăși „Take Me Out on the Ball

Game". Dan expiră aerul pe nas și se uită la ecranul cel mic. Joe Tenny.

– Am o veste bună, șefu', spuse Tenny fără preambul. Scafandrii au recuperat botul avionului. A căzut în lacul Travis, lângă Johnson City.

Randolph văzu că limuzina intra în sfârșit în parcare de la Hyatt Regency. Apăsă mai tare telefonul la ureche și încercă să se abțină să spună ceva ce nu voia să audă Kinsky.

– Asta-i chiar o veste bună, Joe. Cât de distrus este?

Tenny se prinse imediat.

– Nu ești singur?

– Așa e.

– N-am văzut încă piesa. Autoritățile o aduc aici cu elicopterul. Dar am văzut înregistrarea video a echipei de scufundare. Cameră manuală, imagine cam tremurată, dar corpul elicei de manevră e recunoscutibil, cel puțin.

Ce dracu' înseamnă asta? se întrebă Dan. Cu voce tare, spuse:

– Merg acum la o petrecere a guvernatorului Scanwell. Am să te sun din camera de hotel după aceea.

– Am priceput, spuse Tenny.

Convorbirea se întrerupse.

Dan nu se simțea niciodată comod în frac sau sacou de gală, ceea ce purta acum. Cel puțin mă voi pierde în mulțime, își spuse în vreme ce-l urmărea pe Kinsky prin holul spațios de la intrarea în hotel, urcând un etaj pe scări rulante către atriumul imens, pe care-l împrejmuiau balcoanele unul lângă celălalt. Dan își lungi gâtul, uitându-se gură-cască preț de-o clipă. Apoi Kinsky îl trase de mânecă.

– Haide, șefu'. Ai venit aici să-l întâlnești pe guvernator.

Dan merse pe urmele directorului său de relații cu publicul. Len pare destul de relaxat în cămașa lui de forță, gândi. Apoi rânji. Arată ca sperietoarea de ciori cea mai bine îmbrăcată din oraș.

La recepție, era rând. Atriumul era aglomerat de femei în rochii scumpe și bijuterii scăpărătoare, bărbați în sacouri de gală și papioane. Randolph observă câțiva tipi îndrăzneți care nu purtau cravată, doar un buton de diamant sau o bucată de peruzea Navajo la gât. Discuțiile bâzâiau și râsetele reverberau în atriumul larg. Ospătarii purtau pe brațe tăvi cu băuturi. Dan îi ceru uneia dintre ospătărițele cele mai frumoase un pahar de amontilado. După privirea perplexă din ochii ei, își dădu seama că n-o va mai vedea din nou nici pe ea, nici băutura niciodată. Dar pe măsură ce se mișcau odată cu rândul de la recepție, aceasta se întoarse, toată un zâmbet, și-i dădu un pocal plin cu Dry Sack. Cu gheață.

Fii recunoscător pentru miracolele mici, își spuse Dan în vreme ce sorbea din băutură. Kinsky, observă el, avea un martini. Pe el îl poți goni din New York, își spuse Dan, dar nu poți goni New Yorkul din el.

Doar când își dădea numele valetului care pregătea introducerile pentru guvernator o văzu pe Jane. În vreme ce valetul șoptea ceva în microfonul prins la rever, Dan o văzu stând alături de Scanwell, înaltă și dreaptă și frumoasă ca o prințesă dintr-o poveste, părul ei arămiu căzând pe umerii goi, rochia fără bretele de-un verde smarald punându-i foarte bine în valoare silueta ispititoare.

Dan se simți gol pe dinăuntru. Era ca și când ar fi fost în spațiu, în gravitație zero: senzația aceea de cădere, o cădere nesfârșită. E mai frumoasă ca niciodată, își spuse. I-a priit vremea din urmă. Ochii lui urmară curbura grațioasă a umerilor ei goi. De câte ori sărutase el pielea aceea, îi mângâiasse carnea, făcuse dragoste cu ea de parcă nu mai exista nimeni altcineva în întregul univers?

– Șefu'? îl înghionti Kinsky cu blândețe.

Dan văzu că cei doi din fața lor dăduseră mâna cu guvernatorul și era rândul lui să facă un pas înainte și să-și întâlnească gazda din seara aceea. Și pe femeia care stătea alături de el.

Un alt valet anunță:

– Domnule guvernator, doamnă senator, dați-mi voie să vi-i prezint pe domnul Daniel Hamilton Randolph și pe domnul Leonard Kinsky. Domnilor, permiteți-mi să v-o prezint pe doamna senator Jane...

– Bună, Jane, spuse Randolph.

Ea își păstră stăpânirea de sine, cu excepția unei sclipiri de moment din ochii ei de-un verde-marin.

– Bună, Dan, spuse ea, permițându-și un zâmbet rece.

– Vă cunoașteți, spuse guvernatorul Scanwell, ușor surprins.

Dan spuse:

– Suntem vechi prieteni. Cel puțin, asta am fost.

– Ne-am întâlnit cu ani în urmă, îi zise Jane guvernatorului, când tocmai intrasem în politică. Apoi, el și-a luat zborul spre spațiul cosmic.

– Spațiul cosmic?

Guvernatorul își oferi mâna lui Randolph. Strângerea lui era fermă fără a fi prea puternică. S-a antrenat mult, își spuse Dan. Scanwell arăta ca un pâlmaș zvelt și bătut de vreme de la un ranch, îmbrăcat în uniformă și cizme de cowboy. Tot ce-i lipsea era o pălărie mare de texan. Apoi, Dan își dădu seama că guvernatorul nu era mai în vârstă decât el și că aspectul său de cowboy era cu grijă cultivat.

– Dan a trăit pe orbită mai bine de un an, spuse Jane.

– Adevărat?

– Am ajutat la construirea satelitului japonez de electricitate, explică Dan.

– Iar acum ai construit unul pentru Statele Unite, spuse Scanwell, arătând că fusese cel puțin informat cu privire la Dan. Va trebui să discutăm despre asta mai târziu.

Aceasta era o aluzie să meargă mai departe și să-i lase pe oamenii din spatele lui să strângă mâna guvernatorului.

– Da, zise Dan. Mi-ar face plăcere să discutăm despre asta.

Un altul dintre ajutoarele guvernatorului îi conduse pe Dan și Kinsky de lângă Scanwell. Și de lângă Jane.

– Haide să atacăm coada la bufet și să ne luăm niște aperitive, spuse Kinsky, trăgându-se de guler. Mor de foame. Iar cina o să fie o prostie, pun pariu. Fără pastramă. Fără blințuri. Nimic altceva decât friptură texană seacă.

– Du-te tu. Mie nu mi-e foame.

Dan rămase în mulțimea înghesuită, forfotitoare, și se lăsă înconjurat de zgomotul discuțiilor și al râsetelor și al paharelor ciocnite, ținându-și ochii ațintiți asupra lui Jane, care stătea lângă Morgan Scanwell. Niciodată nu arătase ca acum. Nici măcar o dată.

New York City

Asim al-Bashir călătorea cu pașaport tunisian. Tunisia era o națiune arabă moderată, pe care agențiile de spionaj occidentale nu o bănuiau de legături cu terorismul internațional. Al-Bashir chiar se născuse în orașul Tunis și avea acolo o casă somptuoasă, ceea ce alunga orice suspiciune pe care ar fi putut-o avea vreun investigator.

Mai mult decât atât, al-Bashir era membru al consiliului director al uneia dintre cele mai mari companii petroliere din lume. În calitate de director al Corporației Petroliere Tricontinentale, vizita lui în America avea un scop legitim de afaceri. Întâlnirea trimestrială a consiliului director era programată să aibă loc în Houston peste două zile.

Secretarul său dăduse ordin unui asistent să aibă grijă de bagajul considerabil al lui al-Bashir în vreme ce el își escortă angajatorul la limuzina cea lungă și albă care-i aștepta la marginea trotuarului. Fără să aștepte bagajele, limuzina intră în traficul gălăgios de la aeroportul JFK și porni spre podul Queensboro și spre Manhattan.

Secretarul se așeză în față, lângă șofer, iar al-Bashir se lăsă răbdător pe spate și privi traficul infernal care-și croia drum cu viteză, hârâind și scuipând fum, pe lângă clădirile cenușii și mohorâte, îngrămădite de-a lungul autostrăzii. Americanii țineau la casele și la mașinile lor, la televizoare și la toate celelalte obiecte de lux. Toate depind de energie, își spuse el. Energie produsă din electricitate. Energie produsă din petrol. America se îngrașă și prosperă cu ajutorul petrolului arab. Majoritatea celorlalte popoare din lume nu pot decât să viseze la luxul pe care americanii îl iau de-a gata. Visează și sunt invidioase. Invidia e un sentiment puternic, își spuse al-Bashir. Invidia poate naște ură, iar ura este cel mai mare factor motivațional dintre toate.

Așipi puțin, dar se trezi atunci când pneurile limuzinei schimbară brusc tonul sunetului pe care-l scoteau în frecare cu pavajul. Se aflau pe podul Queensboro, observă el. Își schimbă poziția pe banchetă și se uită pe geam să depisteze clădirea Națiunilor Unite. Acolo, lângă East River. De unde se afla el, al-Bashir nu putea vedea ruinele Podului Brooklyn. Americanii îl reconstruiau, urma să arate exact ca înainte să-l doboare explozia.

Colegii mei cred că ziua când au fost distruse podurile a fost o zi glorioasă, își aminti al-Bashir. O zi magnifică. Credincioșii din toată lumea și-au sărbătorit marea victorie. Cei Nouă au fost încântați la culme de acel succes al lor. Al-Bashir zâmbise și-i felicitase, în special pe egiptean, care coordonase genial acea operațiune complexă.

Trei poduri distruse. Aproape cinci mii de americani omorâți, dintre care mulți erau evrei. O zi de sărbătoare descătușată.

Dar în ce scop? se întrebă el. Americanii au năvălit în Orientul Mijlociu cu o forță copleșitoare și nimeni nu-i putea învinovăți pentru asta, nici măcar alte națiuni musulmane.

Terorismul e tactica celor disperați, a celor slabi împotriva celor puternici. Un copil care dă cu pietre în geamurile unui conac. Și totuși, are și el părțile lui folositoare, admise al-Bashir. În războiul acesta lung putem folosi teroriști, atât fanatici sinucigași, cât și strategii de geniu precum egipteanul. Dar războiul va fi câștigat așa cum se câștigă toate războaiele, prin putere economică. Mao Zedong a spus în scris că puterea iese pe țeava armei, dar ca să ai arme trebuie să ai banii cu care să le cumperi. Vom câștiga războiul acesta fiindcă noi vom controla puterea economică a industriei petroliere. Trebuie să reprimăm fără milă orice atentat la această putere. Fără milă.

Două zile mai târziu, al-Bashir se afla în Houston, așezat la o altă masă de conferințe, mult mai lungă și mult mai lustruită decât cea din hotelul dărăpănat din Khartoum. Încăperea de consiliu de la Tricontinental duhnea a bogăție. Pereții erau lambrisați cu lemn de sequoia. Ferestrele largi, panoramice, priveau pe deasupra orașului Houston, care se afla mult dedesubtul etajului acela luxos al zgârie-norului. Camera avea instalație de aer condiționat care își făcea datoria cu asupra de măsură, încât lui al-Bashir îi era frig. La naiba cu aerul condiționat, își spuse el. Extraordinară risipă de energie. Se împănează cu belșugul lor.

O masă încărcată cu băuturi și gustări ușoare era dispusă de-a lungul peretelui negru. Peretele opus era ocupat în întregime de un nou soi de monitor de computer pe care tehnicienii îl numeau „perete inteligent”. Din nefericire, în ziua aceea nu funcționa. Membrii consiliului trebuiau să se folosească de monitoarele dispuse pe masă în fața fiecărui scaun.

Asemenea celorlalți din jurul mesei, al-Bashir purta un costum occidental de afaceri și cravată. Până și femeile erau îmbrăcate în bluze ajustate pe corp și costume cu fustă.

Ursuzul Wendell T. Garrison, așezat în capul mesei în scaunul său cu roțile, purta o cămașă cu mâneci scurte și la gât un șnur legat cu o bucată de onix negru, ale cărui capete cu vârf de argint atârnavă până la jumătatea părții din față a cămășii sale șifonate. Seamănă cu un duh rău, își spuse al-Bashir: scofâlcit și cu riduri, cu creștetul capului chel împeștriat cu pete maronii, cu smocul de păr alb. Dar are o putere enormă. Doar o atingere a buricelor degetelor sale poate mișca națiuni întregi.

Acesta e omul pe care trebuie să-l înfrâng, își spuse al-Bashir. Pentru a câștiga controlul asupra corporației Tricontinental, trebuie să-l biruiască pe Garrison.

Întâlnirea consiliului director fusese mai degrabă de rutină. Singurul

subiect adevărat de dezbatere fusese cu privire la implicarea corporației în Irak, unde Tricontinental reconstruia terenurile petroliere irakiene sub contract cu guvernul SUA. Marja de profit era subțire, dar Garrison insista să reînnoiască pe aceleași baze contractul.

– După ce vom termina reconstrucția și vom începe să pompăm iarăși țiței, spuse el pe vocea lui hârșăită, aspră, *atunci* vom ridica potul cu oficialii.

Una dintre femei, așezată la jumătatea mesei, arată că Washingtonul promisese să returneze câmpurile petroliere guvernului irakian de îndată ce se terminau lucrările de reconstrucție.

Garrison îi oferi una dintre privirile sale tăioase standardizate.

– Mda, le vor da înapoi irakienilor, sigur că da. Și le vor aduce la cunoștință că noi conducem operațiunea.

– Sub contract cu guvernul irakian, adăugă femeia.

– În termenii stabiliți de noi, spuse plat Garrison.

Al-Bashir nu spuse nimic. Nimeni nu-i ceru părerea.

Se mulțumea să păstreze lucrurile așa.

În cele din urmă, Garrison spuse tăios:

– Asta e tot, atunci, doar dacă nu mai sunt alte lucruri de discutat.

Al-Bashir ridică mâna.

Garrison începuse deja să dea scaunul cu spatele de lângă masă. Încruntându-se, el spuse:

– Domnule al-Bashir.

Îl pronunță „aul-Basher”.

– Mai trebuie să ne gândim la problema satelitului de energie solară.

Oamenii din jurul mesei ridicară din sprâncene.

– Corporația Astro.

– Au avut prăbușirea avionului ăla spațial, nu-i așa?

– Sunt terminați. Sunt în pragul falimentului.

Ochii necruțători ai lui Garrison deveniră însă vicleni.

– Ce este cu satelitul de energie solară?

– Cred că ar trebui să investim în el.

Aceasta iscă de-a dreptul icnete de surprindere.

– Să investim în concurență?

– Să-l ajutăm pe nebunul ăla de Randolph?

– Vrea să ne scoată din afaceri!

Al-Bashir își împreună mâinile pe marginea mesei și așteptă răbdător ca ei să se liniștească.

Garrison făcu un gest de aducere la liniște cu ambele sale mâini pline de vene vineții, apoi întrebă:

– De ce-am investi în visul ăla de opioman?

Zâmbind către președintele consiliului, al-Bashir răspunse cu calm:

– Sunt mai multe motive. Primul, ne-ar aduce o publicitate foarte

favorabilă. Oamenii ne văd drept un gigant corporatist mare și rău. Ani de zile au fost hrăniți cu povești despre modul în care companiile petroliere suprimă orice invenție care le amenință dominația asupra rezervei mondiale de energie.

Unul dintre directorii mai în vârstă ricană:

– Pastila care transformă apa în benzină. Am auzit treaba asta aproape de când mă știu.

– Exact, spuse al-Bashir. Oferind Corporației Astro o mână de ajutor, arătăm că nu suntem niște monștri. Arătăm că ne interesează viitorul.

– O reclamă cam costisitoare, bombăni Garrison. Randolph are nevoie de-un miliard sau chiar mai mult ca să iasă din groapa pe care singur și-a săpat-o.

– Mai este un motiv, spuse al-Bashir.

Toți ochii erau ațintiți asupra sa.

– Și dacă funcționează? Dacă satelitul ăsta de energie solară chiar se dovedește de succes? N-ar fi bine să deținem și noi o parte din el?

– M-am prins! Un parteneriat strategic, spuse cel mai tânăr membru al consiliului, aflat în capătul mesei.

Garrison se încruntă la directorul junior și arată pe vocea lui aspră:

– Dacă nu scoate Astro la liman, electrosatelitul nu va funcționa fiindcă Randolph o va încurca. Așadar, nu e niciun pericol ca el să aibă succes.

– Îmi cer scuze, dar sunt de altă părere, spuse al-Bashir. Chiar dacă Randolph dă faliment, satelitul de electricitate tot acolo sus se va afla. E posibil să-l cumpere cineva ieftin și să-l facă să meargă. Apoi *ei* vor primi toată gloria – și toate profiturile. Nu noi.

– Cine-ar fi atât de nebun?

– Japonezul, poate, răspunse al-Bashir cu blândețe.

Încăperea se cufundă în liniște. Unul după celălalt, directorii își mutară privirile de la al-Bashir spre capul mesei, spre Garrison.

Președintele se uita țintă la al-Bashir și bătea cu unghiile pe tăblia mesei, evident gândindu-se la problemă. Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Preț de câteva clipe lungi, singurul sunet din camera de consiliu fu păcănitul absent al unghiilor lui Garrison.

– Poate c-am putea scoate un miliard din bugetul pentru explorare, spuse într-un sfârșit bărbatul cel bătrân. Să trimitem câțiva dintre geologi înapoi la universitățile lor pentru un an.

Directorii prinseră viață. Câțiva se opuseră fără vlagă ideii. Dar al-Bashir știa că nu mai era decât o formalitate. Garrison acceptase ideea achiziționării unei bucăți dintr-un posibil competitor. Al-Bashir era mulțumit. Din interiorul Corporației Astro a lui Randolph, îi va fi mult mai ușor să distrugă însăși ideea de satelit de electricitate.

Insula Matagorda, Texas

– Pentru un tip în costum, nu ești un inginer rău, spuse Tenny, cu fața lui închisă la culoare și fălcoasă extrem de serioasă.

Dan îl luă drept un compliment. Stătea în genunchi lângă epava contorsionată a ceea ce fusese cândva botul avionului spațial. Tenny stătea pe vine pe podeaua hangarului, cu fața către el. Claude Passeau era de cealaltă parte a botului, arătând aproape elegant în pantalonii largi proaspăt călcați și în sacou, deși își desfăcuse papionul de la guler.

Chiar și atât de târziu seara, hangarul fusese plin de anchetatori guvernamentali și tehnicieni ai Astro. Cu ajutorul lui Passeau, Dan îi trimisese pe toți acasă. Acum rămăseseră doar ei trei în hangarul puternic luminat.

Rămășițele răsucite ale avionului spațial erau dispuse exact la locul lor în cadrul siluetei cu aripi mici a vehiculului trasată cu bandă, emanând un iz vag de metal ars. De fiecare dată când se uita la epavă, Dan își simțea viscerele răsucindu-se. Dar se forță să rânjească trist.

– Venind din partea ta, Joe, răspunse el, asta-i o laudă destul de mare.

Passeau spuse:

– V-ați luat diploma în inginerie, nu-i așa?

– Și în economie, răspunse Dan. Dublă calificare.

– După care ați plecat în Japonia să lucrați pentru Yamagata.

Dan se ridică în picioare.

– Știți multe despre mine.

Ridicând din umeri, Passeau spuse:

– Mă interesați, domnule Randolph.

– Dan.

– Mulțumesc.

Passeau își atinse mustața cu vârful unui deget, apoi spuse:

– Când ai plecat în Japonia? Nu găseai de lucru în State?

– Nu de felul care-mi trebuia mie. Programul spațial al SUA tocmai se punea pe roate: cercetare științifică, dar aproape nimic altceva. Yamagata construia un satelit de electricitate. Doar o versiune demo, desigur, dar însemna că pot ajunge în spațiu și să lucrez pe orbită. Muncă adevărată, construind ceva practic acolo sus, la o înălțime de patru sute optzeci de kilometri.

Tenny se ridică și el cu greu în picioare.

– N-am fost niciodată acolo sus. Ți se face rău de spațiu?

– Ești amețit puțin în prima oră sau așa ceva, recunosc Dan. După patru sau cinci zboruri înveți să te adaptezi. Apoi e extraordinar.

- Gravitație zero, vrei să zici, rosti Passeau.
- Am auzit că sexul e extraordinar, glumi Tenny.

Dan râse.

– N-am de unde ști. Am stat majoritatea timpului îmbrăcați în costume spațiale.

– Ai petrecut săptămâni întregi acolo sus în fiecare misiune, nu-i așa? întrebă Passeau.

Aprobând din cap, Dan spuse:

- Mda. Dar nu erau decât câteva femei acolo și toate erau japoneze.

Nu s-ar fi încurcat ele cu un *ketoujin*.

Tenny zâmbi compătitor.

- Așa a reușit să-și rupă nasul.

– Adevărat?

- Nu, dar lui Joe îi place să creadă asta.

Cei trei bărbați râseră prietenește. Apoi, Tenny îi aduse cu picioarele pe pământ.

– Valva de control a alimentării cu combustibil a elicei de manevră din bot e larg deschisă, spuse el, arătând cu degetul mare spre epava contorsionată. Ar trebui să fie închisă.

- E posibil să se fi deschis la impactul cu solul, spuse Passeau.

– Poate, zise Tenny. Dar aruncă o privire la ea. E blocată în poziția deschisă.

Dan luă piesa stricată din mâinile lui Tenny și încercă să închidă valva. Refuză să se miște.

– Joe are dreptate, îi spuse el lui Passeau. E blocată în poziția deschisă. Dacă s-ar fi deschis din cauza impactului, ar fi mobilă.

Passeau își atinse iarăși gânditor mustața.

- Atunci elicea de manevră trebuie să fi pornit în timpul reintrării.

– Și trebuie să fi funcționat până ce-și va fi consumat tot combustibilul, adăugă Dan.

- Ce-ar fi putut provoca asta? întrebă Passeau.

Dan îi aruncă lui Tenny o privire prevenitoare.

- Asta trebuie să aflăm noi, spuse inginerul.

– Și încă repede, adăugă Dan.

Tenny scoase aerul din plămâni.

– Păi n-o să aflăm dacă stăm aici până ce răsare soarele. Nu știu ce faceți voi, băieți, dar eu am o casă și o familie care se așteaptă să mă mai vadă din când în când.

Suspinând, Passeau spuse:

– Eu locuiesc în minunatul vostru Motel Astro, singurul stabiliment dintre locul ăsta și civilizație, până ce termină ancheta asta. (Aruncă o privire la ceasul de la mână.) Iar barul lor s-a închis acum două ore.

Dan se gândi la toate nopțile pe care le petrecuse în barurile hotelurilor și la femeile pe care le agățase acolo.

– Nu pierzi mare lucru, Claude, zise el.

Passeau ridică sugestiv din sprâncene.

– N-ai de unde ști. Ar fi o tragedie să renunțăm la toate speranțele.

Râzând împreună, cei trei bărbați începură să meargă încet spre ieșirea din hangar, lăsând epava în urmă. Dan dădu din cap spre paznicul în uniformă ce stătea lângă ușa bine închisă a hangarului. Mai trebuiau să fie la datorie încă doi paznici, știa el. Probabil că-și făcea sectoarele.

Îi conduse pe Passeau și Tenny în parcare, unde inspectorul FAA se urcă în Buick Regalul său închiriat și Tenny se cățăără în Silverado-ul lui remodelat. Singura furgonetă din Texas care mergea pe combustibil cu hidrogen. Dar, desigur, doar cineva care avea acces la rezerva de hidrogen a Astro își putea permite suficient combustibil să pună în mișcare furgoneta. Nici măcar centrul NASA de lângă Houston nu avea un sistem de generare a hidrogenului.

Dan le făcu celor doi bărbați un semn de noapte bună și se îndreptă spre propriul său apartament de la pasarela dinăuntru hangarului.

Valva de combustibil a elicei de manevră era programată să se deschidă și să se închidă în timpul reîntrării, cugetă el în vreme ce urca scările din oțel. Cineva a trimis un semnal fals către pasăre.

Se opri la jumătatea scărilor, zgomotul pașilor lui reverberând în pereții de metal ai hangarului. Ceea ce înseamnă, își spuse Dan, că cineva într-adevăr a sabotat intenționat avionul spațial. Moartea lui Hannah n-a fost un accident. A fost vorba de crimă.

Încet, porni iarăși pe scări în sus, întorcând în gând pe toate părțile ideea aceasta. Ceea ce înseamnă că cineva a fost capabil să anihileze codurile noastre de comandă și să transmită prin unde radio semnalul fals către computerul avionului. Ceea ce înseamnă că sabotorul avea acces la codurile noastre de comandă.

Când deschise ușa de la apartamentul său cu o singură cameră, Dan ajunsese la inevitabila concluzie: „Ceea ce înseamnă că undeva în compania mea există un spion. Un sabotor care a prăbușit avionul spațial și a omorât-o pe Hannah.”

Apartamentul lui Dan Randolph

Apartamentul era întotdeauna ordonat și curat atunci când Dan se întorcea în el după o zi de muncă. Biroul lui se afla la o distanță de numai patruzeci și cinci de metri în josul pasarelei care se întindea pe lungimea a trei pereți ai hangarului, dar Tomasina, menajera lui îndesată, cu față severă, reușea întotdeauna să intre și să pună lucrurile în ordine, chiar dacă Dan lipsea doar pentru câteva minute. Ea îi curăța pantofii, îi spăla vasele și ținea apartamentul în perfectă stare, toate fără să-i stea lui Dan în cale. De cele mai multe ori, el nici măcar nu știa că femeia a fost acolo, doar că locul era fără pată și îngrijit. Din când în când îi lăsa câte un bilet scris cu litere de tipar ordonate și mari, cerând diverse obiecte pentru întreținerea curățeniei care erau pe terminate.

Dezbrăcându-se, Dan se întrebă ce să facă în privința problemei cu care se confrunta. Am un spion care operează undeva în interiorul companiei, își tot repeta. Cum îl pot găsi? Să angajez un detectiv particular? Să-i spun lui Passeau despre asta? El ar putea chema aici FBI-ul, presupun.

Și totuși, ezita, nesigur. În cine pot avea încredere? își întrebă imaginea din oglindă în vreme ce-și perie dinții. Pe Joe Tenny îl cunosc. Joe pune atâta suflet în proiectul acesta cât am pus și eu. Hannah a fost ca o soră pentru el. Nu, mai mult ca o fiică ajunsă la maturitate.

Când se urcă în patul de mari dimensiuni, Dan își dădu seama că lista oamenilor în care putea avea încredere se încheia la Tenny. Nu cunoștea pe nimeni destul de bine între cei aproximativ opt sute de oameni pe care-i angajase, încât să aibă absolută încredere în ei. Oricare dintre ei putea fi spionul, sabotorul.

Stai puțin, spuse în vreme ce stingea veioza. Oricine-ar fi, trebuie să aibă instruire tehnică. Nu poate fi April, de exemplu. Ea se pricepe foarte bine la munca de secretariat, dar nu-i nici pe departe un inginer.

Dar apoi își spuse că întreaga poveste poate fi o punere în scenă. Sabotorul nu trebuie neapărat să-și arate îndemânarea tehnică. Sau sabotoarea. Cum îi numesc în domeniul spionajului? Cârtițe, își aminti el. Am o cârtiță în organizația mea.

Se întinse pe spate în întuneric, cu mintea vâjâind. Nu te mai gândi, își ordonă. Culcă-te. Lasă-ți subconștientul să rezolve problema. Pe când te vei trezi mâine dimineață, probabil că vei avea răspunsul care-ți trebuie.

Ajunse la concluzia că-și dăduse un sfat bun, se întoarse pe o parte

și închise ochii. Dar somnul nu-l vizită. În schimb, își aminti c-o văzuse din nou pe Jane, alături de guvernatorul Scanwell.

Petrecerea pentru strângerea de fonduri din Austin căpătase o asemenea amploare, încât Dan crezuse că nu va mai reuși să discute în particular cu guvernatorul, dar Len Kinsky îi spusese întruna să aibă răbdare.

– Jumătate dintre oamenii din Texas încearcă să-l întâlnească pe Scanwell, spuse Kinsky pe deasupra zumzetului și trăncănitului mulțimii pe când stăteau la unul dintre barurile instalate în vastul spațiu al atriumului de la hotel.

– De asta mă temeam și eu, bolborosi Dan, sorbind din Dry Sack. O să pierdem aici toată noaptea și n-o să ajungem să vorbim deloc cu el.

– Așteaptă, spuse Kinsky. Nu te pripzi. Băuturile sunt gratis, nu-i așa?

– La fel și cina, recunosc Dan.

Kinsky făcu o față acră, menită să-i arate ce părere avea el despre bucătăria texană.

Dan voia să plece. Nu-i plăcea s-o vadă pe Jane stând acolo alături de Scanwell. Îl deranja, îl supăra. Aceasta e viața pe care și-a ales-o, își spuse. E politician, adoră toate astea. El, în schimb, voia s-o rupă la fugă.

Se împleti cu mulțimea de străini, având grijă de paharul cu băutură și zâmbind mecanic spre bărbații îmbrăcați în sacouri de gală și spre femeile în rochii și bijuterii fără de preț. Nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu-l cunoștea pe el. Se îndepărtă intenționat de Kinsky, care discuta cu o blondă tânără, având pe față un rânet prădător. Rătăcind prin mulțime, Dan se întrebă de ce-și pierdea timpul; voia să plece de acolo, dar știa că va rămâne până la îndepărtatul sfârșit.

Văzu o roșcată tânără care părea și ea la fel de nelalocul ei ca și el, strângând într-o mână un pahar de șampanie cu picior lung și în cealaltă o poșetă cu mărgeluțe aparent scumpă. Purta o rochie sclipitoare și scurtă cu paiete roșii și negre.

– Ești îmbrăcată în culorile liceului meu, îi spuse Dan, în loc de prezentare.

Aceasta fu profund neimpresionată și, după câteva cuvinte, Dan se îndepărtă de ea. N-are simțul umorului, concluzionă el.

Kinsky îl găsi din nou când intrară în sala de bal, unde o mare de mese rotunde fuseseră instalate pentru cină. Dan și directorul lui de relații cu publicul se așezară la masă cu opt bărbați și femei în vârstă. Când unul dintre ei îl întrebă pe Dan cu ce se ocupa și Dan începu să-i explice, acesta schimbă repede subiectul.

Echipe de ospătari și ospătărițe cu aspect hăituit trântiră farfuriile pe mese. Biftec la grătar și cartofi copti, cu un amestec de legume prea tare gătite. Dan aruncă o privire la Kinsky: directorul de PR arăta ca

un martir care se îndrepta spre eșafod.

Scanwell făcu câteva observații din capul mesei despre minunatul scop caritabil căruia-i servea cina aceea.

Dan abia dacă-l auzi. O sorbea din priviri pe Jane, așezată lângă guvernator. Era splendidă, absolut în elementul ei, zâmbind și sporovăind cu ceilalți din capul mesei.

Discursurile i se părură nesfârșite lui Dan, o succesiune de bărbați și femei care se felicitau reciproc pentru minunatul lucru pe care-l făceau. Mda, își spuse Dan în sinea lui, și niciunul dintre ei nu dau nici o ceapă degerată pe minunatul lucru pe care *eu* încerc să-l fac.

Când îl lovi Kinsky peste umăr, tresări.

– Ți-am spus eu c-o să reușim, șopti acesta, aplecându-se atât de aproape de el, încât Dan crezu că bărbatul îi va vâri limba în ureche.

Kinsky ținea în mână un cartonaș alb pe care erau mângălite cifrele 2335.

– Vrea să vă întâlnești în apartamentul lui de la hotel, șopti Kinsky.

Dan luă cartonașul în mână și-l întoarse pe cealaltă parte. Era cartea de vizită a guvernatorului, având pe ea inclusiv ștampila biroului său, numărul de telefon și adresa oficială de e-mail.

Scanwell nu rămase la toate discursurile. Se ridică în picioare, scutură mâinile tuturor celor din capul mesei și-și ceru scuze că pleca mai devreme. Jane îl însoți.

– Vino, spuse Kinsky, înghiontindu-l iarăși pe Dan.

Simțindu-se ca și când într-adevăr își dorea să plece din hotelul acela, să plece chiar și din Austin, Dan își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. Îl urmă pe Kinsky spre etajul al douăzeci și treilea, urcând cu liftul din sticlă.

Când coborâră din lift, doi ofițeri de poliție statală, destul de masivi să poată juca în Liga Națională de Fotbal, le verificară fără să zâmbească actele de identitate și le spuseră să meargă de-a lungul holului. Dan apăsă butonul soneriei; un ajutor îmbrăcat în sacou de gală și cu o cravată neagră la gât deschise imediat ușa și îi pofti să intre în apartament. Podelele acestuia erau acoperite cu covoare bogate, încăperile erau mobilate cu fotolii mari din pluș și piese de mobilier din lemn de stejar lustruit. Draperiile erau trase la geamurile care se întindeau pe doi dintre pereții camerei de zi.

Scanwell ședea pe sofa cea lungă, fără sacou, cu nodul cravatei lărgit și în mână cu un pocal din cristal plin cu bourbon.

– Bună, domnule guvernator, spuse Dan. E frumos din partea voastră că ne acordați din timpul pe care-l aveți.

– Intrați, le strigă Scanwell lui Dan și Kinsky.

Făcând un gest către bar:

– Luați o băutură.

Guvernatorul își săltă picioarele pe măsuta pentru cafea.

Jane nu se vedea nicăieri. Alte două ajutoare stăteau lângă bar, bărbatul îmbrăcat în pantaloni largi și o jachetă subțire de sport maro, femeia într-un costum cu pantaloni croit pe corp. Evident, niciunul dintre ei nu participase la cina de la parter. Dan observă mânerul unui pistol sub jacheta tipului. Gărzi de corp.

Dan întinse mâna după sticla de apă San Pellegrino din șirul de sticle aliniate în partea de sus a barului.

– Este bere în frigider dacă preferați asta, spuse ajutorul. Lone Star cu gât lung.

Dan confecționează un zâmbet și-și turnă apă.

– Mulțumesc oricum, spuse el, gândindu-se că-i mai bine să rămână treaz în timpul acelei întâlniri.

– Cred că puteți aștepta cu toții afară în hol, le spuse Scanwell ajutorului și celor două gărzi de corp. Vă chem dacă am nevoie de ceva.

În vreme ce ieșeau, intră Jane venind din dormitor, îndreptându-și părul. Lui Dan i se opri răsuflarea în gât. Ea îi zâmbi nesigură, apoi se duse la sofa și se așază lângă Scanwell.

– Haideți mai aproape, spuse Scanwell, chemându-l cu mâna pe Dan. Faceți-vă comod!

Dan ocupă scaunul tapițat de cealaltă parte a măsuței pentru cafea. Kinsky se așază mai departe.

Scanwell îi oferi lui Dan un rânjel prietenos.

– Ce mi-ar plăcea să știu, spuse el, este cum de i-ați convins pe cei de la departamentul de parcuri să vă lase să închiriați o parte din parcul statului și s-o transformați într-o bază de lansare a rachetelor.

Dan își dădu seama că vocea guvernatorului era ușor răgușită. Prea multă vorbărie peste zgomotul mulțimii, își spuse el.

Rânjind înapoi la guvernator, Dan răspunse:

– Aveau nevoie de bani. Deficite bugetare și toate alea. Dar tot n-a fost ușor. A trebuit să duc cu vorba șaisprezece echipe diferite de birocrați pentru a mă lăsa să folosesc vechiul ranch Wynne.

Scanwell scutură din cap.

– Am încasat multe bobârnace din pricina locului ăla când am candidat la alegeri.

– Dar districtul Calhoun a votat în masă pentru dumneavoastră, o întoarse Dan. Au apreciat noile locuri de muncă.

– Câți ingineri aveți acolo?

– Nu sunt doar inginerii. Sunt și oamenii care operează noul feribot. Și motelul. Și șoferii de camion și echipele de teren și constructorii. Cu toții au votat și tuturor la plac cecurile de salariu pe care le primesc.

– Dar cum ați reușit să treceți de oamenii mei de la protecția mediului?

Zâmbetul lui Dan se lărgi.

– Domnule guvernator, marele Centru Spațial Kennedy al NASA se află la marginea Rezervației Naturale Naționale de la Cape Canaveral. Lansarea rachetelor nu deranjează pelicanii.

Scanwell înclină ușor din cap într-o parte.

– Ei bine, poate că nu. Totuși, trebuie să fiți un tip foarte convingător...

– Dan poate fi extrem de convingător, spuse Jane fără să zâmbescă, atunci când vrea să fie.

– Jane mi-a povestit despre proiectul dumitale, spuse Scanwell.

– Voi fi sincer cu dumneavoastră, domnule guvernator, spuse Dan. Compania mea se confruntă cu grele probleme financiare.

Scanwell aplecă înțeleghător din cap.

– Așa am auzit și eu.

– Dar dacă o pot face să funcționeze, continuă Dan, dacă pot începe să transmit energie electrică din satelit, se va schimba situația energetică a Americii. A întregii lumi.

– Acesta-i un „dar” mare, însă, nu-i așa?

– Nu în ceea ce privește tehnologia. Știm cum să facem satelitul să funcționeze. Economia e cea care-mi dă de furcă.

Scanwell râse.

– Nu așa se-ntâmplă mereu?

Jane spuse:

– Independența energetică ar putea fi o parte majoră a campaniei lui Morgan.

Morgan, observă Dan. Îi spune pe numele mic.

– Nu va fi ușor, spuse Scanwell. Transformarea independenței energetice într-o problemă majoră a campaniei ar însemna că firmele petroliere se vor ralia împotriva mea. Sunt o mulțime de bani la mijloc.

– Și putere, fu Dan de acord.

– Ai mai luptat împotriva lor, arătă Jane. Și ai câștigat.

Scanwell rânji jalnic.

– Mda, de-abia m-am strecurat pe lângă ei în drum spre scaunul de guvernator. Dar Garrison și oamenii lui se vor da de ceasul morții împotriva mea.

– Garrison? întrebă Dan.

Apoi își dădu seama că, desigur, Garrison de la Tricontinental s-ar opune oricărui candidat care i-ar submina puterea.

– Va fi dificil, dar sunt dispus să mă iau la trântă cu ei, spuse guvernatorul, dacă pot demonstra că avem o alternativă aplicabilă la importarea din străinătate a petrolului.

Kinsky se offeri:

– Cred că aici vă putem ajuta noi. Sateliții de energie solară ar putea juca un rol important la crearea independenței Americii față de

petrolul de peste ocean.

– Chiar așa? întrebă Scanwell, uitându-se direct la Dan.

– Da, domnule guvernator. Cu electrosateliții și cu centralele nucleare avem...

– Oamenii sunt speriați de energia nucleară, obiectă guvernatorul.

Dan bombăni:

– Mda, mai degrabă ar avea pene de curent.

– Sateliții de electricitate nu reprezintă o problemă de mediu, spuse Kinsky, încercând să aducă discuția înapoi la punctul de pornire. E vorba de energie solară. Nimeni nu e speriat de energia solară.

– Dar acum ați dat de bucluc, îi spuse Scanwell lui Dan.

– Mare bucluc, recunosc Dan. Ca să fiu absolut sincer, am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi, domnule guvernator.

Înainte ca Scanwell să poată răspunde, Jane spuse:

– Susținerea unui important candidat la președinție te poate ajuta să aduni bani, nu-i așa?

Dan încuviință precaut.

– Sigur, de-ndată ce va începe campania. Problema e că am nevoie de ajutor acum.

– Și de promisiunea unor fonduri guvernamentale după alegerea lui Morgan, adăugă Jane. Asta ar fi și mai bine pe termen lung, nu-i așa?

– Păăăi, zise Dan, lungind cuvântul, finanțarea guvernamentală poate fi o sabie cu două tăișuri.

Sprâncenele lui Scanwell se uniră a nedumerire. Kinsky sări în ajutor:

– Ce vrea să spună Dan...

– Ce vreau să spun e că finanțarea federală va aduce cu ea tot soiul de controale guvernamentale și multă birocrație. NASA va dori să conducă spectacolul. Fiecare comisie a Congresului din partea asta a Lunii va vrea să-și vâre coada la mijloc.

Jane păru iritată, dar Scanwell izbucni într-un rânjet mare.

– Aveți absolută dreptate. Dar cum altfel ar putea face guvernul să vă ajute, de-ndată ce voi fi ales?

Aplecându-se în scaun, Dan spuse:

– Să ofere sprijin pentru împrumuturi. Așa cum a făcut guvernul și pentru Lockheed și Chrysler când au dat de bucluc.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse Jane.

– Garanții pentru împrumuturi, spuse Scanwell meditativ, aruncând o privire spre ea.

– Nu-i va costa nimic pe contribuabili, spuse Dan. Guvernul federal garantează doar că orice împrumut către Corporația Astro va fi susținut de Trezoreria SUA. Wall Streetul se va ocupa de tot restul.

– Crezi că poți strânge capitalul de care ai nevoie ca să termini proiectul? întrebă Jane.

– Din piețele private de capital, da, sigur. Dacă garantează guvernul împrumuturile.

– Și dacă dați greș? întrebă Scanwell.

– Nu asta-i problema, ripostă Dan. Problema e că avem nevoie de bani acum. Cu tot respectul cuvenit, domnule guvernator, nu pot aștepta până ce va începe campania dumneavoastră. Sau până ce vă veți instala la Casa Albă. Am de onorat un stat de plată și un electrosatelit de adus în stare de funcționare. Chiar acum.

Scanwell se uită fix în ochii lui Dan preț de-un moment lung și tăcut, de parcă ar fi încercat să vadă ce se petrecea în mintea lui.

– Aveți nevoie de fonduri care să vă aducă pe linia de plutire, murmură el într-un sfârșit.

– Cam asta e dimensiunea problemei, spuse Dan.

Jane zise:

– Ar putea îndrepta asupra ta atenția mediatică națională, Morgan. O idee nouă și îndrăzneță. O cale nouă de dezlănțuire a puterii industriei Americane în spațiu. Calea spre independența energetică. Ți-ar putea aduce genul de atenție de care ai nevoie.

– Firmelor petroliere n-o să le placă, murmură Scanwell.

– Vor accepta, dacă ne jucăm cărțile așa cum trebuie, spuse Jane. Putem arăta că acesta este cel mai patriotic lucru care se poate face.

Guvernatorul scoase un zâmbet dureros.

– Ei nu sunt patrioți, Jane. Industria petrolieră nu este americană; nu are loialitate față de nicio națiune.

– Banii din petrol finanțează terorismul, spuse Kinsky.

– Din cauza aceasta avem nevoie de sateliți de electricitate, zise Dan. Să întrerupem dominația lor asupra noastră.

Scanwell încuviință încet, însă Dan încă mai putea vedea întrebarea zăbovindur-i în privire: *Și dacă dați greș?*

– O putem face, repetă Dan. Dacă reușesc să fac rost de bani pentru a merge mai departe înainte să trebuiască să închid întreaga operațiune.

Guvernatorul se ridică în picioare și întinse mâna.

– Mi-ai dat multe lucruri la care să meditez, Dan. Dă-mi răgaz să văd ce idei le vin oamenilor mei. Iau eu legătura cu tine în câteva zile.

Ridicându-se și el, Dan luă mâna lui întinsă.

– Apreciez orice puteți face, domnule guvernator.

Dan știa că putea să plece. Aruncă o privire spre Jane, dar ea refuză să-i întâlnească ochii.

Scanwell păru aproape stânjenit. Fără să-i dea drumul mâinii lui Dan, guvernatorul spuse:

– Vino aici cu mine pentru un minut, te rog, Dan.

Dan îi permise guvernatorului să-l conducă în dormitorul spațios al apartamentului. Patul era atent aranjat; nu se vedea niciunde nicio

haină ori bagaje.

Închizând ușa cu un ghiont, Scanwell spuse:

– Dan, Jane mi-a spus ce ați însemnat unul pentru celălalt cu ani în urmă.

Surprins, Dan nu știa ce să răspundă.

– Încă o mai iubești?

Dan aprobă amorțit din cap, neavând încredere în el însuși să spună ceea ce simțea cu adevărat.

Fața stâncoasă a lui Scanwell se lăți într-un zâmbet îndurerat.

– Ei bine, și eu, să știi. Înseamnă totul pentru mine.

– Mai mult decât Casa Albă? îi scăpă lui Dan.

Zâmbetul se ofili.

– Cu siguranță, dar sper să nu fiu nevoit niciodată să aleg între ele două.

La naiba! își spuse Dan. De ce trebuie să fie atât de-al naibii de sincer? Situația ar fi mult mai ușoară dacă ar fi un nemernic.

Insula Matagorda, Texas

Dan trebui să se forțeze ca să-și păstreze atenția la afaceri. Scanwell o iubește pe Jane, își tot spunea. Iar ea-i chiar acolo, alături de el aproape zi de zi, în vreme ce eu sunt aici, încercând să pun epava în ordine.

– A fost vorba sau nu de-un sabotaj? insistă Dan.

Tenny, șezând invers pe un scaun cu bărbia sprijinită pe antebrațele lui păroase, ridică din sprâncene la nerăbdarea șefului său.

– Sunt al naibii de sigur c-a fost. Da' nu pot dovedi absolut nimic.

Dan se ridică de la masa lui de scris și se duse la fereastră. Jos, pe podeaua hangarului, o duzină de bărbați și femei încă mai mișunau printre bucățile epavei, mai mult de jumătate dintre ei îmbrăcați în cămăși albastre de lucru purtând inițialele FAA sau DNST.

– N-or să plece niciodată, nu-i așa? murmură el.

– Sunt funcționari federali, șefu', zise Tenny. Mai pot sta încă un an la cazul ăsta.

– În vreme ce noi dăm faliment.

– Asta nu-i grija lor.

Întorcându-se înapoi cu fața către inginer, Dan lăsă să-i scape:

– Joe, ce dracu' facem? Îi spunem lui Passeau despre asta? Sunăm la FBI? Ce facem?

– Passeau va ajunge și singur la ideea de sabotaj. Dă-i încă două zile.

– Și apoi?

– Apoi va suna la FBI, cred.

– Și *apoi* ce se va întâmpla?

Tenny ridică din umeri.

– Găsesc acul în carul cu fân.

Îndreptându-se înapoi spre masa de scris, Dan spuse:

– Joe, vreau de la tine o listă cu toți cei de pe statul de plată care s-ar putea s-o fi făcut. Toți cei care dețin cunoștințele tehnice necesare să poată sabota zborul lui Hannah.

– Asta n-o să ajute cine știe cât, șefu'. Oricine-i destul de deștept să doboare un avion spațial e destul de deștept să nu ne dea de bănuț cât e el de deștept.

– Tot vreau lista aia, spuse Dan, știind că, probabil, nu era decât un lucru care să-l țină ocupat.

Cu o scuturare încăpățânată de cap, Tenny răspunse:

– Ai pornit pe pista greșită. Nu-i unul dintre tehnicienii noștri.

– Așa spui tu.

– Așa spune logica, sări Tenny. Ți-amintești de logică? Gândește cu

creierul și nu cu glandele?

Dan se afundă în scaunul de la birou și așteaptă ca inginerul să continue.

– Dacă ceea ce a provocat prăbușirea a fost o comandă falsă, a trebuit să vină de la o stație de la sol sau un avion aflat în zbor de-a lungul culoarului de reintrare. Asta ne duce cu gândul la niște oameni din exterior. Oameni organizați. Oameni cu jucării ultraperformante.

– Nu unul dintre angajații noștri?

– Oamenii noștri au fost toți aici, Dan, la locul de muncă. Toți erau la locul lor.

– Dar cum au pus nemernicii mâna pe codurile noastre de comandă? Tenny făcu o grimasă.

– Prin mită. Prin șantaj. Prin amenințări. De unde dracu' să știu?

– Tu spui că un om din companie a vândut codurile de comandă unuia din afară.

– Sau le-a dat. Poate sub constrângere.

– Cine naiba din cele Șapte Orașe ale Cîbolei să o fi făcut?

– Oricine a avut acces la coduri. Și nu doar tehnicienii. Secretarii. Echipa de întreținere. Oricine.

Dan expiră aerul pe nas.

– Asta chiar că ne ajută.

– Astea sunt faptele, șefu'.

– Ar fi trebuit să cunoască și coordonatele la sol ale căii de reintrare. Și coordonatele temporale. Ar fi trebuit să știe unde se afla avionul când a început manevra de reintrare.

Sprâncenele lui Tenny se ridicară.

– Bun! Acum începi să gândești.

– Așadar, oricine ar fi cel care ne-a vândut, trebuie să fie cineva cu acces la codurile de comandă și la coordonatele temporale și la sol.

– Asta reduce din termenii problemei, spuse Tenny.

Sări din scaun și se îndreptă către ușă.

– Bun. Acum am de făcut o listă destul de scurtă.

– Ține-mă la curent, strigă Dan după el.

În gând, adăugă: și nu spune nimănui despre asta.

Dar Tenny știa deja că trebuia să păstreze tăcerea.

De-ndată ce Tenny ieși din birou, April apăru la ușă, părând echilibrată și stăpână pe sine. Dan se gândi la vechiul aforism: dacă-ți poți păstra capul atunci când toți cei din jurul tău și-l pierd, e semn că nu înțelegi gravitatea situației.

– Ați primit două telefoane, spuse April, cât ați fost în conferință cu doctorul Tenny.

Dan butonă tastatura de pe tăblia ce ieșea din partea stângă a mesei sale de scris. Monitorul computerului arată un apel de la Wendell T. Garrison de la Tricontinental Oil. Și un apel de la doamna senator

Jane Thornton din Washington, D.C. Respirația i se bloacă în gât.

Dintr-odată stânjenit, îi făcu semn lui April să iasă din birou cu o voce morocănoasă: „Bine, mersi, copilă!”, și apăsă cu mausul pe numele și numărul lui Jane Thornton.

Nu era disponibilă, desigur, dar un asistent tânăr cu față serioasă îi spuse că doamna senator îl va suna. Minciuni la telefon, gândi furios Dan în vreme ce apăsă pe numele lui Garrison.

Spre surprinderea lui, pe ecran apăru chiar bătrânul.

– Domnule Randolph, spuse Garrison pe vocea lui scârțâită, aspră, zâmbind blând. Frumos din partea dumitale să-mi întorci telefonul atât de repede.

– Frumos din partea dumneavoastră că ați sunat, răspunse Dan, întrebându-se câte bazaconii vor mai trebui să-și arunce unul celuilalt înaintea să ajungă la o discuție serioasă.

– Consiliul meu de directori este interesat de proiectul dumitale cu electrosatelitul, spuse Garrison.

Surprins de abordarea directă a bărbatului și chiar mai mult de interesul lui, Dan spuse doar:

– Adevărat?

– Mda. Crezi că poți găsi timpul să vii până la Houston ca să vorbim despre asta?

Dan își spuse: Încă un rechin la apă. Ai face bine să-ți numeri degetele de la mâini înainte să dai mâna cu el. Și cele de la picioare.

Dar spuse:

– Aș fi fericit s-o fac. Îi spun secretarei mele să pună la punct detaliile cu oamenii dumneavoastră.

– Bun, spuse Garrison. Dă-o pe secretară la telefon și-am să fac și eu același lucru.

– Bine.

Înainte ca Dan să poată schimba apelul, Garrison adăugă:

– Presupun că vei vrea să programăm întâlnirea cândva săptămâna asta, corect?

– Dacă este convenabil pentru dumneavoastră, răspunse Dan.

– Știu că ești prins în corzi. N-are sens să pierdem timpul de pomană.

Încuviințând din cap, Dan spuse din nou:

– Bine.

Mda, își spuse în sinea lui închizând monitorul, bătrânul rechin simte miros de sânge în apă și începe să se apropie.

Purcuse la rutina zilnică de lucru în vreme ce în minte învârtea posibilitățile și necunoscutele asemenea unei simfonii fără sfârșit. Cine-i spionul din mijlocul nostru? De ce au sabotat zborul de încercare a lui Hannah? Îl poate găsi Joe pe nemernic sau va trebui să chemăm FBI-ul pentru asta? Ajutorul financiar oferit de Yamagata... și

acum dă târcoale Garrison. Cum naiba să-mi păstrez compania când tipii cei mari încep să mă-ncolțească? Ce va hotărî să facă Scanwell?

De ce nu sună Jane înapoi? Ce urmărește implicându-se în asta? Vrea să mă ajute pe mine sau pe Scanwell? Sau pe amândoi? De ce nu m-a sunat?

Toată ziua se întoarce la întrebarea aceasta: de ce nu suna Jane?

Era aproape miezul nopții când ea îl sună. Dan își petrecuse lunga seară revăzându-și situația financiară alături de contabilul său șef, un exercițiu care întotdeauna îl deprima. Își târșâi picioarele pe pasarelă înapoi spre apartamentul lui, încercând să nu-și ducă privirea la epava care se odihnea liniștită în umbrele podelei hangarului slab luminat. Nu mai e nimeni în clădire, își dădu seama, cu excepția paznicilor care-și fac sectoarele. Până și în biroul lui Tenny era stinsă lumina.

Simțindu-se obosit și murdar, se duse la chicinetă fără să aprindă niciun bec și deschise frigiderul. Gol. Deschizând ușa congelatorului, văzu că Tomasina depozitase acolo trei cine înghețate printre feliile de pizza, înghețată și recipientele pentru suc instant.

Telefonul bâzâi. Dan trânti ușa frigiderului și se uită atent prin umbre la monitorul de pe noptieră: identitatea apelantului care apărea acolo era SENATOR THORNTON, WASHINGTON, D.C.

– Răspunde, strigă el, grăbindu-se spre dormitor.

Apăru fața lui Jane. Părea să se afle în biroul ei. Dan văzu câteva fotografii atârând pe zidul lambrizat din spate. Purta o bluză croită pe corp, iar părul roșcat îi atârna desfăcut pe umeri. Ore suplimentare, își spuse Dan. E singură în birou după o zi lungă și plină.

– Bună, Jane, spuse el, așezându-se pe marginea patului.

– Am primit telefonul tău, zise ea. Am vrut să aștept să plece toată lumea din birou înainte să te resun.

– Mda, mă gândeam eu că așa vei face.

Era o minciună, știa asta, dar acum, când se gândea la ea, își dădu seama că ar fi trebuit s-o știe încă de la început.

– Morgan a fost foarte impresionat de tine.

– M-am bucurat să te revăd, spuse el.

– Vrea să introducă programul satelitului în politica lui energetică, Dan.

– Nu te-am mai văzut din ziua când au fost doborâte podurile.

– Dan, haide să discutăm despre lucrurile care ne presează.

– În ceea ce mă privește pe mine, tu ești lucrul care mă presează.

Ea încercă să se încrunte la el, dar un zâmbet firav îi curbă puțin colțurile buzelor.

– Dan, asta a fost cu mult timp în urmă.

– Acum șase ani, o lună și... – îi trebui o clipă să socotească în gând – ... unsprezece zile.

Ea își feri privirea preț de-un moment, iar când i se întoarseră ochii la el, își recăpătase deja controlul. Absolut serioasă acum, ea spuse:

– Dacă vrei susținerea lui Morgan, Dan, trebuie să promiți că-i vei susține candidatura.

– Sigur, știu asta. O mână o spală pe cealaltă; asta-i politica. Dar tu ești singura care mă interesează.

– Nu satelitul tău de electricitate?

El inspiră adânc.

– Tu ești pe primul loc, Jane.

– În San Francisco n-am fost.

– Acum ești. Renunț la tot proiectul ăsta. I-l vând lui Yamagata sau lui Garrison sau îl arunc la groapa de gunoi a orașului.

De data aceasta, ea zâmbi cu adevărat. Dar ochii îi rămaseră triști.

– Știu că așa crezi c-ai face, Dan. Dar amândoi știm că nu este adevărat. N-ai putea renunța la munca pe care o faci, la viața ta.

– Pune-mă la încercare.

– Nu trebuie să-ți vinzi proiectul japonezului sau firmelor petroliere.

– Aș fi soțul unui senator. Aș sta acasă și-aș fi cuminte și-aș merge la petreceri cu tine și te-aș duce acasă și-aș face dragoste cu tine cât e noaptea de lungă, până târziu dimineța.

Zâmbetul ei pieri.

– Dan, e prea târziu pentru asta.

– De ce? Ai o legătură cu Scanwell?

– E pur și simplu prea târziu pentru noi, Dan. Amândoi avem lucruri mai importante de făcut.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de ele. Te iubesc, Jane. Nimic nu-i mai important pentru mine decât tine.

– Ba da, este! insistă ea. Să-l ajut pe Morgan să fie ales președinte este mai important. Să scap Statele Unite de statutul de dependență față de petrolul din Orientul Mijlociu este mai important.

El scutură din cap.

– Poate că este, dar asta nu mă privește pe mine. Lumea va trebui să-și poartă singură de grijă. Tu ești singura care mă interesează.

– Dan, țara are nevoie de Morgan Scanwell la Casa Albă. Niciunul dintre ceilalți candidați n-au curajul sau viziunea...

– Te culci cu el, nu-i așa?

Întrebarea nu păru să o surprindă. Răspunse înțepat:

– Asta nu-i treaba ta, Dan.

– Mda. Corect. Și nici Scanwell nu e. Puteți să vă duceți și să vă aruncați amândoi în Golful Mexic.

– Dan, nu poți...

– Mult noroc în drumul spre Casa Albă, Jane.

Izbi butonul OFF atât de tare, încât aproape că doborî consola de pe noptieră.

Houston, Texas

În vreme ce pilota aparatul Beech Staggerwing de-un galben lăptos către pista vechiului aeroport Hobby, Dan își spuse că sumedenia de turnuri înalte ale orașului Houston semăna cu concepția unui designer de la Hollywood a felului cum va arăta „orașul viitorului”. Numai sticlă și oțel, fiecare clădire mai impunătoare și mai insipidă decât cealaltă.

Adair se oferise să piloteze el avionul, dar Dan îi spusese să rămână cu echipa FAA care ancheta accidentul. Zburase singur spre Houston cu micuțul „săritor peste noroaie” al companiei, un biplan Staggerwing venerabil. Era lent și zgomotos, vibra ca un robot de bucătărie Cuisinart, dar Dan iubea frumusețea asta bătrână, iubea liniile ei grațioase și fiabilitatea ei loială. El și cu Tenny îl reconstruiseră cu mâinile lor și prețuia fiecare hurducătură și zângăneală pe care o scotea în vreme ce alinia biplanul pentru ultimul tur dinainte de aterizare, tresăltând în fumul de reactor al Boeingului 737 care ateriza deja înaintea lui.

Garrison aranjase să-l aștepte o limuzină pe taluz, iar Dan conduse avionul spre un loc de garare. Își înșfăcă jacheta de vară și coborî. Șoferul afro-american care stătea lângă limuzină în căldura umedă era îmbrăcat într-o livrea neagră; Dan îl compătimea. Când se apropie de limuzină, șoferul îi deschise portiera din spate. Dan observă că motorul era pornit și că instalația de aer condiționat funcționa la capacitate maximă. Nu reuși să-și adune destul curaj să-i spună tipului s-o dea mai încet cu un punct sau două.

Turnul cu birouri al lui Garrison era și el destul de răcoros să-ți facă pielea de găină. Dan fu întâmpinat la biroul recepției din antreu de o brunetă cu păr lins și picioare lungi, cu un zâmbet cald și ochi sexy. Îl conduse la un lift însemnat PRIVAT, care-i purtă pe amândoi fără oprire spre ultimul etaj al zgârie-norului.

Când se deschiseră ușile liftului, Dan văzu că întreg etajul era o singură întindere de vegetație luxuriantă.

– Seamănă cu Jurassic Park, îi scăpă lui.

Zâmbetul brunetei se sfriji puțin.

– Domnul Garrison iubește natura, murmură ea.

Natura, își spuse Dan în vreme ce-și urma escorta pe lângă ghivece cu flori colorate și cuve imense în care se aflau copaci adevărați. Locul mirosea ca o grădină, avea până și un iz de iarbă proaspăt tăiată, dar el se întrebă dacă acesta era real sau pompat înăuntru odată cu aerul rece ce suspina prin gurile de aerisire din țevile vopsite în verde care se întindeau gemene deasupra lui. Tavanul era în principal din sticlă

foarte mată, pentru a împiedica încăperea să se transforme într-un cuprător solar. Garrison și-a făcut din ultimul etaj al zgârie-norului o seră dată naibii, observă Dan. Probabil că se crede un ecologist, în vreme ce sondele lui de prospectare sapă în jumătate din lume ca să mai descopere niște petrol.

Trecură printr-o arcadă alcătuită din verdeața atent tunsă, trecură pe lângă două mese de scris dispuse de-o parte și de cealaltă a potecii lor cu covor verde, fiecare ocupată de câte o femeie cu aspect dichisit. Lui Garrison îi plac aparențele, gândi Dan. Sau poate că le-a adus aici ca să-și impresioneze vizitatorii.

Ocoliră un tufiș înalt de doi metri și dădură de Wendell T. Garrison în persoană, care ședea în scaunul lui cu roțile electric în spatele unei mese de scris suficient de mare încât să poată fi folosită ca loc de aterizare pentru un elicopter.

Când Dan și escorta lui ajunseră în fața lui Garrison, acesta se uita concentrat într-un monitor subțire. Ridică privirea și monitorul se plie încet înăuntru al tăbliei mesei sale de scris masive.

– Dan Randolph, croncăni Garrison, fața lui bătută de vreme declanșând un zâmbet mare de bun-venit.

Dădu scaunul cu spatele de lângă masă și o ocoli, venind spre Dan.

– Scuză-mă că nu mă pot ridica, spuse el, întinzând mâna.

Dan o scutură. Mâna lui Garrison părea rece și uscată, amintindu-i lui Dan de pielea unui șarpe.

– Vino încoace, spuse bătrânul, înaintând pe roți spre un colț unde, lângă niște geamuri care se ridicau de la podea până la tavan, se afla o măsuță rotundă. Dan văzu foarte, foarte jos mașinile ce se târau pe străzile orașului. Parcă am fi pe orbită, își spuse.

– Poți pleca acum, dulceață, îi spuse Garrison escortei lui Dan. Dacă o să vreau ceva, o să te chem.

În pofida luxuriantei grădini și a atmosferei de seră, imensa încăpere era totuși destul de răcoroasă pentru ca Dan să-și țină jacheta pe el. Garrison purta un costum de afaceri cenușiu, avea gulerul cămășii descheiat și un șnur îi atârna liber pe partea din față a cămășii, care era la fel de șifonată cum îi era fața de ridată. Dan nu reuși să vadă piatra verzuie care prindea șnurul, cu toate că rama ei era în mod clar din argint.

– Vrei ceva? De băut? De mâncat?

– Nu, mulțumesc, spuse Dan așezându-se alături de bătrân.

– Bine, atunci haide să trecem direct la afaceri.

– Sunt cât se poate de acord.

– Ai nevoie de bani. Sunt dispus să vâd în compania dumitale ceva bănuți. Cât la sută pot cumpăra?

Dan fu puțin deconcertat de modul lui direct, dar ajunse la concluzia că prefera felul acesta de abordare.

– Domnule Garrison, nu vreau să vând nimic nimănui din Corporația Astro. Vreau să păstrez controlul asupra companiei mele.

– Desigur, desigur. Dar ceea ce vrei mățăluță nu prea-i în acord cu situația financiară în care te găsești, nu zic bine?

– M-aș bucura să pot împrumuta un miliard de la dumneavoastră, spuse Dan.

– La dobânda zilei de astăzi?

– LIBOR⁽⁵⁾ plus unu la sută.

– Rata de dobândă a bancherilor londonezi? Ce zici de dobânda de pornire din buna și bătrâna S.U.A? Plus doi.

– Rata dobânzii interbancare londoneze îmi place mai mult.

Garrison râse, un cotcodăcit șuierat.

– Ei, ai tupeu, asta pot zice sigur despre matale.

Zâmbind înapoi la bărbatul cel bătrân, Dan răspunse:

– Și n-am intenția să renunț la el.

Garrison încuviință.

– Nu pot zice că te-nvinuiesc pentru asta. Ți-ar plăcea frumușica aia care te-ai adus aici, hă? Îți pot aranja să iei cina cu ea-n seara asta.

– Astă-seară mă-ntorc la Matagorda.

– Aha.

– Despre împrumutul acela...

– Nu mă interesează un împrumut, fiule. Dacă-mi pun banii la bătaie pentru mățăluță, m-aștept să am o bucată din companie. Așa-i rezonabil și corect.

Dan aprobă din cap; trebuia să recunoască faptul că Garrison avea dreptate.

– Cine deține Astro acum?

După privirea din ochii scăpărători ai bătrânului, Dan își dădu seama că știa deja detaliile acestea.

– Eu, răspunse el. Mare parte din acțiuni. Am vârat în ea fiecare bănuț pe care-am pus mâna vreodată.

– Îhî. Și cine altcineva?

– Vreo două bănci. O mulțime de investitori mici. Angajații mei dețin și ei o bucățică.

Garrison își scărpină barba.

– Cât dețin ei, cînșpe' procente?

Exact la țință, își spuse Dan.

– Tocmai cincisprezece, da.

– Bine, cumpăr cînșpe procente. Le poți lua din propriile dumitale acțiuni. Îți voi da unu virgulă cinci miliarde. Asta ar trebui să-ți ridice prețul la bursă destul de bine.

– Aș prefera un împrumut.

Garrison scutură din cap.

– Yamagata mi-a oferit deja un împrumut.

Ochii bătrânului scăpărară.

– Ai face bine să nu iei bani de la japonezi, fiule. Sunt porniți să-ți sară la beregată.

Dan recunosc:

– Yamagata n-a fost fericit când am pornit proiectul. Îl vede drept concurență pentru propriile lui acțiuni.

Fluturând un deget osos pe sub nasul lui Dan, Garrison spuse:

– Dacă-ți faci griji că te va-mbrânci cineva din propria-ți companie, fă-ți griji din pricina japonezilor. Nu a mea.

Cei doi bărbați discutară mai bine de o oră fără să ajungă la o înțelegere. Dan promise să se gândească la oferta lui Garrison de a cumpăra o parte din Corporația Astro.

– Voi discuta despre asta cu câțiva dintre membrii consiliului meu de conducere, spuse el.

– Să faci asta, zise Garrison. Și ține minte, ceasul continuă să bată. Ești pe marginea prăpastiei și te uiți în jos, fiule.

– Credeți că eu nu știu asta? zise Dan.

De-ndată ce plecă Dan, escortat iarăși de brunetă, Garrison murmură pentru sine:

– Tre' să mai desprindem puțin șuruburile puștiului ăsta. E prea al naibii de încăpățânat ca să-i și priască.

Insula Matagorda, Texas

Mai târziu în acea după-amiază, Joe Tenny dădu fuga pe pasarelă de la biroul său spre cel al lui Dan. Dădu buzna pe ușa biroului exterior, sperînd-o pe asistenta lui Dan.

– Tre’ să-l văd pe șef, spuse Tenny.

April își redobîndi repede calmul.

– E în Houston, în vizită la domnul Garrison.

– Când trebuie să se întoarcă?

Ea ridică din umerii înguști.

– Mai târziu în seara asta.

– Sună-l pe telefonul celular, dacă nu te superi, spuse Tenny intrînd cu pași grăbiți în biroul personal al lui Dan.

Pentru o clipă, April păru că vrea să-l oprească, dar se întoarse spre calculatorul de pe masa de scris și tastă o comandă.

Tenny se strecură în scaunul lui Dan. Monitorul se aprinse și arătă chipul lui Dan. Înainte ca Tenny să poată rosti un cuvânt, imaginea lui Dan spuse:

– Nu sunt disponibil în clipa de față. Lăsați un mesaj și un număr la care să vă pot contacta.

Nervos și nerăbdător, Tenny spuse către monitor:

– Șefu’, cred c-am prins de veste cine-i acu-n carul cu fân. Am depistat oamenii care au avut acces la codurile de comandă și la pista de sol. Sună-mă imediat pe celular.

Odată încheiat mesajul, Tenny sări din scaun și porni spre ieșirea din birou. Când trecu iarăși pe lângă April ca vîntul, spuse:

– Dacă sună Dan, transferă apelul către telefonul meu celular. Prioritate maximă.

– Da, domnule Tenny, spuse April pe o voce răgușită.

Tenny o descumpănea mereu, iar acum fu mai rău decât oricând altcîndva.

Ora nouă și încă nicio veste de la Dan, bombăni Tenny în sinea lui în timp ce străbătea pasarela din jurul hangarului. Aruncă o privire peste balustradă la epava lăbărtată pe podeaua din ciment a hangarului. Îl sunase de patru ori pe Dan de când dăduse buzna în biroul șefului mai devreme în după-amiaza aceea; tot ce primise fusese un mesaj automat cretin. La ce folos să ai un afurisit de telefon celular dacă-l țineai tot timpul închis?

În regulă, recunoscuse Tenny în sinea lui, Dan nu vrea să-l deranjeze telefonul cât se află-n întîlnire cu Garrison. Dar deja trebuie să fie în avion, întorcându-se acasă. Probabil că încă are afurisitu’ ăla de

telefon închis în vreme ce pilotează Staggerwingul. E al naibii de greu să pilotezi hârbul ăla noaptea și fără să-ți întrerupă concentrarea tot soiul de apeluri telefonice, își spuse el fără tragere de inimă.

Nu pot sta pe-aici și numai să aștept! se plânse Tenny în gând. Își scoase propriul telefon celular din buzunarul cămășii pentru a se asigura că era pornit și că funcționa. Bun, își spuse punându-l înapoi în buzunar, n-are rost să stau pe-aici cu degetu-n gură. Porni în jos pe scările din oțel, bocancii lui scoțând pocnete care reverberau în întunecimea hangarului.

Jos, se opri și se uită țintă la epava avionului spațial. Nemernici jagoși și mâncători de rahat, mârâi el în gând. Au făcut asta intenționat. Au distrus avionul și-au omorât-o pe Hannah. Intenționat. Cu sânge rece. Tre' să le fi luat luni întregi să facă planul și să pregătească totul. Criminali afurișiți.

Pornind cu pași mari spre Silveradoul negru sclipitor, cu ornamente cromate, Tenny scoase iarăși telefonul din buzunar și tastă numărul de la hotelul la care stătea Passeau. O voce de robot îi ceru numele oaspetelui pe care încerca să-l contacteze.

– Passeau, sări Tenny. Apoi îl rosti pe litere.

Telefonul bipăi de patru ori. Cinci.

– Persoana pe care încercați s-o contactați nu răspunde la telefon. Dacă doriți să lăsați un mesaj pe mesageria vocală, apăsați „unu”.

Tenny apăsă tasta. Când vocea de robot îi dădu linie liberă, el spuse:

– Claude, sunt Joe Tenny. Am dovezi că pasărea a fost sabotată și știu cine a făcut-o. Sună-mă de-ndată ce primești mesajul ăsta.

Nervos pe oamenii care nu răspundeau la afurisitele lor de telefoane, Tenny deschise portiera Silveradoului său și se urcă pe scaunul șoferului. Roti cheia în contact și motorul prinse viață cu un mârâit. Apoi văzu avertismentul portocaliu de pe cadranul de bord pentru combustibil.

Aproape gol? se întrebă el. Nu se poate; am umplut rezervorul ieri și n-am mers nicăieri decât de aici acasă și-napoi.

Iritat, îngrijorat că rezervorul cu hidrogen s-ar putea să se fi spart, vâri în viteză și porni prin noapte către depozitul de hidrogen din celălalt capăt al pistei de aterizare. Baza Astro era întunecată, cu excepția lămpilor palide dispuse la intervale mari de-a lungul drumurilor care legau clădirile între ele. Aruncând o privire pe geamul lateral, Tenny văzu că norii care se adunaseră pe cer încă din ultimele ore ale serii ascunseseră acum complet stelele. Dan o să fie nevoit să aterizeze pe aeroportul comercial, gândi. Curând o să toarne cu găleata.

Blestematul ăla de rezervor nu avea cum să fie spart, își spuse el cu furie în vreme ce conducea de-a lungul bazei. Hidrogenul se lipește de crăpăturile din metalul rezervorului, frumos și solid. Poate că se

dezlipise; camioneta stătuse afară în soare toată ziua. Combustibilul cu hidrogen curge prin duza rezervorului, știa asta. E-un lucru șiret atunci când e-n stare gazoasă; se scurge prin aproape orice fel de închizătoare.

Ridică din umeri. Nu era cu adevărat un pericol. Combustibilul cu hidrogen se risipește pur și simplu în aer; nu picură și nu se împrăstie și nu bălțește așa cum face benzina. Totuși, Dan insistă ca rezerva de hidrogen să fie așezată departe, în mijlocul pustiului. Își făcea griji c-ar putea exploda ca vechiul *Hindenburg*. Indiferent de câte ori i-a spus că e-o substanță sigură, el tot își face griji în privința lui. El și toți ceilalți. NASA folosește hidrogen lichid pentru motoarele de rachete de mai bine de cincizeci de ani afurisiți și oamenii tot se tem de substanța asta.

Scuturând din cap la îndărătnicia oamenilor, Tenny opri lângă un gard cu sârmă care împrejmuia depozitul de hidrogen. În întuneric, băjbâi în torpedo după telecomanda de deschidere a porții, apăsă butonul o dată și poarta zăngăni pe roțile ei de metal, deschizându-se. Intră cu mașina înăuntru, trecu pe lângă clădirea joasă care adăpostea echipamentul de electroliză care separa apa în hidrogen și oxigen, și opri lângă imensul rezervor sferic de hidrogen. Mai mare ca o casă cu două etaje, rezervorul făcea Silveradoul lui Tenny să pară un pitic. Atât el, cât și rezervorul de oxigen mai mic de alături, aveau vopsite cu un roșu fosforescent pe laturile lor curbate semne enorme de FUMATUL INTERZIS.

Tenny coborî din camionetă, bodogănind în sinea lui că va trebui să verifice dimineață rezervorul de combustibil. Nu acasă, însă, se hotărî el. Voi veni aici și voi parca mașina în cel mai îndepărtat colț al parcării. Poate că va trebui să construiesc un șopron pentru a proteja mașina de soare.

– Cine-i acolo?

Tenny tresări surprins la sunetul vocii unui bărbat.

Apoi văzu apropiindu-se de el unul dintre paznicii îmbrăcați în uniformă. Un tip înalt, purtând o cămașă întinsă pe corp, prea mică pentru structura lui musculoasă.

– E-n regulă, îi spuse el gardianului, scoțând ecusonul de identificare din buzunarul cămășii. Lucrez aici.

Paznicul îndreptă lanterna spre ecuson, apoi spre fața lui Tenny. Tenny strânse din ochi, încruntându-se.

– Bine, domnule Tenny. Nu-mi fac decât meseria.

– Mda, așa-i, da' ia-mi lanterna din ochi.

– Da, domnule.

Lumina se îndepărtă.

Clipind, așteptând să-i revină vederea de noapte, Tenny merse în jurul camionetei sale pentru a găsi duza de alimentare. Rezervorul cel

mare de hidrogen conținea hidrogen lichefiat, răcit la mai mult de două sute de grade sub zero. Pentru a-și alimenta camioneta, Tenny construisese un mic dispozitiv care extrăgea din rezervor hidrogenul lichid, îl încălzea până ce-l transforma în gaz, după care pompa gazul în rezervorul camioanei.

– Nu știam că patrulați pe aici, spuse Tenny uitându-se concentrat la duza slab luminată.

– Șefu' s-a gândit că-i bine să verificăm depozitul la fiecare schimb, de când cu accidentul, spuse paznicul.

A reacționat exagerat, își spuse Tenny. Se teme de hidrogen. Căcat, depozitul ăsta-i la fel de sigur ca și fișetele din biroul lui Dan.

Când ochii i se readaptară la întunericul nopții înnorate, găsi furtunul de alimentare. Întorcându-se înapoi la camionetă, paznicul îl izbi cu mânerul pistolului în cap, făcându-l să-și piardă cunoștința. Se prăvăli la pământ, cu furtunul încă strâns în mâna dreaptă.

Ager, paznicul desfăcu valva de siguranță a furtunului. Din el începu să curgă hidrogen gazos invizibil și inodor. Paznicul auzi pompa începând să pufăie în spatele lui. Dădu fuga spre gardul de sârmă din perimetrul depozitului de hidrogen, o zbughi pe poartă afară și alergă spre mașina sa, care era parcată mai sus pe drum. Săltând în spatele volanului, deschise torpedoul și scoase o cutie metalică mică și plată. Înăuntrul ei se afla o bucată de sfoară normală care păstra mirosul puternic al petrolului cu care fusese îmbibată.

Preț de o clipă, ezită. Închise cutia la loc și porni motorul mașinii. Voia s-o ia din loc atunci când rahatul avea să nimorească elicele. Sări afară din mașină și, alergând înapoi spre Silveradoul lui Tenny, desfăcu sfoara îmbibată în petrol. Inginerul încă stătea cu fața la pământ, gemând, zbatând fără vlagă din picioare. Bărbatul împinse un capăt al sforii în furtunul de hidrogen care încă sâsâia, apoi desfăcu de tot sfoara și o aprinse la celălalt capăt. Sprintă înapoi spre mașina lui, vârî smucit schimbătorul în viteză și-o rupse din loc în scrâșnetul scos de cauciucuri pe drumeagul asfaltat.

Depozitul de hidrogen sări în aer într-o minge de foc imensă, mai încinsă ca hăurile iadului. Răcnetul detunăturii scutură mașina paznicului atât de tare, încât aproape că-l scoase de pe drum. În vreme ce mingea de foc se răspândea în înaltul cerului de noapte, oferindu-le norilor o nuanță roșietică, parcă de cupru, paznicul continuă să gonească și să se-ndrepte către Houston, unde-l așteptau banii cuveniți.

Deasupra Parcului Statal Insula Gâștei, Texas

Dan văzu mingea de foc atunci când se afla în zbor deasupra parcului statal.

Tocmai coborâse Staggerwingul sub plafonul gros de nori, știind că nu va putea ateriza pe pista de la sediul central al Astro. Primea instrucțiuni de aterizare de la aeroportul din Lamar, de cealaltă parte a golfului care despărțea Insula Matagorda de continent, când depozitul de hidrogen sări în aer.

– Ce dracu’ a fost asta? țipă controlorul de trafic aerian în căștile lui Dan.

Staggerwingul se clătină – dacă din pricina unei de șoc a exploziei ori a reacției sale surprinse, Dan nu știa. Și nici nu-i păsa.

– O explozie la sediul central din Matagorda, spuse el în microfonul subțire care aproape că-i atingea buzele. Ocolesc pe acolo să arunc o privire.

Dan simți fierea ridicându-i-se în gât. Știa că singurul lucru de pe Matagorda care putea produce o minge de foc atât de mare era depozitul de hidrogen al Astro.

– Christoase, nu încă o dată, oftă el.

Mai întâi avionul spațial și acum asta. Sunt ruinat.

M-au ruinat.

Zburând în cerc deasupra rămășițelor arzânde, Dan văzu că cele mai crunte temeri ale sale se adevăra. Flăcări pâlpâitoare alungau întunericul acolo unde se aflase depozitul de hidrogen. Acum ardea iarba; un incendiu de mici dimensiuni se răspândea și ajunsese deja dincolo de gardul din sârmă dărăpănat care împrejmuia depozitul. Nu-i nimic acolo jos decât rămășițe arse, observă el. Tre’ să fi spart geamurile pe kilometri întregi.

De-a lungul drumului de cealaltă parte a golfului, Dan văzu girofaruri alergând către incendiu. Pompierii din localitate, își spuse el. Voluntari. Vor trebui să-l ridice din pat pe tipul cu feribotul.

Fă să nu fie nimeni rănit, se rugă el unui dumnezeu în care nu credea. Fă doar ca nimeni să nu fie rănit. Dar, zburând în cerc deasupra dezastrului arzător, i se păru că vede rămășițele contorsionate ale unei camionete sau ale vreunul fel de vehicul.

Tenny? La acest gând, lui Dan i se strânse inima în piept. Joe își alimenta camioneta cu hidrogen de acolo. Dumnezeule, îl prinsese explozia?

– Staggerwing zero-nouă, se auzi vocea controlorului de trafic aerian în căștile lui Dan. Declară-ți poziția, te rog.

Asta îl readuse pe Dan înapoi la realitate. Zbor în cerc deasupra

iadului, voia să spună. Am fost condamnat și trimis în iad.

Dan încercă să telefoneze la birou de la aeroportul din Lamar, dar nu răspunde nimeni la niciunul dintre numere. Se gândește să meargă cu mașina până la sediul central, dar își dădu seama că, odată ce-i dusesse feribotul pe pompierii din localitate pe insulă, nu se va mai mișca din loc până dimineață. Așa că se cază la motelul aeroportului și încercă să doarmă. Încercă.

La prima oră în dimineața zilei următoare, cu ochii injectați și buhăit de nesomn, luă avionul din Lamar înapoi spre pista de aterizare de pe Matagorda. La știrile de dimineață ale postului local de televiziune se prezintă un material scurt despre explozia de la baza Astro. Posturile de radio din Houston nu pomeniră absolut nimic despre asta.

Stai să afle c-a fost vorba de-o explozie provocată de hidrogen, își spuse Dan coborând cu roțile Staggerwingului pe pista de aterizare. Vor bate drumul înapoi din New York și Transilvania pentru a face reportaje despre cât este de periculos hidrogenul.

Urcând bocănit scările spre biroul lui, era într-o dispoziție proastă. April se afla deja la masa ei de scris, cu ochii roșii și umflați.

– A fost cineva...

Dan se opri. O singură privire la fața asistentei lui îl făcu să înțeleagă.

– Cine a fost?

– Domnul Tenny, spuse April, izbucnind din nou în lacrimi.

– E mort?

Ea încuviință, suspinând.

– La dracu' de două ori până-n iad și-napoi, murmură Dan trecând pe lângă April și intrând în biroul său.

Passeau era deja acolo, îmbrăcat în cămașă cu mâneci scurte, stând lângă fereastră cu o ceașcă de cafea aburindă în mână.

Când Dan păși în spatele mesei de scris, se întoarse.

– Tenny a fost omorât, spuse Passeau, cu o voce resemnată.

Dan observă că bărbatul arăta obosit, cu ochii grei, de parcă nici el nu dormise toată noaptea.

– A fost ucis, spuse Dan.

Passeau se duse la scaunul acoperit cu pânză din fața mesei lui Dan și se așeză în el. Luă cu grijă o sorbitură din cafea.

– Aseară pe la zece m-a sunat la hotel.

Dan se aplecă înainte, sprijinindu-și antebrațele pe tăblia mesei.

– Eu s-a nimerit să fiu la bar.

– Ți-a lăsat Joe un mesaj?

– Spunea că știe cine a sabotat avionul spațial. Când am recepționat eu mesajul...

– Era deja mort.

Passeau aprobă din cap.

– Trebuie să fi încercat să mă prindă și pe mine la telefon.

Dan își scoase celularul de la cureauă. Cinci mesaje, văzu el, toate de la Tenny. Dacă aș fi lăsat afurisitul ăsta de telefon deschis, se acuză el, Joe ar fi încă în viață.

– Șeful departamentului districtual de pompieri investighează scena accidentului, spuse Passeau. Anchetatorii care adulmecă pe aici sunt mai mulți decât personalul tău.

Dan inspiră profund, încercând să-și potolească pulsul accelerat.

– Claude, am nevoie de ajutorul tău.

Passeau ridică puțin dintr-o sprânceană.

– Joe a spus că și-a dat seama cine a sabotat zborul lui Hannah, dacă a fost omorât pentru a-l reduce la tăcere...

– Ai nevoie de cineva care să-i meargă pe urme.

– Da.

Preț de-o clipă lungă, Passeau nu spuse nimic. Apoi scutură din cap.

– Am sunat deja la biroul FBI din Houston.

Dan închise ochii scurt. Bun, își spuse el, asta era inevitabil. Poate că ar fi trebuit să-i sunăm săptămâna trecută.

Lui Passeau îi spuse:

– Trebuie să facem mai mult decât să stăm pe spate și să-i lăsăm pe federali să-și vâre nasul pe aici, Claude.

– Nu te poți aștepta ca eu să...

– Nu-ți cer să faci nimic ce nu vrei să faci, zise Dan fără răbdare. Am să merg pe urmele lui Joe. Mi-ar plăcea să mă ajuți să găsesc dovezile.

– Un consultant?

– Neplătit.

Anchetatorul FAA chiar zâmbi la asta.

– Și neoficial, te rog. Nu vreau ca superiorii mei să știe că pretez pentru tine muncă de liber profesionist.

– Vrei s-o faci?

– Îți dai seama că a merge pe urmele lui Tenny poate fi periculos pentru tine. Pe el l-au omorât fiindcă se apropiase prea mult.

– Pe cine altcineva am?

– Se știe că Biroul Federal de Investigații mai dă din când în când de urma criminalilor.

Încruntându-se, Dan răspunse:

– Până să-i conving pe federalii naibii că a fost comisă o crimă, făptașul s-ar putea afla în Honolulu.

– Ai dreptate, presupun. Oficial, prăbușirea avionului spațial e considerată încă un accident.

– Tu știi că n-a fost asta.

– Cred că nu a fost un accident, da. Dar n-avem nicio dovadă cât de mică pe care să bazăm credința asta.

– Joe a spus că are dovezi.

– Și acum e mort.

Dan spuse încet:

– Știi, Claude, ai putea merge să-i dai o mână de ajutor anchetatorului districtual al cazurilor de incendiu. Am o bănuială că are de lucru până peste cap.

– Presupun c-aș putea vorbi cu el. Neoficial, desigur.

– Desigur.

Passeau se ridică din scaun împingându-se cu mâinile.

– Foarte bine. Plec să port o discuție neoficială cu anchetatorul cazurilor de incendiu.

Dan îi ură mult noroc. Odată ce Passeau părăsi biroul, Dan își porni computerul și începu să se întrebe cum putea face să-și țină compania laolaltă. La naiba, își spuse, va trebui să mă dau peste cap ca să onorez statele de plată de săptămâna viitoare.

Spre sfârșitul acelei zile lungi și obositoare, Dan ședea la masa de scris, cu mânecele sumese, îngropat în hârtii, monitorul computerului arătând cifre care păreau din ce în ce mai urâte de fiecare dată când se uita la ele.

Cu o reținere necuprinsă, o chemă pe April. Aceasta apărui la ușa lui, cu ochii uscați acum, dar încă părând la fel de tristă ca o femeie care și-a pierdut primul născut.

– Cheamă-l la telefon pe Garrison pentru mine, te rog! spuse Dan.

– În Houston?

– Corect. În Houston.

Când ea se întoarse la masa de scris, Dan își spuse în sinea lui: N-ai de ales. Ori îi vinzi lui Garrison o bucată din companie, ori toată afacerea se duce de râpă.

Kyoto, Japonia

Saito Yamagata ședea pe gambe pe covorașul *tatami* în fața mesei scunde, care era lăcuită atât de bine, încât își putea vedea reflexia în ea. Ceilalți cinci bărbați din jurul mesei erau toți mai în vârstă ca Yamagata, cu părul alb sau cenușiu, unii dintre ei pe cale de chelire, unul cu scalpul în mod intenționat ras în stilul unui samurai bătrân. Fiecare dintre ei purta câte un costum de afaceri occidental, de culoare fie gri închis, fie albastru închis.

În fața fiecăruia era așezată câte o ceașcă delicată pentru ceai, cu toate că nu era niciun servitor în încăpere ca să le umple. Întâlnirea se desfășura în cel mai deplin secret.

Puternicii industriași ai Japoniei, își spuse Yamagata. Reprezentanții celor mai mari cinci corporații din țară. Valoarea lor reunită se cifra la trilioane de yen. Aceștia conduceau guvernul, aceștia conduceau marile industrii ale Japoniei și-l conduceau și pe Yamagata.

Saito nu avea nicio problemă cu acest aranjament. Totul e așa cum trebuie să fie, își spuse el. Eu îmi asum riscurile acestei noi aventuri spațiale. Dacă dă greș, e vina mea, nu a lor. Dacă are succes, ei devin mai bogați și mai puternici. Dacă are succes, Japonia devine sursa de energie a lumii și Orientul Mijlociu devine iarăși o răstoacă.

Samuraiul închipuit, stând în genunchi în capul mesei, spunea:

– Încercarea americanului a înregistrat două grave lovituri luna aceasta. Avionul lor rachetă s-a prăbușit în timpul unui test de zbor și le-a explodat depozitul de hidrogen, ucigându-l pe inginerul lor șef.

– Astea sunt trei lovituri, atunci, murmură cel mai în vârstă bărbat de la masă.

– Aritmetica ta e impecabilă, spuse samuraiul, aplecând din cap a aprobare.

Ceilalți râseră.

Vârstnicul se uită spre Yamagata, din celălalt capăt al mesei.

– Aceste accidente regretabile îl vor scoate pe competitorul tău din arenă, presupun.

Yamagata trase hârșăit aer în piept înainte să răspundă:

– Poate că nu. Americanul este tenace aproape până la punctul nesăbuiței. Îl cunosc bine.

– A lucrat pentru tine acum mai mulți ani, spuse unul dintre ceilalți.

– Da. Am ajuns să-l plac. Încă-l mai plac.

– Dar este un competitor.

– Adevărat, spuse Yamagata, gândindu-se: Un competitor valoros. Fără pornirea nebunească a lui Dan Randolph de a construi un electrosatelit american, bătrâniiăștia cinci încă s-ar mai codi dacă să-

mi finanțeze corporația.

– Nu poate fi eliminat acum?

Yamagata spuse:

– Este într-o fundătură financiară. Din informațiile pe care le am înțeleg că a fost de acord că vândă un mic procentaj din companie către Tricontinental Oil pentru a strânge capitalul de care are nevoie ca să continue.

– Garrison? întrebă unul dintre bărbați, în mod evident șocat de veste.

– Garrison, răspunse Yamagata aproape în șoaptă.

Samuraiul spuse:

– Dacă Tricontinental va dobândi control asupra satelitului american de electricitate, vor avea resursele necesare să ducă proiectul până la capăt.

– Și asta cu cel puțin trei ani mai devreme de momentul când propriul nostru satelit va putea începe să funcționeze.

– Asta nu-i de dorit. E inacceptabil, spuse vârstnicul.

– N-a fost încă finalizată tranzacția cu Garrison, le spuse Yamagata, cu toate că se fac mișcări agere către încheierea ei.

– Poate fi împiedicată?

– Putem face ceva ca s-o blocăm?

Yamagata așteptă cu capul plecat până ce terminară cu toții de trăncănit și se întoarseră spre el.

– Cred că am soluție, spuse el cu sfială.

Nu vorbi nimeni, așteptând să audă ce avea el de spus.

Yamagata începu să explice:

– Electrosatelitul american este aproape terminat. Ceea ce-i trebuie lui Randolph mai mult ca orice este un mijloc de transport dus-întors către satelit. Din cauza aceasta construia avionul rachetă.

– Dar acela s-a prăbușit.

– Întocmai, spuse Yamagata. Asta-l pune pe Dan Randolph în fața problemei de a duce oameni și materiale la satelit pe cea mai economicoasă cale posibilă.

– Poate folosi navetele NASA, nu-i așa?

Reprimându-și un zâmbet, Yamagata răspunse:

– Guvernul american nu interacționează bine cu companiile private. Ei sunt de părere că orice organizație care se luptă să scoată profit e cumva necinstită și că trebuie să aibă de-a face cu ea de la distanță.

În jurul mesei se declanșară câteva chicoteli și rânjete.

– Îi va lua lui Randolph multe luni, poate un an sau mai mult, înainte să poată ajunge la o înțelegere cu NASA pentru a închiria spațiu în navetele lor. După estimările mele, NASA pur și simplu nu are înzestrarea necesară să-și pună în practică propriile misiuni și să mai adauge și oamenii și materialele lui Randolph.

– Atunci, NASA cade din socoteală.
– Așa s-ar părea, spuse Yamagata. Asta înseamnă că Randolph trebuie să meargă la una sau mai multe dintre companiile private de lansare din Statele Unite sau Rusia.

– Și cum rămâne cu Agenția Spațială Europeană?
– Capacitățile lor de lansare sunt limitate și toate locurile sunt rezervate, spuse Yamagata. Nu, Randolph trebuie să meargă la o companie privată din State sau din Rusia.

Ezită cât o bătaie de inimă, apoi adăugă:

– Sau din Japonia.
– Ahh, făcu samuraiul. Încep să înțeleg.

Până și vârstnicul, de obicei acru și morocănos, își permise un zâmbet firav.

– I-am putea propune lui Randolph un parteneriat. Rachetele Yamagata îi vor oferi transport dus-întors către satelit. Banii pe care-i ia el de la Garrison pot merge la dezvoltarea avionului său spațial.

– Și ce câștigăm noi din asta?

Yamagata închise ochii pentru o clipă. În cele din urmă, spuse:

– Câștigăm o cotă-parte din avionul spațial. Poate licența de a-l construi aici, în Japonia. Cu un sistem de transport atât de avansat am putea reduce poate cu un an perioada de construire a propriului nostru satelit de electricitate. Și să ne reducem simțitor costurile.

– Dar avionul spațial american este un eșec. S-a prăbușit.

– S-a prăbușit, fu de acord Yamagata. Majoritatea aeronavelor noi se prăbușesc. Majoritatea rachetelor noi explodează. Dar avionul spațial este în linii mari funcțional. Și valoros.

Cei cinci bătrâni se lăsară pe spate, pe gambe. Nimeni nu izbucni în aplauze și nici nu șuieră apreciativ, dar Yamagata știu că-i câștigase de partea lui.

Insula Matagorda, Texas

Să meargă pe urmele lui Tenny nu era așa ușor cum sperase Dan că va fi. Inginerul nu ținuse nicio însemnare, nicio mărturie scrisă a vânătorii sale după trădător în rândul personalului Astro. Dan scotoci biroul lui Tenny, petrecu ore întregi noapte de noapte cercetând cu atenție fișierele din computerul lui, căutase după cuvinte cheie, indicii, aluzii. Nu reuși să găsească nimic. Dan se duse chiar acasă la Tenny să o întrebe pe văduva și pe fiii lui adolescenți, cât mai blând posibil, dacă discutasese problema cu ei. Nimic.

În cele din urmă, încercă o altă pistă. Noaptea târziu, singur în biroul său, Dan deschise programul de personal al computerului și începu să caute semne care să arate că Tenny dăduse peste dosarul unei persoane anume. Începu, atunci, să descopere prea mult material. Tenny săpase în zeci de dosare. Dan sortă accesările după dată. Era evident că Joe începuse cu tehnicienii din echipa de lansare, apoi trecuse la controlorii de zbor, după care se extinsese la tot soiul de oameni. Niles Muhamed și asistenta lui Dan, April, se aflau pe lista de accesări a lui Tenny.

Trecu prin întreg directorul departamentului de personal al tuturor angajaților companiei. Opt sute șaiszeci și patru de bărbați și femei, văzu el. Apoi se corectă: Nu, sunt opt sute și șaiszeci și trei; nu scosese încă numele lui Joe de acolo. Opt sute și șaiszeci și trei de oameni. Unul dintre ei e trădător. Poate mai mult decât unul. Dar cine? Care dintre ei să mă fi vândut? Care dintre ei este un criminal?

Pe mulți angajați îi cunoștea după numele mic, îi cunoștea destul de bine încât să-i asculte povestindu-i despre problemele lor de familie, destul de bine încât să facă glume cu ei. April îi aducea mereu la cunoștință bârfe picante despre încâlceli romantice, cine pe cine urmărea, cine se despărțise, cine aștepta un copil. Poate că mă poate ajuta să depistez criminalul, gândi Dan. Apoi răsede de această idee. Ca să vezi cât sunt de disperat, își spuse. April e de neegalat la bârfa de interior; detectiv, însă, nu e.

Adormi cu capul pe masă, trezindu-se doar când soarele de dimineață țâșni înăuntru prin fereastra care dădea spre parcare.

Cu ochii cârpiți, se împletici de-a lungul pasarelei de la biroul lui spre apartament. O jumătate de oră mai târziu, îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat într-o cămașă proaspăt călcată și pantaloni largi, reveni în birou. Nu trebuie să-mi fac niciodată griji în privința traficului aglomerat de dimineață. Câțiva oameni erau deja jos, în hangar. Nu-l văzu pe Passeau printre ei.

April era la masa ei de scris, pieptănându-și părul negru, mătăsos.

Dan îi oferi un zâmbet, aproape o grimasă. De ce nu se poate pieptăna înainte să vină la serviciu? bombăni în sinea lui. Apoi își aminti că avea o decapotabilă Dodge Sebring de-un albastru pur după care salivau jumătate dintre tipii din companie. Excelentă mașină, dar îi făcea harcea-parcea frizura.

– Micul dejun? întrebă ea pe când Dan intra în birou.

– Doar suc de grapefruit, spuse el, apoi adăugă: și cafea.

Să încep ziua cu cele două mari necesități alimentare: vitamina C și cafeaua.

Dan se așează la birou și inspiră profund.

– Să vedem dacă pot încheia ziua fără să dau faliment, murmură el.

April îi pornise deja computerul și-i afișase întâlnirile din ziua respectivă și apelurile primite. Emițătorul poliției de asigurare, desigur. Passeau. Cineva pe nume Neil Heinrich, de la Tricontinental Oil; unul dintre lacheii lui Garrison, cel mai probabil. Saito Yamagata, din Tokio.

Dan scutură mausul computerului până ce pe monitor apărură harta lumii pe care apăreau fusurile orare. Măiculiță, e miezul nopții în Japonia, văzu el. Mișcă indicatorul pe numele lui Yamagata și dădu clic. Programul de telefonie formă automat numărul din Japonia. Dan se aștepta să-i răspundă robotul, dar știa că, totuși, se cuvenea să-l sune înapoi pe Sai de îndată ce-i primise apelul. Politețea e importantă pentru japonezi.

Spre surprinderea lui, fața rotundă și plată a lui Yamagata rânji la el de pe monitor.

– Daniel, ești devreme la birou.

Rânjind înapoi:

– Iar ai întârziat cam mult la muncă, Sai.

Yamagata râse din toată inima.

– Doi obsedați de muncă, asta suntem noi.

– Poate, se arată Dan de acord, spunându-și că trebuie să fii obsedat de muncă atunci când compania ți se scufundă.

Fața lui Yamagata deveni serioasă.

– Am auzit de accident și de moartea inginerului tău șef. Condoleanțele mele.

Dan ezită, apoi își spuse „ce naiba!”; de ce să-ncerce să păstreze secretul?

– N-a fost un accident, Sai. Nu cred c-a fost un accident nici prăbușirea avionului spațial. Cineva încearcă să mă scoată de pe piață.

Exista întotdeauna o defazare de jumătate de secundă a răspunsului atunci când convorbirea se realiza prin satelit. Chiar și mișcându-se cu viteza luminii, mesajul trebuia să călătorească până la comsat sus pe orbită și apoi înapoi pe Pământ. De data aceasta, însă, Yamagata ezită mai mult decât decalajul normal de timp înainte să răspundă.

– M-am gândit la asta, Dan. Sunt forțe puternice care ni se opun. Firmele petroliere internaționale nu vor ca proiectul unui satelit furnizor de electricitate să aibă succes.

– Arabii? zise Dan.

Yamagata scutură din cap, serios până-n măduva oaselor.

– Mă gândesc la firmele petroliere transnaționale. Arabii fac parte din tot, desigur, dar mai sunt și alții, inclusiv americanii, chiar de-acolo din statul tău, Texas.

– Tricontinental? Garrison?

– Printre alții.

– El vrea să cumpere acțiuni ale Corporației Astro, zise Dan.

Yamagata ezită din nou, evident gândind repede.

– Amintește-ți de povestea calului troian, prietene.

Fu rândul lui Dan să ezite. Își aminti sfatul tatălui său: de fiecare dată când îți spune cineva „prietene”, verifică-ți buzunarele. Într-un târziu, spuse:

– Tu ai avut probleme de felul ăsta? Sabotaj, adică.

– Nu, spuse Yamagata, o urmă de zâmbet curbându-i puțin buzele. Nu suntem atât de avansați cu programul cum ești tu. Iar forța noastră de muncă este în întregime japoneză acum. Gata cu muncitorii *gaijin*.

Dan își spuse: angajează doar oameni pe care-i cunoști, dacă vrei să îți fie afacerea în siguranță.

– Am sunat să-ți dau un sfat bun, zise Yamagata, zâmbetul lărgindu-i-se. Consiliul meu director a aprobat propunerea mea de a-ți oferi ajutor. Îți putem pune la dispoziție mijloace de transport dus-întors către electrosatelit cu ajutorul rachetelor Yamagata.

– Din Japonia?

– Da, centrul nostru de lansare este la Kagoshima.

– La ce preț?

Yamagata spuse:

– Din câte am înțeles eu, partea grea de transport s-a terminat. Ce-ți trebuie este în principal transport pentru ingineri și tehnicieni.

Încuviințând din cap, Dan adăugă:

– Plus tuburile cu oxigen și unele materiale, dispozitive electronice în mare parte.

– Da, la asta mă gândeam și eu.

– La ce preț? repetă Dan.

– Zero.

Dan se lăsă pe spate în scaunul de la birou.

– Sai, e nevoie să-ncep să-mi număr degetele de la mâini și de la picioare?

Yamagata râse din nou.

– Nu ai încredere în vechiul tău prieten? Omul care te-a angajat când nu erai decât un copil?

– Și care m-a aruncat laolaltă cu o grămadă de țărânoi a căror idee de distracție era să spargă nasul unui *gaijin*?

– Arăți mai bine așa, spuse jovial Yamagata. Erai prea chipeș înainte.

– Sai, ce vrei în schimbul călătoriilor gratis cu racheta?

Zâmbetul lui Yamagata se ofili puțin.

– Un parteneriat strategic între Yamagata Industries și Astro Manufacturing.

Dan ezită exact atât de mult cât să-i arate respect lui Yamagata. Apoi:

– Pe ce bază?

– Ne oferi licența să producem avionul tău spațial în Japonia.

Clopotele de alarmă începură să sune în spatele minții lui Dan.

– Asta ți-ar reduce costurile când vei începe să-ți asamblezi electrosatelitul pe orbită.

– Da, desigur. Din cauza asta construiești avionul spațial, nu-i așa? Din cauza asta avem nevoie de el.

– Așa încât să poți intra mai eficient în competiție cu Astro.

Yamagata scutură încet din cap, asemenea unui profesor dezamăgit de elev.

– Dan, piața mondială de energie valorează trilioane de dolari americani. Împreună, tu și cu mine, ne putem pune de-o parte o felie mare din plăcinta asta. Ne putem adjuceca segmentul de piață reprezentat de sateliții de energie solară.

Dan îi oferi un rânjet.

– Sai, pot pune mâna și singur pe o mare bucată din segmentul de piață reprezentat de sateliții de energie solară.

– Asta dacă nu dai mai întâi faliment, replică Yamagata cu un deget ridicat în aer.

– Aici ai dreptate, recunosc Dan.

– Lucrează cu mine la asta, prietene. De ce să fim unul împotriva celuilalt, când împreună putem face multe, multe miliarde?

Mda, se întrebă Dan, de ce să concurăm? Dar se auzi spunând:

– Sai, apreciez oferta ta. Chiar o apreciez. Dar va trebui să mă gândesc la ea. Dă-mi câteva zile.

– Desigur, spuse Yamagata generos.

Apoi mina feței i se întări.

– Dar amintește-ți de calul troian.

– Așa am să fac, Sai. Așa am să fac, spuse Dan, gândindu-se că la fel de bine calul troian putea fi japonez.

Houston, Texas

În biroul său luxuriant ca o livadă de portocali, așezat relaxat în scaunul cu rotile, Garrison îl studia pe cel așezat în fotoliul acoperit în piele.

Asim al-Bashir era membru al consiliului director al corporației Tricontinental de aproape cinci ani. Nu făcuse niciodată mare tam-tam la întâlnirile consiliului; Garrison credea că bărbatul muncise constant să-și câștige prieteni personali din rândul celorlalți membri ai consiliului. Nu, nu doar prieteni, își spuse Garrison: aliați. Vreme de cinci ani, acesta adunase susținători, își alcătuisese propria sa gașcă în cadrul consiliului. Iar acum, la întâlnirea trimestrială, deschide ciocul și ia inițiativa în privința afacerii ăsteia cu satelitul de electricitate.

Cel puțin nu-i genul acela de om soios, vânzător de covoare, își spuse Garrison, măsurându-l din priviri pe al-Bashir. Nu mi-l pot închipui într-un halat din ăla de baie și într-o glugă din aceea cum poartă ticăloșii de arabi. Al-Bashir părea destul de normal în costum simplu de afaceri și cravată. Fața lui era rotundă, cu părul maro închis pieptănat de la frunte drept pe spate. Pielea avea culoarea tutunului de țigară. Barba era tunsă cu grijă, nu o chestie din aceea lungă și stufoasă, iar ochii erau blânzi și senini, nicidecum vicleni.

Și totuși, ceva este cu el, își spuse Garrison în sinea lui. E prea al naibii de relaxat, prea calm, de parcă știe mult mai multe decât spune.

Garrison îl verificase pe al-Bashir în fel și chip atunci când tunisianul se alăturase consiliului director al Tricontinental. Bărbatul deținea destule acțiuni ca să-și merite locul în consiliu, dar Garrison nu avea încredere în niciun musulman. Sau în creștini, dacă tot veni vorba. Trăsese niște sfori chiar și la Washington și-i pusese pe federali să ancheteze trecutul lui. Nici urmă de vreo problemă, nicio legătură cu terorismul sau cu mișcările radical-islamice. Din câte putuse afla Garrison, Asim al-Bashir era doar un om de afaceri tunisian de succes.

De-a lungul anilor, al-Bashir tăcuse la întâlnirile consiliului, rareori ridicând vocea, de obicei votând așa cum voia Garrison. Nu era un iubitor al scandalurilor. Principalul lui interes părea să fie să facă bani. Și încet, pe tăcute, să-și construiască o bază de putere, își spuse Garrison.

Lăsându-se pe spate în scaunul său cu rotile, Garrison spuse:

– Ei bine, Randolph a mușcat din măr.

Preț de o clipă, al-Bashir păru încurcat, ceea ce-l mulțumi pe Garrison. Apoi, el spuse:

– A, Adam și Eva în Grădina Edenului.

Garrison chicoti.

– Nu-ți scapă mai nimic, nu-i așa?
Al-Bashir aplecă puțin bărbia, acceptând complimentul.
– Cât ai de gând să rămâi în Houston? întrebă Garrison.
– Am o întâlnire în Singapore peste două zile. Nu e ceva extrem de important, însă. O pot amâna dacă e nevoie. Dar săptămâna viitoare trebuie să fiu la Beijing.

– Afacerea cu cărbune?
– Da. Cred că guvernul chinez este pregătit să ne accepte condițiile. Anul viitor pe vremea asta, am putea vinde cărbune chinezesc în jumătate din Asia.

– Nu-mi place asta, spuse plat Garrison. Am intra în concurență cu noi înșine. Noi suntem în afacerea cu petrol; de ce să vindem cărbune oamenilor care ar putea să ne cumpere petrolul?

Pronunță cuvântul „pitrol”.

– Suntem în afacerea cu energie, ripostă al-Bashir. Scopul nostru este să scoatem profit. Dacă putem face asta vânzând cărbune, vom vinde cărbune. Sau bălegar de cămilă, dacă putem scoate un profit din el.

– Mie tot nu-mi place, insistă Garrison. Păi, dacă pur și simplu am...

– Nu are importanță ce-ți place, bătrâne, spuse al-Bashir, dintr-odată sever și tăios ca o lamă de oțel.

Garrison se dădu de-a dreptul cu scaunul în spate, de parcă fusese palmuit. Dar își reveni repede.

– Nimeni nu vorbește așa cu mine, băiete.

– Eu vorbesc. Poți fi tu patriarhul corporației ăsteia, dar a sosit vremea ca o nouă generație să preia conducerea Tricontinentalului.

– O nouă conducere? Vrei să spui tu?

– Desigur.

Al-Bashir scoase un zâmbet de gheață.

– O, poți rămâne președinte al consiliului director. Nu te-aș umili votând împotriva postului tău. Dar trebuie să înțelegi că eu am voturile și că, dacă e necesar, voi face uz de ele.

– Păi, tu...

Garrison se opri înainte să debiteze șirul de epitete care i se îngrămădea în minte. În schimb de asta, spuse:

– Eu am făcut din compania asta ceea ce este. Eu am ridicat-o din nimic, dintr-o sondă mică și pricăjită care săpa găuri în Texasul de vest...

Zâmbind ca un șarpe cu clopoței, al-Bashir spuse:

– Ai moștenit o companie profitabilă într-o vreme când industria petrolului era în floare. Ai mers pe val și cu destul succes, recunosc asta. Dar n-a fost nevoie de geniu ca să înfăptuiești ceea ce-ai înfăptuit.

– Dacă m-aș putea ridica în picioare...

– Dar nu poți, și amândoi o știm. Vremurile se schimbă, bătrâne, și Tricontinental trebuie să se schimbe odată cu ele. Voi avea eu grijă de asta.

Garrison se holbă la bărbat, cu pieptul tresăltându-i, cu inima bubuindu-i.

– Ei, ei, făcu al-Bashir, zâmbetul lui încălzindu-se ușor. Nu trebuie să fim dușmani. Amândoi vrem același lucru: putere și profituri pentru Tricontinental.

– Dar tu vei lua toate hotărârile, murmură Garrison.

– Majoritatea dintre ele vor fi exact așa cum le-ai lua tu, te asigur.

– Cu excepția blestematei de afaceri cu cărbunele chinezesc.

– Pe termen lung, cărbunele chinezesc va face ca petrolul nostru să fie și mai valoros, nu invers. Fiecare tonă de cărbune pe care o vom vinde în Asia anul ăsta înseamnă mii de barili de petrol pe care-i vom putea vinde la prețuri ridicate în anii ce vor veni.

– Blestemaților ăia de ecologiști nu le place cărbunele.

– Asta nu înseamnă nimic, spuse al-Bashir. Petrolul e crucial pentru industria petrochimică. E mult prea valoros ca să-l ardem.

– Pentru numele lui Christos, vorbești ca fătălăul ăla de șah al Iranului.

– Pahlavi? A avut dreptate în privința asta.

– Și mult bine i-a făcut.

Al-Bashir renunță la subiect cu o fluturare agitată din mână.

– Nu contează. Noi trebuie să ne gândim la viitor.

– Cum ar fi drăcia asta cu satelitul de electricitate?

– Da, răspunse al-Bashir, schimbând sesizabil tonul. Satelitul de electricitate este important pentru planurile mele.

Cei doi bărbați se uitară țintă unul la celălalt preț de-un moment lung și tăcut: Garrison scofălcit, bătrân, prăbușit în scaunul său cu roțile, dar hotărât să țină cu dinții de putere; al-Bashir fără niciun rid, elegant, evident bucurându-se de acest moment al revelării adevăratei sale forțe.

Într-un târziu, Garrison spuse:

– Motivul pentru care te-am întrebat de planurile de călătorie este că am vrut să știu dacă ai putea fi în Austin sâmbăta asta.

– De ce să merg în Austin? Întrebă al-Bashir cu un dram de semeție.

– Guvernatorul de Texas își va anunța candidatura pentru președinție.

– Scanwell?

– Morgan Scanwell, spuse Garrison. Și va face din independența energetică o parte importantă a platformei sale.

Al-Bashir își mângâie absent barba. Garrison îi putea vedea roțițele învârtindu-se în spatele ochilor.

– Independența energetică, murmură el.

Îndreptând un deget osos, Garrison întrebă:

– Vreau să știu care este adevăratul motiv pentru care ai vrut să cumpărăm o parte din satelitul de electricitate al lui Randolph.

Pentru doar o frântură de secundă, ochii lui al-Bashir scânteiară. Iar Garrison își spuse în sinea lui: Aha. *Chiar* se petrece ceva!

Recăpătându-și repede calmul, al-Bashir spuse liniștit:

– Cred că este important pentru Tricontinental să se diversifice. Cărbune, energie nucleară, gaze naturale, chiar și ideea asta îndrăzneată a satelitului de electricitate – trebuie să ne implicăm în fiecare formă de producere a energiei.

– Păstrează-ți discursurile frumoase pentru agenții de relații cu publicul, sări Garrison. Care-i adevăratul motiv?

Al-Bashir zâmbi, scoțând la iveală niște dinți atât de perfecți, încât trebuiau să fie rezultatul unei operații costisitoare de ortodonție.

– Ei bine?

– Prea bine, atunci.

Al-Bashir se aplecă ușor în față. Garrison se înclină spre el și-și așează ambele mâini acoperite de pete maronii pe tăblia mesei.

– Cum ți-am spus, Tricontinental se află în afacerea cu energie, nu doar cu petrol, spuse al-Bashir aproape în șoaptă. Este vital pentru acțiunile noastre pe termen lung să controlăm cât mai mult posibil din piața energetică. Nu doar cea a petrolului. Trebuie să controlăm toți posibili competitori împotriva petrolului, iar asta îl include și pe Randolph și electrosatelitul lui.

– Să le controlăm, murmură Garrison.

Al-Bashir aprobă grav din cap.

– Da. Nu doar să investim în ele. Nu doar să ne implicăm superficial în ele. Trebuie să *controlăm* rezervele energetice ale lumii.

Și își închise palma dreaptă într-un pumn strâns, puternic.

Are dreptate, își spuse Garrison. Nemernicul are dreptate. Iar acum a ieșit la lumina zilei. Crede că mă poate da la o parte, să mă facă o marionetă. Vrea putere, pur și simplu, și e destul de deștept s-o obțină. Dar greșește al naibii de tare dacă e de părere că mă voi întinde la pământ și-l voi lăsa să calce peste *mine*.

În vreme ce al-Bashir mergea cu limuzina personală înapoi la apartamentul de la hotel, își sună secretarul de teren să anuleze întâlnirea din Singapore și să-i pregătească șederea la Austin pentru weekend.

Închizându-și telefonul celular și vârându-l în buzunarul sacoului, ridică microfonul interfonului. În fața lui, de cealaltă parte a sticlei izolate fonic, șoferul lui aruncă o privire în oglinda retrovizoare spre el.

– Roberto, treaba cu tehnicianul de la Astro trebuie dusă la capăt.

Șoferul încuviință din cap.

– Tu spui că Randolph merge pe aceleași piste pe care le-a urmărit și Tenny. Mai devreme sau mai târziu, ne va descoperi omul.

– Mda. Porumbelu' începe să fie cam prea al naibii de speriat. Vrea mai mulți bani ca să poată pleca din țară.

– Dă-i ce dorește. Apoi termină-l când se așteaptă mai puțin.

– Bine.

– Și fă-l să pară un accident de data asta. Gata cu exploziile.

Al-Bashir vedea un pic mai mult din Roberto în oglinda retrovizoare decât doar ochii lui negri. I se păru că Roberto zâmbea.

– Voiai să-i faci pe oameni să creadă că hidrogenu' ăla-i periculos, nu-i așa? Explozia aia a nimerit două ținte dintr-o singură lovitură.

Hispanicul începe să nu mai aibă răbdare, își spuse al-Bashir. Dar zâmbi înapoi și spuse cu blândețe:

– Gata cu exploziile. Vreau ca moartea lui să arate ca o sinucidere. Din remușcare.

– Mda, sigur, spuse Roberto cu reținere, în vreme ce intra cu limuzina în parcare aglomerată a hotelului.

Insula Matagorda, Texas

Soarele la apus trimitea o rază de lumină prin geamul biroului lui Dan. Observă că-i bătea în ochii lui Lynn Van Buren, făcând-o pe femeie să se uite dureros printre gene, așa că se ridică și coborî draperiile.

– Pfiu, mersi, spuse inginerul.

– De ce n-ai spus că te deranja?

Ea rânji spre el.

– N-a fost nevoie, șefu'. Ai priceput limbajul corpului meu.

Lynn Van Buren era un inginer ieșit din comun. Educația pe care o primise la Caltech se axase pe biofizică, având însă o diplomă de începător în matematici. Fusesse o experimentalistă, un șobolan de laborator care era bucuroasă să se murdărească pe mâini și să lucreze cu un echipament năruș care-i frustra pe cercetătorii mai puțin răbdători. Abordase latura inginerescă a meseriei atunci când începuse să lucreze la experimentele de biofizică ce urmau să fie executate în spațiu, complet automate, după o călătorie pe orbită la bordul unei rachete propulsoare.

Cu timpul, descoperise că o fascinau mai mult rachetele decât ceea ce transportau ele. Fusesse una dintre primele angajate atunci când Dan pusese bazele corporației Astro Manufacturing. După primul an de activitate al companiei, devenise asistenta șefă a lui Joe Tenny.

Lynn Van Buren ședea acum în fața mesei de scris a lui Dan cu un rânjet sensibil pe față. Tocmai intrase în a patra decadă a vieții, era scundă și îndesată, avea o bărbie cu gropițe, părul maro murdar îi era tuns scurt, iar ochii căprui erau luminați de-o inteligență cordială. Purta un costum albastru-închis cu pantaloni și la gât avea un colier nepotrivit de perle.

– Deci, care-s ultimele vești de la Hangarul B? întrebă Dan.

– Din cauza asta voiam să te văd, șefu'. Numărul doi e gata de zbor.

În pofida tuturor neplăcerilor, Dan zâmbi.

– E gata?

– Am făcut ultima verificare azi după-amiază. N-am putut să nu dau fuga și să-ți spun asta personal.

Exaltarea lui Dan se ofili repede.

– FAA nu-și va termina ancheta nici când va îngheța iadul.

– Nu vor să te lase să-l ridici de la sol până ce nu termină ei?

– Îhm. Nu pot zice că-i învinovățesc...

Expresia feței lui Van Buren deveni șireată.

– Chiar și dacă aparatul e fără echipaj?

– Fără oameni la bord? întrebă Dan.

– Fără echipaj, răspunse ferm Van Buren. Putem face pasărea să zboare prin comenzi de la distanță. Am făcut-o și cu prima, ți-amintești?

– Înainte să decoleze Hannah cu el, ai dreptate.

– Așadar, FAA n-o să te-mpiedice să-l ridici de la sol fără echipaj, nu-i așa?

Dan o întoarce pe toate fețele pentru o clipă.

– Nu știu. Va trebui să vorbesc cu Passeau despre asta.

Aproape de miezul nopții, hangarul era tăcut și pustiu cu excepția lui Dan Randolph, care ședea în biroul său întunecat, singura lumină venind de la monitorul computerului de pe masa de scris. Se uita atent la invitația care tocmai îi venise prin e-mail:

Onorabilul Morgan Scanwell, Guvernator de Texas, solicită plăcerea companiei dumneavoastră la cocktailul și cina de sâmbătă, 28 august...

Invitația era însoțită de un mesaj video de la Jane: „Dan, vino, te rog, și alătură-te nouă. Morgan își va anunța candidatura luna viitoare dimineața și vrem să strângem un grup de susținători pentru o întâlnire de seară cu el.”

Și ploaia cade în sus, își spuse Dan. De ce să merg la Austin? Să-l ajut pe Scanwell? N-a făcut nimic să mă ajute.

Cu toată sinceritatea, își spuse el, ce poate face pentru mine guvernatorul de Texas? Poate dacă ajunge vreodată președinte al Statelor Unite mă poate ajuta, dar până atunci nu sunt decât vorbe goale, doar fum și joc de oglinzi. Iar până când viitorul președinte va depune jurământul de investitură, Astro se va afla sub execuție judecătorească.

Dar se uită țintă la fața lui Jane, împietrită pe monitorul lui. Și știu că se va duce la Austin sau la Polul Sud sau pe Marte ca s-o revadă. Oricât ar fi costat.

Apăsând butonul de REPLY, Dan își fabrică un zâmbet și spuse jovial:

– Mersi pentru invitație, Jane. Voi fi acolo, în sacou de gală, cravată neagră și pantofi de dans.

Apoi închise invitația. Pe ecran apăru ceea ce studia înainte să vină mesajul lui Jane: o listă de nume alcătuită din dosarele de personal pe care o accesase Tenny în ziua dinainte să fie ucis.

Furia îl pârjoli iar pe interior. Ucis. Joe n-a murit într-un accident. El a gândit blestematul ăla de depozit de hidrogen. Cunoștea fiecare punct de sudură și fiecare bridă. N-a fost un accident. Cineva l-a aruncat în aer. Cineva l-a ucis pe Joe. Și pe Hannah. Poate că urmez eu.

Ciudad, gândul acesta îl calmă. Vrei să vii după mine? îl întrebă în gând pe criminalul necunoscut. Bine, încearcă s-o faci. Între timp, eu

vin după tine. O să te gădesc, nemernic laș ce ești. Eu. Eu însumi. Am să-ți prind boașele în cuie pe perete.

Se gândi la Passeau și la furnicarul de anchetatori guvernamentali care lucrau la elucidarea misterului prăbușirii avionului spațial. Ei încă lucrează cu bănuiala că avionul a avut o defecțiune. Passeau știe că nu e așa, dar nu i-a convins pe ceilalți din echipă că a fost un sabotaj. Poate că nici nu încearcă s-o facă. Poate că și el e implicat în asta.

Nu, își spuse Dan, scuturând din cap. Nu se poate să fie avut vreo legătură cu prăbușirea. El era la biroul lui din New Orleans. Cel puțin, asta a spus el. Poate c-ar trebui să verific informația.

Lista de pe ecran arăta numele oamenilor din personal pe care-i contactase Tenny în săptămânile de după prăbușirea avionului spațial. Trebuie să calc pe urmele lui, își spuse Dan obosit. Trebuie să verific fiecare dintre numele alea afurisite. Fără să se gândească la asta, comandă computerului să rearanjeze lista în ordine cronologică. Ultimul să fie primul, își spuse. Voi vorbi cu oamenii pe care Joe i-a contactat în ziua când a fost ucis și voi merge înapoi de la...

Se opri, holbându-se la ecran. Ultimii oameni pe care-i verificase Joe! își dădu el seama. Pentru data respectivă apăreau listate trei nume. Joe a vorbit cu acești trei oameni și-n noaptea aceea a fost omorât. Unul dintre ei este! Trebuie să fie!

Elyana Mechnikov. Peter Larsen. Oren Fitch. Unul dintre ei este, repetă Dan în sinea lui. Poate mai mult decât unul. Poate toți trei!

În ciuda senzației de greață pe care o simțea când era pe apă, Roberto luă ultimul feribot spre Insula Matagorda și conduse camioneta rablagită pe care o împrumută spre motelul aflat cu câțiva kilometri mai departe de clădirile îngrădite ale Corporației Astro. Nimeni nu-l băgă prea mult în seamă pe hispanicul îmbrăcat în salopetă murdară care se cază acolo, în pofida dimensiunii lui. Cea mai mare problemă pe care o întâmpinase Roberto ultima dată când venise pe insulă fusese să treacă de poarta principală a Astro, dar chiar și cu prăbușirea avionului spațial care se petrecuse cu mai puțin de-o lună în urmă, paznicii de la poartă abia dacă aruncaseră o privire la actele lui false. Văzuseră uniforma de paznic pe care o purta și bănuiseră că era cel care pretindea că este, un nou angajat prezentându-se la schimbul de noapte.

Pentru însărcinarea de acum nici măcar nu trebuia să intre în dispozitivul Astro. Prada avea să vină singură spre vânător.

Roberto parcă furgoneta în fața ușii slab luminate a camerei sale de la motel, intră și-și aruncă geanta de voiaj pe patul desfundat. Apoi se duse înapoi la barul de lângă biroul de recepție al motelului. Era un om masiv, cu umeri de halterofil și brațe cu mușchi groși. Își țineta fața

proaspăt bărbierită și mânecile salopetei cenușii încheiate, așa încât tatuajele pe care le adunase în tinerețea zvăpăiată petrecută pe străzile din suburbia Los Angelesului să nu se vadă.

Din difuzoarele dispuse în tavanul de deasupra barului răsună o muzică country tristă. Barmanița era o blondă oxigenată cu privire obosită, care încerca să pară sexy purtând un sutien cu mărire de volum.

– De vrei să iei cina, bucătăria se-nchide-n zece minute, spuse ea cu tânguirea nazală a unui cântăreț cowboy.

– Nu, mersi, zise Roberto. Numa' o bere. Dos Equis neagră.

– Avem Bud, Bud Lite, Michelob, Mike Lite și Corona.

Roberto suspină.

– Mike.

– Lite?

– Nu, puternică.

Femeia turnă berea și așază halba pe bar în fața lui pe-o bucată rotundă de hârtie.

– Bucătăria se-nchide-n zece minute, îi reaminti.

– Mi-aș mai zâs asta.

– O, mda.

– La cât ieși din tură?

Ea îi oferi un surâs disprețuitor, nu spuse nimic și merse mai încolo la bar să discute cu un trio de *anglo*. Roberto se uită țintă în bere, ascunzându-și furia. Sigur, scuipe-n față jigodia mexicană, gândi el înfierbântat. Ce-ar spune dacă m-aș duce acolo și le-aș trage-un șut în *cojones* ălor trei găoaze de să le zboare din loc?

Sorbi prelung din bere. Păstrează-ți calmul, omule. Nu vrei să te observe cineva. Ești plătit să fii invizibil. Așteaptă. Ai o treabă de făcut.

„Treaba” lui intră în bar, părând nesigur, îngrijorat. Peter Larsen era un om scund, slab, de vârstă mijlocie, cu păr rar, ochi holbați și-un început de burtică. În pofida jeansilor și-a jachetei din dril ca de motociclist, semăna întru totul cu un profesor tocilar, până și inelul MIT⁽⁶⁾ pătrat pe care-l purta pe mâna stângă ca pe-o verighetă spunea asta. Roberto îl văzu în oglinda din spatele barului și-și spuse că Larsen semăna mai mult cu o pasăre mică și speriată decât cu orice altceva. L-aș putea rupe-n două ca pe-un iadeș, își spuse în sinea lui.

Larsen nu veni spre bar. Se uită doar în jur până ce-și dădu seama că Roberto stătea singur, despărțindu-l câteva scaune de tipii cu care vorbea barmanița. Apoi ieși repede afară.

Roberto își termină berea, lăsa o bancnotă de cinci dolari pe bar și ieși afară în bătaia nopții. Încă era cald și umed, iar cerul era înnorat. Greierii cântau și Roberto văzu roiuri de insecte zbătându-se în jurul becurilor instalate în vârful unor stâlpi dispuși în colțurile parării.

Una dintre mașini făcu semn cu farurile. Un Volvo cenușiu semănând cu o cutie. Roberto se duse spre ea și se strecură pe locul pasagerului. Se simțea înghesuit, închis.

– Tre’ să discutăm, spuse Larsen cu vocea ascuțită, tânguitoare.

– De-aia am venit, omule. Știu că ești îngrijorat.

– Nu m-așteptam să-l omori pe Tenny!

Prefăcându-se surprins în întunecimea mașinii, Roberto spuse:

– Eu? Greșești, omule. A fost pur și simplu un accident.

– Un accident convenabil pentru tine.

Roberto ridică din umeri.

– Joe începe să-mi pună întrebări, așa că eu te sun pe tine. În noaptea aia, Joe moare într-un accident.

– Mai dai și de dracu, omule.

– Vreau să ies din asta, spuse Larsen, în vocea lui citindu-se urgența. Vreau să ies din asta cât se poate de repede.

– Nu pot zice că nu te-aprob.

– O să am nevoie de bani. Bani peșin.

Roberto inspiră profund, apoi expiră prelung.

– Ei, ce zici de asta? Dacă nu-mi...

– Hei, omule, potolește-te. O să primești banii. Tu-i vrei, io ți i-am adus. Hai să mergem la tine-acasă. E mai intim decât aici, în parcare.

Larsen avea un apartament în căminele cu chirie mică ale companiei, aflate cu zece kilometri mai departe de motel, de cealaltă parte a complexului Astro. În dimineața zilei următoare, proprietăreasa îl găsi mort, atârând de ventilatorul stricat din tavanul sufrageriei. Poliția bănuie o sinucidere, mai ales după ce-i ascultară mesajele telefonice și auziră o voce amenințătoare cerând ca Larsen să-și achite datoria de la jocurile de noroc, că de nu... Vocea, desigur, îi aparținea lui Roberto, care dormi până târziu în camera lui în dimineața aceea, destul de obosit după ce făcuse pe jos cei zece kilometri de la apartamentul lui Larsen înapoi spre Motelul Astro.

Seattle, Washington

După o dimineată însorită și veselă de vară, ploaia din nou, mărunț. Rick Chatham se uita afară pe geamurile lovite de ploaie și își dori să fie înapoi în Arizona, unde ploaia era la fel de rară cum era soarele aici în Seattle. Casa în care locuia dădea spre port, unde veneau cargourile din China și Japonia și-și descărcau încărcătura de jucării, aparate de uz casnic, automobile și Dumnezeu știe ce altceva. Globalizarea. Chatham ura ideea aceasta. Americanii susțineau existența unor ateliere cu mână de lucru ieftină și tabere de muncă forțată doar ca să-și poată plăti cu câțiva dolari mai puțin confortul personal.

Fusese botezat Ulrich, ceea ce în germană înseamnă „puterea lupului”. Numele îi era pe plac, cu toate că nu spunea nimănui asta. Erau multe lucruri personale despre care nu vorbea niciodată cu nimeni. Rick Chatham era un om al secretelor.

Nu prea-l prindea rolul. Era un om aparent afabil ajuns la sfârșitul celei de-a treia decade a vieții, cu o înfățișare atât de banală încât se putea pierde în mulțime fără ca nimeni să-l observe. Își purta părul lung și roșcat prins în coadă și își creștea o barbă scurtă, care-i încadra fața cu nimic ieșită din comun. În lobul urechii stâng avea un diamant mic, însă nu purta nicio altă bijuterie. Marea avere a lui Chatham era mintea, inteligența lui; se mândrea că poate vedea mai departe ca ceilalți și că știa cum să-i convingă pe oameni să-i adopte punctul de vedere.

Când se prăbușise avionul spațial al Corporației Astro, Chatham abia dacă acordase atenție reportajelor la fața locului. Asta până când descoperise imensa catastrofă ecologică pe care ar putea-o provoca un satelit de energie solară. Descoperi aceasta aproape din întâmplare: una dintre transmisiunile în direct de la buletinul de știri, care prezenta accidentul avionului spațial și urmările lui, oferise o explicație scurtă și animată a modului cum va funcționa un powersat. Asta-i fusese de ajuns lui Chatham să se pronunțe categoric împotriva ideii de-a permite unui satelit de energie solară să intre în stare de funcțiune.

– Transmite microunde, spunea el restrânsului grup de oameni care se adunase pentru a-l asculta. Microunde, pentru numele lui Christos! Din acelea pe care le folosiți la gătit! V-ar putea găti pe voi!

În sufragerie se mai aflau încă opt oameni, șezând pe sofaua pufoasă, în balansoarul de Noua Anglie și pe pernele împrăștiate pe podeaua din stejar lustruit. Aceasta era penultima oprire pe itinerariul lui Chatham. Încă o întâlnire precum aceasta în L.A., după care avea

să revină acasă, în Tucson.

– Microunde? Întrebă una dintre femei.

– Microunde! Ca acelea pe care le folosiți la bucătărie, răspunse Chatham.

– Nu-i va lăsa guvernul să facă asta, spuse ea.

Ceilalți din jurul ei chicotiră.

Chatham explică răbdător.

– Vă spun că un satelit furnizor de electricitate e curat și prietenos cu mediul. Că nu arde niciun combustibil. Că folosește energia solară. Mda, sigur. Dar cum fac să trimită energia de la satelitul de colo sus din spațiu aicea jos la noi, pe pământ? E transmis cu ajutorul *microundelor*. Microunde cu o capacitate de cinci sau zece miliarde de wați!

– Nu pot face asta!

– O vor face dacă nu-i oprim.

– Ei, stai nițel, spuse bărbatul slab și cărunț care era gazda lui Chatham.

El și soția lui purtau pulovăre cenușii, voluminoase, cu gulere pe gât, pereche.

– Vor transmite raza spre o zonă izolată, nu-i așa? La White Sands, din câte-mi amintesc.

– Mda, asta pretind că au de gând să facă, admise Chatham.

– Și că raza va fi răspândită pe o distanță de peste douăzeci de kilometri pătrați sau așa ceva, astfel încât să nu fie îndeajuns de puternică încât să facă rău cuiva.

– Asta dacă credeți ce spun ei, replică Chatham. Ei pretind că păsările vor putea zbura prin rază fără să pățească nimic.

– Și-atunci care-i problema?

Gazda zâmbi pentru a-i da de știre lui Chatham că nu făcea decât să joace rolul avocatului diavolului.

Chatham zâmbi înapoi cu buzele strânse.

– Problema, domnule, este că nu avem nicio idee care vor fi efectele pe termen lung. Țineți minte, ecologia este știința înțelegerii consecințelor...

– Asta a scris-o Frank Herbert, murmură unul dintre ceilalți, destul de tare ca toți să-l audă.

Admirația îi sclipea pe față.

– Și avea dreptate, sări Chatham. Să presupunem că zboară în cerc prin rază. Câte cercuri poate face ea înainte să se prăjească? Sau să orbească?

– Să orbească?

Căpătând mai multă încredere, Chatham spuse:

– În anii o mie nouă sute cincizeci, Ministerul Apărării al SUA a instalat un lanț de radare babane dincolo de Cercul Polar, în Canada și

Alaska. Trebuiau să ofere din timp avertizări cu privire la un atac din partea Uniunii Sovietice.

– Ce legătură are asta cu sateliții de electricitate?

– Dați-mi voie să vă spun, grăi Chatham. Eschimoșii au descoperit că zona din jurul acelor imense antene radar era mai caldă decât restul regiunii, așa încât au început să-și instaleze taberele lângă radare. Și-n scurtă vreme au început să orbească.

– Să orbească? întrebă o femeie.

– Să orbească. Radarele acelea trimiteau microunde. Din cauza asta era mai cald lângă ele. Microundele le-au prăjit eschimoșilor globii oculari. I-a fiert ca pe niște ouă în coajă.

– O, Dumnezeu!

Aproape triumfal, Chatham adăugă:

– Iar microundele transmise de radarele acelea sunt *mici copii* pe lângă ceea ce va transmite la sol electrosatelitul.

Unul dintre tineri, îmbrăcat într-un tricou ros imprimat cu sigla UCLA⁽⁷⁾, obiectă:

– Dar am văzut imaginii cu vaci care pășteau pe un câmp unde erau instalate antenele de recepție ale satelitului de electricitate.

– Desene, mda, spuse Chatham. Dacă ar încerca asta pe bune, s-ar trezi cu niște fripturi cu copite încorporate.

Asta produse câteva râsete reținute.

Chatham continuă:

– Ce-i mai rău e că nimeni n-a făcut niciun studiu să vadă care vor fi efectele pe termen lung asupra atmosferei dacă începem să transmitem gigawați întregi de microunde prin tot locul. Nimeni.

– Vrei să spui că ar putea influența clima?

– Se culcă ursul în pădure? răspunse Chatham, rânjind.

– Ideea e, cred, spuse gazda grupului, că trebuie să facem tot ce putem ca să împiedicăm această amenințare pentru mediu.

– Nu, sări Chatham. Trebuie să facem *tot ce e nevoie* ca să oprim satelitul de electricitate.

Insula Matagorda, Texas

Dan află de aparenta sinucidere când încercă să-l sune pe Larsen la biroul lui din clădirea inginerilor care se afla lângă Hangarul A. Omul nu era la birou, așa că Dan îi ceruse lui April să-l găsească.

Trasă la față, aceasta intră în biroul lui aproape cu o jumătate de oră mai târziu.

- Ce mai e? întrebă Dan.
- Pete Larsen s-a spânzurat.
- Cum?

Fără s-o poftască Dan, ea se cufundă în scaunul din fața mesei de scris.

– Am vorbit cu un sergent pe care-l cunosc de la biroul șerifului districtual. Mi-a spus că Peter s-a sinucis. Îl urmărea Mafia sau altcineva.

- Mafia?

April aprobă din cap.

– Datora o mulțime de bani la jocuri de noroc.

– Pete Larsen? întrebă Dan din nou, nevenindu-i să creadă. El n-ar fi pariat nici pe rezultatul Super Cupei.

– Asta a spus sergentul. Că s-a spânzurat fiindcă datoria bani unor jucători la jocuri de noroc.

Dan se încruntă la asistenta lui.

- April, l-ai cunoscut pe Pete. Era el un cartofor?
- Nu mi s-a părut. Dar poliția spune că era.
- Și ploaia cade-n sus.
- Dar...

– Fără daruri, puștoaico. Uite cum stă treaba: Hannah moare într-un accident aviatic. Joe Tenny credea că-i vorba de-un sabotaj și încerca să afle cine l-a pus la cale. A vorbit cu Pete în după-amiaza zilei când a fost omorât. În noaptea aia, bum! Joe e ucis.

April tresări vizibil la auzul cuvântului *omor*.

– Acum e mort și Pete, continuă Dan. Dacă mă-ntrebi pe mine, așa spune că Pete a fost în parte răspunzător de prăbușire și, când a început Joe să-l adulmece, l-au omorât. Pe Pete l-au omorât pentru a-l reduce la tăcere și pentru a ne lua orice șansă de a afla cine e în spatele trebii asteia.

Uitându-se țintă înapoi la el, April întrebă:

- Asta s-a întâmplat?
- Asta cred eu.

Apoi, Dan își dădu seama cât de firavă era întreaga poveste.

– Desigur, e posibil să am iluzii paranoice. E posibil să alerg după

propria-mi coadă.

– O, nu, spuse ea, ochii ei cu irizații aurii căscându-se gravi. Trebuie că aveți dreptate, domnule Randolph. Adică, l-am cunoscut destul de bine pe Pete Larsen. Chiar am ieșit cu el de vreo două ori. Nu mi s-a părut că era un cartofor. Absolut deloc. Și nu mi s-a părut în regulă ca domnul Tenny să aibă un accident cu echipamentul de hidrogen. El însuși l-a conceput, nu-i așa?

Dan încuviință din cap.

– Ce aveți de gând să faceți acum? întrebă April. Vreți să discutați cu șeriful districtual despre Pete?

El scutură din cap.

– Nu cred că asta ar ajuta la ceva. Ei spun c-a fost o sinucidere. Așa să rămână. Dacă încerc să fac zarvă, polițiștii vor crede că-s dus cu pluta sau, mai rău, că-s nebun de legat.

– Și i-ar da de veste celui care l-a omorât pe Pete că încă sunteți pe urmele lor.

– Corect, spuse Dan, impresia lui despre April mai ridicându-se cu o treaptă.

Ești și tu părtașă la asta? o întrebă în gând, ațintind-o cu privirea.

– Dar nu-i puteți depista pe ucigași de unul singur, domnule Randolph. Ar trebui să chemați FBI-ul în ajutor. Sau poate Jandarmii Texani.

– FBI-ul s-ar zice că anchetează prăbușirea. N-am văzut însă nicio mișcare din partea lor. Tu ai văzut?

Sprâncenele ei se uniră.

– Bine, atunci. Dar ce ziceți de un detectiv particular?

– M-am gândit la asta. Doar că nu prea cred că un gonaci particular ar fi de prea mare ajutor. Aceștia se implică în principal în cazurile de divorț, urmăresc telefoane și fotografiază soți cu teleobiectivul.

– Mitch O'Connell? Șeful departamentului dumneavoastră de securitate?

– Nu-i bun la altceva decât să angajeze paznici și să completeze formulare. La naiba, dacă sistemul nostru de securitate ar fi bun de ceva, nu ne-am afla în situația asta.

– Probabil, spuse ea, părând dezamăgită.

– Poate c-ar trebui să discut cu biroul FBI local și să-ncerc să-i pun în alertă, spuse Dan nu foarte convins. Nu știu ce altceva să fac.

Maxilarul ascuțit al lui April se strâmbă într-o expresie de hotărâre.

– Dați-mi voie să vorbesc cu tata în Virginia. E procuror districtual și s-ar putea să cunoască vreun anchetator aici în Texas care să poată face mai mult decât să tragă cu ochiul pe gaura cheii.

Nu așteptă ca Dan să fie de acord. În schimb, April se ridică din scaun și se duse direct la ușa biroului, atât de ferm hotărâtă, încât Dan nu făcu decât să rămână în scaun, fără grai.

Dar își spunea: Să fie ea una dintre ei? Postul de asistent personal e un loc bun pentru o cârțiță. Pe tatăl ei îl sună sau pe unul dintre tipii care i-a ucis pe Hannah, pe Joe și pe Pete?

April Simmonds era blestemată să aibă un aspect frumos. De la primul concurs de frumusețe la care o înscrisese mama ei când avea cinci ani, descoperise că, dacă zâmbește și face gropițe în obraji, toată lumea o va admira. Dar, crescând și devenind o adolescentă bine proporționată și începând să înțeleagă puterea sexului, își dăduse seama că frumusețea nu este totul. Nu pentru ea. Da, fetele arătoase erau alese primele pentru echipa de majorete și profesorii le iertau dacă întârziu cu o lucrare sau dacă-și uitau tema de casă. Asta era bine. Dar April învățase destul de repede că ceilalți – în special bărbații – nu se așteaptă la altceva de la o femeie frumoasă decât să fie frumoasă. Și supusă. Erau speriați de o femeie frumoasă și deșteaptă.

April era deșteaptă foc. La început nu-și dăduse seama de asta fiindcă, atunci când primea note maxime la școală, ea (și toți ceilalți) bănuiau că asta se datora zâmbetului ei scilpitor și cumineniei în relația cu profesorii. Nimeni nu fusese mai surprins decât April când trecuse ca prin brânză prin cele mai dificile cursuri la liceu, inclusiv algebra și trigonometria.

Cam același lucru se întâmplase la facultate. Da, se mai iveau din când în când unele probleme rasiale, mai cu seamă când ieșea în oraș cu bărbați albi la piele. Dar le făcuse față fără a le permite să se transforme într-o deflagrație majoră. Descoperise că era chiar interesată să învețe istoria și literatura engleză și chiar și cele mai plictisitoare cursuri de economie. Singura ei dificultate intervenise când trecuse testul pentru a intra într-o asociație studentască pentru fete și unele dintre ele nu se arătaseră bucuroase să aibă în rândul lor o fată fermecătoare, înaltă, chipeșă, cu ochi migdalați, care prin comparație le făcea să pară sărăcăcioase. Dar le câștigase bunăvoința și, pe când era în ultimul an, o aleseseră președintă a asociației.

Bărbații, însă, erau o problemă. Îi putea manipula destul de ușor: iubiții ei din liceu fuseseră atât de stăpâniți de testosteron, că i-ar fi putut face să latre la Lună pentru ea sau să jefuiască o bancă. În facultate, începuse să aibă întâlniri cu bărbați mai în vârstă, inclusiv profesori de-ai ei. Voia să învețe de la ei, să afle lucruri despre lumea cea mare de dincolo de campus, să afle ce-i rezerva viața. În schimb, aceștia o mângâiau pe cap (sau altundeva) și se comportau în așa fel încât să fie cât mai elocvent că tot ceea ce se așteptau de la ea era să fie frumoasă. Și supusă. Când încerca să discute despre politică sau artă sau orice mai profund decât ultima peliculă de la Hollywood, ochii lor se căscau temători. Și rareori o mai invitau iarăși în oraș. Dobândise reputația că este o snoabă.

Absolviise cu o diplomă în literatura engleză și cu ambiția de a face ceva interesant. Prima slujbă pe care o luase fusese de redactor la revista editată de biroul statal de turism. Acolo stătuse mai puțin de șase luni. I se ceruse să plece după ce-i arătase redactorului șef că-i scăpau niște articole importante și că permitea revistei să se transforme într-o fițuică plictisitoare. Șomeră fiind, îi căzuseră ochii peste o știre despre o companie privată din Texas care construia un satelit de energie solară. Interesant, își spusese April Simmonds. Își trimisese CV-ul (și fotografia) prin e-mail către Corporația Astro Manufacturing și ceruse postul de secretară, singura poziție pentru care se simțea calificată. În douăzeci și patru de ore primise un e-mail de răspuns în care era invitată să ia avionul spre Insula Matagorda pentru un interviu.

Șeful de personal era o femeie bătrână și scorțoasă, cu ochi duri și sfredelitori, care nu știa de glumă. Dar, după ce discutasese cu April vreme de zece minute, zâmbise și-i spusese că șeful și fondatorul companiei avea nevoie de un asistent executiv. April acceptase oferta, hotărâtă să-și facă bine meseria, dar să nu-i dea niciodată de veste șefului cât este ea de fapt de deșteaptă.

Apoi făcuse prima greșală. Se îndrăgostise de noul ei șef, Dan Randolph. Acesta era unul dintre bărbații aceia rari care nu era intimidat de o femeie atractivă și deșteaptă. De fapt, i se păruse că nu-l interesa de loc aspectul ei. April avusese impresia că era îndrăgostit de altcineva, de cineva de neatins. Asta o făcuse să-l iubească și mai mult.

Acum era hotărâtă să-l ajute pe Dan să-i găsească pe cei care-i omorâseră pe Hannah Aarons, pe Joe Tenny și cel mai probabil și pe Pete Larsen. Știa că asta nu va fi ușor. Ceea ce nu luă însă niciodată în considerare fu faptul că asta avea să fie de asemenea și foarte periculos.

Austin, Texas

Recepția se ținea nu la vila guvernatorului, nici în capitoliu, nici măcar într-unul dintre marile hoteluri din Austin. Pentru această reuniune mică și tăcută cu principalii lui susținători, Morgan Scanwell folosea casa rectorului Universității din Texas.

Conducându-și berlina Lexus închiriată pe drumul de acces, Dan văzu că era o casă încântătoare, adăpostită în umbra deasă a unei grădini bogate în straturi de azalee, begonii și *jacaranda*. Aerul era îngreunat de miasma dulce a iasomiei. Doi puști în tricouri și jeanși serveau drept valeți de parcare. Studenți, bănuiește Dan. Deștept din partea lui Scanwell să țină petrecerea aici; nu-și vâra nasul niciun reporter de știri și oferă tagmei universitare impresia că le rămâne dator.

O mulțime de paznici, observă Dan. Bărbați cu fețe inexpressive îmbrăcați în jachete sport și pantaloni de costum erau împrăștiați prin jurul grădinii și la ușa din față. Dan își spuse că probabil aveau destul praf de pușcă sub jachetele acelea să doboare jumătate din corpul studentesc.

În spațioasa sufragerie se afla doar o duzină de oameni, bărbații în costume obișnuite, ca și Dan, femeile în rochii sau pantaloni largi. Scanwell nu se vedea nicăieri. La fel nici Jane.

O femeie tânără în costum negru de servitoare plimba o tavă cu pahare înalte de șampanie. Directoarea de restaurant, își spuse Dan, deși poate că e o studentă care lucrează pentru directorul de restaurant. Îi trecu prin gând să ceară un pahar de amontilado, dar își dădu imediat seama că n-ar fi decât un exercițiu de frustrare și acceptă șampania. Apoi observă că mai mulți dintre bărbați aveau în mâini pahare scurte. Se servea și băutură mai tare.

– Daniel Randolph?

Dan se întoarse spre sunetul acelei voci bărbătești și văzu un om scund, cu constituție solidă și față rotundă mărginită de o barbă neagră tunsă scurt. Pielea lui avea cam aceeași nuanță pe care o avea a lui Dan după o vară petrecută în bătaia soarelui. Bărbatul purta un costum cenușiu subțire cu o cravată verde-pastel frumos înnodată la gulerul unei cămăși cu modele alb pe alb. Scumpă. Dan se gândi la sfatul lui Polonius cu privire la veșminte: bogate, dar de prost gust.

– Eu sunt Dan Randolph, spuse el, zâmbind politicos.

– Eu sunt Asim al-Bashir, zise bărbatul, întinzând mâna.

Trebuia să-și treacă în cealaltă mână paharul demodat din cristal cioplit; degetele lui păreau reci la atingere.

– Încântat de cunoștință, spuse Dan, gândindu-se: Pare arab, numele

lui are sonoritate arabă, dar bea alcool. Nu prea-i musulman, atunci.

– Sunt membru al consiliului director la Tricontinental, spuse al-Bashir. Domnul Garrison vrea să trec în revistă detaliile înțelegerii noastre cu dumneavoastră.

Dan răspunse:

– Mi-am petrecut dimineața discutând cu oamenii lui Yamagata. Și ei vor să cumpere din acțiunile Astro.

Impasibil, al-Bashir răspunse:

– Sunt sigur că vor.

Cu un chicot măhnit, Dan spuse:

– Atâta vreme cât voi avea electrosatelitul pe orbită, nu voi suferi niciodată de singurătate.

– Până ce dați faliment, ripostă al-Bashir pe un ton agreabil.

– Asta așa este, recunosc Dan.

Scanwell intră în încăperea la braț cu Jane. Dan își simți fața dând naștere unei încruntări. Cu un efort de voință, forță un zâmbet. E deja cu el, gândi. De parcă ar trăi împreună. Nu, încercă să-și spună. E doar c-o vezi numai atunci când se întâlnește cu el. Mda, ripostă el în gând. Și se întâlnește cu el tot timpul.

Toată lumea se întoarse să-l întâmpine pe guvernator. Acesta purta un sacou subțire din piele de căprioară care cădea peste o pereche de pantaloni largi de-un maro mai închis, iar de la gulerul desfăcut al cămășii îi atârna un șnur de cowboy. Jane era îmbrăcată într-o rochie de cocktail ce-i ajungea până la jumătatea coapselor; flori tropicale pe-un fundal de un albastru palid. Arată splendid, își spuse Dan. Zâmbește, e fericită și arată splendid. Ea îi prinse pentru o clipă privirea, dar se uită repede în altă parte și începu să schimbe vorbe cu cuplul cel mai apropiat de ea și Scanwell.

Guvernatorul începu să dea ocol încăperii, zâmbind și scuturând mâini, trecând de la un oaspete la următorul, Jane stându-i în tot acest timp alături.

Când ajunse la Dan și-i strânse mâna, spuse încet:

– Sunt bucuros că ai venit, Dan. Sper să poți rămâne și după ce se pleoștește bairamul ăsta. Jane și cu mine trebuie să discutăm cu tine.

Dan aplecă din cap.

– Bine. Se poate.

Dar își spunea: Jane și cu el. Jane și cu el.

– Bun.

Scanwell își întoarse zâmbetul spre al-Bashir. După ce trecu cu îndemânare printre oaspeți, Scanwell se așeză în fața șemineului gol și stins și ridică ambele mâini pentru a liniști zumzetul discuțiilor. Dendată ce toată lumea își îndreptă atenția spre el, Scanwell zâmbi larg.

– Probabil că deja știți, începu el, că am stabilit o conferință de presă pentru luni dimineața. Nu e niciun secret că-mi voi anunța

candidatura pentru președinția Statelor Unite.

Toată lumea izbucni în aplauze. Scanwell le acceptă cu o umilință decentă, uitându-se ținută la bocancii săi pentru o clipă, apoi ridică din nou privirea.

– Asta nu va fi o luptă ușoară. Voi da piept cu o opoziție puternică în interiorul statului, în interiorul partidului și, după ce voi fi câștigat nominalizarea... ei bine, știți cu toții cum e o campanie la nivel național.

– O poți scoate la capăt, Morg!

– Bravo, bravo!

Râse modest și făcu un gest de liniștire cu mâinile.

Niște mâini mari, observă Dan. Mâini de atlet. Mâini de cowboy.

Apoi se uită la Jane și se întrebă dacă-l lăsase să pună pe ea mâinile acelea. Nu voia să știe răspunsul.

– Ei bine, știți că un candidat are nevoie de un director de campanie de primă mână. Voiam să vă anunț pe voi înainte să afle și restul lumii că voi avea cel mai bun director de campanie din țară.

Și se întoarse spre Jane.

– Doamna senator de Oklahoma, Jane Thornton!

Toată lumea bătu din palme cât de tare putu. Toată lumea cu excepția lui Dan. Auzi o femeie strigând peste zgomotul aplauzelor în urechea femeii de lângă ea:

– Nu-i așa că sunt un cuplu încântător?

Dan scrâșni din dinți.

– După cum știu unii dintre voi, continuă Scanwell, intenționez să fac din independența energetică o problemă importantă a viitoarei campanii. Statele Unite au fost ținute prea multă vreme prizoniere de petrolul din Orientul Mijlociu. A sosit vremea să tăiem acest cordon ombilical și să devenim independenți din punct de vedere energetic.

Toate luminile se stinseră.

– La naiba! bombăni cineva.

– Nu încă o pană de curent!

– Așa se pare.

– Trebuie că m-a auzit.

Vocea lui Scanwell, cu un chicot ușor.

– Nu văd nicio lumină aprinsă afară.

Unul dintre servitori veni cu o lumânare care pâlpaia plâpândă în mâinile lui făcute căuș.

– Îmi cer scuze, doamnelor și domnilor. Pare a fi o pană de curent generală.

– Din nou?

– Asta e a treia anul acesta și n-am ajuns nici măcar la jumătatea verii.

Scanwell luă lumânarea și o așeză pe șemineu. În vreme ce servitorii

aduceau alte lumânări, el spuse cu convingere:

– Vedeți la ce mă refer? Țara aceasta are nevoie de o politică energetică *funcțională* – douăzeci și patru de ori pe zi, șapte zile pe săptămână și cincizeci și două de săptămâni pe an!

Toată lumea aclamă în umbrele jucăușe.

– Avem nevoie să punem capăt dependenței față de importul de petrol și să începem să dezvoltăm surse de energie solide, refolosibile și sub propriul nostru control!

Oamenii aclamară mai puternic.

– Ei, pentru a înfăptui asta, voi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi, reluă Scanwell. Majoritatea dintre voi m-ați susținut cu foarte mare generozitate în trecut. Voi avea nevoie să vă deschideți iarăși carnetele de cecuri.

– O, la naiba, Morgan, am uitat să-l aduc pe al meu! glumi unul dintre domnii în vârstă.

– Oricum, e prea întuneric aici să poți completa un cec, strigă altcineva.

Scanwell rânji la ei.

– Nu face nimic. Știm unde locuiți. Și unde vă țineți banii.

Mulțimea izbucni în râs. Dan își spuse: Nici eu nu mi-am adus carnetul de cecuri. Și chiar de-aș fi făcut-o, ar trebui să scriu cu cerneală roșie.

Recepția continuă la lumina lumânării, dar, după oră, oamenii începură să plece. Străzile erau încă întunecate și Dan auzi de câteva ori țipătul tânguitor al sirenelor. Va fi un drum de întoarcere la hotel interesant, își spuse. Ținând un ochi la Jane, care nu pleca nici pentru o clipă de lângă Scanwell, Dan petrecu mare parte din timp discutând cu al-Bashir: doar despre subiecte ușoare de cunoaștere reciprocă, nu despre afaceri.

– Cum e să lucrezi în spațiul cosmic? Întrebă al-Bashir cu fața pe jumătate ascunsă în umbrele tremurătoare. Nu e gravitație, mi s-a spus.

– Zero ge, spuse Dan, aplecând din cap. Oamenii de știință o numesc microgravitație, dar pentru noi, caii de tracțiune, ea este zero g.

– Plutești ca un balon?

– Nu ai greutate, mda. Nu-i vorba că nu există gravitație, dar mișcarea orbitei tale anulează efectul gravitației Pământului. Cazi de fapt, dar viteza de înaintare te împiedică să te lovești de Pământ.

Al-Bashir scutură din cap, încurcat.

– Mă tem că nu înțeleg.

Cum ai putea înțelege? Își spuse Dan. Trebuie să fii acolo. Trebuie să simți pe pielea ta. Și-odată ce-o faci, n-o să mai fii niciodată într-un totu fericit ținut aici jos pe Pământ.

Prima dată când urcase Dan pe orbită, ca angajat al lui Yamagata, i

se făcuse rău. A așteptat cu nerăbdarea lansarea rachetei, surescitat și puțin speriat de gândul că va merge cu o rachetă în spațiu. Yamagata achiziționase o firmă americană falimentară care lansa rachete de pe o imensă barjă marină, așa încât Dan a trebuit să zboare în larg până-n mijlocul Pacificului împreună cu cinci colegi de muncă japonezi care-l priveau cu coada ochiului într-o tăcere suspicioasă.

Cât era ea de mare, barja de lansare tresălta și se legăna pe valurile lungi și rostogolitoare ale Pacificului. Alături de ea se afla nava de comandă, un superpetrolier modificat care tractase barja până în poziția aceea exactă pe linia ecuatorului. Dan nu se putuse abține să nu rânjească văzând că li se făcea rău colegilor lui de muncă din pricina mișcării acesteia. Lui niciodată nu-i fusese rău de mare, nici măcar în primele aventuri din copilărie când ieșise în largul golfului Chesapeake cu un Sunfish închiriat.

Totul a decurs exact ca la antrenament. Îndeasă-te în greoiul costum spațial, trage casca pe cap și coboară viziera, tropăie cu cizmele cele greoaie către liftul care te ridică alături de ceilalți cinci muncitori spre partea de sus a rachetei, târâie-te în capsulă și fă-ți loc în cușeta căptușită.

Capsula era ca un mormânt metalic. Fără ferestre, fără panouri cu instrumente sau butoane de control. Șase cușete înghesuite în spațiul restrâns aidoma unor catafalcuri pentru niște corpuri mumificate.

Zăcând acolo, neavând altceva de văzut decât partea interioară a cușetei aflată la cincisprezece centimetri distanță deasupra vizierei, Dan a așteptat cu pulsul bătându-i tot mai repede, cu fiecare ticăit al ceasului ce executa numărătoarea inversă, în vreme ce asculta bubuitul valvelor și gâlgăitul carburanților trecând prin pompe. Racheta prindea viață, tremurând asemenea unei bestii care se trezea încet. Când mai erau trei secunde până la lansare, Dan a simțit vibrația joasă, mârâită a motoarelor care porneau.

Apoi a urmat o explozie și un pumn gigantic l-a izbit în coloana vertebrală și au fost propulsați în sus, imensa forță de accelerație apăsându-i în cușete. Vederea lui Dan s-a încetățuit și a scrâșnit din dinți ca să se nu-și muște limba. Lumea de dincolo de casca lui era o negură zornăitoare, scuturătoare, răcnind de durere.

Și apoi se opri. La fel de brusc ca la apăsarea unui comutator, totul se opri. Nu încerca absolut nicio senzație de mișcare. Dan a tras în piept două porții bune de aer conservat, dându-și seama că-și ținea respirația de Dumnezeu știe câte secunde. Și-a văzut brațele plutind în sus de pe mânerul cușetei, ridicându-se încet aidoma unor fantome care se ridică din morminte. A întors capul înăuntrul căștii să se uite la muncitorul japonez de lângă el și viscerele i s-au întors brusc pe dos. Și-a simțit fierea urcându-i în gât și arzându-l. A început să transpire și s-a luptat să se împiedice să verse.

N-a folosit la nimic. A vomitat înlăuntrul căștii, simțindu-se îngreșat la fel de tare ca orice marinăr de uscat prins în prima sa furtună pe mare. Colegii lui au reacționat imediat. Au râs cu toții zgomotos.

Zâmbind la această amintire, Dan îi spuse lui al-Bashir:

– Trebuie să fii acolo ca să știi să apreciezi senzația. O dată ce te obișnuiești cu zero g, aceasta poate fi cu adevărat extraordinară.

Al-Bashir zâmbi înapoi, dar cam strâmb.

– Am înțeles că sexul în condiții de imponderabilitate este fantastic.

Dan își spuse: N-are rost să-l deziluzionez.

– Trebuie să fii foarte al naibii de ingenios; amândoi plutiți prin aer ca două pene. Dar, odată ce prinzi mișcarea, este incredibil.

– Presupun că va trebui să încerc și eu cândva.

– Sigur. Toate lumea ar trebui s-o facă.

Uitându-se în jur în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, care fuseseră aranjate prin încăpere, Dan văzu că majoritatea celorlalți invitați plecase deja. Scanwell se afla în antreu, urând o seară plăcută unui cuplu cu părul alb. Cu Jane încă alături.

Al-Bashir se uită printre gene la ceasul de la mână, care licări în mijlocul umbrelor. Aur masiv, își spuse Dan. Trebuie că-și face exercițiile zilnice la brațul ăla doar ridicându-l să vadă cât e ora.

– Am o obligație la cină, îi spuse lui Dan.

Însoțindu-l spre antreu, Dan spuse:

– Luni pot pune unul dintre oamenii mei să vă ducă la Matagorda cu avionul, dacă ați vrea să vedeți baza noastră.

– Am avionul meu pe care-l pilotez, spuse al-Bashir. Dar luni e în regulă. La unsprezece, să zicem?

– Unsprezece să fie, răspunse Dan, spunându-și în gând: Tipul ăsta nu se trezește devreme.

Aproape ca un gând de pe urmă, îl întrebă:

– Ce avion aveți?

– Am închiriat un T-38 pentru șederea de aici din Texas. E vechi, dar utilizabil.

Genul de avion cu reacție pe care-l folosesc astronauții NASA, își dădu seama Dan.

– Cum zboară? întrebă el.

– Ca o virgină inimoasă, spuse al-Bashir.

Întorcându-se, se apropie de Scanwell pentru a-și lua rămas-bun. Dan îl urmări pe al-Bashir cel scund și cu piele maronie strângând mâna cu guvernatorul cel deșirat și cu față stâncoasă, în vreme ce Jane asistă ca spectatoare, zâmbindu-și zâmbetul ei fix de politician, plin de-o sinceritate falsă și de-o căldură artificială. El știa cum era zâmbetul ei *adevărat*.

Când ușa din față se închidea în urma lui al-Bashir, Scanwell se

întoarce spre Jane.

– Acesta e ultimul dintre ei, nu-i așa?

– Da, spuse ea ușurată.

– Bun. Hai să rugăm pe cineva să ne facă niște sandvișuri. Sunt hămesit.

Așeză o mână cărnoasă pe umărul lui Dan și porni înapoi spre sufrageria luminată de lumânări.

– Dan, vom face satelitul tău de electricitate parte din programul nostru de independență energetică. Ce părere ai despre asta?

Dan se uită de la Scanwell la Jane și invers.

– Cred că-i minunat. Sper doar să mai fiu pe piață pe când vei ajunge la Casa Albă.

– Te putem ajuta, Dan, spuse Jane.

– Cum?

Una dintre chelnerițele serviciului de catering intră în sufragerie.

– Vă mai pot servi cu ceva, domnule guvernator?

Scanwell rânji lupește, apoi spuse:

– Dacă nu s-a stricat deja mâncarea din frigider, poate că reușești să ne încropești niște sandvișuri, draga mea. Și niște bere, dacă mai e rece.

Se întoarce spre Dan.

– E bună berea pentru tine?

Tentat să spună că preferă vinul, Dan aprobă însă din cap.

– E bună berea.

– Mă-ntreb cât va dura pana asta de curent? murmură Jane îndreptându-se spre sofa.

– Ultima a ținut două zile întregi, spuse Scanwell.

Dan se simți bucuros că baza sa de la Matagorda avea propriile ei generatoare de rezervă. Și combustibil pentru ele cât să țină mai multe zile.

Chelnerița se duse înapoi în bucătărie. Scanwell își dădu jos sacoul și îl aruncă pe un scaun, apoi, trântindu-se pe sofa sub un tablou de Remington înfățișând doi cowboy care-și adunau vitele pe munți sub norii fugari aprinși de strălucirea Lunii pline, își lărgi cravata-șnur.

Jane ocupă fotoliul așezat oblic la capătul sofalei. Dan își trase un scaun cu spătar drept și se așeză cu fața la ea.

– Deci, cum ai să mă ajuți, Jane?

Ochii lui Scanwell se îngustară puțin la auzul tonului lui Dan. Dan se întreabă cât de multe știa guvernatorul despre ei doi.

Impasibilă, Jane răspunse cu stăpânire:

– Ultima dată când am vorbit ai pomenit ideea ca guvernul să garanteze împrumuturi pe termen lung și cu dobândă mică pentru corporațiile private.

– Așa e, spuse Dan.

Ea se întoarce spre Scanwell:

– Morgan, știi că marile hidrocentrale din vest așa au fost finanțate? Barajul Hoover, Marele Coulee: au fost construite cu bani privați obținuți din împrumuturi pe cincizeci de ani la o dobândă de doi la sută.

– Doi la sută? întrebă Scanwell, ridicând din sprâncene.

– Așa rețin.

– Iar împrumuturile au fost garantate de guvernul federal?

– Mda, interveni Dan. Barajele au fost construite. Au oferit apă pentru irigarea zonelor deșertice și au generat destulă electricitate să alimenteze tot Las Vegasul și-o mulțime de alte orașe care altfel n-ar fi putut exista. Și toată lumea a scos bani din asta.

– După cincizeci de ani, murmură Scanwell.

Jane zise:

– Dan, intenționez să introduc o propunere de lege în Senat care va oferi garanții federale pentru împrumuturi asemănătoare pentru tine.

Preț de un moment, Dan nu știu ce să spună. Jane continuă:

– Și va trebui să fiu puțin creativă în exprimare, așa încât să nu pară că legea e creată special să ofere ajutor Corporației Astro. Va spune că guvernul va garanta împrumuturi pentru orice entitate privată angajată în construirea unor structuri majore în spațiu. Ceva de felul asta.

– Schimb-o cu orice grup privat angajat în dezvoltarea unor noi forme de resurse energetice re folosibile, sugerează Scanwell.

– O deghizare destul de firavă, murmură Dan.

– Cei din personalul cabinetului meu sunt destul de pricepuți să facă deghizări, nu-ți fie teamă.

– Cincizeci de ani la doi la sută? întrebă Scanwell.

Cu o ușoară ridicare de umeri, Jane răspunse:

– Iarăși, personalul cabinetului meu va găsi cifre mai potrivite pieții de capital de astăzi.

Scanwell își frecă bărbia.

– Dacă faci exprimarea prea vagă, s-ar putea să te trezești că și alte corporații se vor pune-n rând la troacă.

– Nu pot pomeni explicit de Corporația Astro, zise Jane. Legea ar fi respinsă la comisie drept o lucrătură cu interes precis.

– Așteaptă o clipă, spuse Dan. Jane, apreciez ce încerci să faci, dar până când vei reuși să treci legea prin ambele camere ale Congresului și să ajungă pe masa președintelui, eu aș putea fi undeva la rând la supă în centrul Houstonului.

– Asta presupunând că președintele de acum o va semna, adăugă Scanwell. Lucru de care mă îndoiesc.

Jane le oferi amândurora o privire compătimitoare.

– Niciunul dintre voi nu înțelege imaginea de ansamblu.

- Luminează-mă, spuse Scanwell.
- Înaintând doar proiectul de lege, lui Dan îi va fi mai ușor să adune bani acum. Perspectiva garanțiilor guvernamentale...
- Va însemna că oricine se gândește să-mi împrumute bani va aștepta până ce vor veni federalii cu garanțiile, o întrerupse Dan.

Jane ripostă:

– Nu, vom formula legea în așa fel încât oamenii care au împrumutat deja Astro cu bani să poată cere garanții federale pentru împrumuturile deja existente odată ce legea va fi promulgată.

– Poți face asta? întrebă Dan. Este legal?

Zâmbind știutoare, Jane spuse:

– Ai fi surprins să afli ce se află în spatele frumoaselor cuvinte ale celor mai multe proiecte legislative.

– Dar Casa Albă nu va fi de acord. Se va opune, spuse Scanwell.

– Bun. N-are decât.

Înainte ca Dan să poată obiecta, Scanwell adăugă:

– N-are decât să i se opună? Atunci de ce... o, am priceput.

– Proiectul ăsta legislativ îți va oferi o unealtă puternică pentru programul tău de independență energetică, Morgan, spuse Jane, aplecându-se spre el. Le poți spune electorilor că planul tău nu va fi finanțat cu dolarii strânși din taxele pe care le plătesc ei; cheltuielile lui vor fi suportate de către investitorii privați.

– Iar dacă președintele respinge proiectul...

– Ai un motiv în plus cu care să-l iei la ciomăgeală, spuse Jane, aproape triumfal.

Dan se cufundă înapoi în scaun și se uită țintă la cei doi care rânjeau unul la celălalt. Ea nu face asta pentru mine, își dădu el seama. Nu-i pasă nici cât o ceapă degerată de Astro sau de electrosatelit sau de independența energetică. O face pentru *el*, pentru a-l ajuta să fie ales. Nu pentru mine. Pentru el.

Insula Matagorda, Texas

– Domnule Randolph?

Dan ridică ochii de la masa sa de scris. April continuă:

– Tocmai a sunat turnul de control. Domnul al-Bashir aterizează.

Dan se ridică în picioare și se uită pe geamurile exterioare. Așa era: un T-38 lucios și mic făcea ultimul ocol către spațiul de aterizare, strălucind argintiu în lumina de dimineață târzie. Dan văzu norii de furtună cum se adunau deasupra Golfului. Cu siguranță o să auzim niște bubuituri în după-amiaza asta, își spuse.

– Avem pe cineva la pista de aterizare care să-l aducă până aici cu feribotul? Întrebă Dan.

– Am avut deja grijă de asta, îl asigură April.

– Bun. Mersi.

Acum, tot ce am de făcut este să aștept și să arăt ca un director executiv ocupat atunci când ajunge aici.

Odată întors de la Austin, Dan îl căutase pe al-Bashir pe Internet. Nu prea erau informații acolo, descoperise el. Născut în Tunisia într-o familie putred de bogată, era membru în consiliile directoare ale mai multor zeci de corporații multinaționale. Nu era nimic în tabloide despre el. Fie nu-i un playboy, fie are destui bani să-și poată păstra aventurile departe de fițuicile de scandal.

Dan îi ceru lui April să-i pună ordine în birou până la vizita lui al-Bashir câtă vreme el făcea o plimbare prin hangar. Acolo încă mai erau zeci de funcționari AFA și DNST, măsurând și cântărind fragmente din avionul spațial distrus. Și mai erau câțiva în clădirea cu birouri de lângă hangar, făcând analize pe laptopurile lor și îngreunând factura telefonică a Astro cu apeluri către Washington.

Pe când se întoarse la birou, abia dacă-l mai recunoscuse. Totul era ordonat și curat, aproape scânteind. Masa lui de scris era goală, observă Dan cu o urmă de uimire. N-o să mai pot găsi niciodată nimic, își spuse.

April anunță: „Domnul al-Bashir vrea să vă vadă”, exact când ceasul bătu de unsprezece. Am auzit mereu că arabii n-au simțul timpului, își spuse Dan ridicându-se din scaun, și dădu ocol biroului cu mâna întinsă.

Pășind în biroul lui Dan, al-Bashir zâmbi, dar aruncă o privire atentă și lungă la April înainte să se întoarcă pentru a accepta mâna oferită de Dan. Era îmbrăcat ca un fotomodel masculin, într-un costum cenușiu subțire și-o cravată de-un albastru pal. Dan se simți aproape sărăcăcios în cămașa lui cu mâneci scurte și pantaloni largi, nepretențioși. Se așezară la masa rotundă și mică din colțul biroului,

alături de fereastra care dădea spre parcare și spre copacii din spatele ei. April aduse o tavă cu cafea și sucuri, zâmbind adorabil atunci când o așează pe masă și plecă. Al-Bashir o urmări cu privirea, un zâmbet mic și indiscret atingându-i buzele.

– Secretara dumneavoastră e cât se poate de încântătoare, murmură al-Bashir în vreme ce April închidea ușa în urma ei.

Dan aprobă nonșalant din cap.

– Mda, așa cred și eu.

– Este căsătorită?

Atitudinea lui îl scoase din sărite pe Dan. Păstrând un ton plăcut, minți:

– Nu, dar are un iubit stabil. Un ofițer de poliție din localitate și campion la arte marțiale. Un tip mare și rău ca un urs înfometat.

Zâmbetul lui al-Bashir păli.

– Cafea? întrebă Dan.

O jumătate de oră mai târziu, Dan era impresionat de cât de multe știa al-Bashir despre tehnologia sateliților de energie solară. Nu-i inginer, își spuse el, da-i al naibii de deștept.

– Sateliții de electricitate nu vor înlocui niciodată complet petrolul, spunea tunisianul, dar ar putea prelua o mare parte din sarcina de producere a energiei electrice.

– Mda, făcu Dan. Dacă putem urca o duzină sau așa ceva de electrosateliți pe orbită, vom putea închide mare parte dintre centralele de energie electrică ce lucrează la sol pe bază de combustibili minerali. Poate chiar pe toate.

– Doar centralele pe combustibili minerali? Cum rămâne cu cele nucleare?

Dan ezită o clipă, întrebându-se cât de multe ar trebui să-i spună vizitatorului său. Apoi zise cu grijă:

– Centralele pe combustibili minerali elimină gaze care produc efectul de seră. Cele nucleare n-o fac. Arderea cărbunelui, a petrolului și-a gazelor naturale provoacă fenomenul de încălzire globală...

– Mulți oameni de știință eminenți nu sunt de acord că fenomenul de încălzire globală există cu adevărat.

– Mda, știu. Dar temperatura globală crește cu trecerea fiecărui an. Dacă am putea închide centralele de energie pe combustibil mineral din lume...

– Un „dacă” imens, îl întrerupse al-Bashir, ridicând un deget.

Dan chicoti.

– Bine. Bine. Să ne concentrăm, atunci, la aducerea unui *singur* electrosat în stare de funcționare.

– Ce părere aveți despre visul lui Scanwell de a aduce Statelor Unite independența față de petrolul importat?

– Nu-i un vis, răspunse Dan. E o necesitate.

- Adevărat?
- Sprâncenele lui al-Bashir se ridicară.
- Cum așa?

- Atâta vreme cât suntem legați de țiteiul din Orientul Mijlociu suntem legați și de politica de acolo. Suntem ostatici teroriștilor și descreieraților care vor să radă de pe hartă Israelul și Statele Unite fiindcă îi susținem pe israelieni.

Al-Bashir zâmbi afabil.

- Și dacă Statele Unite nu mai au nevoie să importe petrol din Orientul Mijlociu? Ce se întâmplă atunci?

- Asta e problema lor, nu a mea.
- Și a Israelului?

Dan spuse:

- Israelul va trebui să-și rezolve singur problemele.
- Înțeleg, murmură al-Bashir.

Apoi căzu în tăcere.

Ți-ai făcut-o singur, își spuse Dan cu furie. Discuți cu un arab, de două ori la dracu', cu un musulman. De ce nu-ți poți pune creierul în funcțiune înainte să-ți dai frâu liber la gură?

Păi, el a cerut-o, își spuse. El a deschis ușa. La ce se aștepta?

Al-Bashir ședea în fața mesei de scris a lui Dan fără nicio expresie pe chip, ținându-și ochii adânci și negri ațintiți asupra lui.

- Uitați cum stă treaba, spuse Dan, simțindu-se incomodat. Nu sunt un politician. Sunt un om de afaceri. Nu încerc să salvez lumea. Nu vreau decât să fac satelitul ăsta de electricitate să funcționeze și să scot din el un profit indecent.

Al-Bashir izbucni în râs.

- Într-adevăr, asta căutăm cu toții, domnule Randolph.
- Spuneți-mi Dan.

Aplecând din cap, al-Bashir zise:

- E-un lucru rar să întâlnești un om atât de cinstit ca tine, Dan.

Dan ridică din umeri.

Redevenind serios, al-Bashir spuse:

- Foarte bine. Domnul Garrison e pregătit să cumpere cincisprezece procente din Astro Manufacturing la un preț de unu virgulă cinci miliarde de dolari.

- Și mai ce?

- Tricontinental vrea să aibă unul dintre membrii consiliului său director în cadrul consiliului tău.

- Acela veți fi dumneavoastră, domnule al-Bashir?

- Eu voi fi, da.

- Aș prefera mai degrabă un împrumut, spuse Dan, fără să-mi micșorez din numărul de acțiuni pe care le dețin la Astro.

Al-Bashir se lăsă pe spate în scaun și nu spuse nimic.

– Doamna senator Thornton are de gând să introducă un proiect de lege care va oferi garanții guvernamentale pentru împrumuturi către Astro.

– Și către alte firme, spuse al-Bashir.

Știe de planul lui Jane? Dan se simți surprins. Dar își păstră vocea calmă atunci când adăugă:

– Proiectul de lege e gândit să vină în ajutorul Astro.

– Împrumuturile vor avea dobânzi foarte mici, arătă al-Bashir.

– Două procente dintr-un miliard și jumătate înseamnă totuși...

– Mult mai puțin decât i-ar aduce banii aceștia oriunde altundeva.

– Dar vor fi garantați, arătă Dan. Risc zero.

Al-Bashir avea privirea unei pisici care se juca bucuroasă cu șoarecele pe care l-a prins.

– Dan, fii serios. Nu te poți aștepta de la noi să-ți dăm un miliard și jumătate de dolari și să nu primim nimic în schimb decât o dobândă de doi la sută pe o perioadă de zece sau douăzeci de ani. E ridicol.

– Atunci va trebui să merg la altcineva, probabil, spuse Dan. Poate Saito Yamagata va fi mult mai binevoitor.

Expresia lui al-Bashir deveni compătimitoare.

– Dan, prietene, dacă-ți faci griji că-ți va fi smulsă din mâini corporația, fă-ți griji cu privire la Yamagata și la japonezi, nu la Tricontinental.

În sinea lui, Dan fu de acord. Sai era dispus să-l ajute, știa asta. Dar prețul aceluia ajutor ar fi fost să-i permită lui Yamagata să pună mâinile pe proiectul avionului spațial.

– Nu poți obține suma de bani de care ai nevoie fără să renunți la ceva, Dan, spuse al-Bashir cât se poate de rezonabil. E ca treaba aia despre care vorbesc oamenii de știință, cum îi spune: legea termodinamicii?

– A doua lege, murmură Dan. Nu poți câștiga și nu poți ieși nici măcar la egalitate.

– Niciun prânz nu-i pe gratis, Dan. Tot ce vrea Garrison e un loc în consiliul tău director așa încât să rămână la curent cu ceea ce faci. Un singur loc nu-ți va schimba cu nimic politica în cadrul consiliului. Nu voi putea prelua controlul asupra companiei tale cu doar un singur vot.

– Presupun că nu, recunosc Dan.

Dar o voce în mintea sa întrebă: Atunci de ce-ți dorești cu atâta ardoare locul ăla?

Washington, D.C.

– Doamnă senator Thornton!

Auzindu-și numele, Jane se întoarce. Nu-l recunosc pe tânărul care-și croia drum cu coatele prin mulțimea care circula pe coridorul aglomerat pavat cu marmură al Clădirii Hart cu Birouri a Senatului. Denny O'Brien, mergând alături de ea, se uită peste umăr și șopti:

– Gerry Zisk, *Wall Street Journal*.

Era aproape ora patru, capătul unei zile de lucru obișnuite pentru personal și coridoarele erau deja pline de funcționari de birou aflați în drum spre traficul de la ora de vârf prin care aveau să ajungă acasă. Tânărul care se lupta anevoie cu torentul de oameni arăta prea șifonat ca să fie un reporter pentru redutabilul *Journal*. Chelea, însă din bărbie îi creștea o bărbuță caraghioasă ca de țap. Purta pantaloni largi și-un pulover larg și, observă Jane, sandale Bierkenstock scumpe care păreau că bătuseră mulți kilometri. Însă nu avea șosete.

– Se ocupă de tehnica de vârf, de știință, de genul ăsta de lucruri, îi explică O'Brien înainte să apuce să-l întrebe.

Zisk ajunsese la ei și întinse mâna.

– Mulțumesc că m-ați așteptat, spuse, rânjind fericit. Vreau doar să vă pun câteva întrebări despre proiectul de lege pe care l-ați introdus pe ordinea de zi a Senatului în după-amiaza aceasta.

– De ce nu mergem în biroul meu, unde putem sta confortabil? sugerează Jane.

Zisk aprobă entuziasmat din cap.

Când porniră în contra curentului, Zisk stând între Jane și O'Brien, acesta întrebă:

– Proiectul acesta face parte din planul guvernatorului Scanwell de independență energetică? Adică, are scopul de a ajuta companiile de tehnică de vârf să strângă fonduri, nu-i așa?

– Da, la ambele jumătăți ale întrebării dumitale, spuse Jane.

Dădură un colț și merseră spre liftul DOAR PENTRU SENATORI. O'Brien apăsă butonul, bodogănind că liftul se oprește la fiecare etaj atunci când membrii personalului își părăsesc birourile și pleacă spre casele lor.

– Chiar credeți că e posibil ca SUA să devină complet independente de petrolul arab? întrebă Zisk.

Liftul sosi și din el curse un torent nou de angajați, forțând-o pe Jane și pe cei doi bărbați să se retragă de lângă uși cu câțiva pași. Jane se gândi la vechea maximă despre angajații administrației de stat: Câți oameni lucrează în biroul acesta? Cam un sfert din personal.

Urcară în lift și, când se închiseră ușile, Zisk își repetă întrebarea.

– Complet independente de importurile de petrol? spuse Jane meditativ. Țsta e scopul nostru. Cât de aproape putem ajunge și cât de repede ne putem atinge scopul, depinde de cine conduce națiunea.

Zisk rânji spre ea.

– Eu mă ocup de tehnologie, doamnă senator, nu de politică. Este posibil din punct de vedere tehnologic?

– Sigur că este. Mare parte din tehnologia necesară deja există și putem construi ceea ce astăzi nu este încă gata.

Ajunseră la ultimul etaj și porniră în josul coridorului către suita de birouri a lui Jane. În loc să intre pe ușile exterioare, Jane butonă încuietoearea electronică de la ușa biroului ei personal.

Zisk păru neimpresionat de mobila frumoasă de mahon negru. Abia dacă aruncă o privire la fereastră și la priveliștea pe care o oferea asupra clădirii Curții Supreme.

– Sunteți cu adevărat încrezătoare că putem construi ceva de felul satelitului acesta de energie solară?

– Am ajuns pe Lună, nu-i așa? sări O'Brien, îndreptându-se spre frigiderul ascuns dedesubtul rafturilor cu cărți înalte până în tavan.

– Și ne-a costat douăzeci de miliarde de gologani.

Jane ocupă unul dintre scaunele tapisate cu dungi verzi și albe de lângă geam. Zisk se așeză în scaunul din fața ei.

– Vreți ceva de băut? strigă O'Brien, ridicând în aer o sticlă rece de apă de izvor.

– Bere? întrebă Zisk.

– De ce fel?

– Orice e Lite.

– Eu vreau o apă tonică și lămâie verde, strigă Jane spre ajutorul ei.

– Vine imediat, răspunse O'Brien.

Aplecându-se înainte în scaun, Zisk întrebă din nou.

– Chiar credeți că satelitul ăsta de electricitate poate funcționa?

Jane ezită. Reporterul nu avea un carnețel în mână. Nu era nici urmă de vreun dispozitiv de înregistrare, doar dacă nu avea unul îndesat sub pulover sau vârat într-un buzunar de la pantaloni.

– Înregistrezi discuția asta? întrebă ea.

El își lovi tâmpla cu degetul arătător.

– Am memorie bună.

Jane îi oferi un zâmbet de gheață.

– Atunci poate c-ar fi bine să înregistrez ceea ce voi spune.

Când O'Brien îi înmână un pahar înalt cu apă tonică, ea întrebă:

– Denny, vrei să pornești aparatul?

Uitându-se înapoi la Zisk:

– Îți putem oferi o copie, dacă dorești.

– Indiferent, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Acum, cu privire la proiectul de lege: acesta e un colac de salvare pentru

Corporația Astro, nu-i așa?

Îndreptându-se spre masa ei de scris, O'Brien îi trimise o încruntare prevenitoare. Jane așteptă ca el să pornească dispozitivul digital de înregistrare înainte să răspundă.

– Proiectul meu are scopul de a oferi ajutor companiilor care se zbat să funcționeze în zone ale noii tehnologii energetice fără să-i coste nimic pe contribuabili.

– Decât în cazul în care o companie precum Astro nu-și îndeplinește obligațiile financiare.

– Guvernul a mai procedat așa înainte, arătă Jane. Pentru Corporația Chrysler, pentru Lockheed. Nu-i nimic nou.

– Dar *are* ca scop salvarea financiară a Astro, nu-i așa?

– Ar putea ajuta Astro, cu siguranță. Și alte companii care se luptă să dezvolte afaceri private pe piața tehnologiei de energie re folosibilă.

– Numiți două, spuse Zisk, rânjind.

– Rockledge Industries are planuri să construiască o instalație de producere a combustibilului pe bază de hidrogen, am auzit, răspunse Jane imediat. Și mai multe alte companii cercetează posibilitatea instalării unor instalații cu mori de vânt – ferme de vânt, le spun ei.

Rânjetul lui Zisk se lărgi.

– Ce spuneiți de Sam Gunn și de hotelul lui cu gravitație zero pentru tinerii înșurăței?

– Asta nu e o formă de tehnologie energetică, spuse Jane cu răceală. Zisk își schimbă tactica.

– Ce-am aflat noi este că Astro va vinde o parte din acțiuni către Tricontinental. Sau poate lui Yamagata. Mie mi se pare că, la urma urmei, nu vor mai avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Jane avea o tehnică de a-și ascunde surprinderea. Luă o înghițitură din paharul pe care îl ținea în mână, apoi îi zâmbi reporterului cât de plăcut putu, gândindu-se în tot acest timp cu furie ce răspuns să dea.

Într-un sfârșit, spuse:

– Dacă așa stau lucrurile, atunci Astro nu va avea nevoie de ajutorul pe care-l oferă proiectul meu de lege. Dar sunt alte companii noi de tehnică de vârf care vor avea.

În seara aceea, Dan ședea într-un separeu la barul Motelului Astro împreună cu Claude Passeau. Împărțiseră o cină mediocră și ajunseseră la convingerea că o băutură puternică ar fi mai bună decât deserturile pe care le oferea restaurantul.

– Trebuie să vii în New Orleans, spuse Passeau. Mâncarea e infinit mai bună ca aici.

– Cel puțin i-am convins să ne toarne un coniac pe jumătate decent, spuse Dan, rotindu-și paharul fără picior plin cu El Presidente.

Passeau scutură din cap.

– Ar trebui să încerci Armagnac, Dan. Mult mai bun.
– Armagnac?
– Provine dintr-o regiune a Franței de lângă Cognac, dar e mai fin și are un gust mai bun.

Passeau își așează o mână pe piept.

– Asta-i părerea mea, desigur.

– Armagnac, murmură Dan. Trebuie să ții minte asta.

Passeau se uită prin local. Doi hispanici stăteau la bar, bând bere în liniște. Barmanița vorbea încordată la telefon, cu mâna liberă făcând gesturi parcă de isterie în limbajul semnelor. Din difuzoarele instalate în tavan picura muzică country, o lamentație strunită din chitară despre dragostea pierdută.

– Ce te-a făcut să-ți construiești aici cartierul general? întrebă Passeau. Parcă-i la capătul Pământului.

Dan sorbi din coniac.

– De aici putem lansa deasupra Golfului Mexic. Și-am avut un unchi care a reușit să-i convingă cu vorba bună pe cei de la departamentul de parcuri să ne dea voie să închiriem jumătate din insula asta de la statul suveran Texas.

– Aa, făcu Passeau. Banii vorbesc.

– Mai cu seamă când dai pe sub masă niște bancnote nemarcate.

Passeau râse.

– Ești un fel de canalie, nu-i așa?

Prefăcându-se surprins, Dan răspunse:

– Nu i-am mituit pe cei de la parcuri. Unchiul a făcut-o.

– Și uite unde te-a adus pe tine.

– Nu-i tocmai un paradis tropical, nu? recunosc Dan.

– Am fost la Cape Canaveral, zise Passeau. Aia mi s-a părut o magherniță. Dar asta...

Flutură vag cu mâna către bar.

– Asta va fi o metropolă într-o bună zi, zise Dan, rânjind.

– Nu cât suntem noi în viață.

Ridicând din umeri, Dan admise:

– Poate că nu.

– Ai lucrat pentru japonezi, nu-i așa?

– Mda.

– Sus în spațiu?

– Teoretic, n-am fost astronaut. Am fost ceea ce ei numesc un specialist în misiune. În cazul meu, asta însemna să fiu un muncitor în construcții în condiții de gravitație zero.

– Hmm. Ți-a plăcut?

– Am savurat fiecare minut.

Atingându-și ușor nasul:

– Chiar și bățăile.

Expresia de pe fața lui Passeau se situa undeva între neîncredere și fascinație.

Dan îl lăsa să ia o înghițitură din whiskyul pe care-l bea, apoi se aplecă puțin înainte peste masa separeului și spuse pe o voce joasă:

– Claude, suntem gata să ridicăm de la sol avionul spațial.

Passeau bătu puțin în retragere.

– Nu pot autoriza un alt zbor de încercare până ce nu dovedim incontestabil ce-a dus la prăbușirea primului avion.

– Știm care a fost cauza. Sabotaj.

– Tu poți crede asta, Dan. Că tot veni vorba, eu însumi cred asta. Dar nu avem nicio dovadă.

– Asta fiindcă dovada nu se află în epavă.

– Atunci unde se află?

– În craniul lui Pete Larsen.

Passeau trase aer în plămâni.

– Atunci ne este pentru totdeauna inaccesibilă.

– Uite, spuse Dan, aplecându-se și mai mult peste masă. Pete avea acces la codurile de comandă ale sistemului de control al avionului. Și cunoștea pista la sol. A vândut cuiva informațiile astea. Acel cineva a manevrat un transmițător radio care a trimis comanda de pornire a elicei de manevră. Știau cum să activeze sistemul de control al avionului și știau unde și când să o facă.

– Dar pilotul ar fi putut anihila comanda.

– Nu în timpul reintrării! șopti Dan cu urgență. Fiecare microsecundă este crucială în acel moment al zborului. Hannah tocmai începuse manevra de coborâre care înclina avionul așa încât scutul termic de pe partea inferioară să preia cea mai mare parte a forței de frecare din timpul reintrării. Pornirea elicei de manevră care a împins botul în jos a scos avionul de sub control. Niciun pilot nu l-ar fi putut redresa. Avionul era condamnat.

– De ce nu s-a catapultat?

– Probabil că a încercat s-o facă, spuse Dan.

– Toate astea nu sunt decât ipoteze, zise Passeau.

– Dacă am ridica de la sol rezerva și nu s-ar întâmpla nimic rău, asta ar dovedi că prăbușirea a fost provocată prin sabotaj, nu-i așa?

– Nu, n-ar fi așa. S-ar putea să fie...

– Vreau să înalț rezerva, insistă Dan. Apoi adăugă: Fără om la bord.

– Fără un pilot?

Dan zise:

– Comandă complet automată. De data aceasta păstrăm doar pentru noi codurile de comandă și nu spunem nimănui care va fi pista la sol.

– Nu poți zbura așa, chiar și fără echipaj, obiectă Passeau. Mai sunt și alte avioane pe cer, să știi. Va trebui să cureți un culoar de zbor, să ceri aprobare de la AFA, să...

– Asta-i partea ta de joc, Claude. Am nevoie de-o bucată mare de spațiu de zbor, suficient de lată încât criminalii ăia nemernici să nu știe cu precizie unde se va afla avionul la reintrare.

– Asta-i imposibil. Tu ceri ca FAA să curețe jumătate din continentul nord-american pentru tine.

– Doar pentru o jumătate de oră, în timpul fazei de reintrare. Câtă vreme pasărea va fi pe orbită, nu va păți nimic.

– Nu pot face asta, Dan. Îmi pare rău, dar nu se poate.

– Vrei să spui că nu vrei să...

Mobilul său începu să cânte „Take Me Out to the Ball Game”. El făcu o grimasă, scoase telefonul din buzunarul de la cămașă și-l deschise.

Pe ecranul cel mic apăru fața lui Jane. Părea categoric nefericită.

Înainte ca Dan să poată începe să spună „bună”, ea zise:

– Dan, trebuie să discutăm.

Aruncând o privire la Passeau, el spuse:

– Față în față?

– Da.

– Cred c-aș putea lua avionul spre Washington în weekend.

– Nu, nu aici. La ranch.

Dan ezită și se uită iarăși la Passeau. Acesta încerca din greu să atragă privirea barmaniței, care încă gesticula cu telefonul de la bar lipit de ureche.

Coborându-și vocea, Dan întrebă:

– Va fi și Scanwell acolo?

Jane spuse:

– Nu. El trebuie să dea fuga până-n New Hampshire.

Declanșând un zâmbet, Dan spuse:

– Voi fi acolo sâmbătă la timp pentru masa de prânz.

– Vino singur.

Jane întrerupse brusc legătura.

Ranchul Thornton, Oklahoma

Staggerwingul era prea lent ca să-i fie lui Dan pe plac pentru acel drum, iar după felul cum arătase Jane la telefon, bănuia că ea-și dorea ca întâlnirea aceea dintre ei să fie păstrată cât mai în secret posibil. Așa că Dan descuie sertarul de jos al mesei de scris și scoase permisul de conducere, carnetul de asigurări sociale și cardul de credit pentru Orville Wilbur, o identitate falsă pe care și-o crease cu ani în urmă, când companiile care emiteau carduri de credit îl hăituiau ca să le devină client. I se păruse ridicol de ușor să-ți fabrici o identitate falsă. Nu-i de mirare că teroriștii se pot furișa după bunul lor plac prin țara asta, își spuse Dan. Începuse sub forma unei glume, dar Dan descoperise că erau momente când era convenabil să ai o personalitate alternativă. Cum era momentul acesta.

În noaptea aceea de vineri, Dan conduse spre Corpus Christi. Orville Wilbur se cază la un motel de lângă aeroport și de la telefonul din cameră cumpără un bilet electronic de la Southwest Airlines, o călătorie dus-întors de la Corpus Christi la Oklahoma City pe cel mai apropiat zbor, cu legătură spre Marietta. Când ajunse acolo, Orville Wilbur închirie un SUV și conduse către ranchul Thornton.

Pe când trecu prin poarta din lemn frumos cioplit a ranchului, cu mult înainte de prânz, văzu o altă furgonetă la o distanță oarecare în spatele lui, urmărindu-l pe drumul care ducea la casa ranchului și ridicând în aer o coadă de praf sub forma cozii unui cocoș. Paza? se întrebă el. Sper să nu fie cei de la știri.

Oprind în fața casei joase și întinse, Dan coborî în lumina dimineții târzii. Era cald și praful plutea în aer, iar soarele era sus pe cerul albastru deschis pe care de-abia dacă vedeai un mănunchi de nori. Îngustând ochii, Dan văzu pe întinderea albastră dărele lăsate în urmă de un avion, oameni care plecau undeva, la zece kilometri deasupra solului. Apoi prinse cu coada ochiului imaginea vagă, fantomatică, a secerii Lunii, din zâmbetul asimetric al căreia nu era vizibilă doar o bucată.

Știu, îi spuse Dan în gând Lunii. Sunt un idiot că am venit aici. Dar ce dracu'!

SUV-ul lui era singura mașină parcată în fața casei. Nu se zărea nicio mișcare; casa părea tăcută, goală. Dan bătu la ușă și așteptă răspunsul cuiva. Întorcându-se, văzu furgoneta care-l urmărise înaintând cu zgomot pe drumul de acces acoperit cu pietriș. Se opri cu un scrâșnet, într-un vârtej de praf nisipos.

Și din ea coborî Jane.

Era îmbrăcată în jeansi și o bluză albă, decorată pe partea din față

cu un trio de cintezoii. Avea părul prins la spate, eliberându-i gâtul. O curea din piele albă cu o cataramă argintie și turcoaz. Cizme de cowboy puternic roase.

– Ai ajuns înaintea mea? spuse Jane surprinsă.

– Mi-am întins cortul și-am dormit în el toată noaptea, glumi Dan.

Ea păși către el. El vru s-o ia în brațe, dar ea păși ageră pe lângă el și scoase din jeanși un card electronic pentru ușa.

– Nu-i nimeni aici, spuse ea în vreme ce ușa se deschise cu un clic. Le-am dat liber peste weekend celor din personal.

Nici urmă de zâmbet, nici de căldură, nici umbra unei propuneri de orice fel. Doar expunerea unui fapt. Jane părea la fel de cumpătată și de expeditivă ca un străin.

La naiba, bombăni Dan în sinea lui, și furgonetele noastre stau mai aproape una de cealaltă decât noi doi.

– Vin-o înăuntru, spuse ea.

– Ce-i cu toată secretomania asta? întrebă Dan pășind în umbrele răcoroase ale antreului.

Pornind pe coridor în jos către bucătărie, Jane spuse peste umăr:

– Am făcut o propunere de lege care în mod vădit are scopul de a te ajuta pe tine, Dan. Reporterii au început să prindă mirosul, să încerce să găsească o legătură personală între noi.

– Nu trebuie să caute atât de departe, spuse Dan, urmând-o.

– N-am făcut un secret din fosta noastră relație, zise ea, aprinzând tuburile fluorescente instalate în tavanul bucătăriei. Dar nu-mi pot permite să fiu văzută alături de tine.

– Decât dacă e și Scanwell prin preajmă, murmură Dan.

Ea se întoarse cu fața către el.

– Așa e: decât dacă e și Morgan prin preajmă.

– El e doamna de companie sau colegul tău de pat?

Ochii ei scăpărară a furie, dar își recăpătă repede controlul de sine.

– El e un candidat la președinția Statelor Unite și nu am de gând să fac nimic care să-i pună în pericol șansele de câștig.

Dan mormăi:

– Ai vorbit ca un avocat.

– Asta și sunt, Dan. Un avocat. Știai asta... în zilele de demult.

Erau un milion de lucruri pe care voia să le spună. În schimb, se duse la barul pentru micul dejun și trase de sub el un scaun fără spătar.

– Ai de gând să ne pregătești masa de prânz?

– Nu știu să gătesc, spuse ea.

– Te pot ajuta.

Ea păru să se relaxeze puțin.

– Bine. Hai să vedem ce este în frigider.

Scoțând din frigider ouă și cârnăciori, Dan spuse:

- De ce mi-ai cerut să vin aici, Jane?
- Cum merge ancheta asupra accidentului? Întrebă ea.
- Încet. Prea al naibii de încet. Încerc să-l conving pe barosanul de la AFA să ne permită să ridicăm de la sol avionul spațial de rezervă...
- Am înțeles că e implicat și FBI-ul.
- Dacă este, oamenii lor sunt invizibili.
- Se pricepe la asta, spuse ea.

Dan așteaptă până ce începură ouăle se sfârșie în tigaie și la masa cea mică din ungherul pentru micul dejun fură aranjate două locuri. Jane așează acolo două pahare cu suc de portocale. Când începu să gălgâie aparatul pentru cafea, aroma de cafea fiartă se împrăștie prin bucătărie.

- Deci, de ce mi-ai cerut să vin aici? Întrebă el din nou.

Ea luă spatula și răsturnă ouăle și cârnăciorii pe un platou de servire. Dan așteaptă până ce ea așează platoul pe masă, apoi o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el. *Ochii ei verzi de-o limpezime rece.* Întotdeauna își reamintea versurile acelui cântec vechi atunci când se uita în ochii ei: *Un lac în care sufletul meu zace.*

- Jane, spuse el, pentru numele lui Dumnezeu...

Ea îi îndepărtă mâinile.

- Te-am chemat aici ca să discutăm despre politică. Nimic altceva.
- Nimic altceva?
- Politică. Atâta tot.
- Bine, zise el, cu un suspin teatral.

Cam asta se și așteptase din partea ei. Trase un scaun și pentru ea.

- Așadar, hai să discutăm.
- Tu închei o afacere cu Tricontinental.
- Împotriva instinctului meu visceral, spuse el, așezându-se.
- N-o face, Dan.

- Și ce altceva să fac? Să închei un târg cu Yamagata?

– Dă-mi ocazia să trec proiectul ăsta prin Senat. Vrem să strângi din surse americane banii de care au nevoie.

- Tricontinental *este* americană.

- Garrison este american...

- Un texan, arată Dan, reușind să rânjească.

– ... dar Tricontinental este o corporație multinațională. Știi asta. E la fel de americană cum este și arabă și venezueliană și chiar olandeză.

- Și ce-i cu asta?

– Pe Garrison nu-l interesează independența energetică. Se va lupta cu Morgan până la ultima suflare.

Dan aprobă din cap.

Ignorând mâncarea care se răcea pe platou, Jane spuse cu seriozitate:

– Dan, scopul proiectului meu este să obținem pentru tine finanțare americană. Face parte din programul lui Morgan de independență energetică.

– Nu-mi pasă nici cât un claxon în Herțegovina de programul lui Scanwell de independență energetică! Eu încerc să-mi salvez compania!

– Iar noi încercăm să te ajutăm!

– Dar am nevoie de ajutor *acum*, insistă Dan. Nu după ce termină Senatul de puricat proiectul tău legislativ. Nu după ce devine președinte Morgan Scanwell, dacă s-o întâmpla asta vreodată. Acum!

– Ai putea reduce din activitate pentru un an, nu-i așa? Ai putea trimite în șomaj tehnic o parte din personal? Să-ți pui echipamentul la naftalină.

– Jane, am un satelit de trei kilometri pătrați care atârna sus pe orbită și care nu face altceva decât să sugă bani și să fie lovit de impuritățile orbitale. Nu-l pot lăsa doar să atârne acolo vreme de-un an.

– De ce nu? Tot acolo va fi și de acum într-un an, nu?

– Mda, și-l va deține Yamagata. Sau Tricontinental.

– Nu dacă refuzi să închei vreo afacere cu ei.

– Și ce-ar trebui să fac vreme de un an de zile? Să ard gazul cu degetul în gură? Pe lângă asta, alegerile sunt peste mai bine de-un an.

– Peste paisprezece luni.

– Nu-mi pot trimite personalul în șomaj tehnic și să mă aștept să se întoarcă peste paisprezece luni. Își vor găsi alte slujbe.

– Te rog, Dan. Fii rezonabil.

– Rezonabil? Vrei să-mi suspend întreaga activitate pentru mai bine de un an în speranța că mult-prețuitul tău candidat va fi ales?

– Da. Așa e cel mai bine pentru toți.

Dan inspiră profund. Numără până la zece. Într-un sfârșit, șopti:

– S-ar putea să fie cel mai bine pentru Scanwell. Și pentru tine. Însă nu și pentru mine sau oamenii care lucrează pentru mine.

– Dan, țara are nevoie de Morgan Scanwell la Casa Albă. Tu nu-l cunoști, este un om minunat.

– Mda. Și mie-mi place de el. E-un tip foarte plăcut. Și ce-i cu asta?

– Dacă ai ști la ce presiuni este supus, luptele pe care le poartă... Firmele petroliere și-au pus toate tunurile pe el. Chiar și în propriul lui stat poartă o luptă istovitoare.

– Iar tu te culci cu el, nu-i așa?

Ea ridică bărbia.

– Asta n-are nicio legătură cu ce discutăm noi.

– Ba are, la naiba.

– Te rog, Dan. Așteaptă. Dă-ne ocazia să-l ducem pe Morgan în Casa Albă și apoi vei putea face tot ce-ți vei dori să faci.

– Nu-mi pasă de el! Tu ești singura care mă interesează.
Ea nu păru surprinsă. Sau înfuriată. Sau măcar afectată.
– Nu, Dan, spuse ea foarte încet. Asta a fost cu mult timp în urmă.
– Renunț la tot proiectul ăsta blestemat. Îl vând celui care oferă mai mult. Nu-mi mai pasă de el.

– Nu vorbești serios.
– Ba vorbesc, la naiba.
– Dan, proiectul ăsta e viața ta, e munca ta.
– Și cu ce m-am ales? răspunse el deprimat. Cu trei oameni omorâți și proiectul care se duce pe apa sâmbetei. La ce folos totul? Nu vreau să îmi mai îngrop niciun prieten. Vreau să termin cu asta. Te vreau pe tine. Nimic altceva nu contează. Îl uiți pe Scanwell și...

– Încetează! sări Jane. Vorbim despre viitorul Americii, Dan. Despre viitorul lumii! Nu poți înțelege asta? Nu poți vedea? Viitorul întregii lumi e pus în balanță!

– Lumea ta, Jane. Nu a mea. Mie nu-mi pasă câtuși de puțin de nimic dacă nu ești alături de mine.

Ea se uită la el cu ochii ei verzi sobri, limpezi și uscați.

– Lucrez pentru a ajuta America să nu fie legată de mâini și de picioare de către firmele petroliere. Am crezut că asta faci și tu. Se pare că m-am înșelat.

– Nu, spuse el trist și înfrânt. Și eu lucrez pentru asta. Doar că... te iubesc, Jane. Nimic altceva nu are vreun sens pentru mine dacă nu putem fi împreună.

Preț de câteva momente lungi, Jane nu spuse nimic. Apoi, scuturând încet din cap, răspunse:

– Nu putem fi împreună, Dan. Am încheiat deja capitolul ăsta.

Dan își dădu seama că ea era foarte, foarte tristă. Și la fel era și el.

Houston, Texas

Să aibă de-a face cu orice fel de agenție guvernamentală de obicei îl făcea pe Dan să-și ia câmpii. Oficiul de teren din Houston al Biroului Federal de Investigații nu făcea excepție.

Își petrecuse duminica de după acea scurtă și amară întâlnire cu Jane înapoi la biroul lui de pe Insula Matagorda, executând mișcările de prindere din urmă a ritmului său de lucru, dar gândindu-se de fapt la alegerile pe care le avea. Să accepte oferta Tricontinentalului? Al-Bashir a părut destul de decent, sincer interesat de electrosat. Bine, așadar îi vând lui Garrison cincisprezece la sută din acțiunile companiei. La un preț de unu virgulă cinci miliarde, asta ridică destul de frumușel prețul acțiunilor. Ce am de pierdut?

Compania ta, răspunse vocea aceea sardonică din mintea sa care-i tempera mereu visările. Garrison va începe cu al-Bashir în consiliul tău director și-nainte să-ți dai seama te vei trezi pe-o rână, întrebându-te cum naiba ți-au făcut-o.

Ei bine, mai este Yamagata, socoti Dan. Sai a fost interesat de sateliții de electricitate chiar de la punctul de pornire. La naiba, chiar el a fost cel care m-a făcut să-mi suradă ideea. O alianță strategică între corporația lui și a mea pare foarte logică.

Corect, spuse disprețuitor vocea. Asta până ce-ți vlăguește Yamagata întreaga operațiune. El vrea proiectul avionului spațial. S-ar putea să-ți fie amic, dar înainte de asta e-un om de afaceri. Poate c-o să aibă remușcări, dar o să treacă peste cadavrul tău dacă e nevoit s-o facă.

Cadavru, își spuse Dan. Își făcu o notiță în gând să telefoneze la biroul din Houston al FBI pentru a vedea cum mergea ancheta lor.

În dimineața următoare, după mai multe niveluri de discuții birocratice cu subînțeleș, ajunse în cele din urmă la agentul special Ignacio Chavez, cel însărcinat cu ancheta Astro.

Chavez păru politicoș și serviabil la telefon. Serios, dar nu oficios. O față solidă, bondoacă; o mustață groasă și neagră; păr negru și des. Se oferi să ia avionul spre Matagorda să-l întâlnească pe Dan.

– Nu va fi nevoie de asta, spuse Dan, studiind trăsăturile geometrice, puternice ale agentului. Prin venele lui curge mult sânge nativ-american, își spuse Dan în vreme ce continuă: Am o întâlnire de afaceri joi în Houston. Ne putem întâlni atunci?

Chavez fu de acord cu o întâlnire la prima oră a dimineții; șapte treizeci a.m. Dan luă avionul spre Houston în seara zilei de miercuri și trase peste noapte la un hotel, doar ca să afle a doua zi dimineața că sediul federal era închis tuturor cu excepția funcționarilor

guvernamentali. Doi paznici supraponderali stăteau în spatele biroului de recepție din holul de la intrare.

– Birourile nu se deschid până la opt treizeci, spuse cel mai gras dintre ei. Trebuie să fi înțeles greșit ora.

Încruntându-se a nerăbdare, Dan insistă:

– Nu, a spus șapte treizeci. Nu-l puteți contacta la birou?

Evident nefericit din pricina asta, cel mai puțin corpulent dintre paznici căută fără grabă numărul de telefon al lui Chavez și-l sună.

– Nu răspunde. N-a venit încă.

Dan pufăi.

– Bine. O să aștept.

– Nu în hol, domnule, spuse paznicul cel mare. Astea sunt regulile de securitate.

– Nu pot sta aici ca să-l aștept?

– Nu, domnule. Astea sunt regulile de securitate.

Dan deschise jacheta sa sport.

– N-am niciun exploziv la mine, de două ori la naiba. Mă puteți percheziționa dacă vreți.

– Regulile, domnule. Va trebui să așteptați afară.

Al doilea paznic așează mâna pe mânerul pistolului. Bodogănit și fierbând, Dan tropăi prin hol și ieși afară pe ușile din sticlă. Străzile păreau deja aburite. Mașinile și camioanele înaintau încet, mârâind. De ce-i spune oră de vârf? se întrebă Dan. Nimeni nu poate merge mai repede de șaișpe kilometri pe oră.

Iritat, Dan ieși bombănit afară, aruncând o privire în sus la norii care amenințau cu ploaia. Avea o întâlnire la prânz cu al-Bashir și Garrison. Mașina pe care o închiriasse la Aeroportul Hobby era parcată în garajul de cealaltă parte a străzii. Supraveghetorii de parcare erau în acțiune la șapte treizeci. De ce nu-s în acțiune și afurisiții ăia de la FBI?

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Randolph.

Întorcându-se, Dan îl recunosc pe Chavez. Bărbatul avea cu el o pungă albă de hârtie pe care era desenat logoul McDonald's.

– Exact la timp, spuse Chavez cu un zâmbet care scoase la iveală niște dinți albi și scilipitori.

Dan aruncă o privire la ceasul de la mână. Cadranul lui digital arăta exact 7.30. Sosise cu câteva minute mai devreme, ca de obicei.

Simțindu-se mai bine, îl urmă pe Chavez înapoi în holul de la intrare, reprimându-și un rânjat triumfal atunci când semnă la biroul de recepție în registrul cu vizitatori, după care urcă în lift împreună cu agentul.

– Paznicii mi-au spus că birourile nu se deschid până la unsprezece treizeci, zise Dan când se închiseră ușile liftului.

– Așa este, spuse Chavez. Mie-mi place să vin mai devreme. Reușesc

să fac multe înainte să sosească toată lumea și să înceapă să sune telefonul.

Biroul lui Chavez era o cămăruță, însă avea o fereastră. Nu aveai la ce altceva să te uiți decât la peretele alb al garajului de peste drum, observă Dan, dar în lumea birocratică a agențiilor guvernamentale o fereastră era un indicator al statutului în ierarhia ontologică.

Chavez se strecură în spatele mesei de scris, scoase o cutie de carton din geantă și o deschise. Dan văzu două rulouri mici umplute cu ceea ce părea a fi ouă și șuncă.

– Am adus unul în plus pentru dumneavoastră, spuse Chavez.

Apoi se roti în scaun, se aplecă și deschise o geantă frigorifică.

– Cola? Suc de mere? Hei, am chiar și o sticlă de Perrier aici! Măntreb cine o fi lăsat-o aici?

Dan acceptă sandvișul cu ou și sticla de Perrier. Înainte să apuce să-l întrebe ceva pe Chavez, agentul dădu să-și deschidă computerul.

– Trebuie să vă spun, domnule Randolph, că ancheta pe care o întreprindem asupra accidentului dumneavoastră n-a ajuns foarte departe. Am luat în considerare și rapoartele emise de FAA, dar până acum n-am găsit nimic care să indice o mână criminală.

– Asta e probabil pentru că nu am fost într-un totu sincer cu dumneavoastră, recunosc Dan.

Chavez puse jos McMuffinul său, neatins, ochii lui de-un maro închis strălucind de-un interes subit.

– Oh? Ce vreți să spuneți?

– Inginerul meu șef avea o teorie cum că avionul a fost sabotat. I-am spus să n-o discute cu nimeni.

– De ce naiba ați făcut asta?

– Nu știam cine este cel din companie care ne-a vândut. Ar fi putut fi oricine. Așa încât am început să cercetăm noi înșine.

Fața agentului special arăta ce părere avea el despre detectivii amatori.

– Pe deasupra, continuă Dan, din câte ne-am putut da seama noi, ancheta FBI asupra accidentul era strict formală.

Chavez era cât se poate de serios acum.

– Va trebui să vorbesc cu inginerul acesta al dumneavoastră.

– E mort. A fost ucis într-un așa-numit accident.

Înainte ca Chavez să poată reacționa la aceasta, Dan adăugă:

– Și-un alt angajat de la noi, un tip pe care-l bănuia inginerul meu, s-a sinucis cu câteva nopți în urmă.

– Și veniți la mine abia acum?

În apărarea lui, Dan răspunse:

– N-am nicio dovadă pentru nimic din toate acestea. Absolut nicio dovadă. Dar toate se potrivesc.

– Poate, spuse Chavez.

Duse mâna după McMuffinul său și luă din el jumătate dintr-o singură mușcătură.

– Poate, repetă el.

– Ei, ce puteți face în privința asta?

Chavez mestecă gânditor preț de câteva momente tăcute. Apoi:

– Am păstrat legătura cu șeful echipei FAA care anchetează cazul.

– Passeau.

– Mda. El cât de multe știe despre toate astea?

– Am vorbit cu el despre asta. A lucrat împreună cu Joe Tenny, inginerul meu șef, până ce acesta a fost omorât.

– Explozia aia la rezervorul de hidrogen?

– Corect.

– Și cine e cel care s-a sinucis?

Dan îi spuse lui Chavez întreaga poveste de două ori, intrând chiar în amănunte tehnice, despre posibilitatea ca un transmțător puternic dispus undeva de-a lungul pistei la sol a avionului să fi anihilat computerul de bord. Pe când Dan sfârși de povestit pentru a doua oară, Chavez își terminase deja micul dejun și o doză de Coca Cola. McMuffinul lui Dan zăcea neatins în ambalajul lui de hârtie pe marginea mesei de scris a agentului.

Scuturând din cap, Chavez spuse:

– E-un moment dat naibii de-a fi sincer cu noi, domnule Randolph.

– Așa cred și eu. Pur și simplu n-am știut ce altceva să fac.

Se auzi o bătaie la ușa lui Chavez și o roșcată îndrăzneță sări înăuntru.

– Oh! Scuze. N-am știut că...

– Haide înăuntru, Kelly. Domnule Randolph, aceasta este partenera mea, agentul special Kelly Eamons.

În ochii lui Dan părea mai degrabă o majoretă de liceu decât un agent special al FBI. Fustă până la genunchi, picioare frumoase, zâmbet strălucitor. Se așeză și Dan recapitulă iarăși toată istorisirea. Eamons ascultă cu o seriozitate absolută. Apoi se uită la Chavez.

– Nacho, ne așteaptă multă muncă.

Chavez aprobă grav din cap. Se ridică în picioare și întinse mâna.

– Mulțumesc c-ați venit, domnule Randolph.

– Dan.

– Bine, Dan. Eu sunt Nacho, varianta scurtă de la Ignacio.

Dan luă mâna pe care i-o oferă.

– Unde mergem de aici?

– Tu mergi înapoi la birou sau la întâlnirea pe care o ai, sau cine știe unde. Noi mergem să lucrăm la cazul tău.

Dan le mulțumi amândurora și plecă. Pășind pe ușa biroului, o observă pe Kelly Eamons cum luă McMuffinul lui neterminat cu o încruntare de dezgust și cum îl aruncă în coșul pentru hârtii.

Insula Matagorda, Texas

Dan și Lynn Van Buren merseară încet în jurul avionului spațial lucios, cu bot ascuțit. Chiar și stând aici în hangar arată gata de zbor, gândi Dan. Îi venea să întindă mână și să-i atingă pielea netedă și rece de metal, dar simțea privirea crâncenă și protectivă a lui Niles Muhamed sfredelindu-l în ceafă.

– Cum a mers întâlnirea cu Garrison? întrebă Van Buren în vreme ce dădeau încet ocol aparatului de zbor.

– Bătrânul stă bine pe poziție și așteaptă să mă dau bătut, spuse Dan. Ciudat, dar am sentimentul că al-Bashir e dispus să cedeze puțin.

– Ai de gând să te dai bătut? Un miliard și jumătate...

Dan se încruntă la ea.

– Ai auzit vreodată de Frank Piasecki?

Ea căzu pe gânduri un moment.

– N-a fost unul dintre primii pionieri ai elicopterului? A inventat un elicopter greu, cel pe care-l numeau „banana zburătoare”.

– Corect. Și el a nimerit în aceeași fundătură ca și noi, avea nevoie de capital pentru a-și păstra compania pe traseu. Așa că i-a lăsat pe frații Rockefeller să-și vâre nasul în cortul lui.

– Oho. Înțeleg încotro duce asta.

– Mda. Cât ai zice pește, Piasecki a fost dat la o parte și băieții cu banii i-au vândut compania celor de la Boeing. Acum este diviziunea Vertol a celor de la Boeing și dragul de Frank e oale și ulcele-n mormânt.

Van Buren nu spuse nimic, dar, judecând după expresia de pe fața ei, Dan fu convins că înțelesese.

– Deci, cum stă treaba cu zero-doi? întrebă el, arătând spre avionul spațial întins pe podeaua hangarului.

– E gata de drum, spuse Van Buren, rânjind. E-o adevărată mașină de zbor.

El făcu o grimasă.

– Asta să le-o spui celor de la FAA.

– Nu vor să-i permită zborul? Nici măcar fără oameni la bord?

Dan se uită în jos la ea. Van Buren era cu cinci centimetri buni mai scundă decât el.

– Nu vrei să spui „fără echipaj”? Vezi că dai în patima incorectitudinii politice, puștoaico(8).

Ea nu râse, nici măcar nu zâmbi.

– Încep să înțeleg de ce nu vrei să se implice guvernul în nimic din ceea ce faci.

– La naiba! Avem cea mai bună navă spațială care s-a construit

vreodată și nu putem nici măcar s-o ridicăm de la afurisitul ăsta de pământ.

Aplecând înțelegătoare din cap, Van Buren spuse:

– Passeau nu vrea să-și dea acceptul?

Cu un râset amar, Dan răspunse:

– El a spus că nu ne poate împiedica să-l lansăm, că asta nu intră în jurisdicția lui. Dar nu ne va oferi permisiunea să-l pilotăm în spațiul aerian al SUA. Asta *este* în jurisdicția lui și nu ne-o va permite.

– La naiba.

– Nu-l pot învinui, recunosc Dan. Superiorii lui i-ar pune boabele pe jar dacă ne-ar lăsa să ridicăm pasărea în văzduh înainte ca anchetatorii accidentului să fi descoperit cauza prăbușirii.

– De două ori la naiba, spuse Van Buren cu zel.

Dan rânji la ea.

– Începi să vorbești ca mine.

– Mințile sclipitoare bat aceeași cărare, șefu’.

Dan mai merse agale încă o dată în jurul avionului spațial argintiu, cu aripi scurte, gândindu-se la câtă birocrație trebuia să înfrunte ca să poată aduce compania în stare operativă. Aproape că râse când își aminti de fața consilierului său șef atunci când îi spusese avocatul că au nevoie de un permis pentru lansarea de artificii emis de districtul Calhoun, înainte să poată lansa o rachetă de pe Insula Matagorda. Focuri de artificii! își spuse Dan. Uite cum își găsește locul în birocrația locală o rachetă propulsoare înaltă cât o clădire cu șaisprezece etaje și grea de douăsprezece tone. Focuri de artificii.

– Ce-i comic, șefu’? întrebă Van Buren în vreme ce ieșeau din hangar și intrau în lumina puternică și caldă a dimineții.

Strângând din ochi din pricina strălucirii, Dan spuse:

– Avem toate permisele de care e nevoie ca să lansăm un propulsor, nu-i așa?

Ea ridică din umeri.

– Așa cred. Asta-i problema departamentului juridic, nu al celui ingineresc.

– Atâta vreme cât nu e o lansare cu echipaj, cât nu e nimeni la bord.

– Propulsorul consumat se dezintegrează deasupra Atlanticului, spuse Van Buren. Dar avionul spațial trebuie să se întoarcă aici și să aterizeze.

– Iar FAA nu vrea să aprobe un plan de zbor, chiar și fără echipaj, repetă Dan.

– Încotro bați, șefu’?

Dan accelerează pasul, îndreptându-se înapoi spre Hangarul A și biroul lui. Van Buren cea durdulie începu să pufăie alături de el ca o locomotivă.

– Bine. Facem lansarea deasupra golfului, ca de obicei. Poți găsi o

orbită care să permită un culoar de reintrare al avionului spațial care să nu fie deasupra Statelor?

– Să nu fie deasupra SUA?

– Corect, spuse Dan, trecând prin trapa personalului din ușile glisante ale hangarului. Orbita păsării poate traversa Statele; e destul de mult deasupra spațiului aerian controlat așa încât FAA să nu aibă nimic de spus despre asta. Dar atunci când vine pentru reintrare, trebuie să nu pătrundă în spațiul aerian al SUA.

Urmându-l pe Dan pe scări în sus către birourile de la pasarelă, Van Buren găfâi:

– Are... vreun fel de.... latitudine... de translație...

În capul scărilor, Dar se roti spre ea și îndreptă degetul arătător asemenea unui pistol.

– Găsește-o, Lynn. Repede. Și nu da de veste nimănui despre asta.

– Dar...

– Fără dar-uri! Treci la treabă.

Ea observă cât de serios era.

– Bine. Tu ești șeful.

– Nu implica pe nimeni altcineva în asta, o avertiză Dan. Folosește-ți laptopul și ia-l cu tine oriunde te duci.

Ea îi surâse, făcând gropițe în obraji.

– Chiar și când merg la toaletă?

– Chiar și când faci dragoste, răspunse Dan.

O urmări pe ingineră cum coboară scările înapoi în grabă și merse spre biroul ei, o femeie greu de clasificat, care avea pe ea o bluză simplă, de-un albastru închis, și pantaloni largi asortați. Și un creier care s-ar putea să reprezinte diferența dintre a-mi păstra compania sau a o vinde rechinilor, își spuse Dan.

Dădu buzna în biroul lui, salutând-o cu o fluturare de mână pe April când trecu pe lângă masa ei de scris. Întotdeauna părea speriată când el intra în felul acesta. Dar nu încercă să-l oprească sau să-i spună că trebuie să răspundă la unele apeluri sau că are unele întâlniri la care trebuie să meargă. Bun, își spuse Dan strecurându-se în scaunul de la masa de scris. Își porni computerul și văzu că nu avea nimic pe agentă până la ora două p.m., când trebuia să vină contabilul șef pentru săptămânalul bocet funerar. Și apoi o conferință prin telefon cu doi dintre cei mai mari acționari ai săi, în pregătire pentru viitoarea ședință trimestrială a consiliului de directori.

Așadar, ce-am să le spun acestora? se întrebă el. Să le spun că ne ținem de-un fir de păr sau să le spun adevărul, și anume că atârnam, sigur că da, și încă nu de gât.

E atât de-al naibii de liniște în birou! Își dădu el seama. Încetini și aproape că mergem la pas. Mai rău, mergem șchiopătat. În câteva săptămâni n-o să mai putem nici măcar să ne târâm. Doar dacă...

Nu poate funcționa, își spuse Dan rotindu-se în scaun pentru a se uita afară la peisajul din toiul dimineții. Și-afară e liniște. Nici urmă de zarva camioanelor care intră și ies, a oamenilor grăbindu-se de la o clădire la alta, a propulsoarelor fiind tractate spre puntea de lansare. Compania asta e pe moarte, se scufundă sub valuri și se luptă după aer.

Sări în picioare și se duse la fereastra care dădea spre interiorul hangarului. Doar șase angajați FAA șerpuiind printre bucățile epavei. Pe moarte, repetă el în gând.

Ei bine, o s-o sfârșim c-o bubuitură, nu c-un scheunat. O să lansăm avionul spațial. Fără oameni la bord. Întreg zborul controlat de la sol. Dar nu de aici. Dintr-un loc izolat, undeva unde criminalii ăia nemernici n-o să ne poată găsi. Odată ce pasărea va fi pe orbită, schimbăm orbita așa încât, atunci când va reîntra, să nu se afle deasupra niciunei părți din SUA. Dacă sabotorii nu știu unde se află pista la sol, nu ne vor putea da peste cap zborul.

Și-apoi aterizăm pasărea. Înapoi aici pe Matagorda? Pentru a face asta va trebui să zboare prin spațiul aerian al SUA. Poate c-ar trebui să evităm asta până la capăt. Va trebui să mă consult cu Lynn în privința asta.

Râse zgomotos. Lui Passeau o să-i înghețe rahatu' în el!

Dan nu-și dădu seama cât de tare râdea până ce nu-și vârî April capul pe ușă și-l întrebă dacă se simțea bine.

Întâlnirea trimestrială a consiliului director

Sunt toți la locul lor și se uită-ncoace cu fețele lor lungi și posace, își spuse Dan aducând la ordine întâlnirea consiliului.

Consiliul director al corporației Astro Manufacturing consta din opt oameni, cinci bărbați și trei femei, plus Dan, care ocupa locul de președinte, dar și acela de director executiv al companiei. Politica internă a consiliului era delicată: Dan deținea de departe majoritatea acțiunilor companiei, dar dacă toți ceilalți opt membri ai consiliului își uneau voturile, îl puteau pune la colț. Când se înființase compania, cu puțin peste cinci ani în urmă, Dan își făcuse cu ușurință drum. Dar pe măsură ce costurile construirii satelitului de electricitate au sporit și profiturile au părut tot mai puține cu fiecare întâlnire, conducerea consiliului devenise din ce în ce mai dificilă.

Aceasta era prima întâlnire de la prăbușirea avionului spațial. Dan știa că nu-i va fi ușor.

Se întâlneau în cea mai mare dintre cele două săli de conferințe ale Motelului Astro. În pofida văicărelilor că trebuiseră să bată drumul până pe Insula Matagorda, fiecare membru al consiliului se afla în scaunul lui de-a lungul mesei de conferințe. Semn rău, își spuse Dan.

Stând de-o parte, lângă perete, Asim al-Bashir îi urmărea cu un zâmbet firav și ambetat zugrăvit pe fața sa bârboasă. De cealaltă parte a încăperii, April ședea puțin în spatele lui Dan, având în poală un aparat digital de înregistrare.

Stând în celălalt capăt al mesei cu toți ochii ațintiți asupra lui, Dan spuse:

– Înainte să începem întâlnirea, aș dori să vi-l prezint pe oaspetele meu, domnul Asim al-Bashir. I-am cerut să vină să vă întâlnească pe toți în dimineața aceasta fiindcă reprezintă corporația Tricontinental Oil și are să ne facă o propunere.

Câțiva dintre membrii consiliului aproară știutori din cap. Ceilalți se uitară nedumeriți la al-Bashir. Mai mulți membri șoptiră ceva între ei.

Dan ciocăni tăblia mesei cu pixul și zumzetul încetă.

– Să începă spectacolul, glumi el fără vlagă.

Trecură, ca de obicei, la citirea procesului-verbal al ultimei întâlniri. Apoi hotărâră să amâne obișnuitele rapoarte până după discuția privitoare la situația curentă a companiei. Dan fu recunoscător că nu se grăbeau să audă raportul revizorului.

Uitându-se de-a lungul mesei la fețele lor, Dan își spuse că se fereau de veștile proaste. Aveau părul încărunțit, fiecare dintre ei, cu excepția bărbaților cu chelie. Doi reprezentanți ai companiilor de

investiții, patru directori ai fondurilor universitare de creditare, un director executiv ieșit la pensie din industria de electronică și un prieten al răposatului tată al lui Dan, care încă-l trata pe Dan ca pe-un adolescent zurbagiu. Nu sunt tocmai cele mai ascuțite creioane din cutie, își spuse Dan. Dar banii pe care-i au gândesc în locul lor.

– Bine, spuse el. Aceasta e pe scurt situația companiei: satelitul de electricitate e terminat în proporție de nouăzeci și nouă la sută. Am putea începe să generăm energie electrică într-o lună sau mai puțin, dacă reușim să ducem la bun sfârșit și ultimele ajustări. Dar prăbușirea avionului spațial ne-a oprit complet din lucru. Guvernul nu vrea să ne permită să ridicăm de la sol rezerva până ce nu se stabilește cauza prăbușirii.

– Între timp, spuse unul dintre cei de la companiile de investiții, murim de hemoragie.

– Asta-i o exprimare foarte grafică, spuse Dan, încercând să nu facă loc sarcasmului în voce.

Una dintre femei, directoarea unui fond universitar de creditare, întrebă:

– Cât timp vor fi suspendate operațiunile?

Dan își depărtă brațele.

– Nu avem cum să ne dăm seama. Mai multe luni, cel puțin.

– Au trecut deja două luni de la prăbușire, spuse unul dintre bărbații în vârstă.

– Anchetele astea iau timp, spuse femeia de lângă el.

– Și-n vreme ce ei lucrează meticulos, noi murim de hemoragie, cum a spus Robert.

– Sunt câteva puncte favorabile în situația asta, arată Dan. Avem pe orbită un satelit de electricitate aproape terminat și-a fost cu succes urcat în poziția lui permanentă pe orbita geostaționară.

– Dar nu puteți trimite niciun muncitor acolo, să termine lucrările!

– Pentru moment, așa este. Dar electrosatelitul oferă un stimulent foarte atractiv pentru posibili investitori.

– Cum ar fi vechiul tău prieten Yamagata?

Ignorând aluzia, Dan spuse:

– Doamna senator de Oklahoma, Thornton, a introdus un proiect de lege care ne-ar putea ajuta să adunăm finanțare de pe piața financiară privată.

– Dar mai întâi trebuie trecut blestematul ăla de proiect prin blestematul de Congres, izbucni unul dintre membri.

– Asta-i adevărat, recunosc Dan. Mai sunt, însă, și alte posibilități. Din acest motiv l-am invitat pe domnul al-Bashir la întâlnirea noastră.

Cu toții se întoarseră spre al-Bashir. Dan spuse:

– Dânsul are să ne ofere o propunere pe care noi s-o luăm în calcul.

Al-Bashir se ridică din scaun și păși spre capul mesei. Stând alături

de Dan, el spuse:

– Propunerea e foarte simplă. Tricontinental este pregătită să cumpere cincisprezece procente din acțiunile Astro, acum deținute de domnul Randolph, la un preț de unu virgulă cinci miliarde de dolari americani.

Asta îi uimi. Dan văzu surprinderea pe fețele lor și-și dădu seama că nimeni nu va rosti niciun cuvânt.

Într-un sfârșit, unul dintre cei de la universități spuse:

– Ar fi dispus Tricontinental să cumpere acțiunile altcuiva la aceeași valoare?

Aruncând o privire în jos la Dan, al-Bashir spuse:

– În prezent, nu. Dar pe viitor posibilitatea aceasta există.

Asta-i, își spuse Dan. Așa va prelua Garrison controlul asupra companiei mele. Ceilalți se vor grăbi să se descotorosească de acțiunile lor. Dacă-i vând, blestemat să fiu de două ori, îmi voi tăia singur gâtul.

Insula Matagorda, Texas

Passeau zâmbea, dar Dan mai vedea ceva în ochii lui. Resentiment? Furie? Sau să fi fost ceva mai subtil: curiozitate, poate? Bărbatul ședea acolo, în fața mesei de scris a lui Dan. Cu papionul lui lălâu și cu mustața lui mică, zâmbea ca o pisică ce-a prins la colț un canar.

– Ai de gând să ridici de la sol avionul spațial? Întrebă anchetatorul FAA, vocea lui părând un tors calm de pisică. Și cum vei obține permisiunea pentru asta?

– Am deja licența de lansare emisă de FAA, spuse Dan, lăsându-se pe spate în scaun. Încă e valabilă.

Se închipui jucând pocher, în vechiul vest sălbatic, cu un rechin viclean al jocului de cărți, care avea în mâini toți așii. Ca să ies din treaba asta, va trebui să joc la cacealma, își spuse el.

– Dă-mi voie să te anunț că un singur telefon trebuie să dau la Washington și-ți va fi revocat orice permis de lansare, spuse Passeau.

– Vom face lansarea deasupra apei, Claude. Propulsorul nu va ajunge în spațiul aerian american.

Cu o ușoară înclinare a capului, Passeau spuse:

– Nu pentru mai mult de câteva minute, de acord. Dar totuși...

– Avionul spațial se desprinde de propulsor la o altitudine aflată la kilometri întregi deasupra spațiului aerian controlat. Știi asta.

Passeau nu spuse nimic.

– Iar propulsorul se dezintegrează și cade în Atlantic. Iarăși, departe de spațiul aerian al SUA.

– Dar avionul spațial trebuie să se întoarcă pe Pământ. Nu poate rămâne pe orbită pentru totdeauna. Trebuie să aterizeze, iar pentru asta trebuie să zboare prin spațiul aerian al Americii.

Dan ezită doar cât o bătaie de inimă.

– Asta dacă aterizează în SUA.

Sprâncenele lui Passeau tresăriră. Asta l-a luat prin surprindere! își spuse Dan.

– Vrei să aterizezi în afara teritoriului american?

– În afara jurisdicției FAA, spuse Dan.

Cufundându-se pe spate în scaun, Passeau își uni palmele ca-n rugăciune și le duse la buze, gândindu-se din greu.

– Presupun că-ți dai seama că, dacă-ți dau voie să scapi basma curată cu asta, cariera mea la Administrația Federală a Aviației este absolut ruinată.

Dan se așteptase la asta. Foarte calm, răspunse:

– Din cauza asta cred că-ți trebuie să-ți iei un scurt concediu, Claude. Ai lucrat din greu la ancheta asta. O săptămână sau așa ceva la un

hotel de vârf al aviației de pe Coasta de Azur îți va face mult bine.

Suspînând, Passeau spuse:

– Da, un concediu ar fi minunat. Dacă mi l-aș putea permite. Cu salariul meu, ce-mi pot dori mai mult e-o cameră la un Holiday Inn departe de plaja Floridei.

– Am un unchi, spuse Dan cu seriozitate, care și-a luat un apartament la Hotelul Beaulieu, la jumătatea distanței dintre Nice și Monte Carlo.

– Nu zău?

– Problema e că el nu poate ajunge acolo. Artrita sau vreun fel de afecțiune. E destul de bătrân, să știi.

– Ce păcat.

– Ei bine, apartamentul e plătit și tu cunoști limba franceză – banii nu se returnează.

Passeau încercă să pară sever.

– Dan, încerci să mă mituiești?

Renunțând la prefăcătorie, Dan răspunse:

– Încerc să-ți salvez cariera, Claude.

– Și compania ta.

– Și asta.

– Tu și unchiul tău.

Dar Passeau zâmbea acum.

– Am o mulțime de unchi. Niciunul nu se cheamă Randolph și toți au propriile carduri de credit care nu pot duce la mine.

Scuturând din cap, Passeau spuse:

– Ești o canalie, Dan!

– Doar un om de afaceri care încearcă să ajute.

Passeau zâmbea, acum.

– Ar fi minunat, o săptămână pe Coasta de Azur. Dar se va sfârși cu amândoi la pârnaie.

– Nu, dacă ne sincronizăm bine.

Dan se aplecă peste masă.

– Îți iei o săptămână liberă. Pe când te întorci, noi vom fi efectuat deja testul de zbor. Tu-ți exprimi marea dezaprobare că m-am furișat pe la spatele tău. Nimeni altcineva nu știe de asta în afară de tine și de mine.

Passeau se uită fix la Dan. E tentat de idee, își spuse Dan. Totul depinde de cât de mult vrea într-adevăr să mă ajute. Își va asuma un risc, dar e unul destul de mic. Eu îmi voi pune la bătaie ferma, bijuteriile familiei și propriile-mi *cojones* cu testul ăsta de zbor.

– Nu va ști nimeni de treaba asta? întrebă Passeau într-o șoaptă mătăsoasă.

– Nimeni, spuse Dan.

Își dădu seama că April făcuse deja rezervarea la hotel, dar era

convins că se putea încrede în asistentul lui executiv.

– Și cum vei reuși să-ți tractezi racheta la puntea de lansare și să așezi avionul spațial pe ea fără să observe nimeni?

– Un test de compatibilitate, răspunse Dan cu inocență. În ochii guvernului și-ai reprezentanților media de știri nu vom face decât să testăm conectoarele dintre propulsor și avionul spațial. Alinierea, legăturile electrice, compatibilitatea sistemului, genul ăsta de lucruri.

Passeau nu spuse nimic.

– Propulsorul va fi alimentat la maxim cu combustibil. Nu va trebui să-i umplem rezervoarele și să trecem printr-o numărătoare inversă atât de lungă. Avionul va fi fără echipaj, cu nimeni la bord.

Un nor de suspiciune trecu peste fața lui Passeau.

– Promiți asta? Nimeni la bord?

– Jur, spuse Dan.

Preț de câteva momente lungi, Passeau rămase tăcut, evident gândindu-se, cântărindu-și opțiunile și toate posibilitățile.

– Asta m-ar putea distruge, spuse el într-un sfârșit.

– Te angajez eu dacă te dă afară FAA.

– Am putea ajunge amândoi la închisoare.

– Vrei s-o faci?

Passeau mai ezită câteva momente, apoi murmură:

– N-am fost niciodată pe Coasta de Azur.

– O să-ți placă la nebunie!

– Dacă treaba asta nu merge bine, e posibil să rămân acolo și să cer azil politic de la francezi.

Dacă treaba asta nu merge bine, își spuse Dan, nu este loc pe Pământ unde să mă pot ascunde.

Motelul Astro

Soarele cobora dincolo de pinii pitici când April Simmonds își parcă Sebringul de culoare albastru-pur lângă locul gol pentru handicapați și se îndreptă spre intrarea dinspre bar a motelului. Nu avea rost să încui o decapotabilă, aflase ea. Dacă o dorește cineva cu atâta ardoare, îi poate tăia capota cu cuțitul. Pe lângă asta, nimeni de pe-acolo nu avea să se lege de mașina ei. Toți cei de la Astro știau că este a ei și niciunul nu era hoț de mașini.

Trecând prin ușă, ajunse în aerul condiționat rece al barului. E destul de frig aici să ți se facă pielea de găină, se plânse în sinea ei. Apoi își aminti că citise undeva că în barurile cu program topless era atât de frig pentru ca să se întărească sfârcurile dansatoarelor.

Fusese o zi lungă la birou, cu Dan care se dădea peste cap să urce un propulsor pe puntea de lansare așa încât să poată cupla la el avionul spațial de rezervă. Majoritatea angajaților AFA plecaseră, însă, și o echipă de tehnicieni începuse să adună bucățile epavei primului avion spațial pentru a le așeza în cutii atent însemnate care aveau să fie într-un final stivuite într-un depozit.

Salonul era plin de oameni scăpați de la serviciu, cei mai mulți îngrămădiți în jurul barului, bărbații depășindu-le pe femei cu cel puțin doi la unu. Din difuzoarele din tavan bubuiau acorduri country, dar discuțiile și râsetele și strigătele după barmanițe pentru a mai aduce de băut erau atât de puternice, că abia mai putea distinge: „Lay Your Head on My Shoulder”, un clasic. Doctorul Tenny îl numea mereu cântecul transplantului.

Gândindu-se la Joe, își aminti motivul pentru care se afla acolo. April voia să discute cu barmanițele, să afle ce-și aminteau despre Pete Larsen, dacă-și aminteau ceva. Ea însăși venise o dată cu Pete la barul acesta, într-una dintre întâlnirile cu el. Pete arătase mai mult interes pentru consola computerului cu jocuri din colț decât pentru ea.

April ezită chiar în pragul ușii. Gândul de a-și croi drum prin mulțime către bar o descuraja și oricum nu avea cum să discute cu barmanițele; erau prea ocupate.

– Hei, April, ce bei?

Era unul dintre tehnicieni. April îi recunoscuse fața, dar nu reuși să-și amintească numele lui.

– Vin alb? spuse ea, recăzând în starea ușor defensivă de vorbire pe care o moștenise din Virginia, statul ei natal.

Tipul se avântă în mulțime și reapăru un minut mai târziu cu un pahar de vin într-o mână și cu un pahar fără picior cu ceva puternic în cealaltă.

– Nu te-am mai văzut de aici de-o vreme, spuse el, conducându-o spre un separeu gol cu un rânjet mare pe față.

Ea acceptă vinul și mâna pe care el i-o așează pe șaua spatelui.

– Am fost îngrozitor de ocupată.

– Mda, prăbușirea și-apoi moartea lui Tenny. Mulți din grupul meu se întreabă cât va trece până ce Randolph ne va da papucii.

– Se luptă din răputeri să evite asta, spuse April, strecurându-se în separeu, resemnându-se cu gândul că încercarea de-a face pe detectivul avea să se transforme în nimic altceva decât să asculte problemele omului ăsta și să găsească scuze de plecare fără să-i rănească sentimentele.

Din cealaltă parte a încăperii aglomerate și zgomotoase, însă, un alt angajat al Astro o privea pe April cum sporovăia cu tehnicianul. Era un director de informații din cadrul departamentului de personal al Astro și știa că asistentul executiv al lui Dan Randolph în ultimele câteva zile trecuse în revistă dosarele de personal. Scanase dosarul lui Pete Larsen de mai multe ori. El avea un amic în Houston care plătea bine ca să fie informat cu privire la ce punea Randolph la cale. Se hotărî să-și sune amicul, care lucra la Tricontinental, și să-i dea de veste ce făcea April Simmonds. Zvonul era că Tricontinental va achiziționa Astro. O mulțime de bani vor trece dintr-o mână într-alta, își spuse el. S-ar putea să mă aleg și eu cu o parte din ei.

Pe când Claude Passeau intra în bar, mulțimea de după orele de program se împrăștiase. April plecase de mult, mergând singură cu mașina pentru a prinde ultimul feribot al serii. Tehnicianul care-i cumpărase de băut își condusesese propria mașină pe feribot și apoi o urmărise pe April spre apartamentul ei din Lamar, dar își pierduse răbdarea la jumătatea drumului și se întorsese spre locuința sa, o casă pe care o împărțea cu alți trei angajați ai Astro.

Din sistemul muzical curgea o piesă instrumentală domoală, o ușurare binecuvântată după obișnuitele tăgădnări nazale și melancolice care părea să fie pe placul clientelei barului. Passeau făcu o grimasă la gândul de-a încerca să aleagă un vin decent din gama pusă la dispoziție de bar. În schimb, comandă un coniac, tânjind după o gură de Armagnac, dar mulțumindu-se cu Presidentele recomandat de Dan.

Șezând singur în același separeu pe care-l ocupase April, se luptă cu propria-i conștiință.

Dan vrea să-și lanseze avionul spațial, să dovedească că prăbușirea a fost un sabotaj. Nu pot lua parte la asta; mi-ar distruge cariera. Așa că, isteț, Dan îmi oferă o vacanță gratuită pe Coasta de Azur.

Ce tupeu pe omul ăsta! Fără voia lui, Passeau zâmbi la acest gând. Mită cusută cu ață albă. Amândoi am ajunge la pârnaie.

Și totuși... Passeau admira pornirea lui Dan, îndrăzneala, lărghețea lui de-a risca totul. Și, în străfundul sufletului, Passeau era de acord că prăbușirea primului avion spațial nu fusese un accident. Cineva îl sabotase cu mare abilitate. Cineva cu puternice îndemânări tehnice și cu resurse incredibile. Cineva extrem de periculos. Dacă ar fi existat măcar o fărâmbă de dovadă pe care s-o fi oferit lumii!

O femeie tânără intră în bar. Puținii bărbați care încă stăteau pe scaunele fără spătar își rotiră capetele pentru a o măsura din priviri. Îndrăzneată, își spuse Passeau. Acesta e felul de femeie care definește cuvântul. Era subțire, frumoasă, cu o ploaie de pistruie pe nasul ei cărn, păr blond-roșiatic tuns scurt. Purta un tricou care avea pe piept un fel de slogan și o pereche roasă de jeansi transformați în pantaloni scurți. Bune picioare, dar nu prea are piept.

Îl observă pe Passeau și se duse direct la separeul lui. Surprins și mai mult decât puțin flatat, Passeau se ridică în picioare la apropierea ei.

– Domnule Passeau? Sunt Kelly Eamons.

Zâmbetul de întâmpinare al lui Passeau tremură.

– De la biroul FBI? Întrebă el știind că era o întrebare prostească.

Ea se așează de cealaltă parte a mesei și coborî ușor vocea.

– Agent special Kelly Eamons, completă ea cu o aplecare de cap. Lucrez împreună cu agentul special Chavez.

Încercând să-și recapete aplombul, Passeau spuse:

– Păreți mult prea tânără să fiți un agent FBI.

Ea zâmbi, arătând niște dinți albi perfect drepți.

– Aspectul exterior poate fi înșelător, domnul Passeau.

El îi recomandă un Presidente. În schimb, ea comandă o Cola cu vișine. Fată din Texas, își dădu seama Passeau.

Odată ce sosi Cola, Eamons o ignoră.

– Am nevoie să vă aflu părerea sinceră cu privire la ceea ce ne-a spus Dan Randolph.

– Despre prăbușire?

– Și despre moartea inginerului său șef, Joseph Tenny.

Passeau aprobă din cap.

– Ei bine? Care e versiunea dumneavoastră?

El scutură din cap. Cât din cariera mea a depins de acceptarea și acționarea conform sistemului, de păstrarea tăcerii, de faptul că m-am ferit de luminile rampei? Douăzeci de ani de servitute răbdătoare și ce mi-a adus? O soție care m-a părăsit; doi copii care nici măcar nu vor să-mi vorbească. O ipotecă pe o casă în care n-am voie să intru. În cinci ani pot ieși la pensie la cerere. Încă cinci ani.

Eamons se aplecă spre el, nebănuind absolut nimic de chinurile lăuntrice ale lui Passeau.

– Chiar trebuie să știu, spuse ea cu seriozitate. Chiar dacă numai...

– Cred că avionul spațial a fost sabotat, se auzi Passeau că zice, surprins puțin de propriile-i cuvinte. N-am nicio dovadă care să arate clar lucrul acesta, dar asta e convingerea mea.

Eamons se lăsă pe spate pe banca din separeu. Nu mai zâmbea.

– Înțeleg, spuse ea. Atunci asta înseamnă că există posibilitatea ca Tenny să fi fost ucis.

– Iar *asta* înseamnă că Astro a avut un spion, un sabotor în sânul ei.

– A avut?

– Larsen acela. Cel care s-a sinucis.

Eamons aprobă din cap, înțelegând.

– Poate că de acolo ar trebui să încep. Cu el.

Vorbiră până ce veni barmanița și-i anunță fără politețe:

– Ultima comandă. Închidem în cinspe minute.

Eamons se ridică și plecă, lăsând în urmă pe masa lustruită Cola cu vișine încă neatinsă. Passeau înghiți coniacul care-i rămăsese în față de la sosirea agentului FBI, apoi se ridică și el și porni către ușă.

Când păși afară în noaptea umedă, încinsă și neagră, însuflețită de zumzetul insectelor și de strigătele văietate ale broaștelor bolnave de dragoste, Passeau ajunse în sfârșit la o rezoluție interioară.

Nu voi merge pe Coasta de Azur. Asta ar fi prea evident. Îmi voi lua o săptămână de concediu și mă voi întoarce la New Orleans. Poate că-mi vor permite copiii să-i văd. Pe când mă voi întoarce pe Matagorda, testul de zbor al lui Dan va fi un fapt împlinit.

În spate, în barul Motelului Astro, barmanița duse cola neatinsă și paharul delicat de coniac înapoi la chiuvetă, spunându-și: Ce mari băutori sunt și ăștia doi. Iar el, pe deasupra, e de-a dreptul jalnic când vine vorba să lase bacșiș.

Planificarea

– Venezuela? Întrebă Dan.

Stând alături de el la masa rotundă pentru conferințe din colțul biroului său aglomerat, Lynn Van Buren aprobă din cap, cu un zâmbet mai mare ca de obicei fiindcă descoperise ceea ce căutase.

– Venezuela, repetă ea. Putem ateriza pasărea la Caracas și nici măcar nu va trebui să-i schimbăm foarte mult orbita.

– Zboară pe deasupra Caracasului?

– Destul de aproape. Pe a doua sa orbită.

Dan începu să gândească cu voce tare.

– Am putea încărca pe un vapor personalul de control de la sol și echipamentul, presupun...

Aprobând entuziasă din cap, Van Buren spuse:

– Să folosim echipamentul de rezervă și un echipaj redus. Nu-ți trebuie mai mult de trei, patru oameni pricepuți.

– Să-i îmbarcăm pe-un vapor și să nu le spunem unde mergem, medită Dan, încălzind ideea.

– Dacă nu...

– În felul acesta nimeni nu va putea anunța pe nimeni din afara companiei cu privire la locul unde vom ateriza pasărea.

Cu un râset, Van Buren spuse:

– Vom naviga sub comandă secretă.

Dan rânji înapoi spre ea.

– Asta ne va oferi o siguranță strânsă, sigur că da.

– Atunci rămâne Venezuela, cu siguranță.

– Cu excepția unui lucru, spuse Dan. Cum, pentru numele Albei ca Zăpada și a celor șapte pitici, reușim să obținem permisiunea de-a zbura prin spațiul aerian al Venezuelei și să aterizăm acolo?

Van Buren începu să joace pe degete colierul de perle de la gât.

– Asta nu-i o problemă inginerescă, șefu'.

– Ai dreptate. E-o problemă politică.

– Cunoști vreun politician de încredere, șefu'? Întrebă Van Buren. Sau ăsta-i un oximoron?

Asim al-Bashir se întoarse la Houston după întâlnirile din Beijing și, cu un aer nonșalant de superioritate, îi prezentă lui Wendell Garrison ciorna unei înțelegeri cu guvernul chinez.

– Tricontinental va scoate cărbunele chinez pe piața asiatică, rezumă el problema pentru președintele corporației, și asta până-n Pakistan și Afganistan.

Garrison se uită încruntat în sus la el. Bătrânul își conduse scaunul

cu rotile electric din spatele mesei de scris și, fără să rostească o vorbă, îl duse pe al-Bashir spre scrinul curbat din lemn de tec care se afla la baza unuia dintre geamurile înalte până în tavan. Apăsând un buton pe mânerul scaunului, scrinul se deschise încet și fără zgomot, scoțând la iveală trei rânduri de sticle.

– Alege-ți otrava, îi spuse el cu silă lui al-Bashir. Presupun că ți-ai câștigat dreptul la un pahar de tărie.

Al-Bashir își turnă o cantitate modestă de vin de Xeres, iar Garrison își puse gheață într-un pahar fără picior, după care o stropi cu bourbon.

– Asta ne va pune în competiție cu noi înșine, să știi, mormăi Garrison, după ce ciocniră paharele. În Pakistan vindem o mulțime de petrol.

– Nu ne va afecta vânzarea de petrol, spuse al-Bashir. Pakistanezii vor să construiască noi platforme industriale și le vor pune în funcțiune cu cărbunele chinezesc.

– Cumpărat de la noi.

– Întocmai.

Garrison aprobă din cap fără tragere de inimă. Al-Bashir nu consideră că era nevoie să-i spună bătrânului că, oferind cărbune chinezesc țărilor din Asia centrală, se putea vinde și mai mult petrol extras din Iran și din alte câmpuri din Golful Persic în Europa și America. Să păstrăm dependența Occidentului, își spuse al-Bashir. Să-i legăm de noi atât de strâns, încât nu vor reuși niciodată să mai scape.

După ce-și termină toastul cu Garrison, al-Bashir se întoarse în apartamentul său de hotel, abia așteptând să petreacă un weekend liniștit. Apoi înapoi în Tunisia și o altă întâlnire cu Cei Nouă. Mai mulți membri ai grupului arătau semne de neliniște cu privire la planul lui de a folosi satelitul furnizor de electricitate. A sosit vremea să-i încurajez din nou, își spuse al-Bashir.

În apartament îl aștepta Roberto. Bărbatul ăsta are un aspect violent, își spuse al-Bashir. Roberto era destul de masiv să te intimideze, dar nu numai dimensiunea lui îți lăsa impresia de pericol. Radia furie. Fața lui era întotdeauna încordată într-un rictus rigid; ochii lui întotdeauna ardeau înăbușit. Când se mișca, o făcea cu energia controlată și compactă a unei pisici la pândă. Când vorbea, vocea lui era moale, joasă, aproape blândă. Și, tocmai din pricina asta, cu atât mai amenințătoare.

Roberto stătea în mijlocul sufrageriei apartamentului, un bărbat masiv, cu umeri grei, cu brațele atârându-i de-o parte și de alta a corpului, cu palmele strânse în pumni. Al-Bashir se simți mic și puțin speriat lângă el, dar știa că Roberto nu i-ar face niciodată niciun rău. Îl recrutase din închisoarea San Quentin și garantase personal pentru el în fața comisiei de eliberare condiționată, la recomandarea

mulahului care hoinărea prin închisorile din California în căutarea celor convertiți la Islam. Roberto nu era câtuși de puțin musulman. Dar nu trebuia să fie, în ceea ce-l privea pe al-Bashir. Avea alte calificări.

Arătând spre unul dintre fotoliile din pluș dintr-o parte a sofalei, al-Bashir spuse:

– Ia loc, prietene, și spune-mi ce se întâmplă la cartierul general al Astro.

Roberto se duse la fotoliu și se lăsă în el asemenea unei pisici care se așază pe labele din spate, pregătită să sară în orice clipă. Al-Bashir ocupă fotoliul din fața lui.

– Discută s-aducă afară al doilea avion spațial și să-l înfigă p-unu' dintre propulsoarele lor de rachetă, spuse Roberto, aproape șoptind.

Al-Bashir se încruntă.

– Au de gând să ridice de la sol avionul spațial de rezervă?

– Ei zic că nu-i decât un test ca să verifice totu'. Nu o lansare.

Cu bănuielile stârnite, al-Bashir spuse, mai mult lui însuși decât lui Roberto.

– Ar avea nevoie de aprobarea guvernului pentru a încerca încă un zbor. Sunt șanse slabe s-o primească.

Roberto zise:

– Mai e ceva.

– Ce?

– Secretara lu' Randolph pune-ntrebări. Același fel de-ntrebări pe care le pune și Tenny.

– Negresa? Aia frumoasă?

– Mda.

Al-Bashir își plimbă mâna peste bărbia acoperită de barbă.

– Nu-mi place asta.

Roberto nu spuse nimic.

– Ține-un ochi asupra ei. Vreau să știu ce coace.

– Mă duc pe Matagorda...

– Nu, sări al-Bashir. Ai un informator în companie, nu-i așa?

Roberto aprobă din cap.

– Mai mult dă unu'. Așa șt'u dă ea.

– Folosește-te, atunci, de informatorii ăștia. Nu trebuie să fii văzut pe-acolo decât dacă-i absolut necesar.

Roberto spuse:

– S-ar putea să tre' să facem ceva-n privința ei.

– Poate că da, zise al-Bashir. Poate că da.

Roberto zâmbi, iar al-Bashir își spuse că s-ar putea să trebuiască să tragă niște sfori pe la Guvern ca să se asigure că lui Randolph i se va da voie să-și ridice de la sol avionul spațial.

Washington, D.C.

În pofida căldurii, strada M din Georgetown era aglomerată de turiști și localnici transpirați și înroșiți la fețe sub soarele de după-amiază târzie. Îmbrăcat într-o cămașă descheiată la gât și pantaloni largi albi, Dan își croi loc prin mulțime, îndreptându-se spre restaurantul francez unde Jane fusese de acord să se vadă cu el.

Nu pentru cină. Fusese prea circumspectă în privința asta. Îi luase lui Dan două zile doar s-o convingă să discute cu el la telefon și, odată ce-i explicase că avea nevoie de ajutorul ei, dar că nu putea spune de ce la telefon, fără tragere de inimă ea se arătase de acord să stea cu el la un pahar de vorbă. Așa că Dan ștersese de praf cardurile de credit ale lui Orville Wilburn, luase avionul spre Aeroportul Național Ronald Reagan și închiriasse o cameră modestă la *Four Seasons*.

Găsi localul *Bistro Français* și păși recunoscător din strada încinsă și aglomerată în răcoarea și umbra restaurantului. Jane nu ajunsese încă, desigur. Dan mormăi în sinea lui că, deși amiralul Nelson era posibil să fi spus că-și datora succesul în viață faptului că ajungea întotdeauna cu cincisprezece minute mai devreme, în felul ăsta-ți petreceai o grămadă de timp așteptându-i pe ceilalți.

Barul era aproape gol și, după ce-i explică gazdei cu fața mușcată de vărsat că aștepta să mai vină cineva și-i dădu o bancnotă de cinci dolari, Dan nu avu probleme să-și aleagă un separeu în spate, departe de ușa de la intrare. Comandă un Pernod cu apă și se așează s-o aștepte pe Jane.

O jumătate de oră mai târziu, când ajunsese la cuburile verzui de gheață topite și urmărise trist reportajul înfricoșător despre continua cădere a bursei de valori pe ecranul televizorului de deasupra barului, Jane apăru într-un sfârșit. Era însoțită de un tip foarte gras, îmbrăcat într-un costum cenușiu șifonat. Pârâiașe de transpirație îi curgeau pe obraji și pe bărbia dublă. Jane părea proaspătă și hotărâtă, îmbrăcată cum era într-o fustă de culoarea palidă a levănțicii și o bluză alburie, de parcă vremea de afară n-o atinsese deloc.

Dan ieși din separeu s-o întâmpine. Jane zâmbi în mod agreabil și acceptă strângerea de mână, nimic altceva, apoi îl prezentă pe Denny O'Brien. Și-a adus o bonă, își spuse Dan. Ei bine, cel puțin nu e cu Scanwell. Lui Dan i se făcu milă de O'Brien când acesta fornăi și se îndesă în separeu alături de Jane. Odată ce se așezară cu toții, separeul i se păru lui Dan la fel de aglomerat și de incomod ca și străzile de afară.

Chelnerița veni la ei și Jane comandă o vodca martini, iar O'Brien ceru o sticlă de apă minerală. Chelnerița întrebă:

– Încă un Pernod pentru dumneavoastră, domnule?

Dan aprobă din cap.

– Denny e principalul meu consilier politic, explică Jane în vreme ce-și așteptau băuturile. El e adevăratul nostru director de campanie.

Dan aplecă din cap și făcu o conversație lejeră despre vreme, despre bursa de valori, orice în afară de cât de mult și-ar fi dorit ca Jane să vină singură.

În cele din urmă, odată ce băuturile lor se aflau pe masă, Jane spuse:

– Ai părut cam misterios la telefon.

Aruncând o privire la O'Brien, Dan spuse:

– Nu vreau să aflu nimeni despre ceea ce sunt pe cale să-ți spun ție.

– Poți avea încredere în Denny.

O'Brien zâmbi afabil.

– Eu sunt esența discreției.

– În Washington? întrebă Dan, uimirea lui fiind doar parțial prefăcută.

Jane nu luă în seamă aluzia.

– Ce se petrece, Dan? De ce ai vrut să ne întâlnim?

Fiindcă te iubesc, vru Dan să spună. Fiindcă m-aș avânta și-n mijlocul unei hoarde de teroriști ca să ajung la tine.

În schimb, el răspunse:

– Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să vorbesc cu cineva într-o poziție înaltă în guvernul Venezuelei.

Sprâncenele lui O'Brien tresăriră, dar singura reacție a lui Jane fu un zâmbet firav.

– Te gândești să părăsești țara, Dan?

– Știi că nu-i așa.

– Atunci despre ce-i vorba aici?

El nu era pregătit să spună adevărul.

– Mai devreme sau mai târziu, începu el, vom avea nevoie de câmpuri de aterizare secundare unde să poată ateriza de urgență avioanele spațiale.

– Pluralul ține loc de corporația Astro? întrebă O'Brien.

– Așa e.

– Și vreți un câmp de urgență în Venezuela?

– Lucrăm la niște înțelegeri cu Spania, Africa de Sud și Australia, spuse Dan. Dar Venezuela e mai aproape.

O'Brien aruncă o privire spre Jane, apoi spuse:

– Vă așteptați să ridicați din nou în zbor avionul spațial?

– Mai devreme sau mai târziu, repetă Dan, inexpresiv.

– Atunci, de ce vă grăbiți?

Dan zâmbi strâmb.

– N-am altceva mai bun de făcut până ce blestemata de FAA îmi

aprobă avionul pentru zbor.

Era evident că Jane văzuse transparența minciunii lui.

– Aș putea cere de la Stat numele celor potriviți din Venezuela.

– Asta ar fi de ajutor, spuse Dan. Ai putea-o face săptămâna asta?

– De ce săptămâna asta? Întrebă O'Brien, în mod limpede suspicios.

Dan ezită, gândindu-se repede. Apoi:

– Bine, dați-mi voie să-mi așez cărțile pe masă.

Jane zâmbi de parcă ar fi știut că urma o minciună gogonată.

– Chiar te rog, murmură ea.

– Încerc să strâng bani, știi asta. Tricontinental și Yamagata vor amândoi să cumpere acțiuni Astro. Și asta o știi. Eu încerc că le pun stavilă sau, cel puțin, să-i conving să-mi acorde un împrumut și nu să-mi cumpere din acțiuni.

O'Brien spuse:

– Dar ce legătură are asta cu...

– Cu cât bat mai bine-n cuie afacerea asta, spuse Dan, sperând să sune credibil, cu atât este mai puternică poziția mea împotriva lui Garrison și Yamagata. Dacă le pot arăta că am pregătite până și câmpuri de aterizare de urgență pentru avionul spațial, la naiba, s-ar putea să obțin un împrumut destul de mare chiar și de la vreuna dintre băncile americane, așa încât să-mi păstrez controlul asupra Astro.

– Când va fi gata iarăși de zbor avionul spațial? Întrebă Jane.

Dan aproape că spuse că era gata acum, dar se abținu la timp.

– De-ndată ce afurisita aia de FAA își termină ancheta și-mi dă pentru avionul de rezervă o adeverință de sănătate perfectă.

– Peste câteva luni bune, spuse O'Brien. Poate peste un an sau mai mult.

– Poate, răspunse Dan printre dinți.

Jane spuse:

– Denny, nu te duci până la bar să-mi mai aduci vreo două măsline pentru vodca asta, te rog?

O'Brien se uită de la Jane la Dan și înapoi, după care spuse:

– Sigur.

Se luptă să iasă din separeu și se îndreaptă spre barul aglomerat.

Jane se aplecă peste masă către Dan.

– Ce pui la cale? ceru ea să știe.

El scutură din cap.

– Nu vrei să știi.

Ea strânse din buze.

– Chiar ai nevoie să discuți cu cineva din Venezuela săptămâna asta?

– Mda.

– Dan, nu vreau să fac ceva care să dăuneze șanselor lui Morgan.

– Nu intenționez asta, răspunse el.

În gând, el adăugă: Mă lupt acum pentru propria-mi viață. Scanwell își poate purta singur de grijă.

O'Brien se întoarse cu două măslina verzi pe o scobitoare, așezate elegant pe un șervețel pentru cocteil. Când se așază, Jane spuse:

– Foarte bine, Dan. Am să pun pe unul dintre oamenii mei să ia legătura cu cei din Ministerul de Stat mâine la prima oră.

– Mersi, spuse Dan.

Dintr-odată, nu mai aveau altceva să discute. Își terminară băuturile atât de repede cât putură s-o facă decent. Dan își petrecu timpul explicându-i lui O'Brien aspectele economice ale producției în masă a propulsoarelor de rachetă cu combustibil solid pe care le folosea el, în locul asamblării manuale a fiecărei rachete în parte. Neglijă să-i spună omului că Astro avea un depozit plin de propulsoare pe care afurisitul de Serviciu de Fiscalitate Internă nu le permitea să le treacă pe inventar.

Insula Matagorda, Texas

Era aproape ora prânzului când April simți o urmă vagă de parfum de iasomie și ridică ochii din ecranul computerului. O roșcată drăguță, cu pistrui pe față, stătea în fața mesei ei de scris, îmbrăcată într-un tricou și pantaloni scurți strânși pe șolduri.

- Domnul Randolph nu e aici, spuse April. Vă pot ajuta cu ceva?
- Randolph s-a dus la Washington, nu-i așa? întrebă Kelly Eamons.
- Ar trebui să se întoarcă mâine, răspunse April cu prudență.
- De fapt, am venit să discut cu tine, nu cu Randolph.

Înainte ca April să apuce să răspundă, femeia scoase un portmoneu subțire din buzunarul din spate al pantalonilor și-l deschise.

- Sunt agentul special Kelly Eamons, Biroul Federal de Investigații.

April se ridică în picioare. Era cu câțiva centimetri mai înaltă ca Eamons, cu picioare lungi și îngrijită. Cu masa de scris între ele, acestea arătau ca un fotomodel înalt și o majoretă texană energică. Dacă are o armă la ea, își spuse April măsurând-o din priviri pe Eamons, nu-mi dau seama unde o ține.

– De ce vreți să vorbiți cu mine? întrebă April. Nu sunt decât asistentul executiv al domnului Randolph.

Eamons o cercetă pe April cu ochii ei verzi-albăstrui limpezi.

– Pun pariu că știi mai multe despre cele care se întâmplă în firma aceasta decât știe șeful tău.

Cu precauție, April spuse:

- Țsta-i un clișeu vechi, agent Eamons: secretara atotștiutoare.
- Spune-mi Kelly. Și nu te preface modestă.

Fără să-i întoarcă zâmbetul vizitatoarei ei, April spuse:

- Bine. Ce vrei să știi?
- Vrei să discutăm despre asta la masa de prânz? propuse Eamons.
- Aveam de gând să mănânc aici la birou.

– Hai să mergem la motel. Mâncarea nu-i cine știe ce, dar am un cont de diurnă. Să-l lăsăm pe Unchiul Sam să ne facă cinste.

Întrebându-se dacă era o propunere sau o cerere atunci când te invita un agent FBI la cină, April ridică din umeri și răspunse:

- Bine. De ce nu?

Eamons o lăasă pe April să conducă spre motel în Sebringul ei, cu capota coborâtă și cu aerul rece, umed și suflând dinspre golf, răvășindu-le părul. Sala de mese era aproape goală, deși cel mai apropiat restaurant concurent se afla la distanță de-o cursă cu feribotul în Lamar. Aleseră separeul din capătul șirului. Un alt separeu era ocupat.

- Un somn pitic? întrebă Eamons, ridicând privirea din meniul de o

singură pagină. Crezi că e proaspăt?

April spuse:

– Uite, Kelly, nu trebuie să joci teatru cu mine. Îți vând tot ce știu. N-am chef să mă iei pe ocolite.

Eamons păru sincer surprinsă.

– Dar ador somnul pitic! Am crescut cu somn pitic pe masă.

– Unde?

– Un orașel numit Kildare Junction, sus în districtul Cass. Nu departe de Texarkana.

– Ești din Texas, deci?

– Născută și crescută. Am fost la Universitatea Longhorn, în Austin.

April se relaxă puțin. Dar numai puțin. Când veni chelnerița la separeul lor, Eamons comandă somn pitic. April ceru o salată.

– Ceva de băut?

– Cola cu vișine, te rog, spuse Eamons.

– Eu iau un ceai cu gheață, spuse April. Neîndulcit.

– Și tu ești o puștoaică din sud, spuse Eamons după ce chelnerița plecă. Virginia?

– Mi-ai citit dosarul personal.

– Nu încă. Accentul e de vină. Îmi place să ghicesc oamenii după accentul pe care-l aud. Virginia de Sud, poate? Ținutul dealurilor.

April trebui să recunoască în sinea ei că femeia avea dreptate.

– Vă pot face cinste, doamnelor, cu ceva de băut?

April ridică privirea și văzu un tehnician pe care-l cunoștea, zâmbindu-le timid cu o sticlă de bere în mâna stângă. Wally Berardino, își aminti ea. Din grupul electroniștilor. Specialist în computere.

– Am comandat deja, Wally, spuse ea cu blândețe.

– Oh!

Lui Eamons îi spuse:

– Vă cunosc de undeva? Nu cred că v-am mai văzut pe aici.

Înainte ca April să se poată gândi la ce să spună, Eamons afișă un zâmbet luminos și spuse:

– Sunt nouă pe aici. Caut de lucru.

Berardino scutură trist din cap.

– Măiculiță, ați venit în locul greșit. Cu toții ne-ntrebăm când o să cadă bătrânu' topor.

Zâmbetul lui Eamons nu scăzu nici c-un singur miliwatt.

– Păi, nu poți învinovăți o fată că-ncearcă și ea.

– Așa cred.

Berardino părea să rămână fără subiecte de discuție.

Îi zâmbi înapoi lui Eamons și se duse încet înapoi la bar.

– Nu cred că-i o idee bună să le dau tuturor de veste că sunt de la Birou, spuse Eamons aproape în șoaptă. Îi intimidează pe oameni. Mai

ales pe bărbați.

April nu spuse nimic. Mâncarea lor veni și, câtă vreme mâncară, vorbiră. De fapt, April vorbi cel mai mult, întreruptă din când în când de câte o întrebare din partea lui Eamons. Pe când își terminară masa de prânz, April se simțea deprimată.

– Deci, doctorul Tenny a fost omorât și apoi Pete Larsen a fost descoperit mort...

– Spânzurat.

– Poliția locală i-a spus sinucidere.

– Dar tu nu crezi că asta a fost.

– Nu știu ce să fac, îi scăpă lui April, surprinsă de cât de prost se simțea. Vreau să-l ajut pe domnul Randolph, dar pur și simplu nu știu ce să fac.

Eamons dădu înțelegătoare din cap.

– Asta n-are absolut nimic. Nu e problema ta, e a mea.

– Dar vreau să ajut!

Preț de-un moment lung, Eamons nu spuse nimic, studiind-o pe April cu ochii aceia verzi-albăstrui luminoși ai ei. Într-un sfârșit, spuse:

– Chiar vrei să ajuți?

– Da!

– De ce?

Acum, April ezită o clipă. Apoi:

– Mi-a plăcut de doctorul Tenny. A fost pentru mine ca un unchi mare și sever. Iar cu Pete Larsen am ieșit în oraș. Dacă l-a omorât cineva, vreau ca nemernicul să fie prins și pedepsit.

– Și Dan Randolph?

Pe April o străbătu un val de electricitate. Mă citește ca pe-o carte, îmi dădu ea seama.

– Randolph e cel care are nevoie de ajutorul tău, nu-i așa? Întrebă Eamons cu blândețe.

April aprobă din cap, neavând încredere în ea să vorbească fără să se smiorcăie că-l iubea pe Dan.

– Bine, spuse Eamons încet. Cred că poți fi de ajutor. S-ar putea, însă, să fie periculos.

– Spune-mi ce am de făcut, zise April.

Caracas, Venezuela

Pentru numele lui Dumnezeu, își spuse Dan, arată ca un conchistador spaniol, ieșit direct de pe History Channel. Îmbracă-l cu o armură și pune-i în cap o cască din aia din oțel și-l poate juca pe Cortés sau pe Pizarro.

Rafael Miguel de la Torre Hernandez arăta într-adevăr ca un castilian de neam nobil. Înalt, impunător, un patrician în fiecare centimetru al corpului său, nu există nici umbră de îndoială cine era atunci când se apropie de micuța masă de pe balconul barului de la hotel. Avea pomeții ridicați și nasul frumos arcuit. Părul începea să-i încărunțească pe la tâmpile, foarte distins, cu toate că mustața cea bogată era încă de-un negru luxuriant. Dar când Dan se ridică în picioare și întinse mâna pentru a-l saluta, observă că ochii lui Hernandez nu se potriveau cu restul aspectului lui. Erau de-un maroniu mat, noroios. Ochii unui țăran. Ochii unui om care ar putea fi corupt. E bine așa, își spuse Dan.

Așteptase în balconul barului mai bine de o jumătate de oră înainte ca Hernandez să binevoiască să-și facă apariția. De cealaltă parte a străzii se afla Piața Bolívar cu pomii ei înalți, bogați în frunze, care-și întindeau ramurile pe deasupra bulevardului aglomerat. Leneșii atârnavă cu capul în jos în copaci ținându-se de crengi cu ghearele lor încovoiate, abia mișcându-se, neoferind nici cel mai mic semn de viață, în vreme ce maimuțele alergau gălăgioase pe ramuri, aidoma unor Tarzani supersonici, dând neîncetat ocol întregii piețe, de parcă erau infectate cu amfetamine. Dan le privise fascinat până să apară Hernandez.

– Señor Randolph? întrebă Hernandez politicos, inutil, apucând mâna lui Dan într-o strângere caldă.

Purta un costum de-un cenușiu deschis, aparent scump. Mătase, își spuse Dan. O cravată galbenă frumos înnodată. Tot de mătase.

– Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule, spuse Dan.

Așezându-se în scaunele nestatornice împletite din fier, el adăugă:

– Frumos din partea dumneavoastră că v-ați răpit din timp pentru a ne putea întâlni.

Hernandez aprobă grațios din cap, de parcă ar fi fost obișnuit să fie flatat.

Îi trebuiseră trei săptămâni chinuitoare să obțină întâlnirea aceasta. Jane ceruse de la Ministerul de Stat numele unui om cu care să poată discuta Dan, așa cum promisese. Cei de acolo îi oferiseră numele unui atașat al ambasadei Venezuelei care se specializase în dezvoltare economică. Dan își croise drum prin birocrăția venezueliană și-ntr-un

sfârșit îl descoperise pe Hernandez, ministru adjunct în ministerul de transport din cadrul guvernului. Luase avionul spre Caracas, doar pentru a-și răcori călcâiele vreme de două zile până ce Hernandez acceptase să se întâlnească cu el.

– Îmi cer scuze pentru caracterul informal al acestei întâlniri, señor, spuse Hernandez într-o engleză înceată, cu accent. Având în vedere dorința dumneavoastră de confidențialitate, mi s-a părut mai bine să ne întâlnim în afara birourilor ministeriale.

– Sunt într-un tot de acord, spuse Dan.

Un chelner făcu o plecăciune spre Hernandez, care comandă whisky și sifon. Dan mai ceru o piña colada.

De-ndată ce sosiră băuturile, Hernandez își așează palmele capac deasupra paharului și întrebă:

– Doriți să folosiți aeroportul nostru?

Bucuros că trecuseră în sfârșit la afaceri, Dan se aplecă și spuse:

– Doresc să stabilesc un parteneriat cu un vizionar, cineva care înțelege că există o resursă care așteaptă să fie descoperite în spațiu.

– Spațiu? Vreți să spuneți acolo printre stele și-alte cele?

Dan își păstră seriozitatea, întrebându-se dacă Hernandez era într-adevăr atât de naiv sau dacă nu făcea decât să-l ducă cu zăhărelul.

– Pe orbita din jurul Pământului, răspunse el. Ați auzit de satelitul de electricitate construit de corporația mea?

– Bineînțeles.

– Atunci, știți că astfel de sateliți pot genera imense cantități de energie. Numai unul singur poate oferi întregii Venezuelei mai multă energie electrică decât consumă acum toată națiunea dumneavoastră.

Sprâncenele lui Hernandez se arcuiră în sus.

– Adevărat? Numai un singur satelit?

– Numai unul, spuse Dan, aplecând din cap.

– Cum se poate asta?

Nu știe cum funcționează, își dădu seama Dan. Bine, și-a recunoscut ignoranța fără ca asta să-i dăuneze demnității personale. A sosit vremea spectacolului cu câinele și poneiul.

Dan își reluă litania despre cum satelitul folosește celule solare pentru a transforma lumina solară în electricitate, după care o trimite stației de receptare de la sol. Hernandez absorbi totul în vreme ce bău din whisky, fără a obiecta sau pune vreo întrebare. Acceptă fără să clipească chiar și ideea transmiterii de microunde către sol.

– Cheia exploatării economicoase a unui asemenea satelit de electricitate este puțința de-a trimite pe el echipaje de întreținere și reparare la un preț rezonabil, explică Dan.

Hernandez murmură:

– Rachetele sunt foarte scumpe.

– Avionul spațial pe care-l avem în construcție va reduce costurile

de până la o sută de ori, spuse Dan plat.

Aproape că era adevărat.

– Acesta e avionul care s-a prăbușit recent.

– Mai avem unul. Îl vom supune testului de zbor curând. Aș dori să obțin permisiunea de a ateriza avionul pe un aeroport din Venezuela.

– De ce aici?

– Ca măsură de precauție, se sustrase Dan. Suntem în discuții cu privire și la alte zone pentru o eventuală aterizare de urgență în Spania, Australia și Africa de Sud.

– Înțeleg.

– Aveți un aeroport frumos aici în Caracas.

– Este de asemenea un aeroport destul de aglomerat. Îl folosesc multe companii de trafic aerian.

Dan aprobă din cap. Înțelege problema.

– Dacă va fi nevoie să aterizăm avionul spațial pe aeroportul dumneavoastră, va trebui să opriți întreg traficul.

– Pentru cât timp?

– O jumătate de oră, poate. Poate mai puțin.

Hernandez sorbi ultima gură de whisky, apoi spuse:

– Asta nu e imposibil.

Împotriva voinței sale, Dan nu se putu abține să nu exclame:

– O puteți face?

– Se poate să fie o operațiune scumpă, spuse Hernandez. Vor fi implicați mulți oameni: controlorii de la sol, directori ai companiilor de transport aerian, mulți alții.

Mită, își dădu seama Dan. Vorbește despre mită. Cu voce tare, el spuse:

– Pot lăsa toate astea în seama dumneavoastră? Prefer să discut doar cu dumneavoastră și să las restul operațiunii la discreția dumneavoastră.

Hernandez permise unui zâmbet subțire să-i ridice ușor colțurile buzelor.

– Da, presupun că acesta ar fi cel mai bun mod de-a rezolva problema.

– Vă pot da pentru început un avans, și apoi îmi puteți spune cât ar costa operațiunea.

– Am un cont bancar în capitala țării dumneavoastră. Ați putea transfera fondurile acolo.

Fără transferuri internaționale, își spuse Dan în sinea lui. Nu-i prost tipul.

– Asta ar fi foarte ușor de făcut, spuse el.

Hernandez declanșă un zâmbet nerezținut și-i făcu semn chelnerului să le umple din nou paharele.

– Dacă și când vom avea nevoie să vă folosim aeroportul, spuse

Dan, va trebui să trimit aici o echipă restrânsă de tehnicieni.

– Asta nu e o problemă. Pot rezolva asta ușor cu ministerul de externe.

Chelnerul le aduse băuturile, apoi plecă. Dan își ciocni paharul de al lui Hernandez și spuse:

– Pentru un parteneriat de succes.

Hernandez sorbi apoi spuse:

– Apropo, tehnicienii dumneavoastră vor avea nevoie de cazare la hotel aici în oraș. Cumnatul meu conduce cel mai bun hotel din Caracas.

Dan îi rânji. O să ne înțelegem perfect, își spuse el. Atâta vreme cât nu devine prea lacom.

Motelul Astro

Ușile duble din sticlă care despărțeau antreul „de buzunar” al Motelului Astro de bar erau aproape întotdeauna ținute deschise, așa încât din locul ei strategic din spatele biroului de recepție, Kelly Eamons putea vedea destul de ușor cine intra și cine ieșea. Mai ales cine ieșea, chicoti în sinea ei: toaletele se aflau de cealaltă parte a antreului.

April Simmonds trăsesese câteva sfori și îl convinsese pe directorul motelului s-o angajeze pe Eamons ca recepționeră pe schimbul de seară: de la patru la miezul nopții. Directorul, unul dintre fiii supraponderali ai familiei care conducea oficial motelul, aruncase o singură privire la Eamons și văzuse o roșcată chipeșă cu un zâmbet de bucurie care-i umpluse mintea cu imaginea unor bomboane. El însuși se îngrijise de recepție în tura de la miezul nopții până la opt, așa că o mutase pe recepționera din tura de seară pe schimbul de noapte și el se retrăsese în biroul directorial să-și petreacă serile uitându-se la televizor și încercând s-o convingă pe Eamons să ia cina cu el. Fosta recepționeră din tura de seară își dăduse, însă, demisia și sărmanul om se întoarse la vechile sale îndatoriri până ce avea să reușească să angajeze un înlocuitor.

Nu-l deranja prea mult. În mare parte din timp nu avea cine știe ce de făcut decât să se uite la televizorul din antreu și apuca s-o vadă pe Eamons în fiecare noapte când i se termina schimbul și al lui tocmai începea. În multe nopți, singur la recepție, ținându-i companie doar filmele de la ore târzii și buletinele de știri, se imagina făcând-o cu Kelly chiar acolo pe marea canapea din piele din fața televizorului. Nici el, nici altcineva de pe insula Matagorda în afară de April și Dan nu știa că roșcata aceea atractivă și strălucitoare era un agent al FBI.

Eamons îi zâmbea și-l distra în vreme ce ea ținea evidența clienților de la bar. Aproape toți erau angajați ai Astro. April îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei și-i oferi lui Eamons acces la dosarele de personal al companiei.

April făcea, însă, mai mult decât atât. Cu Eamons care stătea de veghe la biroul de recepție, April devenise un client fidel al barului. Venea la capătul zilei de muncă pentru momentul când se serveau două băuturi la prețul uneia singure și rămânea până ce mulțimea începea să se rărească, plecând la cină. Deseori se întorcea noaptea târziu, sporovăind cu tehnicienii și inginerii pe care-i cunoștea, dându-le voie unora dintre bărbații pe care nu-i cunoștea să-i facă cinste cu câte un pahar de ceva sau pur și simplu să stea lângă ea la bar și să discute.

April mergea întotdeauna singură acasă, din câte își dădea seama Eamons. E destul de deșteaptă să-i joace pe degete pe pământălii ăștia, își spusese Kelly. Pe lângă asta, e îndrăgostită de Randolph. Nu o interesează niciunul dintre tipii ăștia. Eamons o asigurase pe April că o putea proteja. „Nu-s la depărtare decât de un apel telefonic”, îi spusese, rotindu-și telefonul celular asemenea unei băte miniaturale.

Eamons locuia cu April în apartamentul ordonat, cu un singur dormitor, al acesteia din urmă, închiriat în Lamar. Dormea pe canapeaua din sufragerie și împărțeau baia cea mică. Desigur, mergeau cu mașina separat pe Matagorda: April la prima oră a dimineții, Eamons după-amiaza târziu. Nu voiau să știe cineva că lucrau împreună.

Dimineața, la micul dejun, își comparau notițele, făceau schimb de informații. Problema era, își dădu curând seama Eamons, că informațiile pe care le puteau schimba erau destul de puține. April era numai urechi la cine nu se înțelegea bine cu soția, cine căuta o nouă slujbă, cine pe cine urmărea. Nimic substanțial, însă. Nimic care să ajute la desfășurarea anchetei. Eamons se abținu cu grijă să-i spună lui April că Nacho Chavez, aflat în Houston, o avertizase că mai-marii Biroului discutau despre închiderea anchetei pe motiv de lipsă de rezultate.

Ea descoperise că-i plăcea să nu stea în birou, că prefera să fie pe teren, chiar dacă munca era plictisitoare și neproductivă. Îi plăcea să locuiască împreună cu April și se trezi că se întreabă cum ar fi dacă ar dormi în același pat cu ea.

Dan Randolph se întoarse din Venezuela, plin de zâmbete misterioase, și inginerii verificau avionul-rachetă ca pregătire pentru acuplarea lui cu propulsorul de rachetă.

În cele mai multe dimineți, Eamons făcea micul dejun pentru amândouă în vreme ce April se îmbrăca pentru birou.

– Facem vreun pas înainte? întrebă April din dormitor în timp ce Eamons scotea cu delicatețe feliile de pâine din prăjitorul cu ejector.

Niciodată nu aruncă feliile destul de sus, își spusese ea, apucând pâinea crocantă și încercând s-o arunce în farfurie înainte să-și ardă degetele.

April ieși pe ușa dormitorului îmbrăcată într-o bluză liliachie cu guler scobit și o fustă dreaptă, lungă până la genunchi, în nuanțe întunecate: o femeie competentă, înaltă și nobilă și modernă în fiecare centimetru de corp. Kelly se simți vizibil scundă și ponosită îmbrăcată cum era în capotul ei de baie fără nicio formă.

Eamons își spusese: Randolph ăsta-i un mare prost. Fata-i cu adevărat frumoasă, iar el nu-i acordă nicio atenție. Să fie fiindcă-i neagră? A, la naiba, bărbați-s oricum nebuni cu toții.

– Facem vreun pas înainte? repetă April, trăgându-și unul dintre

scaunele fără spătar în fața barului pentru micul dejun din chichinetă.

Eamons ridică din umeri și așază pâinea prăjită pe tejghea.

– I-ai verificat pe toți prietenii lui Larsen? Sigur nu era un cartofoar.

April aprobă încruntată din cap.

– Am știut asta și-n dimineața când a fost ucis.

– Cei de la biroul meu au trimis la Washington înregistrarea de pe robotul telefonic al lui Larsen pentru o analiză a vocii. Dacă bărbatul care vorbește a fost vreodată arestat pentru vreun delict federal, s-ar putea să găsim o potrivire undeva prin dosare.

– Asta ar fi ceva.

April ciuguli din omletă. Eamons nu prea le avea cu gătitul; oricât și-ar fi dat străduința, de fiecare dată când încerca să facă ochiuri de ou îi ieșea omletă.

Încercând s-o învioreze pe April, Eamons spuse:

– În districtul Cass, bunicul meu a fost zidar. Obișnuia să-mi spună că uneori lovești și tot lovești piatra cu dalta și ea nu vrea să se crape. Rămâne acolo încăpățânată, indiferent de câtă transpirație ai vărsat pentru a o sfărâma. Și-apoi, din senin, o mai lovești o dată și aceasta îți se desface în fața ochilor.

– Mi-aș dori eu, spuse April cu tristețe. Adică, am vorbit cu aproape toți cei care-l cunoșteau pe Pete. Am stat la bar și am ascultat și am pus întrebări până ce mi-a venit să vomit. Și nu știm acum nimic în plus față de ceea ce știam în dimineața de după ce-a fost omorât.

Eamons fu tentată să o contrazică, dar păstră tăcerea. Ceea ce spunea April era adevărat. Dar ce nu știa April era că întrebările pe care le pusesse, insistența cu care îi cercetase pe cei care-l cunoscuseră pe Pete Larsen, s-ar putea să-l deranjeze pe făptaș, oricine ar fi fost el. Oamenii care distruseseră avionul spațial și-l omorâseră pe Tenny îi făcuseră de petrecanie și lui Larsen. Trebuie să mai aibă și alți informatori la Astro, își spuse Eamons. Trebuie să aibă ochi cu care să vadă și urechi cu care să audă. Dacă April pune destule întrebări, poate că se vor îngrijora suficient de mult încât să adopte o poziție față de lucrul ăsta.

Sau poate că n-o vor face, trebui să recunoască Eamons în sinea ei. Cea mai înțeleaptă mișcare a lor ar fi să nu facă nimic. Și-au făcut deja mendrele, de ce să mai piardă vremea pe aici? Doar să plece și plecați să rămână și nimeni nu-și va da seama cine sunt.

Pe de altă parte, Randolph merge anevoie mai departe, luptându-se să-și păstreze compania pe piață. Poate că vor ajunge la concluzia că trebuie să lovească din nou pentru a-l opri odată pentru totdeauna.

– Am plecat la serviciu.

April împinse din fața ei ouăle neterminate și se ridică de pe scaun.

Eamons merse alături de ea spre ușa din față a apartamentului.

– Ne vedem deseară la motel, spuse ea.

– Aşa-i, zise April.

Eamons închise uşa şi se sprijini de ea. Al naibii plan ai pus la cale, bombăni în sinea ei. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla e să încerce s-o omoare. Un plan dat naibii, sigur că da.

Insula Matagorda, Texas

Norii de furtună se adună deasupra golfului încă de acum, deși nici n-a venit bine dimineața, observă Dan. Un vânt aspru sufla dinspre ocean, iar el stătea pe marginea platformei de lansare, cu Lynn Van Buren de-o parte, și își lungea gâtul spre propulsorul de rachetă înalt cât un bloc cu șaisprezece etaje, înfășurat în grilajul din oțel masiv al scheletului turnului de serviciu.

– Ultima prognoză meteo nu sună bine, șefu’, spuse Van Buren, ridicând vocea deasupra vântului șuierător. Până la zece probabil că vor instala sistemul de supraveghere a uraganelor.

– Și-apoi ce urmează? sări Dan. Un cutremur?

– Nu putem risca să lansăm propulsorul în mijlocul unui uragan, spuse Van Buren.

Dan știa că avea dreptate. Nu te lua de piept cu Mama Natură, își spuse el. Halal mamă! Nu poate aștepta până ce vom lansa pasărea?

– Niles și-a pus oamenii să lege avionul spațial de sol în Hangarul B, spuse Van Buren.

Dan chicoti, în ciuda tuturor lucrurilor. Niles Muhamed nu va lăsa pe nimeni să pună în pericol avionul „lui” spațial. Și-l închipui pe Niles stând în ușa Hangarului B și forțând uraganul să păstreze distanța, aidoma bătrânului Rege Canute încercând să împiedice valurile să-i intre în casă.

– Poate face față unei furtuni, strigă Dan peste vântul înțetit. E bine ancorat și îl ține și schela. Doar am calculat că un propulsor poate rezista unor vânturi de până la două sute patruzeci de kilometri pe oră, nu-i așa?

– Și dacă au fost prea optimiste calculele? țipă Van Buren înapoi. Și dacă avem o furtună de două sute șaiszeci de kilometri pe oră? Sau de două sute nouăzeci?

Dan se încruntă la ea. Își dorea cu disperare să evite costul demontării propulsorului, al tractării lui înapoi în depozit și-apoi iarăși al montării lui după furtună.

– Și mai e și ploaia, continuă Van Buren implacabilă. O ploaie biciuitoare care să țină Dumnezeu știe câte ore. Ar trebui să fie înăuntru la adăpost, în siguranță și la loc uscat.

Dan aprobă din cap fără tragere de inimă, ținându-și privirea ațintită la șirul de copaci care marcau granița parcului statal. Fremătau acum spasmodic pe fundalul norilor cenușii ce se fugăreau pe cer. Curând, frunzele aveau să fie spulberate, apoi crengile. O să zboare prin aer o mulțime de reziduuri, își spuse el.

– Bine, spuse el morocănos. Luați-l jos.

Se întoarse și coborî scările din oțel ale platformei de lansare, apoi merse în pas alert spre Jaguarul care-l aștepta. Îi luă mai puțin de cinci minute să conducă spre Hangarul A, dar Dan avu impresia că se întunecase vizibil în acel scurt interval de timp. Parcă pe locul lui, trase capota mașinii și o legă bine. Nu-i intrase niciodată apă în mașină, dar nici nu mai trecuse vreodată printr-un uragan.

Sunetul produs de vânt în hangar era ca un tânguț bizar. Acum vom vedea dacă pot face într-adevăr față clădirile astea vânturilor unui uragan, își spuse Dan grăbindu-se pe scări în sus către biroul lui. Suntem destul de mult deasupra nivelului mării, așa încât nu va trebui să ne facem griji din pricina mareelor produse de furtună. Apoi își spuse: Doar dacă nu vom avea parte de-un val de reflux. Asta ar fi lovitura de grație.

April era la masa ei de scris, părând îngrijorată. Pe ecranul computerului ei se vedea o hartă meteorologică animată. Dan văzu mării nori ciclonici ai uraganului Fernando rotindu-se deasupra golfului, avansând necruțători către coasta Texasului.

– Vin încoace, hă? întrebă el, așezându-se doar pe jumătate pe colțul mesei ei.

- Direct spre noi, răspunse April, cu vocea puțin tremurată.
- Ai face bine să pleci de-aici cât încă mai merge feribotul.
- Mai am încă de rezolvat cererea asta pentru hidrogen lichid.
- Poate aștepta.

Cu depozitul de hidrogen distrus de explozie, Dan fusese nevoit să cumpere de la un furnizor comercial hidrogen și oxigen lichid pentru avionul spațial. Îi ceruse lui April să se ocupe de treaba asta, trecând peste departamentul de achiziții, fiindcă nu știa în cine putea avea încredere în interiorul propriei companii.

April spuse:

- Pot rămâne...
- Nu. Mare lucru n-o să facem astăzi. Lansarea e compromisă și echipajul va tracta pasărea înapoi în hangarul ei. Du-te acasă, puștoaico.

- Și cum rămâne cu ceilalți?
- Intră pe A.P. și spune-le tuturor, mai puțin echipei de lansare, că pot merge acasă. Dacă se oprește feribotul, pot rămâne la motel, pe cheltuiala companiei.

Motelul era refugiul oficial anti-furtună al insulei. Era aprovizionat cu mâncare și apă pentru situații de urgență și avea propriul său generator de energie auxiliară pentru electricitate.

În vreme ce April își cuplă telefonul de birou la sistemul de adresare publică, Dan se duse în biroul lui. Prea agitat să se așeze la masa de scris, se postă lângă geam și urmări cum imensa macara cobora propulsorul, înclinându-l într-o parte.

Simțindu-se neajutorat, neastâmpărat și mai mult decât doar puțin speriat, Dan își luă biroul la picior preț de câteva minute, apoi ieși din el.

April îl opri.

– Un telefon pentru dumneavoastră din Venezuela, spuse ea. Señor Hernandez.

– Are un simț al sincronizării dat naibii, mormăi Dan, întorcându-se în birou. Peste umăr, el spuse: Ți-am spus să te duci acasă, April. Du-te!

Strecurându-se în scaunul de la masa de scris, Dan apăsă butonul ON al telefonului. Fața chipeșă a lui Rafael Hernandez umplu ecranul.

– Señor Hernandez, spuse Dan, afișând un zâmbet amiabil. Bună dimineața.

Hernandez zâmbi și el.

– *Buenas dias*, domnule Randolph. Cum vă simțiți în ziua aceasta splendidă?

Dan nu putea vedea mare lucru dincolo de capul și de umerii lui Hernandez. Părea să fie într-un fel de birou.

– Poate că-i o zi frumoasă în Caracas, spuse el. Aici ne pândește un uragan.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Complet netulburat de problemele lui Dan, Hernandez spuse calm:

– V-am sunat să vă informez că s-au făcut toate pregătirile necesare. Vă puteți trimite tehnicienii la Caracas cât de repede doriți. Voi avea grijă să se întâlnească fără probleme cu directorul de operațiuni de zbor al aeroportului și cu oricine altcineva vor avea nevoie să intre în contact.

Dan declanșă un zâmbet sincer.

– Astea sunt vești foarte bune, señor Hernandez.

– Și eu sunt mulțumit, domnule Randolph.

Asta înseamnă că și-a verificat contul bancar din Washington și că a găsit banii pe care i i-am vărsat acolo, înțelese Dan.

Cu voce tare, spuse:

– Vă rog, spuneți-mi Dan. În definitiv, vom fi parteneri.

Hernandez își plecă bărbia în recunoștință.

– Iar tu-mi poți spune Rafael.

Mai sporovăiră pentru câteva minute, apoi Hernandez invocă presiunea altor treburi și întrerupse legătura. O pală de vânt scutură peretele din oțel al biroului lui Dan. Se uită pe geam afară și văzu că era întuneric aproape ca noaptea. Nu ploua, însă. Nu încă.

Poate c-ar trebui să mă duc la motel, își spuse el. Apoi își răspunse singur: Nu. Am s-o înfrunt aici. Dacă hangarele astea nu rezistă furtunii, mai bine să mă ia apele împreună cu tot restul.

Petrecerea uraganului

Când April ajunse la debarcaderul feribotului, ultimul vas plecase. Rafale grele de vânt învolburau și înspumau apa în golful de obicei liniștit. Debarcaderul din ciment măturat de vânt era gol, abandonat și un anunț purtând mesajul ÎNCHIS DIN CAUZA LUI FERNANDO scris de mână se zbătea în bătaia vântului.

Așa că întoarse Sebringul ei albastru-pur și porni spre motel. Acolo erau parcate o mulțime de mașini, observă ea. April alergă prin vântul tot mai puternic și intră în antreul hotelului. Tunetul bubui în depărtare. Kelly Eamons nu era de serviciu la acea oră a dimineții, dar barul era plin cu refugiați din calea furtunii, o muzică răgușită urla din difuzoare, iar pe fiecare dintre ecranele televizoarelor se transmiteau știri despre uraganul care se apropia.

– Hei, April! o strigă unul dintre bărbații care stăteau buluc la bar. Vino aici și hai să bem ceva.

Era Len Kinsky. Toate separeurile erau pline ochi și bărbații stăteau la bar pe trei rânduri, printre ei văzându-se și câteva femei, de sămânță. April le recunoscuse pe majoritatea ca fiind angajate ale Astro. Cu o ridicare resemnată din umeri, se duse la bar. Când își dă cineva o lămâie, îi spusese mereu tatăl ei, fă limonadă din ea. Bună idee, își spusese. Comandă limonadă, ceea ce bărbații, care o înconjură cu repeziciune, găsiră că este foarte nostim. Până și de obicei posomorâtul Kinsky râse.

Sunt deja pe jumătate beți, își dădu seama April. Și nici măcar n-a început să plouă.

Kelly Eamons se certa cu comandantul feribotului la debarcaderul din partea continentală a golfului San Antonio.

– Dar trebuie să ajung pe insulă! strigă ea peste vântul care răcnea. Îmi pierd slujba dacă nu merg la serviciu!

Comandantul ridică privirea de la odgonul pe care-l lega. Purta un vindiac din poliester, cu gluga adunată în jurul gulerului și cu o șapcă de baseball îndesată pe capul lui chel. Feribotul lui, care fusese cândva o ambarcațiune de debarcare purtătoare de tancuri pentru Marina SUA, tresălta mișcată de valuri, frecându-și amortizoarele din cauciucuri de camion de marginea debarcaderului din ciment și producând un sunet strident, aproape asemănător cu cel al unghiilor pe o tablă de sticlă.

– Drept cine mă iei, Prințul Henry Navigatorul? Nu-l scot în larg pân' ce nu trece furtuna asta.

– Nu sunt decât câțiva kilometri, spuse Eamons.

Bolborosind, el se întoarse cu spatele la ea și se aplecă spre odgonul

pe care-l înnodea. Eamons se gândi să-i arate insigna FBI, dar asta i-ar fi distrus complet acoperirea. Căzură câteva picături grase de ploaie. Se retrase spre mașina ei, care stătea singură în parcare cu excepția unui SUV aparent nou, care bănuia că-i aparținea comandantului.

Sună la biroul lui April. Niciun răspuns, doar vocea ei înregistrată care spunea că biroul va fi închis până după trecerea uraganului. Eamons încercă pe telefonul ei celular.

– Bună? spuse vocea lui April, auzindu-se în același timp mult zgomot de fundal: voci, muzică.

– April, sunt Kelly. Am rămas blocată pe continent. Nu funcționează feribotul.

– Nu face nimic. Sunt la motelul Astro. Se pare că va trebui să rămânem aici până ce încetează furtuna.

Lui Eamons nu-i plăcea ideea de a nu participa la acțiune.

– Nu te poți gândi la un mod prin care să ajung pe insulă?

Preț de câteva bătăi de inimă, tot ce auzi fu fundalul de râsete și voci, majoritatea masculine. Apoi, April răspunse:

– Poate reușește domnul Randolph să facă ceva.

– Ai numărul lui de mobil?

– Îl sun eu, spuse April.

– Nu, lasă c-o fac eu. Dă-mi numărul și-l sun eu.

Iarăși o ezitare, apoi April îi dădu numărul.

– Bine, spuse Eamons. Îl sun. Cu puțin noroc, ajung la motel înainte să lovească furtuna.

– Cred c-ar trebui să rămâi pe continent, spuse April.

– Probabil că așa voi face, recunosc Eamons. Dar tot vreau să fac o încercare.

Dan mergea pe pasarelă cu o pelerină așezată peste un braț, ascultând răcnetul vântului și bubuitul ploii cum se loveau de pereții din oțel ai hangarului asemenea unor gloanțe de mitralieră. Pereții scârțâiau și gemeau. Uitându-se în sus spre acoperiș, Dan se întrebă dacă făcuse bine atunci când îl cumpăraseră pe inspectorul în construcții.

Jos, ușa pentru personal se deschise și o singură siluetă păși înăuntrul hangarului, înfășurată într-o haină de ploaie din care picura apa și o pălărie făcută learcă ce-i atârna peste urechi.

Cine dracu ar sta afară pe-o vreme ca asta? se întrebă Dan, pornind pe scări în jos în vreme ce nou-venitul traversă încet podeaua hangarului, lăsând în urmă o dâră de bălți mici. Își scoase pălăria cea udă și Dan văzu că era Passeau.

– Ce dracu' cauți aici? strigă Dan coborând scările în grabă. De ce nu ești la motel? Sau chiar altundeva decât pe insulă?

Descheindu-și haina de ploaie, Passeau râse subțire.

– Am așteptat prea mult. Feribotul a fost închis.
– De ce te-ai întors aici?
Părănd timid, Passeau spuse:
– De fapt, nu știu. Mergeam către motel, dar am trecut pe lângă el și-am venit aici.

– E un loc al dracu' de sigur într-un uragan, mormăi Dan.
– Este, nu-i așa?
– Eu mergeam la Hangarul B să verific avionul.
– E cam ud afară, spuse Passeau, scuturându-și haina de ploaie.
– Mda, da'-i mai bine decât să stau aici și să-mi rod unghiile. Niles e acolo și ne putem plânge de milă împreună cu el.

Cu un suspin profund, Passeau se munci să-și ia înapoi haina de ploaie pe el, în vreme ce Dan își îmbracă pelerina de plastic și-și trase gluga.

– Gata? întrebă Dan, pornind în marș către ușă.
Passeau își trânti la loc pe cap pălăria fără formă și udă leoarcă și încuviință nefericit.

Dan trebui să împingă tare ca să deschidă ușa. Vântul era ca un zid puternic, iar ploaia îl orbea. Fulgerul scăpără și imediat bubui tunetul.

– Tre' să fie chiar deasupra noastră! țipă Dan pe deasupra vântului infuriat.

Passeau nu spuse nimic.
Imediat ce Dan dădu drumul ușii, vântul o trânti. Cei doi bărbați merseră cu pași grei spre Hangarul B, aplecându-se mult împotriva vântului. În pofida pelerinei, Dan se simțea ud până la piele. Transpirația, își spuse. Afurisita asta de pelerină nu respiră și te face să asuzi. Și teama te făcea să transpiri, știa asta.

Odată ajunși la hangar, corpul mare al acestuia îi protejă de cea mai mare partea a vântului. Dan trase de ușă să o deschidă și se împleticiră amândoi înăuntru ca o pereche de victime ale unui naufragiu care ajung bălăbănindu-se pe picioare pe o plajă.

Gâfâind după aer, ud leoarcă, Dan lăsă pe spate gluga pelerinei și începu să-i desfacă benzile cu arici.

– Doamne, doamne, se auzi vocea profundă a lui Niles Muhamed, uite ce-a târât pisica-n casă.

Ștergându-și apa de pe față, Dan văzu că pereți hangarului erau dublați cu saci cu nisip. Încă un rând dublu de saci cu nisip era dispus în jurul avionului spațial, asemenea unei mantale militare.

– Când naiba ați făcut astea? întrebă Dan, gesticulând către fortificații.

Muhamed zâmbi cu blândețe.
– Dacă n-ați merge-n Washington sau Austin sau blestemata de Venezuela și-ați sta p-aci, ați ști mai multe despre ce să-ntâmplă.
Dan râse.

– Dacă aş sta pe-aici, m-ai convinge să intru în gaşca ta de pălmaşi.
Muhamed permise unei fărâme de zâmbet să răzbată prin mina mohorâtă.

– Aia o să fie ziua când o să daţi la lopată.

Passeau se duse încet spre avionul spaţial în mână cu pălăria din care picura apa.

– Pare destul de-n siguranţă aici, spuse el.

– Ar fi mult mai în siguranţă pe orbită, zise Dan. N-ai de ce-ţi face griji acolo în afară de micrometeoriti.

– Şi de radiaţii, adăugă Passeau.

Dan încuviinţă din cap.

– Vreţi nişte cafea, albilor? întrebă Muhamed, arătând cu degetul mare spre masa aşezată în colţul din spate al hangarului, alături de masa lui de scris şi de bancul de lucru.

Îndreptându-se spre marea urnă din oţel inoxidabil de pe masă, Dan întrebă:

– Eşti singur aici, Niles?

– Mda. Mi-am trimis oamenii acasă de-ndată ce-am văzut imaginile trimise de satelitul meteorologic.

– Hai să dăm pe Weather Channel şi să vedem ce se-ntâmplă, propuse Dan.

Passeau sugeră:

– Nu crezi c-ar fi mai bine să mergem la motel în schimb?

– Voi puteţi merge, spuse Muhamed, cu mai mult decât doar o aluzie de agresivitate. Eu rămân aci.

– Nu şi dacă spun eu...

Dan fu întrerupt de melodia „Take Me Out to the Ball Game” a telefonului său.

În vreme ce el deschise aparatul şi-l duse la ureche, Muhamed turnă cafea aburindă într-un pahar din polistiren expandat şi i-l oferi lui Dan.

Dan îl alungă cu mâna, auzind:

– Domnule Randolph, sunt Kelly Eamons.

În vreme ce Muhamed îi dădea paharul lui Passeau, Dan o ascultă pe Eamons cum îi explica situaţia ei, că rămăsese blocată pe continent.

– E-un uragan, pentru numele lui Neptun, spuse Dan. Nimeni n-o să pornească feribotul ca să vă aducă de partea astalaltă a golfului. E prea periculos. Rămâneţi unde sunteţi.

– Nu-i atât de rea situaţia, insistă Eamons.

Dan căzu pe gânduri o clipă, apoi întrebă:

– E vreun motiv anume pentru care vreţi să veniţi aici?

– Nu, răspunse Eamons încet, ezitant. Vreau doar să fiu unde trebuie să fiu.

– Lăsaţi-o baltă, spuse Dan. Luaţi-vă liber astăzi. Toată lumea a

făcut așa.

Apoi îl văzu pe Niles Muhamed aplecându-se asupra computerului său, degetele lui lungi și subțiri butonând tastatura asemenea unui pianist în timpul concertului.

– Aproape toată lumea și-a luat liber astăzi, se corectă el.

Motelul Astro

April nu-l văzuse niciodată pe Kinsky atât de vesel. Trebuie că-i mai mult de jumătate beat, își spuse ea în vreme ce directorul de relații cu publicul o conduse într-un colț gol al barului și chiar începu să danseze cu ea pe acordurile „Valsului de Tennessee”. Într-un minut sau două, pe ringul de dans ad hoc li se alăturară și alte cupluri.

– Nu știam că ești un dansator atât de bun, îi spuse lui Kinsky, surprinsă de cât de grațioasă putea fi sperietoarea de ciori cea greoaie.

Kinsky îi zâmbi leneș.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

April se așteptă la o replică obișnuită de agățare. Auzise destule. Kinsky era divorțat, așa că nu putea alege povestea cu „soția mea nu mă înțelege”. Nu, se hotărî ea, va adopta abordarea „omul misterelor”.

Cântecul se sfârși și el o conduse, cu brațul încă petrecut pe după mijlocul ei, lângă una dintre ferestrele bătute de ploaie. Cineva lipise bandă autocolantă pe toate geamurile sub forma unor X-uri mari.

– Ce bei? întrebă Kinsky.

April își reprimă pornirea de a chicoti.

– Limonadă.

Sprâncenele lui brun-roșcate tresăriră.

– Limonadă? Cu votcă?

– Nu. Doar limonadă.

El ridică din umeri.

– Bine. Așteaptă chiar aici. Mă-ntorc imediat.

Când el se duse la barul cel aglomerat, April se întoarse și se uită pe geam. Ploaia cădea acum atât de deasă, încât abia dacă-și mai întrezărea mașina parcată la distanță de numai câțiva metri. Vântul sufla cumplit. April nu mai trecuse niciodată printr-un uragan, o speria puțin.

Telefonul ei celular bâzâi. Îl pescui afară din poșetă.

– Bună, eu sunt, Kelly.

– Ai dat de Dan? întrebă April.

– Mda, dar n-a ajutat la nimic. Mi-a spus să rămân pe continent.

Aprobând din cap, April spuse:

– Mai bine așa. Eu sunt la motel. Totul e rezonabil aici.

– Cred c-am să merg înapoi acasă, atunci.

– Bine. Mă-ntorc și eu imediat ce pornește din nou feribotul.

– Stai la căldură și la adăpost de ploaie, spuse Eamons.

– Sigur.

Kinsky se întoarse cu un amestec de fructe ucigaș într-o mână și-n cealaltă cu un pahar înalt și aburit. Așează ambele băuturi pe pervazul

geamului, luând ceremonios umbreluța de hârtie din paharul său și sprijinind-o de buza celui al lui April.

– Mulțumesc, spuse ea.

Ridică limonada cu grijă, dar umbreluța tot se răsturnă pe podea.

– Oh, ce păcat!

Ridicând din umeri, Kinsky spuse:

– Povestea vieții mele. Încerc să fac lucruri frumoase, dar niciodată nu iese așa cum sper eu să iasă.

– Cu toții trecem prin asta.

– Nu așa ca mine, spuse Kinsky cu zel. Eu merg și-i aranjez lui Dan o întâlnire cu guvernatorul de Texas și un important senator SUA și el dă cu bâta-n baltă. Începe să-și dea aere și le spune că nu-l pot ajuta.

April se simți șocată.

– A făcut domnul Randolph asta?

– Nu în atâtea cuvinte, dar asta a făcut, păpușă. Asta a făcut.

– Nu-mi vine să cred.

– Crede-o.

Kinsky luă o gură mare din băutura sa, apoi privi țintă afară, în furtună. Copacii se îndoiu și fulgerul scăpăra pe cerul întunecat.

– În New York nu ni se ntâmplă niciodată porcării de felul ăsta, murmură el.

April încercă să-l înveselească.

– Ai de gând să-ți dai singur foc la pălărie?

El aproape că zâmbi.

– Naaaah. Nu astăzi. N-ar observa nimeni.

– Dar s-ar putea să declanșezi instalația anti-incendiu.

El fornăi.

– Să ard din temelii locul ăsta. Așa i-aș face un favor lui Dan. Ar putea aduna, cel puțin, banii din asigurare.

– Nu cred că asta l-ar ajuta prea mult, recunosc April.

– Mda. Compania o să se-ntoarcă cu burta-n sus și noi o să dăm toți cu fundul de pământ.

– Dan încearcă să evite asta.

– Poate. Dar n-o să-l ajute la nimic. O să ne trezim cu partea din dos pe pământ, dulceață. Tu și cu mine și noi toți. La fel de bine-am putea ieși afară, să ne lăsăm înecați de blestemata asta de furtună.

– Nu-i chiar *atât* de rău.

– Nu-i?

– Dan se străduiește să țină compania în viață.

– Rearanjează scaunele de pe puntea *Titanic*-ului, păpușă. În câteva săptămâni, o să fim cu toții la rând la șomaj.

– Nu.

Kinsky mai luă o gură din băutura.

– Da. Corabia asta se scufundă. Fiecare e pe cont propriu.

– Ce vrei să spui cu asta?
– Îngrijește-ți propria canoe, păpușă. Ai grijă de *numero uno*, fiindcă nimeni altcineva n-o să aibă. Nici Dan, nici nimeni altcineva. Nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe tipii cei mărunți.

April își spuse că orice era ceea ce bea el, îl făcea cu fiecare gură tot mai posomorât.

Pe neașteptate, Kinsky răbufni:

– April, nu ți-ar plăcea să vii la New York cu mine?

– La New York?

– Mda! Putem lua avionul într-acolo într-o vineri și să fim înapoi până luni. Să ne luăm un weekend prelungit. Merităm să uităm puțin de toate astea.

Ea clipi spre el. Dintr-odată, lui îi pieri entuziasmul. Ea spuse:

– Nu cred că mi-aș permite la salariul meu. New Yorkul e groaznic de scump, nu?

– Mă ocup eu. N-o să trebuiască să scoți nici măcar un penny.

Văzând expresia îndoielnică de pe fața ei, Kinsky adăugă:

– Camere separate. Etaje diferite. Hoteluri diferite, dacă nu ai încredere în mine.

La asta, ea trebui să zâmbească.

– N-am fost niciodată la New York.

– N-ai fost niciodată...? Tre' să mergi. Trebuie! E cel mai fabulos loc din lume. Orașul e-atât de mare, c-au trebuit să-i dea de două ori un nume!

– Să-i dea de două ori un nume?

– New York, New York!

– Oh!

Ea râse.

– Intențiile mele sunt complet onorabile, spuse Kinsky, apoi se corectă imediat: Ei bine, poate nu complet, dar n-o să fiu insuportabil, îți promit. Doar că... ei bine...

Vocea i se pierdu.

– Ce? Întrebă April cu blândețe, uitându-se direct în ochii lui de-un albastru palid.

– Trebuie numaidecât să ies din haznaua asta pentru câteva zile. Să mă întorc la civilizație. Să găsesc un magazin alimentar bun, să mă distrez puțin cu adevărat. Și-ar fi minunat să fii alături de mine, April. M-aș distra de minune să-ți arăt orașul. Am putea merge pe Broadway, să vedem Statuia Libertății, Empire State Building, tot soiul de lucruri.

– Sună îngrozitor de scump, repetă ea.

– Și ce dacă?

– Ai atâtia bani de aruncat pe fereastră?

– Hei, nu trebuie să plătesc eu totul. O să pun pur și simplu cheltuielile pe cardurile mele de credit.

April se încruntă dezaprobatore.

– Nu, serios, spuse Kinsky. Îmi permit asta. Câștig mai mult decât salariul pe care mi-l plătește Dan. Mult mai mult.

– Nu cred că pot, Len.

– Sigur că poți. La clasa întâi tot drumul. Adică, eu...

O creangă ruptă dintr-un copac de vânt se izbi de fereastră. April sări în spate, vărsându-și limonada peste pantalonii lui Kinsky.

– Oh! Îmi pare foarte rău, Len.

El îi rânji sardonice.

– Dacă nu vrei să vii cu mine, spune așa. Nu e nevoie să mă îneci.

Hangarul B

Arătând cu degetul spre ecranul de afișaj, Muhamed scoase un sunet hârâit. Pe ecran se vedea o hartă meteorologică animată. Uitându-se peste umărul lui Muhamed, Dan văzu imensa furtună circulară cu ochiul ei bine definit dispus puțin mai departe de mijloc. Sunetul era redus aproape la o șoaptă; Dan abia dacă auzea comentariul meteorologului peste urletul vântului de afară și ropotul ploii.

– Cel puțin n-o să ne pricopsim cu partea cea mai rea, murmură Muhamed.

– Pentru mine, e destul de rău și așa, spuse Dan.

Passeau, stând în spatele celui alt umăr al lui Muhamed, zâmbi slab.

– Dacă ți se pare că asta-i rău, ar fi trebuit să fii în New Orleans în timpul uraganului Barbara. Străzile erau inundate și apa ajungea până deasupra geamurilor de la primul etaj al clădirilor. N-am avut energie electrică vreme de șase zile. Au zburat acoperișurile, stâlpii de curent s-au rupt ca paiele pentru suc. Propria mea mașină a fost distrusă: a fost inundată până la plafon și apoi a căzut un copac peste ea.

– Nu mă faci să mă simt mai bine, spuse Dan.

– N-o să pățim nimic aici, zise Muhamed plat. Pereții rezistă și ușile sunt în direcția opusă aleia din care bate vântu’.

Dan le mulțumi în gând arhitecților pentru asta. Apoi își spuse că poate Niles luase hotărârea pe ce direcție să fie ușile, nu arhitecții.

– Se scurge puțină apă înăuntru, arătă Passeau cu degetul spre ușă.

Muhamed se duse într-acolo. Peste umăr, el spuse:

– Dacă vreți să fiți de folos, puteți începe s-aduceți saci cu nisip.

Dan trebui să râdă la vederea expresiei șocate de pe fața lui Passeau.

– Haide, Claude, spuse el. Ridică balotu’, târâie sacu’ cu nisip.

Furtuna rămâne fără vlagă, observă Kelly Eamons.

Petrecuse acea zi lungă în apartamentul lui April, îngrijorată pentru ea, dar bucuroasă că se afla pe continent și la o înălțime destul de mare să evite o eventuală inundație provocată de valurile înțeleite de furtună. În pofida vântului care țipa afară și a propriei sale frici chinuitoare stârnită de furtună, fusese un timp plictisitor, fără a avea prea multe de făcut în afară de a se uita la televizor. Cu puțin înainte de prânz, curentul electric se întrerupsese, iar Eamons își pierduse până și îndoielnica alinare a televizorului.

Încercă să citească. April avea câteva cărți surprinzător de erudite în singura bibliotecă din apartament: istorii ale Războiului Civil și a Reconstrucției; biografii ale lui Martin Luther King și Malcolm X; câteva romane istorice și mai multe de dragoste. Eamons se așezase în

lumina înșelătoare a ferestrei și încercase să se piardă într-unul din romane. Nu se alesese decât cu o durere de cap provocată de încordarea vederii.

Dar afară se lumina și ploaia în mod clar se subția. Apoi veni curentul și televizorul prinse viață. Ceasul digital de la aparatul DVD pâlpoi săcâitor. Eamons se ridică din scaun pentru a-l fixa, când începu să-i sune telefonul celular.

– Kelly, sunt April.

– Cum merg lucrurile acolo?

April spuse:

– Vreo două geamuri crăpate, dar altfel suntem bine. Pe Weather Channel se spune că furtuna se mișcă spre interiorul continentului și că se împrăștie.

Eamons aprobă din cap, apoi realizează că April nu o putea vedea.

– Am pierdut curentul aici pentru câteva ore, dar tocmai a revenit.

– Ascultă, Kelly, spuse April, coborând vocea. Cred că am găsit ceva.

– Ce?

– S-ar putea să nu fie important, dar mi-ai spus că trebuie să căutăm pe oricare câștigă o sumă neobișnuită de bani, corect?

– Corect.

– Ei bine, de-ndată ce poți veni aici, vreau să-ți povestesc despre el.

– Despre cine?

Coborând și mai mult vocea, April spuse:

– Despre Len Kinsky, directorul de relații cu publicul.

Roberto nu avea ce să facă. Al-Bashir se întorsese în Africa sau altundeva, lăsându-i instrucțiuni să stea cuminte în Houston și să-și pistoneze persoanele de contact dinăuntrul Corporației Astro după informații cu privire la planurile lui Randolph de a ridica de la sol avionul spațial de rezervă.

Dar persoanele de contact secaseră. Cu toții pretindeau că Randolph nu vorbea cu nimeni despre planurile lui. În afară de-o excursie scurtă în Venezuela cu mai multe săptămâni în urmă, nimeni nu părea să știe nimic despre ce avea de gând să facă Randolph mai departe. Nici măcar tipul de la relații cu publicul nu bănuia nimic. Sau așa pretindea el.

Apoi venise uraganul Fernando și totul fusese tras pe tușă pentru câteva zile cât să treacă peste furtună și să facă apoi curățenie în urma ei.

Acum, Roberto ședea în modestul său apartament și aștepta să fie sunat de unul dintre contacte. Aș putea fi afară hoinărind prin centru, își spuse el. La ce-s buni banii pe care-i fac dacă tre' să stau aici ca iasca într-un rezervor colector și să aștept ca un afurisit de *pendejo* să mă sune? Ar fi trebuit să-i dau numărul meu de celular. Așa că rămase

ore în șir în apartament, șezând în scaunul batant din fața televizorului, ridicându-se doar ca să-și târâie picioarele spre frigider după încă o doză de bere sau la baie ca să se ușureze. Furia lui mocnea, sâsâind tot mai încinsă cu fiecare oră care trecea.

Dacă ies afară, cineva o să sune și-o să ratez telefonul. N-o să vrea să lase un mesaj pe robot. Așa că tre' s-aștept aici ca un imbecil futut.

Când telefonul sună, Roberto dormea în scaunul batant. Trezindu-se pe dată, apucă receptorul și mârâi:

– Mda?

– Mi-ai spus să sun, zise vocea contactului.

– Deci, ce-ai să-mi zici?

– Nimic nou.

– Nemic? Cum adică nemic?

– Au ridicat un propulsor pe puntea de lansare și-au de gând să pună avionul spațial peste el.

– Asta-i ceva, nu?

– Asta-i ce-aveau de gând să facă înainte de uragan.

– Când vor să-l lanseze?

Vocea bărbatului ezită.

– Asta nu-i pentru lansare. N-au aprobare de zbor din partea guvernului. Verifică doar conexiunile, se asigură că avionul spațial și propulsorul se potrivesc fără probleme.

– Și-apoi ce?

– O să le ia jos, bănuiesc.

– Ești plătit să faci mai mult decât să bănuiești, omule.

– Randolph își ține cărțile la piept. Nimeni nu știe ce plănuiește să facă mai departe.

– Cineva tre' să știe.

– Păi, mda. Inginerul șef ar trebui să știe. Van Buren. Dar ea nu vorbește cu nimeni.

– Nu vorbește cu tine, asta vrei să zici.

– Nu vorbește cu nimeni! Îți zic, nimeni nu știe ce urmează. Toată afurisita asta de companie s-ar putea prăbuși. Randolph și-ar putea declara falimentul și-o să rămânem toți în curu' gol.

Roberto nu era inginer, nici tehnician, nici măcar absolvent de liceu. Dar avea aptitudinea exersată de a urmări cu încăpățănare o pistă și să nu se lase oprit de nicio scuză.

– Ascultă aici-șă, spuse el încet. Dacă ingineru' ăla știe ce se întâmplă, atunci pă el tre' să-l pistonezi.

– Pe ea.

– El, ea, indiferent. Află de la ea ce vrea să facă Randolph.

– N-o să discute cu mine despre asta. Am încercat și se-nchide ca o moluscă-n carapace.

Roberto își spuse că el poate deschide o moluscă, nicio problemă.

Dar își păstră răbdarea și întreabă:

– Vrei să zici că nu-i nimeni în toată compania aia futută care să știe ce vrea să facă Randolph?

O ezitare lungă. Apoi bărbatul spuse:

– Poate secretara lui. Ea-i face toate întâlnirile și alea-alea.

– Preseaz-o.

– Nu știu ce să zic despre asta. Ea...

– Tu doar preseaz-o, omule. Sau vin eu acolo și-o fac în locu' tău.

– Hei, nu trebuie să faci asta.

– Atunci, fă-ți treaba.

– Nu sunt destul de bine plătit pentru asta.

– Ești plătit cât se poate de bine. Acum, arată că-ți meriți plata!

Roberto trânti receptorul. Labagiu futut!

Pe insula Matagorda, Kinsky auzi legătura telefonică întrerupându-se cu un păcănit. Îi era frig și se simțea cleios și-și dădu seama că transpira. Dacă aș putea-o doar convinge pe April să vină la New York cu mine, își spuse el, poate c-aș puteau face să-mi spună ce am nevoie să știu despre planurile lui Dan.

De un singur lucru Kinsky era sigur. Acuplarea avionului spațial cu un propulsor nu era nici pe departe un test. Dan plănuia să ridice pasărea de la sol. Când, unde și cum: acestea erau întrebările la care Kinsky avea nevoie să afle câte un răspuns. Știa că Roberto nu avea să aștepte mult, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era o vizită din partea neanderthalului ăla.

Insula Matagorda, Texas

Dan își lungi gâtul uitându-se în sus la silueta curată și slabă a propulsorului alb, strălucitor, și la grațiosul avion spațial argintiu, cu aripi mici, urcat deasupra lui, stând cu botul ascuțit îndreptat înspre cerul de dimineață puternic luminat. Vremea devenise prietenoasă, cerul albastru era punctat de scame grase de nori cumulus albi, care navigau încet pe briza ce venea dinspre golf. Simțea mirosul înțepător al oceanului și izul dulce al pinilor din depărtare.

Nici n-ai zice că pe aici a trecut un uragan cu două zile în urmă, își spuse Dan. Puntea de lansare fusese curățată de plantele și de mizeriile care împânziseră zona după trecerea furtunii. Bălțile rămase după ploaie fuseseră fie uscate prin pompare, fie se evaporaseră la căldura soarelui. Spre ușurarea lui Dan, toate clădirile Astro îi supraviețuiseră lui Fernando cu numai câteva daune minore. Jaguarul lui avusese cel mai mult de suferit: capota de pânză veche de zece ani fusese sfâșiată de furtună și, când se dusesse să-și vadă mașina, interiorul ei semăna cu o piscină.

Ar fi putut fi mult mai rău, își spuse în vreme ce pășea încet în jurul perimetrului platformei de lansare, admirând combinația de propulsor-cu-avion-spațial. Structura scheletică fusese dusă de lângă platformă; lângă propulsor nu se afla decât turnul ombilical, două cabluri electrice grele pornind de la el spre deschizăturile din partea de sus a propulsorului, sub aripa din spate a avionului spațial.

– Pari fericit, șefu’, spuse Lynn Van Buren, pășind alături de el.

Asemenea lui Dan, și ea purta o pălărie tare, pe care era inscripționat numele ei chiar sub logoul stilizat al Corporației Astro.

– Racheta-i pe punte și toate sistemele sunt verificate, din ceea ce mi-ai spus tu, răspunse Dan. De ce să nu fiu fericit?

– Și acum ce facem? întrebă ea.

Dan își sprijini spatele de balustrada robustă din oțel a platformei și se uită iarăși în sus spre avionul spațial, spunându-și: E făcut să zboare. Nu trebuie ținut aici la sol. Trebuie să fie sus pe cer, unde-i este locul.

– Toate verificările sunt complete? o întrebă pe Van Buren.

– Îhm. Toți conectorii sunt cuplați și toate sistemele funcționează. Bateriile și pilele de combustie sunt încărcate la maxim.

Dan se uită în ochii căprui ai ingineriei. Aceasta părea amuzată, în așteptare, de parcă jucau amândoi un joc și ea știa care urma să fie viitoarea lui mișcare.

– E alimentat avionul? întrebă el.

Umbra unui zâmbet îi curbă puțin buzele:

– Nu, domnule. Testul de cuplare se face cu treapta de sus goală.

El îi citi în ochi că-și spunea: Știi asta, șefu’.

Dan intră și el în joc. Se uită în jur pe platformă, jos la sol unde un trio de tehnicieni își făceau de lucru cu un generator auxiliar, în depărtare spre buncăr de unde echipa de lansare coordona testele și lansările, după care înapoi la mina anticipativă a lui Van Buren.

– Vreau un test complet, spuse el. O încărcătură propulsoare completă în avionul spațial, exact ca și cum am avea de gând să-l lansăm.

– Dar nu avem niciun pic de oxigen sau hidrogen lichid. Depozitul a explodat, ți-amintești?

Coborând vocea, Dan îi spuse:

– Se îndreaptă încoace un convoi de camioane cu suficient oxigen lichid și haș-doi ca să umplem rezervorul păsării. Vor sosi la noapte, după ce majoritatea muncitorilor vor fi plecat la casele lor.

Van Buren păru doar puțin surprinsă. Întrebă:

– Facem, deci, alimentarea la noapte?

– Mda. Cu o echipă de muncă restrânsă la minim.

Inginera aprobă din cap.

– Și-apoi ce?

El îi rânji.

– Și apoi tu și primii cinci cei mai buni oameni ai tăi faceți o scurtă excursie în Venezuela.

Ochii femeii se căscară largi.

– În Venezuela?

– Te-ai prins, spuse Dan.

Claude Passeau se afla în biroul pe care i-l împrumutase Dan în clădirea inginerilor, ce flanca pe-o parte Hangarul A.

Dan își vârî capul prin ușa deschisă a biroului și întrebă voios:

– Vrei să mergem la prânz?

Passeau scria fără oprire la tastatura computerului său. Fără să-și ia ochii de la ecran, spuse:

– Nu-i încă nici unsprezece.

– Știu, spuse Dan, pășind complet în biroul cel mic și ordonat.

Dan îi oferise executorului FAA un birou pe colț, cu două geamuri, iar Passeau îl păstra la fel de ordonat de parcă aceea ar fi fost reședința lui permanentă. Ceilalți angajați FAA și DNST primiseră compartimente cu despărțitoare înalte până la umăr și spațiu suficient abia pentru o masă de scris și un coș pentru hârtii.

Așezându-se în scaunul dur din plastic din fața mesei de scris a lui Passeau, Dan spuse:

– Mă gândeam să m-arunc până în Lamar pentru niște picioare de broască la grătar.

Passeau ridică privirea de la tastatură.

– Picioare de broască? Serios?

– De mărimea unor copane, spuse Dan.

Passeau își reține un râset atunci când ieșiră în parcare și văzu vechiul Chevrolet cu două uși, ruginit și îndoit, care ocupa locul lui Dan.

– Apartține tipului care-mi repară capota, explică Dan îmbufnat. Singura mașină de împrumut pe care o avea, așa a zis.

Passeau scutură din cap.

– Uite cum decad cei mari la stat.

Dan ridică din umeri, cerându-i iertare.

– Are nevoie și de-o tobă de eșapament.

În vreme ce Dan conduse Chevyul zăngănitor și huruitor spre feribot, îi spuse lui Passeau:

– Știi, Claude, pari cam tras la față.

– Tras la față?

– Obosit. Istovit de lucru. De când cu uraganul și tot restul, trebuie că ești destul de stresat.

– Vrei să-mi spui că ar fi un moment bun să-mi iau concediu?

Traversând rampa cu denivelări și urcând pe feribot, Dan spuse:

– Așa cred. Coasta de Azur e foarte frumoasă în momentul ăsta din an.

Passeau zâmbi știutor.

– Da, prietene, nu crezi c-ar fi puțin cam bătător la ochi ca un funcționar guvernamental prost plătit și cu prea mult de lucru pe cap să-și ia un concediu și să plece pe Coasta de Azur?

– Poate, admise Dan.

Passeau nu spuse nimic atunci când feribotul prinse viață pufăind și se îndepărtă de debarcader. Dan simți valurile golfului înălțându-se dedesubtul lor. Passeau arăta ca și când i s-ar fi înecat corăbiile.

– De fapt, spuse el încet, cred că a sosit vremea să mă întorc la biroul meu din New Orleans. Ancheta asta poate fi dusă la capăt și de acolo.

– Fără concediu? întrebă Dan.

– Nu acum, răspunse Passeau liniștit. Poate mai târziu, după ce termin și ultimul raport.

– Înțeleg.

– Dacă vei mai fi atunci pe piață.

Dan se uită urât la el.

În seara aceea, April și Kelly Eamons își plănuiră strategia.

– S-ar putea ca asta să nu fie absolut nimic, repetă April pentru a douăzecea oară, în vreme ce se îmbrăca pentru întâlnirea pe care o avea la cină.

– Ai spus că se lăuda cu o grămadă de bani, zise Eamons, așezându-se pe patul lui April.

– A vorbit despre o mulțime de bani, răspunse April, trăgându-și bluza fără mâneci cu paiete din cupru peste pantalonii largi, de culoare cenușiu închis. Era cam beat.

– *In vino veritas*, spuse Eamons.

– Dar nu se dădea doar mare cu banii lui, spuse April, amintindu-și de discuția pe care o purtase cu Kinsky la „petrecerea uraganului”. Vorbea întruna că trebuie să aibă grijă de *numero uno*: să-și îngrijească propriul cuib, genul ăsta de lucruri.

Așezându-se cu bărbia pe pumni, Eamons spuse cu tristețe:

– E singura pistă pe care o avem.

April își legă la gât un colier din perle false, le studie preț de o clipă în oglinda de mărime naturală de pe ușa dulapului ei cu haine. Bluza scânteietoare fără mâneci avea gât înalt, dar i se părea că arată, totuși, destul de sexy. Pantalonii largi croiți pe talie îi accentuau picioarele fără să pară obsceni. Încercând să-și amintească înălțimea lui Kinsky, se hotărî să încalțe pantofi cu tocuri joase.

Întorcându-se spre Eamons, întrebă:

– Chiar crezi că Len se poate să fi avut vreo legătură cu moartea lui Joe Tenny? Și a lui Pete Larsen?

Fața lui Eamons era contorsionată într-o încruntare de concentrare.

– Din ce mi-ai spus tu despre Kinsky, nu, sincer nu cred. În cel mai rău caz, probabil că ia bani pentru a informa pe cineva cu privire la ce se întâmplă înăuntrul Astro.

– Un fel de spion?

– Spionaj industrial. Se-ntâmplă tot timpul. Dacă Tricontinental și firma asta japoneză fac mișcări să preia acțiuni Astro, e logic ca una dintre ele să vrea informații dinăuntrul companiei. Probabil amândouă.

April scutură din cap și se duse la baie să-și facă ultimele retușuri la machiaj.

– Asta face din mine contraspion, atunci? strigă ea prin ușa deschisă de la baie.

– Să fii doar foarte cu băgare de seamă cu el, spuse Eamons, ridicându-se și ducându-se la ușă. Se poate să nu fie decât un informator, dar oamenii cu care are legături ar putea fi periculoși.

– Știu, spuse April fără să întoarcă privirea de la oglinda de deasupra chiuvetei.

– Să fii doar fermecătoare așa cum ești tu de obicei. Să asculți mult, să vorbești puțin. Eu te voi urmări de la o distanță care să asigure discreție.

Apăsând din buze pentru a întinde rujul, April întrebă:

– Arăt bine?

– Arăți extraordinar, spuse Eamons, cu un rânjete șiret. Nu m-ar deranja să te duc eu însămi la New York.

April simți că o ard obrazii.

Houston, Texas

Chiar dacă conexiunea pe distanță lungă era parazitată de interferențe pârâitoare, Roberto reuși să discearnă anxietatea din vocea lui al-Bashir.

– Au pus combustibil în avionul spațial?

– Asta mi-a zis contactu' meu, spuse Roberto în felul lui indiferent, care nu lăsa loc de prostii. El pretinde c-au făcut-o noaptea trecută.

Nu aveau de unde ști unde se afla al-Bashir. Tunisianul îl sunase conform orarului pe care-l stabiliseră înainte. Era o legătură prin satelit, însă, își dădu seama Roberto, fiindcă exista ezitarea aceea scurtă între vorbele sale și răspunsul lui al-Bashir.

– Ar putea face parte dintr-un test, presupun.

– Mai e ceva, zise Roberto.

Înainte ca al-Bashir să poată răspunde, el continuă:

– Inginerul-șef și o parte din echipă au plecat cu avionul companiei.

Iarăși, întârzierea aceea scurtă, apoi:

– Au plecat? Încotro se îndreaptă?

– Contactu' meu nu știe. Zice c-o să afle-n seara asta. Are-ntâlnire cu secretara lui Randolph.

De data aceasta, ezitarea din partea lui al-Bashir fu mai lungă decât de obicei.

– Poate c-ar trebui să te duci acolo.

– Pe Matagorda?

– Da. Iau și eu avionul spre Houston într-o zi sau două. Stai aproape de contactul tău – și de secretara aia.

– Vreți să mă ocup eu de ea?

– Nu! Nu încă. Dar vreau să fii destul de aproape să-i poți rezolva repede, pe ea și pe contactul tău. Dacă se ivește nevoia.

– Îhî.

– Dacă se ivește nevoia, repetă al-Bashir. Nu trebuie să acționezi decât dacă-ți spun eu s-o faci.

– Atunci, de ce tre' să mă duc pe Matagorda?

Simțea iritarea din vocea lui al-Bashir:

– Pentru ca să fii destul de aproape să lovești repede, dacă și când îți voi spune eu!

Roberto încuviință din cap.

– Bine, plec acolo mâine.

– Stai doar în umbră. Rămâi la motel. Nu atrage atenția asupra ta.

– Mda, bine.

Dar Roberto auzea cuvintele *lovești repede* repetându-i-se fără încetare în minte. O văzuse pe secretara lui Randolph. Kinsky era un

nătăfleț; să se ocupe de el va fi o nimica toată. Dar cu secretara era altceva. Să se ocupe de ea va fi distractiv.

În somptuoasa lui casă de la periferia orașului Tunis, cu un roi de gânduri în cap, al-Bashir puse receptorul în furcă. Randolph și-a pregătit avionul de lansare. Dar inginerul lui șef și o parte din echipa ei au plecat de pe Matagorda. De ce? Ce pune Randolph la cale?

Ridică iarăși receptorul și apăsă un singur buton. Telefonul bâzâi de patru ori înainte ca o voce somnoroasă să răspundă:

– Da, domnule?

Unu douăzeci și trei dimineața, văzu al-Bashir pe ceasul ornat de pe peretele din fața biroului său.

– Trezește-te, Ali, sări el.

– Sunt treaz, domnule. Complet treaz, domnule.

– Ascultă cu atenție, zise al-Bashir. Vreau să iei legătura cu fiecare membru al echipei mele de operațiuni speciale. Spune-le că trebuie să fie pregătiți să ajungă-n Marsilia cât ai zice pește. Mă înțelegeți?

– Cât ai zice pește, da, domnule.

– La ora opt în dimineața asta, vei suna la centrul de operațiuni din afara Marsiliei.

– La ora opt, da, domnule.

– Spune-le să se pregătească să-mi primească echipa. Află de cât timp au nevoie să fie complet operaționali.

– Da, domnule.

– Mă duc la culcare acum. Când mă voi trezi, mă aștept ca tu să fi făcut lucrurile astea.

– Voi fi făcut, domnule.

– Mă aștept la un raport complet din partea ta.

– Da, domnule. Voi fi pregătit oricând veți suna.

– Bun.

– Să dormiți bine, domnule.

Al-Bashir detectă o urmă foarte mică de ironie în vocea servitorului său credincios. Ei bine, își spuse, Ali n-o să doarmă prea mult în noaptea asta. Are dreptul la puțin resentiment, presupun. Dar Doamne păzește-l să nu-și facă treaba după placul meu.

Odată acestea spuse, al-Bashir se ridică de la birou și se îndreptă spre dormitor, încercând să se hotărască pe care dintre femeile lui o dorea în noaptea aceea.

Zburând la unsprezece mii trei sute de metri deasupra Golfului Mexic, Lynn Van Buren își lăasă scaunul cât de pe spate putu și încercă să doarmă. Dar era mult prea surescitată și numai să închidă ochii. Nu fusese niciodată în Venezuela. Doar doi dintre cei cinci membri ai echipei sale vorbeau cât de cât spaniola.

Dan îi va băga pe toți în pălărie, își spuse ea. O să lanseze avionul spațial, o să-l pună să zboare pe câteva orbite, după care-l va ateriza în Caracas. Blestemăție! Are mai mult curaj ca hoardele mongole și Marina SUA luate la un loc.

Citationul bimotor nu putea ajunge de la Matagorda la Caracas fără să facă o oprire de realimentare în Florida. Van Buren abandonează orice încercare de somn și se uită afară pe geamul mic și rotund al avionului la o Lună tropicală ce călătorea alături de norii argintii. Jos, în compartimentul cargo al avionului se afla echipamentul de ghidare și control pe care-l vor folosi să monitorizeze aterizarea avionului spațial. Dacă pasărea devia de la planul prezent de zbor, Van Buren și oamenii ei puteau prelua controlul activ de la sol.

Dan îi spusese la început lui Van Buren că vor trebui să lucreze de pe o ambarcațiune din portul La Guaira, orașul-port al Caracasului. Dar se pare că persoana de contact venezueliană a lui Dan, cineva dintr-o poziție mare în guvernul țării respective, le promisese siguranță deplină chiar la aeroport. De la aeroport puteau manevra mult mai bine zborul, Van Buren știa asta. Pe deasupra, nu-i surâdea ideea de a încerca să coordoneze o misiunea în vreme ce tresălta pe cine știe ce barcă.

Citationul ateriză pe Aeroportul Internațional Sud-Vest din Florida chiar la ieșirea din Fort Myers, își reumple rezervoarele și apoi decolă în drum spre Caracas. Van Buren în sfârșit adormi și se trezi doar când neașteptatul bubuit și vâjâit al trenului de aterizare, care era coborât, o smulseră dintr-un vis plăcut despre un picnic alături de copiii ei. Când își alungă somnul de la ochi cu degetele, avionul ateriză cu un scrâșnet de cauciucuri frecându-se pe pista lungă de ciment.

Lungindu-și gâtul pentru a se uita la aeroportul Caracas în prima lumină a dimineții, Van Buren văzu că avionul se îndrepta spre un colț izolat al stabilimentului, departe de orice clădire și alte avioane. Singurul lucru de acolo era un gard înalt din plasă de sârmă și acoperit cu sârmă ghimpată. Și un camion mare și pătrat de armată acoperit cu o copertină de camuflaj cu modele ca de fulgi de ciocolată. Când avionul se opri schelălăind, o grupă completă de soldați tineri coborâră din camion cu arme automate în mâini și se așezară într-o linie dreaptă.

– Ce se petrece? Întrebă unul dintre tehnicieni.

– Nu-ți face griji, îl asigură Van Buren. E în regulă. Nu avem de ce să ne facem griji.

Spera să aibă dreptate.

Căpitanul coborî din carlingă, se aplecă de spate din cauza tavanului jos al cabinei și deschise trapa; o scară metalică se despachetă automată din fuzelajul avionului. Un soldat tânăr și îngrijit urcă imediat scările, părând foarte serios. La gulerul cămășii avea un

fel de insignă, purta o mustață groasă și neagră, iar la brâu avea în toc un pistol.

– Señora Van Buren? strigă el.

– Eu sunt, răspunse ea, venind pe culoarul cabinei către el.

Soldatul era suficient de scund să stea drept în ușa de la intrare.

– Eu sunt căpitanul Esteban Guitierrez, comandantul detașamentului dumneavoastră de securitate, spuse el într-o engleză cu accent pronunțat.

Apoi zâmbi sclipitor.

– Bun-venit în Venezuela.

Len Kinsky nu era tocmai panicat, dar cu siguranță se simțea agitat. Întâlnirea cu April fusese pierdere de timp. Își petrecuseră seara duelându-se în cuvinte: el încercase să afle de la ea ce punea la cale Dan și-și dăduse treptat seama că ea încerca să afle ce punea el la cale. Știe! Își dăduse Kinsky seama la jumătatea bucății sale de pește insipid la cel mai pretențios restaurant din Lamar. Încearcă să mă pistoneze *pe mine!*

Când ajunsese acasă în seara aceea îl aștepta un mesaj de la Roberto pe robotul telefonic. Handrălăul venea pe Matagorda. Minunat! Își spusese Kinsky. Îl întâlnise pe Roberto în carne și oase doar o dată, dar îi fusese de ajuns. Până peste cap, de fapt. Tipul arăta de parcă ar fi trebuit să joace în postul de fundaș pe rândul doi al apărării pentru cine știe ce echipă de fotbal american dintr-o închisoare. Înfricoșător.

Roberto nu era mulțumit de fluxul de informații pe care i-l oferea Kinsky. Kinsky trebuia să recunoască sincer că nu prea avusese informații de transmis. Iar acum, April îl depistase. Ce să facă?

Conducând spre feribot în dimineața aceea, Kinsky își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Roberto, să nu fi acceptat niciodată banii pe care i-i oferise haidamacul acela. Tot ce-i trebuise fusese o ureche în biroul lui Dan. Spionaj industrial. Se-ntâmplă tot timpul. Cu Astro care se ducea de răpă și cu slujba lui care-o urma îndeaproape, Kinsky își spusese că ceva bani în plus nu-i puteau strica. O asigurare pentru inevitabila zi când îl va suna Dan și-i va spune cu tristețe că a fost disponibilizat.

Mda. Nu-i puteau strica. Kinsky stătea și măcina, în vreme ce feribotul își croia drum cu greu de cealaltă parte a golfului. Poate c-ar trebui doar să-mi desfac cortul și să mă întorc la New York. Dacă nu iese nimic altceva, pot vinde pe cont propriu câteva articole unor reviste.

Feribotul acostă. Conducând ultimii câțiva kilometri spre birou, Kinsky concepu un plan de bătaie. Roberto vrea informații din interior cu privire la ce intenții are Dan. Altfel se va enerva. Poate că era implicat în moartea lui Tenny. Lui Kinsky nu-i plăcea să se gândească

la asta. Concentrează-te asupra prezentului, își comandă. Dă-ți seama ce ai de făcut și apoi fă-o.

Pe când își parca mașina, ajunsese la o concluzie. Merse cu pași mari direct la Hangarul A. În depărtare, văzu că înălțaseră structura din grilaje până la propulsorul și avionul spațial, ridicate pe puntea de lansare. Dintr-unul dintre conectorii ombilicali ce intrau în avionul spațial se ridica un fuior de vaporii. Kinsky se opri la jumătatea pasului. Christoase! Alimentează avionul! Chiar are de gând să-l lanseze!

Kinsky alergă restul drumului până în hangar și tropăi pe scări în sus, îndreptându-se către biroul lui Dan.

Buncărul

– Zece minute până la lansare, anunță ceasul automat al directorului de lansare.

– Alimentarea încheiată, spuse unul dintre tehnicieni.

– Recepționat, alimentarea încheiată, spuse și directorul de lansare butonând tastatura de pe masa din fața lui.

Chelea, era puțin supraponderal, avea un asemenea control asupra sa încât Dan se întreba dacă se întâmpla să transpire. În graficele de organizare ale corporației, acesta era asistentul lui Van Buren, cu toate că acumulase experiență cât pentru o carieră întreagă lansând rachete balistice pentru Forțele Aeriene înainte să iasă la pensie din armată și să vină să lucreze pentru Astro.

Dintre ceilalți șase care ședeau la șirul de console în buncărul cu pereți groși, trei erau veterani NASA, iar alți trei proaspeți absolvenți ai școlilor tehnice. Cu toții aveau dispozitive de emisie-recepție și-și țineau ochii ațintiți asupra monitoarelor și cadranelor de pe consolele acestora.

Buncărul nu avea niciun geam, dar un monitor imens care acoperea întreg peretele înfățișa propulsorul și avionul spațial stând drept pe platforma de lansare de afară, cu turnul roșu-ruginiu al macaralei înfășurându-le protector.

Dan stătea lângă ușa din oțel a buncărului, simțind cum i se întindeau nervii, o senzație pe care o încerca mereu în timpul numărătorii inverse a unei lansări.

Aprinderea unui propulsor cu combustibil solid era o operațiune simplă în comparație cu marile rachete pe combustibil lichid folosite de NASA și de alte agenții spațiale. Și totuși, lui Dan i se părea că e cald și înghesuială în buncăr, că în aer plutea umezeala transpirației și mirosul tensiunii.

– Șapte minute până la lansare. Macaraua se retrage în două minute.

Interfonul bâzâi, o insectă supărătoare și neașteptată în mijlocul procedurii strânse, precise. Puștiul care se ocupa de comunicarea cu exteriorul își apăsă cu o mână casca și șopti în microfonul cel mic. Tânărul, un absolvent al Universității Duke, se întoarse apoi în scaunul său rotativ și îi făcu un semn lui Dan să ridice telefonul de pe zidul din ciment.

Încruntându-se iritat, Dan smulse receptorul din furcă.

– Dan? Ce mama dracului se întâmplă?

Vocea lui Kinsky, ascuțită, scârțâită.

– Nu acum, Len, spuse Dan crispat în telefon.

– Ai de gând să-l lansezi?

Chiar mai crispat.

– Vorbesc cu tine când mă întorc în birou. Așteaptă-mă acolo.

– Pentru numele lui Isus Christos, Dan, nu poți...

Dan trânti receptorul înapoi în furcă, apoi se apropie de tipul de la comunicații și-l lovi peste umăr, atenționându-l. Puștiul ridică privirea și Dan își trase cu degetul peste propriul gât.

– Nu mai lua niciun apel din exterior, spuse el. Indiferent cine o fi.

Tânărul aprobă din cap. Dan reveni la locul lui de lângă ușă, de unde se putea uita peste umerii întregii echipe de lansare. Ultimul lucru de care am nevoie este un telefon de la Passeau sau de la altă pacoste guvernamentală care să-mi spună că n-am permisiune de lansare.

– Cinci minute până la lansare. Începem retragerea macaralei.

– Confirm. Începe retragerea.

Dan văzu marea structură a macaralei începând să se îndepărteze încet de dispozitivul rachetei, aidoma scheletului unei clădiri de douăzeci de etaje mișcându-se pe șine. Turnul ombilical rămase într-o parte a punții de lansare, cu cablurile de energie electrică și furtunurile de alimentare încă legate de propulsor și de avionul spațial.

Ce-i cu Len de-a intrat așa în viteză? se întrebă Dan. Și-și răspunse: Probabil că-i ofticat fiindcă nu i-am spus din timp de lansare. Asta trebuie să fie.

Dan își reprimă pornirea de a ieși afară. Tensiunea creștea înlăuntrul lui. Echipa de lansare înainta imperturbabilă cu numărătoarea inversă, fără hopuri, fără noduri, însă, măruntaiele lui Dan erau strânse la fel de tare ca atunci când se aflase înăuntrul unei capsule din vârful unei rachete mari, așteptând să fie trimis în spațiu, știind că ședea deasupra unei cantități de combustibil suficient de mare să transforme racheta și cargoul ei de carne umană vie în văpăi calde ca miezul iadului.

– Patru minute până la lansare. Verificarea meteo.

Femeia care stătea în dreapta directorului de lansare apăsă mai multe taste pe consola ei, apoi spuse:

– Condițiile meteo sunt mult peste minimum. Nicio problemă.

– Meteo confirmat, spuse directorul de lansare.

Dan știa că nu avea să fie nevoie să verifice condițiile meteo de-a lungul traiectoriei, și la fel nici traficul aerian. Racheta avea să se ridice pe verticală, apoi avea să se încline ușor pentru a trece peste golf, în vreme ce se înălța iute deasupra altitudinii folosită de traficul aerian. Se va afla deasupra spațiului aerian controlat în mai puțin de un minut, își spuse Dan. Floare la ureche pentru FAA sau pentru oricine altcineva.

– Locurile de aterizare de urgență? Întrebă directorul de lansare, aruncând o privire la lista de pe monitorul consolei sale.

Cele trei locuri din Spania, Africa de Sud și Australia fuseseră modificate la începerea numărătorii inverse, cu mai puțin de o oră în urmă. Toate aeroporturile confirmaseră că erau pregătite să elimine tot traficul dacă avionul spațial avea nevoie să-și anuleze zborul și să facă o aterizare de urgență.

Van Buren și echipa ei anunțaseră că se aflau deja la Caracas. Dan vorbise cu ea înainte să vină la buncăr. Lynn părea să se bucure de acel sejur în Venezuela, chiar dacă nici ea, nici ceilalți care erau cu ea nu părăsiseră aeroportul.

Numărătoarea inversă continuă. Din partea de jos a corpului avionului spațial ieși o dâră subțire de vaporii. Motoarele rachetei erau puse în mișcare cu hidrogen și oxigen lichid atât de reci, încât condensau vaporii de apă în bătaia umedă a brizei de vară care sufla pe lângă rezervoarele de combustibil ale avionului, într-un nor miniatural de picături scânteietoare.

Cu ochii ațintiți la ecranul cel mare cât peretele, Dan văzu că cerul era mai senin ca oricând, albastru luminos, cu doar câteva scame grase de nori, care pluteau încet pe el. Își linse buzele, încleștă pumnii și rezistă pornirii de-a mărșăului prin încăpere. S-ar putea să-i agite pe membrii echipajului, își spuse el. Și totuși, un drum rapid la toaletă nu va deranja pe nimeni.

Closetul buncărului nu era mai mare ca o debara, cu pereți dintr-un placaj subțire. Numărătoarea inversă clicăia inexorabil mai departe.

Ieși atunci când unul din echipa de lansare scandă:

- Am pornit energia internă.
- Confirm energia internă.
- Două minute până la lansare. Deconectare ombilic.

Cablurile se desprinseseră de propulsor și de avionul-rachetă.

Bine, își spuse Dan. De aici înainte totul e pe comandă automată. Își împreună mâinile la spate și încrucișă degetele la ambele mâini.

Ordonatorul automat număra acum secunde. Dan își ținu respirația. Cinci... patru...

– Toate sistemele funcționează.

Doi... unu...

– Pornire.

La baza propulsorului înflori o flacără și, preț de-un moment agonice de lung, marea rachetă rămase nemișcată, râgâind flăcări pe la coadă. Apoi începu să se ridice, încet, încet, asemenea unui monarh amețit ce se ridică de pe tron.

– Du-te, iubire! strigă cineva.

– Sus, sus și departe!

Sunetul începu să se reverse peste ei acum, valuri bubuitoare de

forță brută reverberând prin buncăr, făcându-le oasele și viscerele să le tremure în corp. Lui Dan i se părea că se află înăuntrul unui instrument muzical enorm care începuse să cânte nebunesc doar în registru de bas.

Ecranul de pe perete arată un nor învolburat de fum nisipos, cenușiu. Dan auzi:

- Manevra de înclinare confirmată.
- A pornit la drum.

Directorul de zbor își împinse scaunul în spate, își scoase căștile și se ridică în picioare.

- Haide, șefu', hai să mergem afară și să aruncăm o privire.

Dan îl urmă pe masivul director de lansare afară în soarele puternic de dimineață și se uită cu ochii îngustați la dâra de fum lăsată în urmă de ajutorul propulsorului, începând să se împrăștie ușor acolo unde o mătura vântul de mare altitudine.

O scăpărare puternică de lumină îl ului pe Dan pentru o clipă, până ce-și dădu seama că era motorul de rachetă al avionului spațial care se aprindea.

Dinăuntrul buncărului auziră:

– Separare confirmată. Aprinderea motorului avionului spațial confirmată.

Directorul de lansare îi oferi lui Dan un rânjete strâmb.

– Bine. Mi-am terminat ziua de lucru. Cred c-o să-mi duc echipa la motel și-o să bem câteva beri.

Insula Matagorda, Texas

Dan nu-l văzuse niciodată pe Kinsky atât de frământat. Venise de la buncăr înapoi la Hangarul A cu Chevyul cel rablagit și urcase scările în grabă spre birou, hotărât s-o sune pe Lynn Van Buren la aeroportul din Caracas. Dar văzu după expresia de pe fața lui April că se pregăteau probleme.

Înainte să poată întreba, aceasta spuse pe o șoaptă urgentă:

– Len e-n biroul dumneavoastră.

– Corect, spuse Dan, amintindu-și că-i spusese directorului de relații cu publicul să-l aștepte. Mă ocup eu.

April îi oferă o expresie grăitoare – *Sper să reușiți* – în vreme ce el deschise ușa și păși în birou.

Kinsky era la geam, cu cămașa șifonată, cu părul în dezordine, cu fața înroșită de furie. Se întoarse pe călcâie către Dan.

– L-ai lansat! Fără să-mi spui!

Dan se duse la masa de scris, dar rămase în picioare.

– N-am spus nimănui decât echipei de lansare.

– Țasta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit!

– Len, n-o lua personal. Am vrut să păstrez asta cât mai secret posibil, așa încât să nu poate interveni nimeni de la guvern și să mă oprească.

– Vor interveni acum, bastard nebun ce ești.

– Poate că sunt nebun, zise Dan calm încercând să înveselească atmosfera, dar părinții mei erau căsătoriți de ani întregi când am venit eu pe lume.

Kinsky nu se îmbună.

– Țasta-i un dezastru! Nu poți lansa rachete când te taie capul!

Dan se așeză în scaunul de la birou și se lăsă puțin pe spate.

– Len, ești directorul meu de PR, nu șeful meu.

– Ce-o să se întâmple când o să clacheze avionul? O să fii terminat! Eliminat!

– N-o să clacheze. Și nu e nimeni în avion. Zboară pe pilot automat.

– Cum ai să-l aterizezi, atunci?

– Pe pilot automat. Dacă e nevoie, îl putem controla de la distanță pentru aterizare.

Kinsky păși prin birou, scuturând din cap.

– Nu va ateriza aici, spuse Dan. N-o să avem probleme cu FAA în privința curățării spațiului aerian, dacă asta te îngrijorează.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Dan. Ar trebui să știu lucruri de felul ăsta.

– N-am spus nimănui decât echipei de lansare, repetă Dan. La naiba, nici chiar echipa de serviciu n-a știut că-l vom lansa. Le-am spus că va

fi un test static.

– Ar fi trebuit să mi se spună, murmură Kinsky, încă plimbându-se. Ce impresie facem, directorul de PR să fie ținut pe întuneric? Nimeni n-o să creadă asta. N-or să creadă că n-am știut.

– Len, eu răspund de asta, nu tu.

– Ba pe dracu'! O să te bazezi pe mine. Oamenii se așteaptă ca eu să știu, Dan! Eu sunt plătit ca să știu!

– Ești plătit să ai grijă de relațiile cu publicul pentru corporația Astro Manufacturing. (Dan încercă să zâmbescă.) Cred că tocmai ți-am dat cea mai suculentă știre din cariera ta, Len. Peste vreo două ore o să te sufoce reporterii.

– Ba pe dracu', mârâi Kinsky.

Se opri din marș și se uită la Dan.

– Îmi dau demisia! Am plecat de aici.

Uluit, Dan se auzi spunând:

– Nu-ți poți da demisia. Am nevoie de tine mai mult decât...

– Îmi dau demisia! strigă Kinsky. Am plecat de aici!

– Te întorci la New York?

– Nu! Nu te privește unde merg.

Deschise ușa cu o smucitură și de-a dreptul fugi din biroul lui Dan, trecând pe lângă masa lui April. Șezând cu gura căscată, Dan auzi păcănitul pașilor lui reverberând în pereții hangarului.

April apărură în ușă, cu o expresie neliniștită.

– Pentru cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu, ce l-a apucat? Întrebă Dan nedumerit.

April ridică din umeri.

– Sunteți bine?

– Mda, sigur, spuse Dan, încă uimit de furia lui Kinsky.

Cu o scuturare de cap, își spuse că Len probabil se va întoarce de îndată ce se va fi calmat.

– Trebuie să discut cu Van Buren în Caracas, îi spuse lui April, întorcându-se la treabă. Fără întreruperi cât sunt la telefon cu ea.

April încuviință din cap și se întoarse la biroul ei. Văzu linia telefonică particulară a lui Dan aprinzându-se pe consola telefonului ei. Ridicând propriul ei telefon, formă repede numărul de acasă, sperând ca Kelly să nu fie ieșit niciunde.

Kelly Eamons ședea pe sofaua încă desfăcută din sufrageria apartamentului lui April, certându-se cu partenerul ei, Chavez, la telefonul celular.

– Trebuie să te întorci aici, Kelly. Șefii de la etaj te vor înapoi la birou, imediat.

– Ne apropiem de-o breșă, Nacho. O simt.

Imaginea lui Chavez de pe ecranul cel mic al celularului semăna cu

un nor de furtună negru, însă vocea lui era intensă într-un fel calm.

– Știi ce simt eu? Simt răsuflarea încinsă a celor de la etaj lovindu-mă chiar în ceafă.

– Mai ține-i la distanță câteva zile.

– Nu mai avem câteva zile. Cei de la etaj te vor înapoi în biroul de aici. Ei spun că nu avem bani pentru o muncă de teren la cazul acesta.

– Nacho, aici se petrece ceva. Chiar se petrece.

– Trebuie să te întorci, Kelly. Nu glumesc, puștoaico.

– Mai dă-mi două zile.

– Nu-ți pot da nimic.

– Măine, atunci.

– Astăzi. Am nevoie să-ți văz fața zâmbitoare aici în birou înainte să se termine ziua de lucru. *Comprende?*

Telefonul din apartament sună. Salvată de clopoțel, își spuse Eamons.

– Trebuie să plec, Nacho.

– Ai face al naibii de bine să pleci înapoi, partenero. Mă pui într-o lumină proastă, să știi.

– Așa-i. Ne vedem.

Eamons închise telefonul mobil cu degetul mare și ridică receptorul aparatului de pe masa de lângă sofa.

– Kelly?

Vocea lui April. Aceasta îi spuse repede agentului FBI că Kinsky aproape că îi făcuse o criză de isterie lui Dan.

– A spus că pleacă. A spus că-și dă demisia de la Companie.

Eamons căzu pe gânduri o clipă, apoi întrebă:

– Cât de mult vrei să te implici în treaba asta?

– Cum adică? Întrebă April.

Schimbând receptorul la cealaltă ureche, Eamons răspunse:

– Ești dispusă să-l suni pe Kinsky? Ești dispusă să mergi la apartamentul lui?

Roberto văzu că cineva mângălise SPALĂ-MĂ pe ușile prăfuite din spate ale camionetei pe care o folosea. Cu un mârâit aspru, își scoase batista în carouri din buzunarul din spate al salopetei și șterse graffitiul. Mai bine să aibă o pată curățată. Cineva și-ar putea aminti un mesaj de SPALĂ-MĂ și ar putea identifica mașina.

Nebătător la ochi. Roberto încerca să rămână cât mai nebatător la ochi posibil. Mărimea lui nu-i era de ajutor, dar purta o salopetă de muncitor și conducea o camionetă de rând. Doar un muncitor hispanic, din câte-și putea da seama oricine. Zona era plină de hispanici: mexicani, purtători de sombrero, bărbați cu pielea neagră, mustați și ochi maro triști, îmbătrâniți înainte de vreme fiindcă trebuiau să facă treaba murdară de care englezii nu voiau să se atingă.

Conducând la sud-vest de Houston, Roberto fierbea de furie. Șoseaua comercială cu mai multe benzi se îmbina cu US 59, o autostradă pe două benzi care ducea până la Victoria, unde avea s-o apuce pe ruta 77.

Nu depășea limita maximă de viteză. Nu avea rost să atragă atenția cine știe cărui polițist texan de la secția rutieră căruia nu i-ar prinde nimic mai bine decât să dea peste un fost deținut hispanic. Mașinile, autobuzele, chiar și căruțele treceau în trombă pe lângă el. Roberto se strâmba în sinea lui la tipii bogați cu decapotabilele lor fistichii și cu bolizii lor sport. O blondă într-un BMW argintiu trecu în goană pe lângă el, sporovăind la telefonul celular pe care și-l lipise de ureche. Curvo! își spuse Roberto. Eu am furat mașini mai bune ca a ta.

Celularul era o idee bună, însă, trebuia să recunoască asta. Și-l scoase pe al său din buzunarul de la piept al salopetei și sună la biroul lui Kinsky. Îi răspunse mesageria vocală a acestuia: „Fie sunt plecat din birou, fie vorbesc pe altă linie în acest moment. Vă rog, lăsați-mi numele și numărul și vă sun eu cât de repede posibil.”

Roberto nu-și lăsă numele și numărul. Nici atunci și nici cu următoarele două ocazii când îl sună. Spuse doar:

– Eu sunt. Vin să ne întâlnim. Să fii acasă la opt.

Către sfârșitul după-amiezii, cu soarele la asfințit săgetând printre copacii de pe marginea drumului, Roberto începu să creadă că Kinsky nu va fi în birou toată ziua. Aș face bine să merg direct la apartamentul lui, își spuse el, înainte să mă cazez la fututu' ăla de motel.

Caracas, Venezuela

Cu excepția toaletelor, nu e atât de rău să stai peste noapte la aeroport, își spuse Van Buren. Soldații venezuelieni, care patrulau perimetrul, erau de-o politețe rigidă. Căpitanul lor – singurul care vorbea engleza – era prietenos și cât putea de săritor. Două toalete portabile fuseseră urcate în spatele unui camion de armată. Van Buren simțise o singură adiere venind dinspre ele și le evită cât de mult îi permise organismul. Ea și echipa ei dormiseră în cabina Citationului: nu fusese foarte comod, dar nici prea rău, o dată ce soldații aduseseră un generator portabil pentru a ține în funcțiune sistemul de aer condiționat al avionului.

Van Buren vorbea cu Dan Randolph aproape din oră în oră și păstra permanent contactul cu echipa ei de lansare din Texas. Ea și echipa ei lucrau pe laptopuri legate în rețea la echipamentul de comandă și control depozitat în spațiul pentru marfă al avionului. Folosind laptopuri, puteau urmări zborul avionului spațial în vreme ce orbita liniștit la o înălțime de patru sute optzeci de kilometri, dând ocol Pământului la fiecare nouăzeci și șase de minute. Asta în teorie, își spuse Van Buren. Vom vedea dacă va funcționa și în practică. Totul se mișca atât de repede, încât ei trebuiseră să verifice legăturile laptopurilor cu sistemul de comandă cât încă se aflau în zbor venind din Texas.

O să funcționeze, se asigură Van Buren în gând. Apoi adăugă: Dumnezeu are grijă de nesăbuiți și de bețivi.

Planul era să aducă avionul pe pământ la al șaselea ocol orbital, cu nouă ore după lansare, ceea ce însemna că oamenii lui Van Buren trebuia să trimită un semnal sistemului de control al avionului spațial, comandându-i să facă o manevră care-i va schimba orbita, așa încât să se alinieze cum trebuie pentru o aterizare la Caracas.

Van Buren ședea într-un scaun din partea din spate a cabinei Citationului, studiind monitorul laptopului îndesat în spatele scaunului din fața ei. Tastatura acestuia o ținea în poală și peste părul maroniu tuns scurt avea prinsă o pereche de căști cu microfon.

Totul se desfășoară bine, observă ea, uitându-se la indicatoarele luminoase trimise de senzorii interni ai avionului spațial. Puteau primi informații de la pasăre doar când aceasta se afla în apropiere de Matagorda sau de Caracas. Dan refuzase să le ceară celor de la NASA să le dea voie să folosească sateliții TDRS ai agenției pentru a capta semnalele telemetrice ale avionului.

Când semnalul transmis de avionul spațial se pierdu dincolo de linia orizontului, Van Buren ridică ochii spre oamenii ei, care erau cu toții

aplecați incomod asupra câte unui laptop exact ca al ei.

– Încă o tură, anunță ea, și-l aducem acasă.

Aceștia răspunseră cu sunete slabe de aprobare.

„Ihaa”, fu cel mai puternic termen pe care-l auzi, iar acela sună sarcastic, obosit.

Mesajul luminos de recepție din colțul ecranului ei începu să pâlpâie galben. Van Buren atinse o tastă și văzu CG: DAN RANDOLPH mișcându-se în partea de jos a ecranului.

Dădu clic pe numele lui și imaginea lui Dan apăru pe monitor. Părea obosit. Nici el n-a dormit mai mult ca mine, își dădu seama Van Buren.

– Cum merge? întrebă Dan.

– Bine, răspunse ea. Cu excepția toaletelor ecologice. Nu cred că voi mai rezista încă o zi întreagă.

El rânji.

– Adu pasărea pe pământ și-ți vei putea petrece noaptea în cel mai bun hotel din Caracas.

– Pe spezele Companiei?

– Sigur. Ce mai contează câteva mici cheltuieli neacoperite?

La Washington, doamna senator Thornton se trezi dintr-un somn agitat. Își amintea vag visul, ceva în legătură cu Dan care era în spațiu, îndepărtându-se de ea într-un zbor imponderabil, în vreme ce ea îl privea de pe pământ, neajutorată, cu picioarele înfipite în noroi sau ciment sau așa ceva. Avusese nevoie de toată forța pentru a face un singur pas, pe când Dan se înălța ca și balonul unui copil, tot mai departe de ea.

Se ridică în capul oaselor în pat, întinse mâna spre telecomanda televizorului de pe noptieră și deschise la unul dintre canalele de știri cu transmisie non-stop.

Alte bombardamente în Israel. Văzu o clădirea distrusă și cadavre însângerate zăcând pe stradă. Fum și tânguital înfiorător al sirenelor de ambulanță. Neașteptând să afle care pe care, butonă pe mai multe alte canale. Știrile locale, desene animate pentru copii, o emisiune culinară, doi analiști politici discutând despre apropiatul anotimp al alegerilor preliminare. De parcă ei ar ști ceva despre asta, bombăni Jane în gând.

Nimic despre avionul spațial. Nimic despre Dan. Comută pe Fox News, ridică volumul și se duse la baie. O jumătate de oră mai târziu, era îmbăiată, pieptănată, îmbrăcată într-un costum cu fustă de-un albastru șters și o bluză din mătase de culoarea palidă a levănțicii. Încă nicio vorbă despre avionul spațial al lui Dan.

A scăpat din vedere, a scăpat din atenție, își spusese Jane. Dan l-a lansat fără să spună nimănui, așa că media de știri îi dau peste nas. Cu

siguranță, NASA nu ține nicio conferință de știri despre o operațiune spațială privată. Nu despre aceasta, cel puțin.

Dar lucrurile aveau să se schimbe, Jane o știa. Primul obiectiv de pe agenda ei în acea dimineață era să pună în mișcare mașinaria unei anchete a Senatului cu privire la lansarea neautorizată întreprinsă de corporația Astro Manufacturing. Ea nu făcea parte din comitetul de știință, dar Bob Quill era, iar el fusese de acord să ceară o anchetă.

Ce tupeu pe omul ăsta! Jane simțea cum se ridica în ea toată acea veche furie. Câtă impertinență! Să lanseze racheta aceea fără să spună nimănui, fără să informeze autoritățile competente. Ce obrăznicie! Egoul ăla de fier al lui!

Da, verificându-și rujul în oglinda de lângă ușa de la intrare în apartament, văzu că zâmbea. ăsta e Dan, își spuse, simțind cum i se topește furia. Dacă m-ar fi lăsat măcar să-l ajut. Dacă ar fi jucat măcar după reguli.

Se încruntă la reflecția din oglindă și scutură din cap. Dacă ar juca după reguli, n-ar fi Dan Randolph. Și n-ai mai fi încă îndrăgostită de el.

– Idioato! se răsti Jane la fața ei din oglindă.

Apoi părăsi apartamentul, îndreptându-se spre Senat, unde o aștepta o zi întreagă de muncă. Coborând cu liftul, o lovi un nou gând. Mai devreme sau mai târziu, Dan va trebui să aterizeze avionul. Atunci vor tăbări pe el jurnaliștii.

În dimineața aceea, pe ecranul computerului lui Dan se aflau mai mult de o duzină de mesaje telefonice, majoritatea din partea reporterilor de știri. Iar April nu apăruse încă la serviciu. Asta nu-i stă în fire, își spuse Dan. Puștoaica a fost extrem de punctuală. Apoi își aminti că plecase devreme în după-amiaza zilei trecute. Se gândi s-o sune acasă, dar apropiata aterizare a avionului spațial îi alungă ideea din minte aproape înainte s-o și conceapă.

Și totuși, îl deranja. De la computerul său, Dan își putea coordona munca de la birou destul de bine și fără ea și-și putea aduce singur chiar și cafeaua de la automatul din hangar. În schimb, se hotărî să meargă la buncăr și să urmărească aterizarea pe ecranul cel mare de acolo.

Înainte să se poată ridica, însă, din scaunul de la masa de scris, Claude Passeau dădu buzna în birou urmat îndeaproape de doi bărbați, amândoi îmbrăcați în costume cenușii de afaceri, amândoi semănând cu niște directori de liceu care încearcă să pară duri. Doi birocrați guvernamentali, își dădu seama Dan: Tivisoc și Tivismoc.

– M-ai trădat! spuse Passeau fără niciun preambul. Ți-ai lansat racheta fără permisiune. Ai făcut-o pe la spatele meu.

Dan își dădu seama că administratorul FAA vorbea pentru tipii din

spatele lui. Ridicându-se în picioare, zâmbi în mod plăcut.

– N-aveam nevoie de permisiunea dumată, domnule Passeau, spuse Dan. Am toate permisiunile necesare pentru o lansare, semnate toate pe linia punctată de către toate agențiile locale, statale și federale de specialitate.

Passeau arătă cu degetul spre el.

– Dar o să ai nevoie de aprobarea FAA pentru aterizarea aeronavei.

Ridicând mâinile împăciuitoare, Dan spuse:

– Domnilor, presupuneți că avionul va coborî în spațiul aerian al SUA.

Toți cei trei bărbați se holbară la el.

– Nu e așa.

– Nu e așa? Cum puteți...

Ieșind de după masa lui de scris, Dan spuse:

– Veniți cu mine, băieți. Tocmai mă duceam la buncăr ca să urmăresc de acolo aterizarea.

Lynn Van Buren își spuse: Ajungem la punctul pe traiectoria de reintrare unde a eșuat vehiculul 01. Dacă vom avea vreo problemă, aceasta va apărea în următoarele câteva minute.

– A fost inițiată secvența de reintrare, anunță un membru al echipei care ședea în scaunul aflat de cealaltă parte a culoarului față de ea.

Van Buren își dădu seama că transpira în cabina înghesuită a avionului, chiar dacă aerul condiționat era pornit și funcționa la capacitate maximă. Afară era o dimineață înnorată. Norii de furtună tropicală se adunau deja deasupra munților care le blocau vederea asupra mării.

Bine că îl aducem acum la sol, își spuse Van Buren. Încă o oră sau așa ceva și toată zona va fi cuprinsă de furtuni cu trăsnete.

– A fost inițializată reintrarea.

Văzu cum creștea brusc valoarea trimisă de senzorii de temperatură instalați pe botul avionului, pe dedesubtul lui și pe vârful aripilor. Curbele ascendente se aflau, însă, cu mult sub curba roșie ce marca temperatura maxim admisă. Până aici totu-i bine, își spuse ea.

– Manevra de înclinare în zece secunde.

Asta e, își spuse Van Buren, ridicându-i-se pulsul.

Aici a eșuat 01.

– Confirm manevra de înclinare.

Pe ecranul laptopului lui Van Buren, micuțul icon ce reprezenta avionul se afla tocmai pe curbura care desemna traiectoria prestabilită a reintrării. Nicio problemă, văzu ea. Apoi adăugă în gând: Până acum.

– Încălzire maximă.

– Frecare aerodinamică maximă.

Își ținu răsuflarea. Avionul era pe pilot automat, ghidat în întregime de computerul de la bord. Van Buren știa că putea anihila sistemul de la bord dacă trebuia s-o facă, dar își dorea cu ardoare să evite asta. Să lăsăm pasărea să vină singură, repeta ea întruna, ca pe o mantră.

Ceva scăpără. Van Buren se cutremură și aruncă o privire afară pe geamul avionului. Un tunet mare și cavernos se rostogoli pe cer. Nu! strigă în sinea ei. Mai stai! Lasă-mă să aduc mai întâi pasărea pe pământ!

– Au fost inițializate rotirile de reținere, spuse femeia din scaunul din fața ei.

Avionul spațial începea o serie de trei rotiri ample pentru a încetini destul cât să poată ateriza.

– Mach opt în scădere.

– Primul tur încheiat.

Numerele mach scădeau. Partea cea mai rea a trecut, își spuse Van Buren uitându-se țință la ecran. A terminat reintrarea. Nicio problemă.

– Turul doi încheiat.

Încă o scăpărare de fulger.

– La naiba, mai stai! mormăi Van Buren în șoaptă.

Încă un tunet.

– Turul trei încheiat.

Un pâraie mai puternic, mai bine definit.

– Asta n-a fost un tunet, scandă cineva.

Boom sonic, Van Buren știa asta.

– Îl vedeți?

Montaseră o cameră video deasupra fuzelajului Citationului și o conectaseră pe fir secundar la radarul aeroportului. Van Buren trecu pe imaginea acesteia.

– Uite-l! strigă ea.

Avionul gonea printre nori, din vârful aripilor lăsând în urmă o dâră dublă de vaporii.

– Vino acasă, iubire, spuse cineva într-o rugă arzătoare.

– Dispozitivul de aterizare coborât.

– Viteza doi-zece... doi-zero-zece... unu-nouăzeci-șase...

Van Buren vârf laptopul sub scaunul din fața ei, sări în picioare și ieși în grabă spre trapa avionului. Era ușor întredeschisă. O deschise de tot și coborî în fugă scările de metal, aplecând din cap pe sub aripa Citationului chiar la timp să vadă avionul spațial cel argintiu și alunecos atingând pista cu roțile într-un scrâșnet și un nor de cauciuc.

Restul echipei ieși grămadă din Citation atunci când avionul spațial se opri aproape de capătul pistei.

– Ihaa!

De data aceasta, strigătul fu sincer.

Ploaia începu să cadă. Picăturile mari și grase îi udară. Soldații

venezuelieni din jurul perimetrului lor rămaseră cu gura căscată, uitându-se la gașca aceea de *gringo* nebuni care dansau în ploaia torențială.

Apartamentul lui Len Kinsky

După scandalul exploziv al lui Kinsky cu Dan și după scurta sa discuție la telefon cu Kelly Eamons, April își făcuse treaba mecanic, în vreme ce mintea ei se frământa. Len nu era posibil să fi avut vreo legătură cu uciderea lui Joe Tenny sau cu cea a lui Pete Larsen. Pur și simplu, nu era posibil. Dar Kelly crede că, într-un fel sau altul, e implicat. Iar dacă părăsește compania, pleacă înapoi la New York sau altundeva, nu vom putea afla ce știe despre toate astea.

După mai mult de o oră de astfel de griji, sună la apartamentul lui Kinsky, doar ca să asculte mesajul înregistrat de acesta pe robotul telefonic.

– Len, sunt April. Sper că nu ai de gând să pleci fără să-mi spui „la revedere”, nu?

Kinsky ridică receptorul.

– April? Sunt aici.

– Len, doar nu ai de gând chiar să pleci, nu?

– Ba da. Trebuie s-o fac.

Vocea lui părea tremurată, agitată.

– Fără să-ți iei rămas-bun?

– Îmi doresc s-o pot face, păpușă. Dar tre’ s-o roiesc.

– Nu putem lua cel puțin cina împreună înainte să pleci?

– Sunt într-o mare grabă, dulceată.

Inspirând profund, April spuse:

– Aș putea lua o pizza sau ceva și s-o aduc la tine.

O lungă ezitare. Apoi, Kinsky spuse:

– Poți ajunge până la ora cinci?

– Va trebui să plec mai devreme de la birou.

Știa că Dan se va supăra. Erau întotdeauna atât de multe lucruri de făcut pentru ea, dar atenția lui Dan era îndreptată asupra testului de zbor al avionului spațial. Probabil că nici n-o să-mi simtă lipsa până ce nu va ateriza avionul în Venezuela, își spuse April.

– Nu-i spune lui Dan că vii să mă vezi pe mine, zise Kinsky, jumătate implorator și jumătate impunător.

– Bine, spuse April. Ajung acolo până la cinci. Cum preferi pizza?

– Nu contează, atâta vreme cât tu ești alături de ea.

April îi spuse lui Dan că pleacă devreme. Acesta abia dacă aplecă din cap și flutură spre ea cu o mână, preocupat cum era de zborul acela de încercare. Mergând cu mașina spre feribot, sună la apartamentul ei. Niciun răspuns. Kelly a plecat deja, își spuse ea. Era pe cale să încerce pe mobilul agentei FBI, când propriul ei telefon bipăi.

Era Eamons.

– Vești proaste, April. Trebuie să plec înapoi la Houston.

– Înapoi la Houston? Când?

– Chiar acum. Tocmai am terminat de pus bagajele în mașină și le-am spus la motel că-mi dau demisia.

– Dar eu merg să mă-ntâlnesc cu Len Kinsky, spuse April alarmată. Merg la apartamentul lui.

Fără vreo ezitare, Eamons spuse:

– Anulează. Nu vreau să te știu acolo fără întăriri.

April opri în parcare de la debarcaderul feribotului.

Atât de devreme după-amiază, a ei era singura mașină de acolo. Feribotul se afla la dană, cu rampa coborâtă, gol și așteptând mașinile. Dar nimeni nu era de văzut, iar lanțul era ridicat, blocând accesul către rampă.

– Kelly, dacă nu merg la Len în după-amiază asta, îl pierdem.

– Merge la New York, nu-i așa?

– Nu știu. Din ceea ce a spus el, poate că nu.

– Nu contează. Putem da de el dacă e nevoie, spuse Eamons.

Un membru al echipajului de pe feribot ieși și luă lanțul. Apoi îi făcu semn cu mâna lui April să urce pe ambarcațiune.

Trecându-și Sebringul peste rampa cu denivelări, April spuse:

– Nu vei avea niciun motiv să-l cauți dacă pleacă de aici fără să fi vorbit cu mine.

– Nu vreau să te întâlnești cu el fără ca eu să-ți pot asigura spatele, spuse Eamons.

– Len nu e periculos. Nimic de felul ăsta.

– Poate că nu. Dar oamenii cu care s-ar putea să aibă legături probabil că sunt ucigași. Cel mai probabil, de ei încearcă el să fugă.

Un alt membru al echipajului de pe feribot veni încet spre mașina lui April, zâmbind în mod plăcut, un bărbat tânăr, îmbrăcat destul de bine în pofida tricoului spălăcit.

– Te sun înapoi mai târziu, spuse April.

– Voi fi pe drum, înapoi spre Houston, răspunse Eamons.

– Te sun eu.

– Să nu faci nimic nehibzuit, April.

Membrul echipajului îi zâmbi.

– Biletul, vă rog.

April închise telefonul, îl așază pe scaunul de lângă ea și-și scoase portmoneul din poșetă. Îi dădu tânărului abonamentul, observând că era aproape expirat și spunându-și că va trebui să-l reînnoiască peste câteva zile.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, zise el.

Zâmbetul tânărului se lărgi.

– N-am avut de ales.

Își depărtă brațele și April se roti în scaun și văzu că a ei era singura mașină de pe feribot.

Temporizarea este totul, își spuse Kinsky închizându-și agitat laptopul și vârându-l în valiza lui cea neagră.

Tocmai își închisese contul bancar de la reprezentanța din Lamar și-și transferase electronic fondurile într-un cont pe care-l avea deschis la Chase, în New York. Acum avea o balanță financiară sănătoasă pe cardul său Visa Platinum.

Încă nu se hotărâse unde să meargă. La Seattle, poate. Sau L.A. Undeva unde să nu-l poată găsi Roberto.

Primise patru mesaje pe robotul telefonic care-l informau că Roberto venea din Houston, venea să-l vadă în persoană.

– O să discutăm despre lansarea aiasta despre care nu mi-ai spus, zisese Roberto în ultimul său mesaj.

Tonul vocii lui îl cutremurase pe Kinsky până în măduva oaselor.

Roberto spusese că avea să ajungă în Lamar pe la opt p.m.

– Să fii în apartamentu' tău, omule, când oi ajunge acolo. Vreau să discutăm față-n față.

Până la ora opt, își spuse Kinsky, eu fi în avion în drum spre Chicago sau poate spre Canada. Se zice că la Toronto se poate trăi rezonabil.

Mai erau zece minute până la cinci. Ar fi bine să plec. Ar fi bine s-o șterg de aici chiar acum. Dar April a spus că va veni aici la cinci. Vine aici, la apartamentul meu! Ora cinci. Poate c-o să vină cu mine. Poate c-o să plecăm amândoi la San Francisco. Asta ar fi fantastic.

Scutură din cap. Nu mai fi așa un nătăfleț. Probabil că i-a spus Dan să vină, să-ncerce să mă convingă să nu plec. Apoi își spuse: Sau poate că lucrează pentru ei! Poate că vine aici să se asigure că rămân destul cât să apuce și Roberto să ajungă!

Nu, asta nu e posibil, își spuse el. Dacă ar fi lucrat pentru ei, ei n-ar fi avut nevoie de mine.

Și totuși, se foi fără astâmpăr prin apartamentul mobilat, trăgând câte o privire la hidoul ceas de pe peretele din sufragerie, de deasupra sofalei: era sub forma unui pește, albastru palid, oribil.

La cinci fără două minute, soneria de la intrare țârâi. Kinsky aproape că se pierdu cu firea. Merse în vârful degetelor spre ușă și duse ochiul la vizor. April!

Descuie ușa și o invită înăuntru cu o mișcare maiestuoasă a brațului, având grijă să se uite pe casa scărilor pentru a vedea că nu pândea acolo Roberto sau altcineva. Nimeni.

În vreme ce Kinsky zăvorî ușa și puse cu un zornăit lanțul de siguranță, April se uită prin jur, apoi așează pe măsuta de cafea cutia mare de carton cu pizza pe care o ținea în mână.

– Am luat cu ciuperci și ardei iute, spuse ea. Sper să fie bine.

– Excelent.

Își șterse de pantalonii largi palmele brusc transpirate.

April rămase nesigură în mijlocul sufrageriei. Purta o bluză verde pal și pantaloni largi maronii. Lui Kinsky i se părea că arăta bine.

– Ia loc, bâigui el, gesticulând spre sofa. Vrei o bere alături de pizza?

Dând ocol măsuței pentru cafea și așezându-se timidă pe un capăt al sofalei, April răspunse:

– Nu ai ceva fără alcool?

El dădu fuga la bucătărie și deschise frigiderul aproape gol.

– Am niște limonadă înghețată. Nu-mi ia decât un minut s-o prepar.

April spuse:

– Nu face nimic. Iau o bere.

Kinsky înșfăcă din frigider două Michelob, apoi luă două pahare fără picior din dulapul de deasupra chiuvetei. Le aduse pe măsuța pentru cafea, unde April desfăcuse deja cutia cu pizza.

– Nu e foarte caldă, spuse el ca o scuză.

– Nu face nimic.

Kinsky îi turnă berea cu o mână ușor tremurată. April se întoarse spre el.

– Len, chiar vrei să pleci?

– Mda.

– Dar de ce? Dan...

– Trebuie s-o fac, spuse el. Pur și simplu, trebuie.

April se uită direct în ochii lui.

– De ce te temi, Len?

Ochii ei vârstați cu auriu erau cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată, își spuse Kinsky. Dacă doar...

Se auzi întrebând aproape în șoaptă:

– April, vrei să vii cu mine? Oriunde ai vrea să mergem... amândoi.

– Ce fel de probleme ai, Len?

Aproape că-și scăpă berea.

– Probleme? Ce te face să crezi că am probleme?

– Nu ești supărat pe Dan. Ești speriat, îmi pot da seama de asta. Îl pot convinge pe Dan să te ajute. El nu e supărat pe tine.

Mă citește ca pe o carte, își spuse Kinsky.

– Trebuie pur și simplu să scap de aici, mormăi el.

April întinse mâna și îl atinse pe braț.

– Len, te rog, dă-mi voie să te ajut.

Scuturând din cap:

– Nu e bine să te implici în asta. Crede-mă.

– Len, *sunt* implicată. La fel e și Dan. La fel și toți din companie.

Nu face asta pentru mine, își dădu seama Kinsky. Nu-i pasă de mine.

Lucrează pentru Dan, pentru compania asta nenorocită.

Sorbi o gură de bere, apoi așeză paharul lângă pizza neatinsă.

– Du-te mai bine acasă, păpușă, sau înapoi la birou sau oriunde.

Oriunde altundeva, numai aici nu.

– Len, vreau să te ajut, repetă April.

Sărind în picioare, Kinsky strigă:

– Ieși afară! Ieși cât încă poți s-o faci.

– Dar Len...

Ușa de la intrare sări în lături, lanțul de siguranță desprinzându-se din montura sa din perete. Roberto, lat în umeri, încruntându-se, amenințător, dădu buzna în sufragerie. April sări șocată în picioare, speriată cum scrie la carte.

Kinsky era uluit.

– Nu trebuia să ajungi decât la opt.

Vocea lui părea scrâșnită, îngrozită, chiar și pentru propriile sale urechi.

– Am ajuns mai devreme, spuse Roberto, închizând ușa cu piciorul.

Aruncă o privire prin ușa deschisă de la dormitor și văzu gențile de voiaj ale lui Kinsky pe pat.

– Am impresia c-am făcut bine.

Luptându-se să nu tremure, Kinsky se întoarse spre April și spuse cât mai calm posibil:

– Ar fi mai bine să pleci acum, copilă. Trebuie să discut cu el în particular.

Înainte, însă, ca April să poată face o mișcare, Roberto spuse:

– Neeee, nu tre' să pleci, *guapa*. Șezi jos.

April se uită la Kinsky.

– Șezi jos sau te fac io să șezi c-un bobârnac. Pe-amândoi.

April se așeză. La fel făcu și Kinsky, părând nenorocit, rușinat și aproape înmărmurit de teamă.

Insula Matagorda, Texas

Toți cei din buncăr se ridicară în picioare și scandară atunci când auziră vocea lui Van Buren anunțând la radio:

– E pe pistă. Misiune îndeplinită.

Toată lumea cu excepția lui Passeau și a celor doi superiori ai săi în costume cenușii de la AFA, cu toată că lui Dan i se păru că vede urma unui zâmbet pe fața lui Passeau.

Întorcându-se de la peretele-ecran întunecat către cei trei angajați ai AFA cu un rânjă mare și satisfăcut, Dan spuse:

– Vedeți? Nicio problemă.

Passeau zise:

– Unu la zero pentru globalizare, presupun. Dar cum propui să-ți aduci avionul spațial înapoi din Caracas?

– Pe apă, spuse Dan cu voioșie. Am contractat deja un transportor pentru treaba asta. Pasărea ar trebui să ajungă înapoi aici într-o săptămână, zece zile cel mult.

Echipa de lansare își închidea consolele, îndreptându-se spre marea trapă din oțel și afară în lumina soarelui texan.

– Credeți că ne-ați păcălit, nu-i așa? mârâi Tivismoc în vreme ce tehnicienii treceau în șir pe lângă el.

Cu o ridicare inocentă din sprâncene, Dan răspunse:

– Nu, absolut deloc. Cred că am reușit să-mi testez pasărea fără să încalc niciuna dintre regulile voastre.

– Dar știu că v-ați fofilat pe după regulile noastre, îl acuză Tivisoc.

– Mi-am demonstrat teoria, spuse Dan, mult mai serios.

– Teoria?

– Prăbușirea păsării zero-unu n-a fost un accident. A fost un sabotaj.

– Un sabotaj?

– Din partea cui?

– Sper ca FBI-ul să afle asta, spuse Dan, îndreptându-se spre ușa buncărului. Între timp, am de gând să depun o cerere pentru a obține permisiunea de a relua testele de zbor ale avionului special cu un pilot la bord.

– N-o să obțineți permisiunea, vă garantez asta, ripostă Tivismoc, urmându-l pe Dan afară în lumina caldă a soarelui.

– Pasărea nu are nimic! insistă Dan. Nu există nicio greșală de design și nici construcția nu e deficitară. Pasărea zero-unu a fost sabotată, pur și simplu.

Atât Tivismoc, cât și Tivisoc scuturară din capete la unison, asemenea a două metronoame.

Passeau păși între ei.

– E cât se poate de adevărat că nu am descoperit nicio greșeală de concepere sau de construire a vehiculului. Cu excepția valvei elicei de manevră din față...

– Care ar fi putut fi deschisă *doar* printr-un semnal fals de comandă, întrerupse Dan. Ceea ce înseamnă sabotaj, nimic altceva.

Pentru prima oară, cei doi angajați ai FAA părură să cadă pe gânduri. Tivisoc își întrebă compatriotul:

– Crezi că...?

– Greu de dovedit, spuse Tivismoc. Imposibil de dovedit, cel mai probabil.

Dan se mulțumi cu atât, satisfăcut că plantase cel puțin sămânța îndoielii în mințile lor. Îndoiala este începutul înțelepciunii, își spuse el.

Dan se duse înapoi la Hangarul A, iar Passeau îi conduse pe cei doi superiori la clădirea inginerilor. Când intră în biroul său exterior, Dan observă cu o urmă de indignare că April tot nu se afla la masa ei de scris.

Unde dracu' e? bombăni el în gând. Ar trebui să fie la lucru sau cel puțin să mă anunțe că nu vine.

Când pași, însă, în biroul său particular, văzu o altă femeie șezând în fața mesei lui de scris, cu un zâmbet primitiv pe fața ei sub formă de inimă.

– Mă ții minte? întrebă Vicki Lee. Grație ție, acum lucrez pentru *Aviation Week*.

April petrecuse o noapte fără somn, înspăimântătoare. Ședea pe sofa din apartamentul lui Kinsky, uitându-se la Roberto, așa cum s-ar uita un animal prins în capcană la prădătorul care-l pândește. De fiecare dată când Roberto se uita în direcția ei, tremura pe dinăuntru. Ochii lui erau încadrați de cercuri roșii, iar April putea vedea furia ce fierbea chiar sub aparența de care acesta se îngrijea. Era ca un butoiăș cu pulbere, o bombă ce aștepta să fie declanșată. Simțea pericolul radiind din fiecare mișcare a trupului său mare, musculos. Kinsky ședea pe sofa alături de ea, înmărmurit, tăcut, nemișcat, în vreme ce Roberto încerca neconținut, fără nicio reușită, să realizeze o legătură telefonică pe celularul lui.

Într-un moment dat, stabili legătura, doar ca să se încrunte cu o frustrare zăpăcită și să țipe în telefon:

– Ce vrei să zici că nu-i disponibil? Fă-l să fie disponibil, auzi? Spune-i c-am o problemă aici și că vreau să știu ce vrea să fac.

Ascultă, încruntarea lui întunecându-se, apoi urlă:

– Hei, mai încet. Și vorbește-n engleză, hă? Nu te pot înțelege când bolborosești așa.

Alte câteva momente de ascultare, apoi își trecu telefonul la cealaltă

ureche și spuse fără răbdare:

– Păi, tu spune-i să mă sune și-ncă al dracu' de repede. Am doi oameni aici și tre' să știu ce fac cu ei.

Închise telefonului, bolborosind în spaniolă. Ceea ce-i oferii lui April o idee.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Roberto o privi cu coada ochiului.

– Bine. Merg cu tine. Ți dau o mână d-ajutor, hă?

Cât mai rece putu, April spuse:

– Categoric, nu.

Și se-ndreptă către baie, lăsându-l pe Kinsky să șadă inert pe sofa.

Roberto merse cu un pas în urma ei. Cu inima bubuind, April închise ferm ușa în fața lui rânjită și roti clanța pentru a o încuia.

– Bine, se auzi vocea lui prin ușa subțire, Ți dau niște intimitate. Aștept chiar aici.

La naiba! Ți spuse April, scoțându-și telefonul celular din poșetă. Dacă încerc s-o sun pe Kelly, o să mă audă și-o să dea buzna înăuntru și-o să mă oprească. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i dea huidumei aceleia un motiv să fie violent. Știa unde avea să ducă asta.

Trase apa la toaletă, apoi dădu drumul la apă în chiuvetă. Lăsând robinetul deschis, April butonă numărul de celular al lui Kelly și Ți tinu respirația.

Un țârâit. Două. Haide, se rugă April în gând. Răspunde la telefon, Kelly.

– Eamons aici, spuse vocea lui Kelly.

Aproape leșinând de ușurare, April șopti:

– Ascultă, nu vorbi.

Apoi, lăsând telefonul deschis, dar întunecându-i micul ecran de afișaj, îl vârî înapoi în poșetă. Nu avea de unde să știe cât va reuși să audă agenta FBI sau cât de departe de Lamar ajunsese deja. Dar nu se putut gândi la nimic altceva ce să facă.

Închise robinetul și descuie ușa de la baie. Roberto trase de ea, surprinzând-o atât de tare, că făcu un pas în spate și aproape se împiedică de bideu.

– Te-ai spălat pe mâini? întrebă el, rânjind. La restaurante ne spun mereu să ne spălăm pe mâini.

April trebui să se strecoare pe lângă el ca să ajungă înapoi în sufragerie. Kinsky încă ședea ca înainte. Nu părea să se fi mișcat, nu părea nici să fi respirat.

– De ce ne Ții aici? spuse April cât de tare putu. Ce intenționezi să faci cu noi?

Roberto ridică din umeri, întinzând materialul cămășii lui de bumbac.

– Astea toate depind.

– Depind de ce? Întrebă April așezându-se înapoi pe sofa și-și așează poșeta în poală.

– Depind de *fregado* ăsta barosan cu care-ncerc să vorbesc la telefon. Se uită chiorâș spre ea.

– Depind și de cât de bună vrei să fii cu mine.

April ignoră aceasta.

– Ce barosan? ceru ea să știe. Unde e el?

– Undeva peste ocean. Are-un loc. O mulțime de femei. Eu, eu n-am niciuna. Doar pe tine.

Cu o mână își trase un fotoliu până la doi centimetri de April și se așează în el, atât de aproape încât ea-i putu simți mirosul de mosc al loțiunii după ras pe care o purta.

Nu-i da motiv pentru nimic! strigă April în sinea ei. Se gândi să strige cu voce tare după ajutor, dar ajunse la concluzia că nu va face decât să-l împingă pe Roberto la violență. Să păstrăm asta ca ultimă măsură, își spuse ea. Să jucăm cu calm. Să-l ținem calm și pe el.

– Nu vrea să vorbească la telefon cu tine?

Roberto făcu o față acră.

– Are mai mulți asistenți ca un director de hotel. Ei zic că-i ocupat, că nu poate fi deranjat.

– Trebuie să fie un om foarte important.

– E-un barosan, dă-mi voie să-ți zic. Îl conduc peste tot când îi în Houston. Fac treburi speciale pentru el.

– Treburi speciale?

– Ca-n seara asta. Am venit aici să vorbesc cu ăsta. (Arătă cu degetul spre Kinsky cel care părea lipsit de viață.) Nu m-așteptam să fii și tu aci. Face ca totu' să fie altfel.

April sări la o concluzie.

– Îl știai pe Pete Larsen, nu-i așa?

Ochii lui Roberto se îngustară.

– Ești polițai?

– Nu. Sunt asistentul executiv al lui Dan Randolph.

Încruntarea lui Roberto să adânci.

– Dă-mi să-ți văd poșeta, spuse el, înșfăcându-i-o din poală.

Scotoci prin ea, aruncă telefonul celular pe podea fără să observe că era deschis, îi deschise portmoneul și smulse din el cărțile de credit, permisul de conducere, fotografiile.

April rămase locului, speriată să se miște, speriată să spună ceva. Roberto scoase din poșetă ecusonul ei de identificare de la corporația Astro.

– Seamănă c-o insignă de polițai, mârâi el.

Ea își dădu seama că bărbatul nu știa să citească.

– Acolo scrie corporația Astro. Vezi A-ul cel mare încercuit de dâra de fum lăsată de o rachetă?

El păru neconvins, dar murmură:

– N-ai armă. N-ai nici spray paralizant.

– Nu sunt un ofițer de poliție, spuse April.

– Poate, răspunse Roberto precaut.

O bătaie la ușă îl făcu să se rotească pe călcâie. Ușa, încă puțin întredeschisă fiindcă Roberto rupsesse încuietoarea, se dădu de perete și scoase la iveală un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie îmbrăcat în uniforma maronie a departamentului șerifului districtual. La șold avea prins un pistol negru și mare.

– Scuzați-mă, spuse el, pășind în sufragerie. Am primit un telefon cum că ar fi niște probleme aici.

Roberto se ridică încet în picioare, atât de amenințător, că polițistul își duse mâna dreaptă la mânerul pistolului său cu calibru de nouă milimetri.

– Probleme? spuse Roberto. N-am auzit de nicio problemă.

Kinsky se trezi la viață, tremurând.

– A intrat cu forța aici! Ne ține împotriva voinței noastre! O să ne omoare!

Roberto îi aruncă o privire ucigătoare.

– Asta-i o minciună sfruntată!

Dar ofițerul de poliție își scoase arma din toc.

– Poate-ar fi mai bine să mergem la secție și să lămurim ce se întâmplă aici.

Își coborî ușor bărbia spre aparatul de emisie-recepție prins la un epolet.

– Avem probleme aici. Cer întăriri.

Lui April îi venea să plângă. Se simțea atât de ușurată.

Washington, D.C.

Doamna senator Thornton se relaxă în scaunul ei rotativ din piele cu spătar înalt și încercă să nu zâmbească.

– Chiar a făcut-o, atunci? întrebă ea. Testul de zbor a fost un succes?

În fața biroului ei ședea un director asociat al NASA. Fața ei cu maxilare late părea departe de a fi fericită; corpul osos și costeliv era compus numai din unghiuri incomode. Părul era castaniu închis, cu o nuanță roșiatică, ceea ce-i spusese lui Jane că și-l vopsea. Doi bărbați ședeau de-o parte și de alta a ei. Cel mai în vârstă dintre ei, de la Departamentul de Stat, era îmbrăcat într-un costum albastru închis conservator și cravată roșie, cu părul grizonant atent tuns, cu fața mai degrabă afabilă, chiar și mai atent, fără nicio expresie. Bărbatul cel tânăr, care avea o frunte lată, obraji roz și buhăiți și purta o jachetă sport în carouri, era un analist de la Biroul Național de Cercetare.

– A făcut-o, sigur că da, spusese analistul BNC. Imaginile transmise de satelit pe care le avem arată că avionul spațial a aterizat azi dimineață la aeroportul din Caracas. Oamenii lui aduc deja o macara mobilă pentru a o muta pe un trailer cu platformă.

Întorcându-se spre reprezentantul Ministerul de Stat, întrebă:

– Și nu s-a opus guvernul din Venezuela?

Bărbatul clipi încet o dată, apoi răspunse:

– Nicio vorbă din partea lor. Se pare că Randolph a primit autorizația de a ateriza la Caracas din timp.

Tipic pentru Dan! își spusese Jane. Din cauza asta avea nevoie de un contact în Venezuela. Nemernic viclean! Ne îmbrobodește pe toți.

Femeia de la NASA vorbi:

– Am vorbit cu cei de la FAA. Sunt furioși pe el, dar Randolph pare să fi obținut permisele de care avea nevoie ca să lanseze de pe Matagorda.

– Deci nu a ieșit cu nimic în afara legii?

Cei trei se uitară unii la alții, apoi aproară din cap.

Cu un aer posomorât, își spusese Jane.

– Nu fac parte din subcomitetul spațial, îi spusese Jane administratoarei NASA, așa că iertați-mă dacă aceasta e o întrebare naivă, dar n-ar putea înlocui avionul ăsta spațial vechea voastră navetă spațială? Nu v-ar folosi să transportați astronauții la Stația Spațială Internațională și înapoi?

– Cu siguranță, așa ar fi, răspunse femeia. Lucram la un vehicul asemănător cu câțiva ani în urmă, dar a fost întrerupt programul.

– Și totuși, Astro are unul numai bun de zbor, spusese Jane.

Maxilarul pătrat al administratoarei NASA se înălță puțin.

– Au ucis un pilot testându-l.

– Da, admise Jane. E adevărat. Totuși, testul de astăzi a înregistrat un succes desăvârșit, nu-i așa?

Administratoarea înțelese aluzia lui Jane.

– Doamnă senator, el nu trebuie să se miște în mediul plin de reguli al guvernului, spuse ea cu o urmă de iritare. NASA a fost obligată să coopereze cu forțele aeriene la proiectul nostru de avion spațial. Am avut o armată întreagă de oameni de știință, specialiști în siguranța zborului, oameni de la protecția mediului, chiar și syndicate, care s-au ținut de noi la fiecare pas. Ca să nu mai pomenesc de comitetele congresionale.

– Nu vreau să vă critic, spuse Jane cu blândețe. N-am vrut să spun decât că NASA ar putea cumpăra vehicule funcționale de la corporația Astro.

Administratoarea dădu să răspundă, inspiră, apoi spuse:

– Presupun că agenția ar putea face asta, dacă ar primi astfel de ordine de la Congres.

Lui Jane i se păru că vorbise nu cu puțină indignare. Nu le place să le spună Congresul ce să facă. Și, chiar mai rău, nu le place să renunțe la monopolul pe care-l dețin asupra tehnologiei.

Bărbatul de la BNC spuse:

– Doamnă senator, am auzit niște zvonuri că primul zbor al Astro e posibil să fi eșuat fiindcă avionul ar fi fost sabotat.

Jane ridică din sprâncene.

– Aș zice că știți mai multe despre asta decât știu eu.

Cu un zâmbet mic de dezaprobare, BNC răspunse:

– Ei, doamnă senator, știți că Biroul Național de Cercetare nu are voie să conducă anchete asupra niciunui lucru. Asta-i treaba FBI-ului. Sau a CIA.

– Desigur.

– Dar dacă a fost sabotat avionul spațial, iar a fost implicată o putere străină ori vreun grup terorist...

A lăsat aluzia în suspensie.

Jane își permise un zâmbet sobru.

– Cred c-ar trebui să mă consult cu FBI-ul în legătură cu asta, nu sunteți de aceeași părere? Sau cu Departamentul de Siguranță Internă?

Analistul de la BNC aprobă din cap.

– Da, presupun că asta ar trebui să faceți.

Îndreptându-se de spate în scaunul ei cel mare, Jane spuse:

– Vă mulțumesc tuturor foarte mult. A fost o întâlnire foarte lămuritoare pentru mine.

Știa că întâlnirea se încheiase. Murmurându-și profunda apreciere și continua disponibilitate de a-i sta la dispoziție, cei trei părăsiră

biroul senatorial.

De-ndată ce ușa se închise în urma lor, Jane butonă consola telefonului ei și începu să-și pregătească un zbor înapoi acasă, în Oklahoma. Trebuie să-l văd pe Dan, își spuse ea. Trebuie să mă asigur că nu i se urcă zborul la cap și că n-o apucă pe cărări greșite.

Kelly Eamons ajunsese la biroul șerifului din districtul Calhoun aproape de miezul nopții, pe când șeriful și patru dintre ajutoarele lui încă îi mai chestionau pe April, Kinsky și Roberto.

La secție, îl puseseră pe Roberto într-o încăpere, sub pază, în vreme ce pe Kinsky și pe April îi țineau într-o altă cămaruță. Kinsky, care tăcuse cu desăvârșire tot timpul cât Roberto îi ținuse în apartament, deîndată ce-l luară polițiștii pe Roberto din ochii lui, se transformase într-o fântână nestăvilită de cuvinte.

April ascultă cât Len își repetă neîncetat povestioara sa umflată. Avusese nevoie de bani în plus pentru a-și plăti avocatul de divorț. Roberto îl abordase la barul motelului într-o seară și se oferise să-l plătească pentru informații despre ceea ce făcea corporația Astro.

– Nimic extraordinar, insistă Kinsky. Doar informații despre situația financiară a companiei, ce programe promovăm, când lansăm rachete, genul ăsta de lucruri.

– Spionaj industrial, intervenise April.

– Mda, așa e, a spus Kinsky recunoscător. Spionaj industrial.

– Și când l-ați întâlnit pentru prima dată? îl întrebă șeriful.

Kinsky încercă să-și amintească data exactă, dar mai mult de „acum vreo două luni” nu reuși să spună.

– Înainte să fie ucis Pete Larsen? îl întrebă April.

Kinsky îngheță, se holbă la ea cu groază în ochi.

– Doar nu crezi că...

Aplecând din cap, April spuse:

– Și la fel și Joe Tenny.

– Oh, Dumnezeule, oftă Kinsky.

Șeriful părea foarte interesat.

– Ei bine, a fost înainte sau după morțile acelea?

– După, spuse Kinsky imediat. Sunt sigur că a fost după. Nu m-aș fi legat cu el la cap dacă aș fi știut... adică, n-aș fi făcut-o. Pur și simplu, n-aș fi făcut-o.

Își îngropă fața în palme. Lui April i se păru că va începe să plângă.

Eamons părea obosită când sosi, după ce condusese jumătate de drum până la Houston și înapoi. Ceru s-o vadă pe April între patru ochi.

– Te simți bine? întrebă agenta FBI, odată ce șeriful îi conduse pe Kinsky și pe ajutoarele sale afară din încăpere.

– Sunt bine, zise April. Sunt sigură, însă, c-am fost speriată, asta

până să apară poliția.

– A fost un gest foarte înțelept din partea ta, să-ți deschizi telefonul celular. N-am putut auzi mare lucru, dar mi-a ajuns ca să sun la biroul șerifului și să întorc volanul și să vin înapoi aici.

– Poate că ne-ai salvat viețile.

Agentul Chavez sosi pe la ora două a.m. Kinsky se afla în camera alăturată, încă bâlbâindu-și povestea unei perechi de ajutori de șerif și unei stenografe. Din ce-și putea da seama April după spusele șerifului, Roberto păstrase tăcerea ca un pește.

– Roberto Rodriguez. Are cazier în California, îi spuse șeriful lui Chavez. Dar și-a dus pedeapsa la termen și acum e curat. Chiar nu avem pentru ce să-l reținem, decât pentru afirmația lui Kinsky cum că i-a intrat cu forța în apartament și că l-a ținut pe el și pe domnișoara Simmonds, de aici, împotriva voinței lor. Orice avocat de doi bani îl va scoate pe cauțiune de-ndată ce tribunalul districtual se va deschide dimineață.

Chavez se întoarse către April.

– A intrat cu forța în apartament?

Aruncând o privire la Eamons, April aprobă din cap.

– Puteți verifica ușa de la intrare. Încuietoarea e ruptă.

Șeriful încuviință din cap.

– Dați-mi voie să vorbesc cu omul ăsta, îi spuse Chavez șerifului. Poate că va spune mai multe în spaniolă.

– În engleză n-a spus nici cât de sămânță. N-a cerut nici măcar un avocat.

Înainte ca Chavez să iasă din încăpere, April spuse:

– Căuta la telefon pe cineva de peste ocean. A încercat de mai multe ori și oricine ar fi fost cel cu care a vorbit, a spus că persoana îl va suna înapoi.

Șeriful se uită la Chavez.

– Telefonul lui celular e în biroul meu, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le avea în buzunare.

Se îndreptară spre biroul șerifului, cu April și Eamons venind în urma lor. Conținutul buzunarelor lui Roberto erau împrăștiate pe masa de scris a șerifului: un teanc subțire de bani, niște mărunțiș, chei, un pachet de batiste din hârtie, un briceag. Și telefonul celular.

Înșfăcând telefonul de pe masa de scris, șeriful îl întrebă pe ajutorul care stătea chiar la intrarea în biroul său:

– A sunat chestia asta?

– Da, domnule, sigur c-a sunat. Cam c-o oră-n urmă.

– Ai răspuns la el?

– Da, domnule, sigur c-am răspuns.

– Și?

– Un tip străin, după cum părea. L-am întrebat cine este și a închis.

Fața șerifului se înroși de furie, dar Chavez îi așeză o mână pe umăr.

– Îl putem depista, cred.

– Un apel de peste ocean?

Chavez spuse cu calm:

– Așa cred. Cu puțin noroc.

Lamar, Texas

La primele semne ale apusului, April moțăia în mașina lui Eamons în vreme ce agenta FBI o ducea înapoi la apartamentul ei. De-ndată ce parcară în spatele blocului, April se trezi.

– Trebuie să ajung la birou, spuse ea somnoroasă.

Trebui să încerce de două ori ca să coboare din mașină.

Eamons își petrecu un braț pe după mijlocul ei și o conduse înăuntrul clădirii.

– Trebuie să dormi puțin. Ai trecut prin multe. Lasă astăzi biroul.

– Dar Dan...

– Îl sun eu pe Dan, insistă Eamons când pășiră în liftul gol. Tu dormi puțin. Țsta-i un ordin.

April îi zâmbi slab agentei FBI. Eamons o conduse la ușa de la intrare în apartament, ezită o clipă, apoi coborî înapoi scările spre parcare. Chavez își parcase Chryslerul negru și sclipitor lângă mașina pe care și-o închiriasse ea și ședea pe capota ei, așteptând-o. De-ndată ce o văzu, coborî și intră înapoi în mașină. Eamons deschise portiera din partea pasagerului și se strecură în mașină lângă el.

– Încă miroase a nou, spuse ea.

Chavez îi zâmbi.

– E pentru prima dată când o conduc afară din zona metropolitană a Houstonului. N-am avut timp să fac cerere pentru o mașină a agenției.

– Țți poți deconta benzina.

– Mda.

Chavez aruncă o privire în spate la bloc.

– E bine?

– Așa cred. A fost destul de speriată de Rodriguez ăla și-a stat trează toată noaptea...

– Cine n-a fost?

Eamons aprobă din cap, puțin obosită.

– Mda, un somn scurt ar fi o idee bună.

– Deci, ce avem aici? Întrebă Chavez.

– Ai scos ceva de la Rodriguez?

– *Nada*. A ajuns să ceară un avocat.

– Ce e cu apelul ăla telefonic de peste ocean?

– S-au apucat de lucru cei de la birou.

Căscând, Eamons întrebă:

– Deci, de unde începem?

– Rodriguez va fi acuzat pentru intrare prin efracție, poate și pentru atac, de-ndată ce se deschide tribunalul districtual. Treizeci de secunde după aceea va ieși pe cauțiune.

– Ar trebui să-l punem sub urmărire. Să-i monitorizăm convorbirile telefonice. E singura noastră legătură cu ceea ce-o fi.

– Ceea ce-o fi? pufni Chavez. Care ceea ce-o fi? Tot ce avem asupra lui e fum și joc de oglinzi. Nici măcar o urmă de dovadă.

– Dar dacă-l ținem sub supraveghere, ne va duce la cel care i-a omorât pe oamenii ăia doi și care a sabotat avionul Astro.

– Încearcă să-i spui asta șefului.

– Nu-l putem lăsa să ne scape! E singura noastră pistă.

Chavez își luă ochii de la ea.

– Biroul n-o să plătească pentru supravegherea lui, n-o s-o facă dacă nu-l putem pune în relație cu tot restul afacerii.

– Dar nu-l putem pune în relație cu nimic până ce nu aflăm mai multe despre el: cu cine discută, pentru cine lucrează.

– Clenciul 22, spuse Chavez, cu un dram de aversiune.

– Îl urmăresc eu, spuse Eamons. Pe mine nu m-a văzut.

Chavez dădu să scuture din cap. Eamons spuse cu încăpățănare:

– Dacă nu vrea să plătească biroul pentru asta, atunci îmi iau eu concediu de odihnă.

– Și s-o faci fără întăriri, fără supraveghere electronică? Cine crezi că ești, James Bond?

Eamons se prăbuși în scaunul din mașină. Lui Chavez i se păru că seamăna cu un copil dezamăgit.

– Ascultă, îi spuse el, știm că Rodriguez lucrează pentru un serviciu de limuzine. În Houston. Le putem verifica foile de parcurs și să vedem unde a mers cu mașina. Asta s-ar putea să ne ofere ceva.

– Și să-i verificăm și convorbirile telefonice, spuse Eamons cu îndârjire. Asta putem face de la birou.

Aprobând din cap, Chavez roti cheia în contact. Chryslerului se trei la viață cu un zumzet.

– Hai să-ți ducem mașina înapoi la firma de închirieri. Apoi te voi duce înapoi în Houston.

– Ți-e somn?

– Tu dormi și eu conduc. După vreo două ore, facem schimb.

Eamons aprobă din cap. E-un partener bun, își spuse ea. Nacho e deștept și de nădejde. La naiba, prea multă precauție, dar are o familie de care trebuie să se îngrijească. Dacă e nevoie, eu îmi permit să strâmb din nas la domnii de la etaj. El, nu. Dar asta-i bine. El poate face pe omul cel disciplinat, iar eu pe oaia neagră. Alcătuim o echipă bună.

Doamna senator Thornton evita cu conștiinciozitate să folosească banii contribuabililor în scopuri personale. Să angajeze un avion cu reacție particular și un pilot și să zboare spre Oklahoma costa o mică avere, dar plăti pentru el cu propria sa carte de credit. De-ndată ce

ajunse la ranch, telefonă la pista de aterizare și ceru să discute cu pilotul care o ducea de obicei la Austin.

Acesta apărui la ușa casei sale o jumătate de oră mai târziu, pe când Jane era în camera ei de la etaj, folosindu-și computerul pentru a urmări voturile de după-amiază din Senat. Își dăduse votul personal pe mâna lui Bob Quill, așa încât, oficial, ea era prezentă și vota.

O bătaie în ușa pe jumătate deschisă îi atrase atenția. Întorcându-se, văzu fața oacheșă a Yolande.

– Vă așteaptă deratizatorul, spuse Yolanda.

Toată viața ei fusese servitoarea familiei, la fel cum fusese și mama ei înainte. Jane zâmbea de felul în care se exprimase. Toți cei care pilotau un avion, în ceea ce-o privea pe Yolanda, erau deratizatori.

Când Jane coborî scările, pilotul stătea în pragul ușii de la intrare, semănând cu un țăran mai degrabă decât cu orice altceva, așa cum era îmbrăcat în jeansi și cămașă de lucru. În Orientul Mijlociu, pilotase un aparat Warthdog de atac la sol, cu toate că avea nevoie de mai multe pahare ca să-și dea drumul la gură despre zilele lui de „tras la țintă”.

– Iară mergeți la Austin? întrebă el.

– Nu, Zeb. De data asta, nu. Vreau să mă duci la complexul Astro pe insula Matagorda, la prima oră mâine dimineață.

– Mergeți acolo duminică?

– Da, spuse Jane, spunându-și: Biroul lui Dan va fi închis duminică. Voi putea discuta cu el fără întreruperi, fără să ne deranjeze o grămadă de oameni.

Sprâncenele lui Zeb se încrețiră.

– E un aerodrom particular, nu-i așa? O să am nevoie de acceptul lor ca s-aterizez acolo. S-ar putea chiar să fie-nchis duminică.

– Mă ocup eu de partea asta, Zeb, spuse Jane. Tu vino doar după mine aici mâine dimineață la șapte.

– Șapte.

Dădu să plece, apoi se întoarse cu un zâmbet timid.

– Hm, poate-ar trebui, atunci, să-mi iau micul dejun cu mine?

Jane aprobă din cap.

– Asta-i o idee bună. Eu vreau suc de grepfrut, te rog.

Pilotul plecă și Jane se duse înapoi la etaj, spunându-și: Ar fi mai bine să nu-i spun lui Morgan despre asta. N-ar înțelege de ce trebuie să-l văd pe Dan. Se întrebă dacă ea însăși înțelegea asta.

La Marsa, Tunisia

Din grădina de pe acoperișul hotelului, Asim al-Bashir putea vedea ruinele Cartaginei tremurând în pâcla de căldură. Mediterana scânteia în bătaia soarelui de după-amiază. Turiștii se plimbau pe plaja îngustă. Iahturi scumpe și vase de croazieră pătau întinderea strălucitoare.

Așezat la umbra spalierului înfrunzit și bătut de o briză răcoroasă ce venea dinspre mare, al-Bashir se uita în depărtare la ruinele cetății antice. Odinioară, Cartagina reprezenta o putere de temut, își spuse el. Navele de luptă din portul acela dominau Mediterana. Apoi veniseră romanii; romanii aceia nepăsători, lipsiți de imaginație, implacabili. Indiferent de câte ori îi înfrânsese Hannibal, indiferent câte armate romane fuseseră măcelărite, aceștia se întorseseră cu mai mulți, mereu mai mulți oameni, mai multe armate, mai multe bătălii, până ce făcuseră Cartagina una cu pământul. Demolaseră orașul, casă cu casă, templu cu templu, piatră cu piatră, până ce nu mai rămăsese nimic în picioare. Apoi turnaseră sare peste fundații, așa încât să nu mai poată crește niciodată nimic acolo. O distrugere mai sălbatică și mai completă decât ar putea provoca vreodată o bombă nucleară.

Umilirea cea din urmă fusese aceea că romanii înșiși construiseră un nou oraș la marginea locului pustiit. La ruinele romane se uita acum al-Bashir țință.

Acela e dușmanul cu care dăm piept, își spuse al-Bashir. Nemilos, implacabil, capabil să ridice armate întregi împotriva noastră indiferent de câte ori îi înfrângem.

Nu-i putem cuceri prin bătălii, știm asta. Trebuie să-i cucerim dinăuntru. Să-i facem să se autodistrugă. Să-i facem să-și folosească lăcomia și puterea unul împotriva celuilalt. Asta facem cu satelitul lor de electricitate. Acesta va fi primul pas al victoriei noastre mult așteptate asupra lor.

Auzi sunet de pași venind pe holul pavat cu marmură ce ducea spre spalierul acela umbros. Pași agitați, repezi. Întorcându-se, îl văzu pe egiptean venind spre el, scund, uscat, într-un costum din pânză albă ce părea mai mare cu două numere, cu o pălărie cu boruri largi, care-i acoperea țeasta pleșuvă.

Al-Bashir se ridică și dădu de complezență din cap.

– Salaam, frate, spuse el, scoțându-și ochelarii de soare.

Egipteanul își scoase și el ochelarii întunecați și se așeză pe scaunul din fier forjat vopsit în alb, alături de cel în care stătea al-Bashir fără a mai aștepta să fie invitat.

– Salaam, murmură el.

– Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale? Întrebă al-Bashir, cu ironie nedisimulată în glas.

Cei Nouă se întâlneau cu toții doar rareori și chiar întâlnirile separate între ei erau restrânse la număr. Dar, dată fiind puțința agențiilor occidentale de informații de a trage cu urechea la convorbirile telefonice și la legăturile dintre computere, unele întâlniri față în față erau inevitabile.

– Ceilalți devin nerăbdători cu privire la operațiunea Powersat, spuse egipteanul.

– Am vorbit cu cei mai mulți dintre ei. Totul se desfășoară bine.

Egipteanul își dădu jos căciula și o așeză pe masa de lângă ei.

– Arestarea agentului tău operativ nu te alarmează?

Al-Bashir permise ca buzele să-i fie curbate de-un zâmbet mic.

– Agentul meu operativ e un șofer care mituia un angajat al corporației Astro pentru a primi informații. Nimic altceva.

– Am înțeles că el a fost cel care a provocat explozia depozitului lor de hidrogen.

– Americanii nu au o bănuială în privința asta.

– Dar dacă-l au în custodie, s-ar putea să-l convingă să vorbească.

Cu mare răbdare, al-Bashir explică:

– A stat în custodie doar câteva ore. Nu a spus nimic. Acum e liber. Poliția americană are metode de interogare foarte limitate. Nu avem de ce să ne temem din cauza asta.

Egipteanul aprobă din capul lui rotund și chel. Uitându-se la el, al-Bashir își spuse că altcândva, într-o altă eră, bărbatul acesta ar fi putut fi cel mult scribul unuia dintre faraoni, nu unul care să plănuiască lovituri teroriste.

Egipteanul se linse pe buzele lui groase, apoi spuse:

– Între timp, Randolph și-a ridicat de la sol avionul-rachetă. Testul a fost un succes.

– Totu-i spre bine, spuse al-Bashir.

– Crezi asta?

Cu un chicot mic, al-Bashir zise:

– Dacă Randolph ar fi fost suficient de înțelept să-mi ceară ajutorul, l-aș fi putut sprijini mult.

Egipteanul păru nedumerit.

– Frate, zise al-Bashir, noi *vrem* ca Randolph să reușească. Avem nevoie ca el să-și termine satelitul de electricitate și să-l aducă în stare operativă. Doar atunci îl vom putea folosi în propriile noastre scopuri.

– Să ucidem mulți americani, spuse egipteanul.

– Mulți. Inclusiv, poate, pe președintele lor și mulți dintre membrii Congresului.

– Adevărat?

– Adevărat. Iar partea cea mai bună e că nu-și vor da seama

niciodată că i-am atacat. Vor crede că satelitul de electricitate a funcționat greșit. Vor vrea să arunce în aer satelitul ăla chiar acolo unde e. Cu siguranță, îl voi sfâșia pe Dan Randolph în bucăți cu mâinile goale.

Egipteanul se uită gură-cască la el, admirativ. Cu calm, al-Bashir adăugă:

– Va distruge de asemenea și cariera politică a singurului candidat la președinție care ne-ar putea ridica unele probleme în viitor.

– Chiar așa?

– Morgan Scanwell, spuse al-Bashir. Pe el, însă, nu-l vom omorî. Va fi umilit, ruinat.

– Și Randolph?

– Mulțimile îi vor dărâma clădirile din Texas.

Întorcându-se pentru a se uita iarăși la ruinele Cartaginei, adăugă:

– Poate că vor presăra chiar și sare peste locul ocupat acum de Astro Manufacturing.

Insula Matagorda, Texas

Să nu dai voie niciodată unei femei să-și lase periuța de dinți în baia ta, își reaminti Dan aplecându-se peste bordul feribotului și inspirând aerul sărat și proaspăt. E ca și cum le-ai permite soldaților din infanteria marină să-și stabilească un capăt de pod pe teritoriul tău.

Soarele cobora și ultimul feribot din acea zi își croia pufăind drum dincolo de golf, spre Insula Matagorda. Dan își petrecuse ultima noapte și toată acea zi de sâmbătă împreună cu Vicki Lee, care venise să realizeze un interviu amănunțit cu el, datorită testului de zbor reușit al avionului spațial.

– Amănunțit, murmură Dan în barbă, cu un rânjet.

Vicki era o persoană agreabilă și energică în pat. Dar când îi propusese să rămână peste noapte în apartamentul lui în loc să se întoarcă la apartamentul ei de hotel închiriat în Lamar, toate semnalele de alarmă ale sistemului nervos al lui Dan începuseră să țiuie.

Așa că o dusesse până în Lamar în Jaguarul său cu capota proaspăt reparată. Hotelul de acolo nu era cu cine știe ce mai bun decât Motelul Astro de pe insulă, dar Dan era bucuros că ea se hotărâse să stea în Lamar. Își petrecuseră împreună noaptea și o mare parte din sâmbăta caldă și umedă hoinărind prin sărăcăcioasele magazine din oraș. Luaseră o cină timpurie în camera ei – în pat, de fapt – și apoi Dan o sărutase de rămas-bun și plecase spre casă. Sper că n-am făcut-o lată cu interviul, își spuse el urmărind cum se scufunda soarele pe după pinii dezgoliți de pe insulă. *Aviation Week* este cea mai importantă sursă de informare din industria asta. Ei bine, își spuse el, amintindu-și gâfâielile pasionale ale lui Vicki, cu interviuatoarea am făcut-o lată destul de bine.

Hangarul era întunecat și gol când intră el în parcare. Apartamentul lui era curat și ordonat. Tomasina a profitat de absența mea, își spuse Dan. Dumnezeuule, a făcut chiar și plinul la frigider, observă el scoțând o doză rece cu bere de ghimbir. Când se așează la birou și își porni computerul, stătu pe gânduri dacă să adauge și o dușcă de coniac în răcoritoarea aceea picantă, carbogazoasă. Cum o numesc australienii? Răspunsul îi veni atunci când i se aprinse monitorul: coniac sec.

Dar, imediat ce văzu lista de mesaje care-l așteptau, uită de băutură. Numele lui Jane Thornton era al treilea pe listă. Deschise mesajul ei înainte tuturor celorlalte.

Era la ranchul din Oklahoma, după cum se părea: cu cămașă degajată de dril, cu părul maro-roșcovan ridicat de pe ceafă.

– Dan, trebuie să discut cu tine în particular. Vin cu avionul de la

ranch mâine, plec de aici la șapte. Poți pregăti pista de aterizare de acolo pentru mine, te rog? Nu suna înapoi decât dacă sunt probleme cu asta. Altfel, ne vedem după ce aterizez la complexul tău.

Asta era tot. Are căldură cam cât o scrisoare trimisă de o companie de asigurări, își spuse Dan. Și ce dacă? Jane vine aici, vine duminică. Măine!

Sări în picioare și se îndreptă spre baia cea mică. Ar fi bine să fac un duș lung și bun, își spuse el.

Simțindu-se ca un adolescent care-și așteaptă partenera să vină, Dan se plimba fără astâmpăr de-a lungul bazei turnului de control miniatural al pistei de aterizare a Astro, urmărind în același timp avionul cu un singur motor al lui Jane parcurgând ultimul tur al coborârii, cu soarele scânteind pe geamurile cabinei. Tipii din turn îi spusese că avionul era un TBM 700 cu turbopropulsor: rapid, presurizat pentru zbor la mare altitudine și totuși având o viteză de aterizare destul de scăzută ca să poată face manevra pe terenuri de aterizare scurte.

Cu motorul urlând, avionul cu aripi joase atinse blând solul pe pista de ciment și apoi merse încet până ce se opri lângă turn. Dan se foia fără astâmpăr, așteptând să se deschidă trapa și să apară Jane. Nu fi prost, se avertiză el. A venit aici cu treburi, nu pentru altceva. În ceea ce-o privește pe ea, între noi s-a terminat totul.

Dar când Jane se aplecă de spate ca să treacă prin trapă și pași pe aripa avionului, el uită complet de toate acestea. Era îmbrăcată într-o cămașă înflorată cu motive western și o pereche de jeanși mulați pe picioare. Dan alergă să o ajute să coboare pe brâul de ciment.

– Bună! Mă bucur să te văd.

Jane îi zâmbi.

– Acum îmi poți da drumul, Dan.

– Oh. Mda.

Își luă mâinile de pe talia ei.

Pilotul ieși cu greu prin trapă și sări ușor pe pământ.

Dan îi aruncă un set de chei de mașină, apoi arătă cu degetul spre duba companiei care era parcată lângă turnul de control, alături de propriul său Jag.

– E un motel cam la cinci kilometri mai încolo pe drum, îi spuse Dan pilotului, arătând cu degetul. Te așteaptă. Orice poțtești, e din partea casei.

Pilotul îi mulțumi și, după ce primi o încuviințare din cap din partea lui Jane, se duse la dubă. Dan o escortă pe Jane la Jaguarul său și o duse, cu nou-instalata capotă a mașinii coborâtă, la Hangarul A.

– N-am mai fost aici, spuse ea pe deasupra vâjâitului de vânt.

– Știu.

- Pare foarte liniștit.
- E duminică. Zi de odihnă pentru mare parte din companie.
- Înțeleg.

Aruncând o privire la ea pe când se apropiau de hangar, Dan spuse:

- Ar trebui să vii la o lansare. E o grămadă de forfotă aici.
- Despre asta vreau să vorbesc cu tine, spuse Jane, foarte serioasă.

Dan o conduse în umbrele răcoroase ale hangarului gol și pe scări în sus la biroul lui.

- Nu e nimeni aici? întrebă Jane pe când străbăteau pasarela spre birou.

- Niciun suflet.

Niles Muhamed era în Hangarul B, Dan știa asta. Își pregătea echipa pentru ridicarea avionului 02 atunci când avea să vină cu transportorul la Galveston. Dar din biroul lui, complexul părea pustiu.

- Doar tu și cu mine, Jane, aproape singuri pe o insulă tropicală.

Ea ocupă scaunul din fața mesei lui de scris.

- Semitropicală, în cel mai fericit caz, spuse ea.

Dan se așează pe marginea biroului în fața ei.

- De asta am eu nevoie, de o lecție de geografie.

- Dan, fii serios. Te rog.

Lui Dan nu-i venea să fie serios. Îi venea să o tragă din scaun și să valseze prin birou cu ea în brațe. Dar spuse:

- Bine. Despre ce vrei să discutăm?

- Circulă un zvon pe la Washington că ești de părere că primul tău avion spațial a fost sabotat.

Deci, asta e, își spuse Dan. Strict afaceri.

- Sunt convins că așa a fost, spuse el. Inginerul meu șef a fost ucis câteva zile mai târziu și au făcut să semene cu o sinucidere.

- Ce dovezi ai?

- Niciuna. Nicio blestemată de dovadă. Dar unul dintre motivele pentru care am ridicat de la sol pasărea de rezervă a fost să demonstrez că avionul spațial nu are nicio defecțiune de proiectare. Că zboară fără probleme atunci când nu-și bagă nimeni coada.

- Asta-i o explicație cam subțire, Dan.

- Știu. Nimeni nu mă crede. Nu reușesc să-i fac nici pe afurisiții ăia de la FBI să mă ia în serios.

- Înțeleg, spuse Jane.

Tăcu. Dan așteptă câteva momente, întrebându-se ce să facă mai departe. Într-un sfârșit, întrebă:

- Doar despre asta ai venit până aici să discutăm?

- Nu. Nu tocmai.

- Ce altceva?

- Tu.

- Eu?

- Și Morgan.
- Iarăși el, bombăni Dan.
- Dan, el e singurul om din SUA care poate face țara asta să aibă independență energetică.
- Și ploaia cade-n sus.
- E adevărat!
- Încercând să-și țină sentimentele sub control, Dan spuse:
 - Jane, se poate ca Scanwell să fie singurul candidat care să vrea să facă America independentă din punct de vedere energetic, dar...
 - Are nevoie de ajutorul tău.
 - Dar îl ajut! Aș aprecia dacă aș primi și eu puțin ajutor în schimb.
 - Ne ocupăm de asta. Am introdus în Senat un proiect legislativ care să te ajute să aduni finanțări.
 - Jane, fac echilibristică pe-un șiret aici.
- Fără voia ei, chicoti.
- Întotdeauna te-ai priceput la cuvinte, Dan.
- Unul dintre multele mele talente, rânji el.
- Redevenind serioasă, Jane spuse:
 - Testul ăsta de zbor al tău a stârnit mulți dușmani. NASA crede...
 - Știu. Ei cred că mi-am luat nasul la purtare.
 - Mai rău, Dan. Ei cred că reprezinți o amenințare la adresa lor.
 - Asta nu mă deranjează cu nimic.
 - Dar ți se vor opune la fiecare pas.
 - Și ce dacă? Nu am nevoie de ajutorul lor.
 - Nu înțelegi, spuse ea. Agențiile guvernamentale de reglementare cum e FAA vor avea nevoie de consultanță avizată cu privire la avioanele tale înainte să te mai lase să le ridici de la sol. La cine crezi că vor apela?
- Dan cunoștea răspunsul.
- Iar când le vei cere investitorilor particulari finanțare, cui le vor cere aceștia părerea?
- Afurisita de agenție spațială, mârâi el.
- Exact.
- Ei bine, nu trebuie să-mi fac nicio grijă în privința asta dacă-i las pe cei de la Tricontinental să cumpere o parte din compania mea. Sau pe Yamagata.
- Nu putem accepta asta! spuse ea tăios.
- Noi? Vrei să spui Scanwell?
- Da. Morgan nu te poate include în programul lui de independență energetică dacă ești deținut de o companie petrolieră multinațională sau de o corporație japoneză.
- Scanwell nu mă va putea include în nimic dacă nu primesc niște finanțări al naibii de repede. Mă voi scufunda.
- Ne străduim, Dan. Dar trebuie să cooperezi.

– Asta *fac*, cooperezi! Îmi dau silința cât pot eu ca să aduc electrosatelitul în stare de funcționare.

– Dar nu poți strâmba din nas la FAA așa cum tocmai ai făcut. Nu-ți poți face din NASA un dușman.

– La dracu' ducă-se, de două ori și-napoi! explodează Dan. Testul ăsta de zbor a generat mai multă publicitate pentru ideea de independență energetică decât orice a făcut Scanwell! Grație zborului ăsta, încep să primesc până și semne de interes din partea unor potențiali investitori.

– Nu e genul de publicitate de care avem noi nevoie, spuse Jane. Pe tine te face să pari un erou, știu asta, dar îți aduce mai mulți dușmani decât prieteni.

– Vrei să spui că-i răpește lui Scanwell atenția presei.

– Nu, nu asta vreau să spun.

– El ține discursuri, iar eu chiar *fac* ceva. Poate că *eu* ar trebui să candidez la președinție!

Uitându-se în sus la tavan ca pentru a cere ajutor divin, Jane spuse:

– Dan, pur și simplu nu înțelegi cum stă treaba cu politica. Trebuie să-ți faci prieteni, nu dușmani.

– Eu nu sunt politician, Jane. Nu sunt decât un om de afaceri care încearcă să-și împiedice compania să intre în colaps.

– I-ai putea fi de mare ajutor lui Morgan dacă doar vei...

– Nu vreau să-l ajut pe Scanwell sau pe nimeni altcineva! se răsti el. Nu vreau decât să pun în funcțiune electrosatelitul.

– Și viitorul țării?

– Viitorul țării va fi mult mai luminos dacă vom avea un satelit de electricitate care va demonstra că putem aduce energie din spațiu.

– Dan, dacă ai putea măcar lucra *cu* Morgan în loc să alergi de unul singur spre atingerea propriului tău țel...

– Și cu ce m-ar ajuta asta pe mine? întrebă el.

Ea își lăsă capul în piept și, pentru o clipă, lui Dan i se păru că plângea. Dar apoi, ea ridică iarăși privirea spre el și avea ochii uscați.

– Putem face să fie ales președinte, Dan. E un mare om. Ar putea fi un mare președinte.

Furia mocnea adânc în el, dar Dan se luptă s-o păstreze sub control.

– Uite, îmi place de Morgan Scanwell. Chiar îmi place. S-ar putea să fie un președinte destul de decent dacă reușește să fie ales. Dar asta e problema lui, nu a mea. Eu propriile probleme, și sunt o grămadă.

– Știu asta, Dan, dar nu înțelegi că...

– Jane, nu înțelegi că tu ești singura persoană din lume la care țin?

Lui Jane i se opri respirația în gât, apoi scutură încet din cap.

– Dacă are vreo importanță, Dan, simt același lucru pentru tine.

El se simțea ca și când fusese aruncat din avion.

– Îmi doresc să nu fi fost așa, continuă Jane, aproape în șoaptă. Nu-mi crezi decât probleme. Dar nu am încetat niciodată să te iubesc.

Chiar și când eram furioasă pe tine, știam că te iubesc.

– Și eu te iubesc, Jane, se auzi el spunând cu o voce dogită.

Ea se ridică în picioare, privindu-l în ochi.

– Ce ai de gând să faci în privința asta?

Dan o prinse în brațe și o sărută. Ea se topi în el și i se păru că toți anii, despărțirea, certurile, dispăruseră. După o vreme lungă, lungă și fără suflare, el își strecură brațul pe după mijlocul ei și o împinse către ușa biroului.

Observă privirea ei întrebătoare. Cu un surâs neconvingător, spuse:

– Îți vine să crezi că apartamentul meu e mai încolo pe pasarelă?

Ea îi zâmbi înapoi, cu capul așezat pe umărul lui.

– Da. După cum te știi, te cred.

Dan se simțea foarte recunoscător Tomasinei. Făcură dragoste într-un abandon total, de parcă nu fuseseră niciodată despărțiți, de parcă nu trebuiau să se afle niciunde altundeva pe tot Pământul, de parcă nimeni altcineva nu-i mai interesa. Dar, într-un sfârșit, când lumina de după-amiază târzie intră prin geamul apartamentului, Jane se ridică în capul oaselor.

– Mă tem că trebuie să mă întorc, spuse ea.

– Nu, șopti Dan. Rămâi cu mine.

– Aș vrea să pot, Dan.

El aprobă din cap fără tragere de inimă, știind că trecuse momentul.

– Bine. Voi suna la motel să le spun să-ți trimită pilotul înapoi la aeroport.

Ea îi oferă o privire poznașă.

– Nu încă.

– Nu?

– Îți mai place să faci dușuri lungi?

El își luă mâna de pe telefon și se ridică în picioare.

– Dau drumul la apă, spuse, pornind spre baia cea mică.

Dușul de-abia dacă-i destul de mare pentru o singură persoană, își spuse. Asta o să fie distractiv.

Și chiar așa fu. Trupuri goale și alunecoase. Dan se lovi cu cotul de pereții acoperiți cu faianță mai mult decât o singură dată, se lovi la genunchi destul de tare să-l facă să țipe de durere, dar nu conta, nimic nu mai conta cu excepția faptului că Jane era cu el și că erau împreună și nimic din restul lumii nu mai conta câtuși de puțin. Până ce apa începu într-un sfârșit să se răcească.

– Rezervorul de apă caldă e cam mic, se scuză Dan.

– E vremea să plec, spuse Jane, ieșind din cabina de duș, întinzând mâna după un prosop.

Dan o șterse cât de încet putu, dar într-un sfârșit ea se întoarse în dormitor și începu să ridice hainele pe care le aruncaseră peste tot.

O dată ce termină de îmbrăcat, Dan sună la motel și-i spuse

pilotului lui Jane că se vor întâlni cu el pe pistă într-o jumătate de oră.

Pășind în căldura umedă a după-amiezii târzii, Dan întrebă:

– Acum ce se întâmplă, Jane?

După o clipă de ezitare, ea spuse:

– Trebuie să mă întorc la Washington și tu trebuie să-ți faci satelitul de electricitate să funcționeze.

– Și Scanwell?

Ca și când nu l-ar fi auzit, Jane spuse:

– Voi vorbi cu șeful de la FAA pentru tine. Nu cred că-i voi putea aduce de partea ta pe cei de la NASA, dar îi pot împiedica cel puțin să te critice în public.

– Și Scanwell? repetă el.

Ea deschise portiera Jaguarului din partea pasagerului și urcă în mașină. Dan merse de partea șoferului fără să-și ia ochii de la ea.

Odată ce porni motorul, Jane spuse:

– Dacă nu le vei mai strâmba din nas celor de la FAA, îi poți fi de mare ajutor lui Morgan să fie ales.

– Nu la asta mă refeream și o știi foarte bine, zise el.

Ea nu răspunse. Dan introduse în viteză Jaguarul, ieși cu spatele din parcare, porni spre pistă.

– Jane, cât ești de implicată cu Scanwell? Adică, dacă vom...

– Sunt căsătorită cu el, spuse ea, uitându-se drept înainte. E soțul meu.

Lui Dan i se păru că o tonă de gheață tocmai îi fusese turnată în cap.

– Căsătorită? se auzi el scâncind.

– De aproape doi ani deja, spuse ea cu o voce atât de plată și de egală, încât el știu că înlăuntrul ei se dădea o luptă. E atât de rigid în concepții... ei bine, atunci mi s-a părut o idee bună.

– Fiu de curvă fără mamă, bâigui Dan.

– Am păstrat secretul. Nici măcar ajutoarele noastre cele mai apropiate nu știu. Jumătate din susținerea pe care mă bazez la Washington ar dispărea dacă s-ar gândi la mine ca la soția lui Morgan Scanwell.

Dan își ținu privirea asupra drumului, strângând tare de volan.

– Tu m-ai părăsit, Dan. Te-ai dus în Japonia.

– M-am întors.

– Dar nu la mine. Te-ai întors și ai pornit compania asta a ta. Ai fost mai interesat de spațiul cosmic decât de mine.

– Mie mi s-a părut că tu ești mai interesată să fii senator decât de mine.

Într-un târziu, ea se întoarse către el.

– Suntem doi proști de primă mână, nu-i așa?

– Așa cred.

Se gândi o clipă.

– Îl iubești? Îl iubeai, dacă te-ai măritat cu el. Dar acum...?

– Am crezut că-l iubesc. L-am crezut cel mai bun din lume. Încă-l mai cred. E un mare om, Dan. Un om minunat în atâtea feluri. El...

– Hm, nu trebuie să-mi spui cât e de minunat, mormăi Dan. Întrebarea e: care e poziția noastră, a ta și a mea, aici și acum?

Pentru prima dată de când o întâlnise prima oară, cu atâția ani în urmă, Jane părea nesigură, nedumerită, în pragul lacrimilor.

– Nu știu, Dan. Nu pot divorța de el, nu atâta vreme cât e în campanie pentru Casa Albă.

– Iar dacă va ieși câștigător, vei fi Prima lui Doamnă. Christoase.

Lui Dan îi venea să iasă cu mașina de pe șosea, să treacă prin tufărișurile dese de pe marginea drumului și să sară în apa învolburată a golfului care-l aștepta mai încolo.

– Dă-mi timp, Dan, se rugă ea. Lasă-mă să rezolv problema asta. Nu e deloc ușor.

– Mie-mi spui?

Jane scutură din cap.

– Mi-aș dori să nu te iubesc.

– Nu spune asta.

– Nu asta vreau să spun. Nu în felul ăsta.

El coti pe îngustul drum secundar, văzu balonul de sticlă al turnului de control scânteind în lumina soarelui la apus.

– Ce ne vom face? întrebă Dan. Pentru cele șapte cercuri ale iadului, ce ne vom face?

– Nu știu, Dan. Nu încă. Trebuie să mă gândesc bine la asta, să-mi pun gândurile în ordine.

Furia fierbea la foc mic înlăuntrul lui Dan atunci când opri brusc decapotabila într-un nor de praf.

Jane îi așază o mână pe braț.

– Orice s-ar întâmpla, Dan, eu te iubesc. Ține minte asta.

– Dar te întorci înapoi la el.

– Mă întorc la munca mea în Washington. Morgan e în Austin, atunci când nu e plecat să-și promoveze candidatura.

– Vei fi cu el.

– Va trebui să fiu.

– Și noi?

– Să nu faci nimic necugetat, Dan. Pune-ți satelitul în funcțiune, dar nu te opune celor de la FAA sau oricui altcuiva. Și nu vinde acțiuni celor de la Tricontinental sau lui Yamagata.

– Mda. Sigur.

Îi venea să-și sprijine capul pe volan. Sau poate să-și spulbere creierii cu un pistol.

Houston, Texas

Agentului special Chavez nu-i plăcea să fie chemat în biroul directorului de operațiuni. În ceea ce-l privea pe Nacho, cei de la etaj puteau bate ce cărări îi tăia capul și să joace ce jocuri doreau, lui nu-i păsa. Atâta vreme cât îl lăsau pe el în pace.

Dar în dimineața aceea de luni, el și Kelly Eamons urcară cu liftul de la birourile lor spre etajul celor de la conducere.

– Uită-te ce covoare au, șopti Eamons pe când străbăteau coridorul spre apartamentul directoarei.

– Și noi avem covoare jos, răspunse Chavez tot în șoaptă.

– Nu atât de groase.

Directoarea era nouă în funcție, fiind promovată de la biroul din Seattle. Era o afro-americană din Philadelphia și avea reputația că este un birocrat dur, exigent, care-și făcea mai multe griji despre cum este privită la Washington decât despre orice altceva. Nici Chavez, nici Eamons n-o întâlniseră decât la ceremonia oficială de preluare a biroului regional.

Dar chiar că arată dur, își spuse Chavez când recepționista îi conduse în biroul directoarei. O femeie scundă, de categoria cocoș, ședea în spatele unui birou uriaș, cu o expresie combativă pe fața scofâlcită. Avea pielea la fel de închisă la culoare ca mobila de mahon din încăpere. Masa de scris nu era aglomerată, era de fapt goală, cu excepția unei console de telefon, un monitor subțire și un mouse fără fir. Pe peretele din spatele ei, însă, văzu fotografii ale femeii cu jucătorii echipei de fotbal american Eagles din Philadelphia. Dură, sigur că da, își spuse Chavez. Fanii Eagles sunt niște ucigași.

Femeia nu se ridică de la masă atunci când intrară Chavez și Eamons, abia dacă făcu un gest spre fotoliile acoperite cu piele din fața ei. Nu le oferă nici cafea, nu făcu nici conversație mărunță.

– Washingtonul tocmai a primit o cerere de informații de la Langley...

– De la CIA? îi scăpă lui Eamons.

Directoarea o fixă cu o privire severă.

– Mai rău. De la Siguranța Internă. Barosanii vor să știe ce facem cu Astro Manufacturing.

Eamons aruncă o privire la Chavez, care apelă imediat la un jargon funcționăresc de lemn răspunzând:

– Analizăm posibilitatea ca un accident fatal și o aparentă sinucidere să fie de fapt crime.

– Ce vă face să credeți asta? întrebă directoarea.

Chavez trase inconștient de gulerul cămășii.

– Hm, incidentele acestea s-ar putea să fie legate de prăbușirea unei nave cosmice experimentale a Astro, răspunse el.

– Avionul spațial s-ar putea să fi fost sabotat, adăugă Eamons.

– Sabotat? se răsti directoarea. De către cine?

Înainte ca Chavez să poată răspunde, Eamons spuse:

– Posibil de către teroriști.

Directoarea își îndreptă spre ea degetele sale butucănoase.

– Asta explică interesul barosanilor.

Amândoi agenții așteptară următoarea întrebare.

– Și ce ați găsit?

– Nu prea mult, spuse Chavez. Avem o singură pistă, un bărbat care se presupune că a mituit un angajat al Astro pentru informații cu privire la operațiunile companiei.

– Și?

– Nu avem destule motive să-l reținem. A fost acuzat de intrare prin efracție și atac simplu. A ieșit pe cauciucuri.

– Ar trebui să-l punem sub supraveghere?

– Până acum, în afară de el nu avem altceva, recunosc Chavez. Aveam de gând să-i verificăm legăturile de aici din Houston. E angajat ca șofer la un serviciu de limuzine.

– L-am verificat eu ieri, spuse Eamons.

– Duminică?

Directoarea păru aproape uluită.

Cu o ridicare voioasă din umeri, Eamons spuse:

– Dispecerul nu lucrează duminică și asistentul lui a fost de mai mare ajutor decât ar fi fost el. Rodriguez – acesta e numele suspectului, Roberto Rodriguez – a făcut pe șoferul în special pentru membri din conducerea Tricontinental.

– Tricontinental are vreo legătură cu Astro? întrebă directoarea.

Chavez spuse:

– L-am putea întreba pe directorul Astro, Dan Randolph. El e cel care a venit la noi primul cu povestea sabotajului.

Întorcându-se iarăși spre Eamons, directoarea spuse:

– Întocmiți o listă cu oamenii din Tricontinental pentru care Rodriguez a făcut pe șoferul.

– Am întocmit-o deja, spuse Eamons. V-o pot trimite prin computer de la biroul meu.

– Trimite-mi-o, spuse directoarea. Acum. Am nevoie de listă înainte să-mi dau seama ce să spun Washingtonului.

Dan dormise doar pe apucate, având vise încâlcite despre Jane și Scanwell și un monstru întunecat și fără chip care-i pândea. Se ridică din pat atunci când urcă și soarele pe cer, chinuit și uluit și neștiind absolut deloc ce să facă în privința lui Jane.

Căsătorită. S-a căsătorit cu el. În secret. Nu vor să știe nimeni. Dar mie mi-a spus despre asta. Nu poate fi cine știe ce căsnicie. Abia dacă sunt vreodată împreună. Dar e căsătorită cu el! Cu el face sex.

Iar tu faci sex cu alte femei, îi reaminti vocea aceea sardonică din gând. La naiba, o smotoceai pe Vicki Lee chiar cu o noapte înainte ca Jane să vină să te vadă.

Asta nu înseamnă nimic, insistă el. Nu e nicio dragoste la mijloc, nicio relație. Dar ea s-a *căsătorit* cu Scanwell; sunt soț și soție.

Certându-se cu el însuși, Dan se îmbracă și merse la birou înainte ca acesta să se deschidă oficial. Abia dacă se așează la masă, când April își iți capul de după ușă.

– Micul dejun? Întrebă ea, de parcă totul era normal. Cafea?

– Unde ai fost vineri? Întrebă Dan.

– Nu mi-ai primit mesajul telefonic? spuse ea, pășind complet înăuntrul biroului. I-am cerut lui Kelly să vă sune.

– Kelly?

– Eamons. Agentul FBI.

Dan scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat?

Ea rămase în fața mesei lui de scris și-i spuse toată povestea despre Kinsky, despre Roberto și despre poliție.

– Len îi vindea informații tipului ăsta? Întrebă Dan, incapabil să accepte ideea.

April aprobă solemn din cap.

– Pe deasupra, e și un tip care te sperie. Te sperie foarte tare.

– E în mâinile poliției acum?

– A ieșit pe cauțiune.

– Minunat.

Dan studie pentru o clipă fața lui April, spunându-și:

Dacă e speriată, chiar n-o arată.

– Deci, unde e Len acum?

– Nu știu. Probabil într-un avion, plecând undeva departe de aici.

– Chiar atât de speriat e, hă?

– A fost îngrozit.

– Dar tu? N-ar trebui să te protejăm cumva?

April ezită.

– Nu cred că Roberto... ei bine, poate.

Se cutremură.

– Bine, spuse Dan cu o grimasă. Cheamă-l la telefon pentru mine pe O'Connell de la securitate. Și vreau să vorbesc Gerry Adair.

Ea aprobă din cap.

– Altceva?

Dan ezită un moment, apoi spuse:

– Dacă a plecat Len, voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de

relațiile cu publicul pe aici.

– Pot suna la câțiva vânători de capete...

– Mnu. Nu-mi permit.

Dan îndreptă degetul spre ea ca pe un pistol și spuse:

– Te poți ocupa tu de PR.

– Eu?

Părea șocată.

– Dacă o putea face Len, poți și tu. Ești mult mai deșteaptă ca el.

– Dar nu știu nimic despre asta! protestă April.

Depărtându-și brațele, Dan spuse:

– E simplu. Când îți cer informații reporterii, le oferi răspunsurile noastre standard. Len are un dosar plin de declarații preînregistrate. Dacă primești o întrebare la care să nu se mai fi răspuns, te ajut eu să scrii răspunsul.

– Dar...

– Când vrei să dai un comunicat de presă, ai dosarele lui Len, toate persoanele lui de contact, numele, afilierile, numerele de telefon, adresele de e-mail. Nicio bătaie de cap.

April părea șovăitoare.

– O poți face, puștoaico. Meseria de PR se bazează pe contacte, iar Len a întocmit o listă destul de bună cu așa ceva.

– Trebuie să fie mai mult decât atât, spuse April.

– Nu, zise Dan. Îți voi acorda până și o mărire de salariu. Una mică.

Ea râse.

– Ei bine, o să încerc. Dar nu știu ce să zic despre asta.

– O să te descurci de minune. O să pornești într-o carieră complet nouă.

Ea scutură neîncrezătoare din cap, dar nu se mai opuse ideii.

– Bine, zise ea încet. Mai e altceva?

Dan scutură din cap.

– Nu, doar dacă nu-mi poți găsi undeva un miliard de dolari. Și să-mi spui cum să fac să țin lupii departe de ușă.

– Vreți să spuneți creditorii?

– Mă gândeam la Tricontinental și la Yamagata.

Fără voia lui, Dan râse.

– Că tot veni vorba de lupii aceia, zise April, ridicându-se din scaun, aveți apeluri care vă așteaptă încă de vineri de la domnul Yamagata și de la domnul al-Bashir.

– Minunat, spuse Dan.

În ciuda orelor petrecute la secția șerifului din districtul Calhoun, Roberto se prezentă luni dimineața la serviciu, la garajul firmei de limuzine. Singura lui sarcină era să-l ia pe Asim al-Bashir, care sosea chiar înainte de prânz la Aeroportul Internațional Houston.

Dispecerul șef, un afro-american bătrân și scorțos, îl privi bănuitor pe Roberto. Scuturând din cap, acesta spuse:

– Tre’ să fii special în v-un fel; tipu’ ăsta arab plătește bani frumoși ca să stai p-aci toată dimineața numa’ ca să-l poți lua apoi de la aeroport. Nu vrea să ia pe nimeni altcineva.

Singurul răspuns al lui Roberto fu un mormăit.

– Ce-i faci arabului de te dorește cu atâta râvnă?

Roberto se gândi să-l ridice de pe scaun pe bătrânul ăla costeliv și să-l scuture ca pe-un dovleac uscat pe dinăuntru, dar dispecerul avea acel curaj amar pe care-l dobândești odată cu vârsta. Știa că, oricum, va muri curând, așa că nu se temea de prea multe lucruri. Pe deasupra, ceilalți șoferi care-și pierdeau vremea pe acolo aveau să-i ia partea, iar Roberto nu-și putea permite să dea iarăși nas cu polițaii câtă vreme treaba aia cu efracția încă mai făcea umbră asupra lui, din districtul Calhoun.

Cu sclipirea unui rânjet hărțuitor, dispecerul spuse:

– Am auzit că arabii ăia-s o adunătură dă poponari. Îți face curte arabu’ ăsta, Roberto, omu’ meu?

Roberto înșfăcă dosarul din mâna bătrânului și-l rupse în două, apoi, fără niciun cuvânt, îi înmână bucățile rupte înapoi dispecerului uluit și se îndepărtă.

Washington, D.C.

O berlină fără numere de înmatriculare o duse pe Jane de la Aeroportul Național Ronald Reagan la blocul cu apartamente în care locuia la ieșirea din Dupont Circle, lângă Connecticut Avenue și Embassy Row.

A fi senator al Statelor Unite presupune anumite avantaje. Un membru al acelui club exclusivist de o sută de oameni îi poate da un telefon directorului Agenției Centrale de Informații din avionul ei particular într-o seară de duminică și să-l facă pe om să plece de la masa de cină pentru a-i răspunde la apel. Un senator al SUA poate suna la directorul FBI și să-i ceară să coopereze cât mai temeinic cu CIA la o anchetă asupra prăbușirii avionului spațial al Astro.

Dar, pe când se îmbrăca pentru orele de serviciu de pe Dealul Capitoliului în apartamentul ei luxos, dar cu gust, Jane își dădu seama cât de tăcut era totul în jur, cât de gol și de singuratic. Gândurile ei învolburate continuau să se întoarcă la Dan, la îndârjirea lui, la pasiunea lui, la convingerea lui. Nu era niciodată liniște în preajma lui Dan, lucrurile nu erau niciodată previzibile și nu deveneau o rutină. Chiar și ceea ce-i făcuse să se despartă, entuziasmul său nebunesc de a crea acel satelit de electricitate, era grandios, mai mare ca orice pe lume. Iar acum ne-a reunit, cel puțin pentru o clipă.

Nu se poate, își spuse Jane pe când cobora cu liftul spre garajul unde o așteptau mașina și șoferul ei, abia auzind muzica dată la volum redus ce ieșea din difuzorul de pe tavan. Dan și cu mine nu putem fi împreună. Nu-l pot răni pe Morgan în felul ăsta. L-ar distruge dacă i-aș cere să divorțăm. I-ar spulbera șansele de a ajunge la Casa Albă.

Totul fusese plănuțit atât de ingenios, atât de complet. După ce Morgan va fi câștigat nominalizarea din partea partidului, ei își vor anunța căsătoria, vor trece chiar și printr-o ceremonie oficială. O publicitate extraordinară. Iar ea îi va sta alături de-a lungul întregii campanii obositoare. În fiecare minut. La fiecare pas către Casa Albă.

Nu l-aș putea părăsi odată ce va fi președinte, își spuse Jane. Nimeni n-a divorțat de un președinte. Nici măcar după ce acesta a ieșit din funcție. În vreme ce berlina o ducea spre Clădirea cu Birouri a Senatului, Jane zâmbi sumbru în sinea ei. Dar dacă ar divorța vreodată o Primă Doamnă de un președinte, aceasta s-ar întâmpla numai de dragul lui Dan Randolph.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, se răsti al-Bashir, de-ndată ce Roberto porni limuzina și se îndepărtă de terminalul aeroportului.

Fără tragere de inimă, Roberto explică fiasco-ul cu Kinsky și April.

– Secretara lui Randolph? Întrebă al-Bashir. A fost acolo? Te-a văzut?

– Mda, spuse Roberto, aruncând o privire în oglinda retrovizoare la fața rotundă și maronie a arabului. E-o bucată bună, omule.

Al-Bashir îl săgetă cu privirea.

– Și spui că a fost implicat FBI-ul?

– Un *chicano*, un tip masiv, a venit în încăpere cât mă interogau. A vorbit cu mine-n spaniolă, mare scofală.

FBI-ul, își spuse al-Bashir căzut pe gânduri. Asta ar putea fi serios.

– Și cum stă treaba cu contactul tău, Kinsky ăsta?

Roberto ridică din umerii săi grei.

– Nu știu. După cum arăta, însă, e pus pă goană. Deja tre' să fi ajuns la jumatea drumului spre China.

Cât de tipic pentru un evreu laș, își spuse al-Bashir. Rămase tăcut vreme de mai multe momente, gândind repede în timp ce Roberto manevra limuzina albă prin traficul aglomerat de pe autostradă.

Va trebui să mă descotorosesc de bădăranul ăsta. O să-i pun pe cei de la serviciul de personal de la Tricontinental să-i găsească o slujbă înapoi în California. Tricontinental are un program de reabilitare. Vor fi bucuroși să-l adauge pe lista lor de fapte bune. Nu-mi permit să-l am în apropierea mea. E un instrument prea bont pentru ceea ce trebuie făcut acum. Pe lângă asta, își spuse el, acum mă pot infiltra eu însumi în Astro, iar Dan Randolph mă va primi cu brațele deschise. Poate că la fel și secretara lui. Gândul acesta îl făcu pe al-Bashir să zâmbească fericit.

– Ești gata să ridici în aer pasărea zero-doi? Întrebă Dan.

Gerry Adair se întoarse către el. Apoi rânji.

– E catolic Papa?

Stăteau umăr la umăr în Hangarul B, unde Niles Muhamed își direcționa cu severitate echipa în vreme ce aceasta cobora cu grijă – cu tandrețe, își dădu seama Dan – avionul spațial de pe platforma pe care fusese legat, aducându-l în siguranță pe pardoseala hangarului. Aerul răsună de strigătele și avertismentele răgușite ale lui Muhamed. Acesta punea în umbră până și zumzetul electric al macaralei de deasupra.

– Nu te-ai lenevit de la prăbușire încoace?

– Am folosit simulatorul în fiecare zi, Dan. Mai pregătit ca acum nu pot fi.

– Bun, spuse Dan, aprobând din cap. Păstrează-te în formă.

– Când crezi că putem face lansarea?

Dan se scărpină pe bărbie.

– În vreo două săptămâni. Poate mai curând. Cei de la departamentul juridic încearcă să obțină permise de la șase sute de

afurisite de agenții guvernamentale diferite.

– O să aterizăm iarăși în Venezuela?

Dan ezită.

– Nu știu încă. Poate da, poate nu.

Adair dădu să răspundă, dar Muhamed veni spre ei cu pași grei și arătă cu degetul mare peste umăr către avionul spațial care stătea acum pe cele trei roți de aterizare ale sale. Transportorul cu platformă scrâșni în viteză și porni să iasă din hangar într-un vâjâit și un nor înecăcios de fum de motorină.

– Bine, micuțule zburător, ai zis că vrei să verifici carlinga, spuse Muhamed.

Adair aprobă o dată din cap și porni cu pași vioi spre avionul spațial asemenea unui copil care se duce spre cadourile de Crăciun. Dan observă că echipa instalase un set de scări din metal.

– Nu știu de ce tre’ să meargă să șadă-n carlingă, bombăni Muhamed. Pasărea nu se duce niciunde.

Dan rânji spre el.

– E pilot, Niles. Dacă l-ai lăsa, ar dormi și ar mânca acolo.

Muhamed scutură din cap.

– Nime’ n-o să-mi murdărească mie carlinga cu firimituri și-alte prostii.

Dan râse, spunându-și: Poate c-ar trebui să-l pun pe Niles responsabil cu securitatea.

April fu uluită când se întoarse în apartamentul ei. Deschizând ușa de la intrare, auzi muzică western și country ieșind din radioul ei. Știa că nu lăsase radioul deschis când plecase dimineață, și chiar dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi lăsat niciodată deschis la genul *ăla* de tânguieri ale rataților.

Precaută, deschise ușa doar pe jumătate, pregătită să fugă înapoi la mașină dacă Roberto sau vreun străin s-ar fi aflat în apartament.

Kelly Eamons ședea în fotoliu, aplecată deasupra computerului pe care-l ținea în poală, tastând neîncetat.

Lăsând să-i scape un suspin de ușurare, April păși în sufragerie și închise ușa. Eamons ridică privirea și zâmbi.

– Bună! M-am întors la cazul tău. Dar să nu spui nimănui de asta.

Boulder, Colorado

Len Kinsky ședea încordat în scaunul mic din răchită împletită de pe trotuarul din fața restaurantului Walnut Brewery. Dinspre munți sufla o briză răcoroasă, copacii care mărgineau strada începuseră deja să se aurească. Uitându-se înăuntru prin vitrina cea mare din fața a restaurantului, Kinsky reușea să vadă cuva mare din oțel inoxidabil strălucitor a fabricii de bere în miniatură. Oamenii comandau mostre, un șir de pahare mici umplute cu diferite tipuri de bere. Tânjea după vechiul Luchow's din New York și după o cană serioasă de bere nemțească tare.

De cealaltă parte a mesei ședea Rick Chatham, cu un zâmbet afabil pe fața sa rotundă și cu barbă. Kinsky nu avea încredere în bărbații care purtau coadă, dar era suficient de disperat să accepte întâlnirea aceea cu acel partizan al ecologiei.

– Încearcă berea de grâu, sugără Chatham. O să-ți placă.

Lui Kinsky nu-i plăcea să i se spună ce i-ar plăcea sau nu. Dar ce dracu', își spuse el, tipul nu încearcă decât să fie prietenos. Pe deasupra, eu am nevoie de el mai mult decât are el nevoie de mine.

Chiar dacă supermagazinul era la o stradă depărtare, strada Walnut era aglomerată cu studenți zdrențăroși, îmbrăcați în jeanși rupți și tricouri care trebuiau să arate jengoase dar care costau de fapt o avere. Pe lângă ei, pe trotuar, treceau nedumeriți și turiști, ducând în spate rucsacuri, apă la sticlă și copii care fie dormeau, fie țipau. În capătul străzii, Kinsky vedea munți și cerul albastru și curat, dar prefera să se uite la clădirile din cărămidă și șindrilă care mărgineau strada. Încearcă să facă burgul ăsta jigărit să semene cu un oraș adevărat, își spuse el. Dar nu e decât un oraș universitar, nimic altceva.

– Ai plecat de la Astro.

Chatham o rosti ca pe o declarație, nu ca pe o întrebare.

– Mda, spuse Kinsky cu o urmă de amărăciune. Am să plec din țară, să văd lumea.

O chelneriță îi întrebă ce doresc. Kinsky ceru bere de grâu. Chatham își plimbă ochii peste un meniu lung cu apă la sticlă și într-un sfârșit alese specialitatea casei.

– Ce te-a făcut să te hotărăști să pleci? întrebă Chatham.

Încercă s-o facă să sune a întrebare prietenească, dar Kinsky știa că îl descosea.

Spune-i naivului întotdeauna ceea ce vrea să audă, știa Kinsky. Acesta era secretul succesului ghicitorilor și al consultanților de afaceri și al experților în relațiile cu publicul.

– N-am mai suportat, spuse el încet, de parcă și-ar fi smuls cuvintele

dintr-un rezervor interior de conștiință. Adică, vor transmite gigawați întregi de microunde prin atmosferă și se așteaptă să spun lumii că nu e nicio problemă. Mai mult chiar – vor să pretindă că aceasta e o sursă de energie ecologică.

Sprâncenele maro deschis ale lui Chatham se ridicară.

– Dă-mi voie să fiu avocatul diavolului pentru un minut, spuse el, aplecându-se în față și împreunându-și mâinile pe masă.

– Bine, spuse Kinsky. Dă-i drumul.

– Microundele vor fi transmise spre o locație izolată din New Mexico...

– White Sands. În mijlocul pustietății.

– Astro construiește o fermă de antene acolo care să capteze energie transmisă la sol din spațiu.

– Ferma de rectene, mda. E terminată deja. Așteaptă doar ca satelitul să intre în funcțiune.

– Acela e domeniu federal, nu-i așa?

– Terenul de Experiențe White Sands, așa e. Dan a închiriat terenul pentru ferma de rectene. Arată ca o mulțime de stâlpi din oțel pentru rufe înfipti în nisip. Mii de stâlpi.

– „Dan”?

– Dan Randolph. Președintele corporației. Fondator, director și președinte al consiliului director.

Chatham își țuguie buzele.

– Are toată puterea în mâinile lui, nu-i așa?

– Ba bine că nu.

– Așadar, continuă Chatham, dacă microundele astea sunt transmise către o locație izolată, unde nu locuiește nimeni, nici măcar vite sau iarbă, cine va avea de suferit?

Kinsky îi zâmbi știrb.

– Avocatul diavolului, hă? Bine, mda, poate că n-o să se prăjească nimic cu excepția unor șopârle și șerpi.

– Atunci care e dezastrul?

Kinsky ezită pentru o clipă. Vrea să trag eu concluziile în locul lui, își dădu seama. Vrea să vin eu cu ideile pe care să le folosească el.

Ridicând degetul arătător, Kinsky spuse:

– În primul rând, dacă chiar vor omorî niște vietăți sălbatice acolo în deșert, cine va ști despre asta? Cu siguranță că ei n-or să spună nimănui.

– A! Bine zis.

– În al doilea rând, ridică Kinsky încă un deget, dacă-i conving pe toți că satelitul funcționează și că produc cu el gigawați întregi de energie, vor începe să construiască și mai mulți sateliți – cu și mai multe ferme de rectene la sol.

Chatham aprobă din cap destul de tare să-și facă părul prins în

coadă să tresalte.

– Și unde vor instala acele ferme de rectantene? Cât mai aproape de marile orașe, fiindcă acele orașe vor reprezenta piața de desfacere pentru energie!

– Corect, spuse Kinsky.

Devenind din ce în ce mai surescitat, Chatham întrebă:

– Și cum rămâne cu efectele pe termen lung asupra climei produse de transmiterea unei cantități atât de mari de energie prin atmosferă? A analizat cineva problema asta?

– Dan le-a cerut unor meteorologi de la o universitate de undeva să întocmească o lucrare din care să rezulte că efectul va fi nesemnificativ.

– Nesemnificativ! Țsta e termenul pe care-l folosesc atunci când vor să te uiți în altă parte.

– Și asta nu e tot.

– Ce mai e?

– Rachetele alea pe care le folosesc, spuse Kinsky. Propulsoarele cu combustibil solid. Gazele lor de eșapament sunt toxice, pentru numele lui Christos. Perclorat de aluminiu sau așa ceva. Nu ne putem parca mașinile mai aproape de un kilometru și jumătate de rampa de lansare fiindcă eșapamentul ne cojește vopseaua.

– Oau! Asta-i dinamită curată. Trebuie să punem informațiile astea pe Internet, trebuie să organizăm proteste, mitinguri, toată povestea.

Kinsky simți un ghimpe de vinovăție pentru că-l trădase pe Dan. Ce dracu', își spuse în sinea lui. Tocilarul ăsta oricum ar lua-o pe urmele lui Dan, cu sau fără mine. Trebuie să mă-ngrijesc de *numero uno*.

Ceea ce-i aduse aminte:

– Când am vorbit la telefon, ai pomenit de-o taxă de consultanță.

Chatham reveni imediat cu picioarele pe pământ.

– Așa e. Am un cec la purtător în valoare de o mie de dolari chiar aici în buzunar. Tot ce trebuie să fac e să-l completez cu numele tău ca beneficiar.

– Am vorbit mult mai multe decât pentru o mie de dolari.

– Asta e doar prima rată, prietene. Vor mai fi bani, mulți bani. Cred că vei fi foarte valoros pentru noi, ajutându-ne să orchestrăm protestele care vor face acest proiect al satelitelui să se oprească pentru totdeauna.

– Eu sunt pe cale să plec din țară, spuse Kinsky.

– Pot să te întreb de ce?

Gândindu-se la fosta lui soție și la avocatul ei, și chiar mai mult la Roberto și la cei pentru care lucra, Kinsky răspunse doar:

– Motive personale.

– Dar putem păstra legătura prin e-mail, nu-i așa?

– Poți deschide un cont pentru mine? Cu un nume de utilizator nou.

Nu vreau să fiu depistat.

- Sigur, spuse Chatham cu ușurătate. Nicio problemă.
- Și-mi poți transfera banii electronic.
- Sigur, repetă el. Oriunde vrei.

Al-Bashir era tentat să-i dezvăluie aranjamentul lui Garrison. Canalia aia bătrână și scorțoasă ar fi apreciat frumusețea lui și poate chiar s-ar fi arătat de acord să-l omoare pe președintele Statelor Unite. Garrison se plânse destul de des de „labagiul ăla de la Casa Albă”.

Dar se opuse tentației. Garrison era un american, și chiar dacă dintotdeauna condusesse Tricontinental cu atitudinea nesentimentală a unui om care pune profitul mai presus de orice altceva, vreo urmă de loialitate națională încă tot l-ar mai fi putut face să se opună planului pe care i l-ar fi prezentat al-Bashir.

Trebuie să fiu destul de deștept să fac ceea ce trebuie făcut fără să-l provoc să se opună. Încă mai e preocupat de realizarea faptului că eu sunt adevărata putere din corporație și se dă peste cap să-mi ia membri cheie din consiliul director. Cea mai bună soluție pe care o am este să-l fac părtaș la plan fără să-i dezvălui întreg aranjamentul. Îl vreau fie de partea mea, fie neutralizat, fără putință să mi se opună activ.

Bătrânul abia dacă părasea vreodată turnul din centrul Houstonului care găzduia birourile Tricontinentalului. Garrison avea un apartament la etajul de sub propriile sale birouri de la mansardă, un apartament spațios, mobilat cu toate dispozitivele de ultimă oră, și avea la dispoziție o mână de servitori. Al-Bashir era cât se poate de mulțumit că Garrison îl invitasese în casa lui pentru o cină scurtă și liniștită, în loc să-l cheme în birou pentru o întâlnire impersonală.

Ăsta e un semn că începe să accepte situația – își spuse al-Bashir –, măcar puțin. Vrea să mi se laude cu stilul lui de trai. Totu-i spre bine.

Apartamentul era mai somptuos decât se așteptase al-Bashir. Un valet tânăr, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum tradițional negru, îl aștepta atunci când ușile liftului particular se deschiseră lin. Al-Bashir se trezi într-o sufragerie de mari dimensiuni, cu podele acoperite cu covoare groase, cu cei doi pereți opuși intrării alcătuiți complet din sticlă, așa încât putea vedea maiestatea de prost gust a zgârie-norilor din Houston tocmai începând să se lumineze în strălucirea crepusculară care încă mai zăbovea în depărtare, la orizont. Mobila și decorațiunile astea sunt cu gust – chiar elegante, își spuse al-Bashir, în vreme ce valetul îl conduse la barul din marmură neagră.

În pofida dimensiunii încăperii, aceasta părea comodă, locuibilă, nu ca unele case pe care le văzuse el, care i se păruseră că semănau mai degrabă cu sălile de demonstrație din magazinele de mobilă decât niște case în care oamenii chiar își duceau viața.

Fără să fie întrebat, valetul îi turnă un pahar înalt cu ceai. Sorbi din el, apreciind aroma de mentă pe care o simți. Deasupra barului, văzu el, se afla un tablou mare cât o zi de post înfățișând nudul carnos al unei femei.

– Rubens, se auzi vocea lui Garrison din spatele lui.

Al-Bashir se întoarse și-l văzu pe bătrân venind spre el în scaunul cu roțile, călcând fără zgomot covorul de pluș.

– E-un original, desigur.

Garrison flutură o mână.

– Toate sunt originale. Costă o grămadă de bani, fiecare dintre ele. Rafael. Cele două cu șirele de fân ale lui Monet. Gravura aia de colo-i de Rembrandt.

– Sunt magnifice, spuse al-Bashir.

– Mda. E plăcut să le privești din când în când, te face să-ți dai seama ce contează-n lumea asta. Am o pictură murală de Da Vinci pe tavanul de deasupra patului.

Chicoti ștregărește.

– Aia nu-i decât o reproducere, însă. Da' le impresionează pe femei.

Al-Bashir zâmbi în jos spre el. Propria lui casă, la ieșirea din Tunis, nu avea nicio imagine pe pereți. Așa ceva nu era permis. Dar avea o mulțime de femei.

În vreme ce Garrison îl conducea prin opulentul apartament, arătându-i lucrări de artă și acționându-și scaunul cu roțile electric pe covoarele de pluș, al-Bashir începu să înțeleagă de ce-l invitase bătrânul la el acasă. Îmi arată ce-a acumulat de-a lungul anilor. Mă imploră să nu i le iau pe toate. Al-Bashir zâmbi cu toleranță în jos spre infirmul ofilit și își spuse: Le poți păstra pe toate, Garrison. Toate, mai puțin puterea.

Cina le fu servită de către valet, care se părea că era singurul servitor prezent. Garrison se așeză în capul mesei lungi de cină și al-Bashir la dreapta lui. Scaunul cu roțile al bătrânului era cu puțin mai scund decât celelalte scaune cu spătar înalt. Îl făcea pe Garrison să arate aproape ca și un copil așezat la o masă prea înaltă pentru el. Ignoră, însă, lucrul acesta și mâncară carne de vițel atent aseasonată și vorbiră despre afaceri. Într-un târziu, Garrison întrebă:

– Randolph încă te ține la distanță?

Al-Bashir își fabrică un zâmbet.

– E o situație delicată, aproape comică.

– Nu-i nimic comic la un miliard și jumate de gologani, murmură Garrison.

– Încep să cred că, poate, l-am abordat greșit pe Randolph.

– Ce vrei să zici?

Strâmbând puțin și trist din gură, al-Bashir spuse:

– Bărbatul pare a fi patologic incapabil să ia o decizie de a ne vinde

o parte din compania lui.

– E ca și mort, atunci. Dacă are nevoie de bani, vine. Altfel, se poate pișa în pantaloni, în ce mă privește pe mine.

– Sunt de acord, cu excepția unui lucru.

– Yamagata?

Al-Bashir își aplecă bărbia a aprobare. Bătrânul ăsta nu-i prost deloc, își reaminti el. Trebuie să-l tratezi cu respect. E cât se poate de în stare să te prindă în plasă dacă nu ești atent.

– Nu vreau să-i văd pe japonezi punând etichete pe satelitul de electricitate mai mult decât vrei tu, spuse Garrison, ținând furculița cu carne de vițel între farfurie și gură. Vreau să ne cumpere petrolul, nu să producă energie din spațiul cosmic.

– Și Scanwell ăsta e un factor, spuse al-Bashir.

Garrison pufni.

– Îl cunoști? Personal, vreau să zic?

– L-am *cunoscut*, răspunse bătrânul. Înainte să-și ațintească ochii spre Casa Albă și să înceapă toată porcăria asta cu independența energetică.

– Se pare că s-a aliat cu Randolph.

– Mda. Și nu se va apropia cu mai mult de cînșpe kilometri de mine. Eu reprezint industria petrolieră cea mare și rea.

– Scanwell ne-ar putea face probleme dacă ar fi ales.

Ciudat, Garrison zâmbi. Un zâmbet șiret, știutor.

– Lasă-l să fie ales. Odată ce-o să fie la Casa Albă, îi arătăm noi cine sunt adevărații jucători în afacerea asta.

Al-Bashir se simți sincer surprins.

– Crezi că-l poți constrânge?

– Fiule, îl vom *controla*. Așa cum i-am controlat pe toți ceilalți președinți.

– Dar cum îl poți controla pe președinte? În definitiv, el e cel mai puternic...

– Eh, pe dracu'! ripostă Garrison. Tu crezi că are putere? Ha! Îi facem noi legea, exact ca-ntotdeauna.

– Nu înțeleg.

– O să vezi. Știi ce se spune la Washington? „Președintele propune, dar Congresul dispune.” Iar noi avem Congresul. Destui membri din el, oricum. Îi avem chiar aici.

Garrison își mângâie buzunarul de la pantaloni.

– Și crezi că poți face cu Scanwell același lucru?

Al-Bashir se simțea impresionat.

– Președinții vin și se duc, zise Garrison. Unii dintre kongresmenii și senatorii noștri sunt acolo de cinci sau șase administrații.

– Înțeleg, spuse al-Bashir cu o înțelegere nou-dobândită.

– Scanwell și independența lui energetică.

Garrison chicoti.

– O să-l înnodăm de n-o să se mai poată deznoda niciodată.

– Rămânem, atunci, cu Randolph.

– Trebuie să-l împiedicăm să se ducă la Yamagata.

– Nu vrea nici în ruptul capului să ne vândă vreo acțiune, spuse al-Bashir. E speriat de moarte că, o dată ce vom intra în compania lui, o vom prelua complet.

– Asta e ideea de bază, nu-i așa?

– Da, dar n-o putem face dacă nu vrea să ne vândă nimic.

Garrison mestecă pentru o vreme căzut pe gânduri, apoi întrebă:

– Și ce recomanzi?

Preț de-o clipă lungă, al-Bashir păstră tăcerea. Știm amândoi că ceea ce *recomand* eu, își spuse în sinea lui, este ceea ce vom face.

Într-un târziu, spuse:

– Vom face ce ne cere. Îi acordăm un împrumut.

– Să-i cedăm?

– Să părem a ceda, spuse al-Bashir, împăciuitor. Să-i dăm impresia că a câștigat. Să-l împrumutăm cu cât are nevoie. Să-l ținem legat de noi.

– Cu un șiret, murmură Garrison.

– În vreme ce prețul acțiunilor lui continuă să scadă.

– Și-l cumpărăm repede prin intermediari, așa încât să nu știe că-l preluăm până ce e deja prea târziu.

– Exact, spuse al-Bashir.

Garrison izbucni în râsul său hârșăit, aspru.

– N-o să trebuiască să achităm factura de unu virgulă cinci. Nici pe departe.

– Probabil că nu, fu de acord al-Bashir.

– Pentru numele lui Christos, ești mai viclean chiar și decât mine! spuse Garrison laudativ.

O situație cu câștig egal, se felicită al-Bashir pe când cobora cu liftul particular spre antreu și spre limuzina care-l aștepta la marginea trotuarului. Garrison crede că vom dobândi în cele din urmă control asupra corporației Astro. Randolph va crede că va primi banii necesari să-și termine satelitul de electricitate fără să-și vândă părți din companie.

Iar eu voi putea folosi satelitul pentru a-l distruge pe Randolph și chiar ideea de a genera energie din spațiu. Și, pe deasupra, să omor mai multe mii de americani.

Insula Matagorda, Texas

Plimbându-se cu Dan pe lângă stive, Claude Passeau avea o privire întrebătoare în ochi. Opt rachete pe alimentare cu combustibil solid stăteau pe-o parte în depozitul cel mare, fiecare dintre ele mai mare ca o balenă albastră, toate vopsite într-un alb scânteietor și având logoul stilizat al corporației Astro pictat pe ambele părți.

– Mi se pare că ai făcut un fel de miracol mic, spuse Passeau.

Dan scutură din cap, ținându-și ochii ațintiți asupra echipei de tehnicieni care introduceau cu grijă niște chingi în jurul celei mai îndepărtate dintre rachete ca pregătire pentru ridicarea ei într-un dispozitiv-praștie și transportarea în clădirea alăturată. Acolo avea să fie instalată în picioare și alipită treptei de sus care adăpostea sistemele electronice de zbor.

– Să-l conving pe Lockheed Martin să construiască propulsoarele alea la un preț atât de scăzut? răspunse Dan. N-a fost niciun miracol. A fost doar oferta cea mai bună. Și producția în masă. În loc să le cer doar unul sau două, am comandat o duzină. Cu posibilitatea de a mai comanda încă șase duzini.

– Nu despre asta vorbesc și-o știi bine, zise Passeau.

Dan se uită la bărbatul cel scund. Administratorul FAA părea elegant și sigur pe sine în costumul său de vară bej.

– E mătase? întrebă Dan, pipăindu-i reverul sacoului.

– Schimbi vorba, Dan.

– Care vorbă?

– Schimbarea de vreme.

– Oh?

Cu un zâmbet năucit, Passeau spuse:

– Vântul întehit dinspre Washington și-a schimbat direcția, prietene.

– Chiar așa? întrebă Dan cu inocență.

– Categorie. În loc să fie furioși pe tine pentru testul acela de zbor neautorizat, superiorii mei m-au instruit să pun punct anchetei asupra prăbușirii și să-ți dau un certificat de sănătate curat.

Aici e mâna lui Jane, își spuse Dan. Un senator al SUA poate face birocrația să stea drept, mai ales când bugetul acelei birocratii vine curând pentru dezbatere în Senat. Dar apoi se întrebă: Nu are oare Garrison nimic de-a face cu asta? Vrea să cumpere acțiuni de la mine, iar o corporație Astro defunctă nu l-ar ajuta la nimic. Sau să nu fie așa?

Sincer nedumerit, Dan întrebă:

– Ce înseamnă un certificat de sănătate curat?

Încă zâmbind, Passeau spuse:

– Raportul meu final nu va pomeni cuvântul „sabotaj”. Asta ar fi ceva prea epistemologic. Eu trebuie doar să concluzionez că motivul prăbușirii a fost specific aeronavei tale zero-unu și nu s-a datorat nici unei defecțiuni inerent de proiectare sau procedurilor tale de operare.

– Asta va spune raportul tău final?

– Da. Am crezut că vei fi bucuros să auzi asta.

– Sunt, Claude. Foarte bucuros.

Și totuși, Dan nu simțea nicio exaltare, niciun puseu de ușurare.

– Păi, ăsta e adevărul, nu-i așa? răspunse Passeau, încruntând puțin din sprâncene. Zborul pe care l-ai efectuat cu modelul zero-doi a demonstrat-o pentru toți care au avut ochi să vadă.

– Cât de curând îți vei încheia raportul? Cât de curând îți poți lua catrafusele și să mă lași să mă întorc la mersul normal al lucrurilor în loc să apelez la Venezuela?

Passeau ridică o mână.

– Lucrurile astea iau un pic de timp, să știi. Nu pot să le spun pur și simplu oamenilor mei să-și adune sculele și să plece acasă.

– De ce nu?

– Fiindcă nu așa funcționează agențiile guvernamentale, Dan. Ar părea groaznic de suspect dacă am lansa brusc un raport care ar arăta că nu ai nicio vină pentru prăbușire. Am fi acuzați de mușamalizare.

Înfingându-și pumnii în șolduri, Dan spuse:

– Dar exact asta aveți de gând să faceți, nu-i așa? Tocmai mi-ai spus că raportul tău final ne va da un certificat de sănătate curat.

– Toate la vremea lor, Dan. Toate la vremea lor. Nu trebuie să ne pripim; asta ar părea prea... – Passeau căută cuvântul – prea nepotrivit, adăugă el într-un târziu.

– Săptămâni? Luni? Ani? Cât de mult?

– O, mai puțin de un an. Mult mai puțin. Câteva luni, cel mai probabil.

– Asta e tot ce poți face?

– Date fiind împrejurările, aș zice c-ar trebui să fii încântat la culme. Dan suspină, lăsând aerul să-i iasă din plămâni.

– Sunt, Claude. Sunt. Mulțumesc cu grămadă.

Passeau scutură din cap și se îndepărtă, îndreptându-se înapoi spre biroul lui din clădirea inginerilor. Dan ridică privirea spre macaraua care se învârtea deasupra sa, apoi se hotărî să rămână în depozit și să se uite la echipă, cum aceasta se luptă să vâre în leagănul de transport propulsorul cel mare. Era mult mai ușor să manevrezi o pocnitoare gigantică decât să-ți croiești drum prin birocrăția guvernamentală.

– Aveți o invitație la cină, îi spuse April lui Dan când acesta se întoarse la birou. E pe monitorul dumneavoastră.

Strecurându-se în scaunul de la masa sa de scris, Dan apăsă mausul

și văzu fața atent bărbierită a lui Asim al-Bashir.

– Dan, sper să poți lua cina cu mine mâine seară, fie aici în Houston, fie acolo pe Insula Matagorda a ta. Am vești care te vor face foarte fericit.

Astăzi, toată lumea îmi dă vești bune, își spuse Dan în sinea lui apăsând pe iconul de REPLY.

– Domnule al-Bashir, aș fi bucuros să iau cina cu dumneata mâine. Să fie în Houston. Restaurantele sunt mult mai bune acolo. Dă-mi de veste unde și la ce oră. Mersi.

Restaurantul se dovedi a fi un stabiliment numit Istanbul West. Lui Dan i se păru că este concepția vreunui mogul de la Hollywood despre un birt din Orientul Mijlociu: arcade ascuțite cu filigrane elaborate și motive decorative, chelneri în pantaloni lungi și strâmbi și veste de catifea, perne colorate împrăștiate pretutindeni. Cel puțin mesele sunt de o înălțime normală, observă Dan când *mătre d’hotel* îl conduse prin sala de mese mare și ornată. Al-Bashir nu ajunsese încă. Dan își aminti că arabii aveau reputația de a le scăpa conceptul de punctualitate. Își dădu de asemenea seama că a-ți face oaspetele să te aștepte face parte dintr-un joc al puterii. Al-Bashir fusese extrem de punctual prima dată când se întâlniseră.

Așa că Dan se așeză la masă. Aceasta se afla la marginea a ceea ce părea să fie un ring de dans. Și mai era o scenă mică pe care un trio de muzicieni își despachetau instrumentele: un fel de chitară, un clarinet și un set de tobe. Nu se vedea niciun amplificator. Dan se simți recunoscător pentru asta.

Meniul conținea fripturi normale și cotlete, dar și mâncăruri exotice cu nume pe care Dan nu le recunoștea. Veni un chelner și, cum să nu, purta pantofi cu vârful răsucit în sus. Dan ceru un amontilado. Chelnerul își exprimă nedumerirea pe un accent necizelat. Dan comandă un Jack Daniels cu apă.

Mă întreb cât de mult mă va face al-Bashir să-l aștept, își spuse Dan sorbind din băutură, în vreme ce formația de cântăreți se încălzea.

Apoi, clarinetistul anunță că prima dansatoare orientală a serii era „Yasmin, o libaneză încântătoare”.

Lui Dan i se păru mai degrabă texană decât libaneză: roșcată și agitată, purtând un sutien cu paiete și efect de volum. Odată ce începu să danseze, Dan încetă să-și mai facă griji despre când va veni al-Bashir.

Acesta sosi într-un sfârșit după ce „Yasmin” își termină dansul într-un ropot descătușat de aplauze și câteva strigăte și țiuitori din partea tipilor strânși grămadă la bar.

– Regret nespun că am întârziat, zise al-Bashir așezându-se la masă.

Lui Dan nu i se părea că regreta ceva. Bărbatul zâmbea ca o pisică

bine hrănită.

– Nicio problemă, spuse Dan volubil. Mă bucuram de spectacol.

– A, da, dansatoarele. Le țin pe cele mai bune pentru mai târziu.

Al-Bashir nu părea să se grăbească să-și anunțe veștile cele bune, așa că Dan îl întreabă despre partea de meniu ce ținea de Orientul Mijlociu. Într-un sfârșit, urmă sugestiile tunisianului și comandă shish kebab cu cușcuș.

Când le sosi mâncarea, Dan râse.

– Localnicii i-ar spune la asta carne la grătar.

Al-Bashir zâmbi crispat.

– Localnicii n-ar putea niciodată aprecia mirodeniile și sosurile. Le place friptura pe jumătate crudă și berea slabă.

Dan acceptă această părere. Pe jumătate, chiar era de acord cu ea.

În tot timpul cinei și cât ținuu desertul înecat în miel, al-Bashir se abținu să discute despre afaceri. Priviră dansatoarele, sporovăiră despre mâncare și restaurant și sorbiră ceai aromat. Dan recunosc jocul pe care-l juca al-Bashir. Bine, își spuse el, aștepți ca eu să fac primul pas, să te întreb ce ai să-mi spui. Dar pot aștepta atâta cât poți și tu, amice.

În cele din urmă, formația luă o pauză. Al-Bashir își șterse buzele cu șervețelul, apoi se apropie destul de mult ca Dan să-i poată simți mirosul apei de toaletă cu iz de scorțișoară.

– Am vești bune pentru tine.

– Așa ai spus și în mesajul telefonic, răspunse Dan.

– Am reușit să-l conving pe Garrison să vină în întâmpinarea dorinței tale. Tricontinental, în loc să cumpere din acțiunile tale, îți va împrumuta banii de care ai nevoie.

Dan nu-și putu ascunde exuberanța.

– Chiar așa?

– Dacă asta e ceea ce vrei.

Cu toate reținerile sale spulberate, Dan înșfăcă mâna lui al-Bashir și o scutură tare.

– Asta e ceea ce vreau, sigur că da. Exact asta vreau.

– Bine. Asta e ceea ce vom face.

Brusc neștiind ce să spună, Dan se bâlbâi:

– Nu... nu știu cum să-ți mulțumesc. Adică... vom reuși să punem electrosatelitul în funcțiune. Vom putea transmite energie la sol.

Zâmbind benign, al-Bashir spuse:

– Te înțeleg. Vezi tu, îmi doresc ca satelitul de electricitate să intre în stare operativă la fel de mult cum ți-o dorești și tu.

Nashua, New Hampshire

Șezând alături de el pe sofa, urmărind rezultatele preliminare ale alegerilor la televizorul cu sonorul dat la minim așezat de cealaltă parte a sufrageriei aglomerate de la motel, Jane simțea încordarea în mâna lui Morgan. Încearcă să pară relaxat și încrezător, știa ea, dar putea simți tensiunea în fiecare linie dreaptă a corpului lui. Apartamentul era înțesat cu voluntari, ajutoare, câțiva politicieni locali, toți stând în biserișute de câte doi sau trei, cu ochii așintți la televizor și la numerele care se acumulau încet. Purtau, aproape în șoaptă, încordați de așteptare, discuții calme.

Alți voluntari se adunau la parter, în sala de bal a hotelului, pregătiți să petreacă în cazul în care rezultatele erau bune, pregătiți să plece acasă prin frigul crâncen din acea noapte de New Hampshire în cazul în care rezultatele erau rele, cum majoritatea dintre ei se temeau că vor fi.

Întorcând capul pentru a se uita pe geam, Jane văzu că afară începuse să cadă ninsoarea, fulgi mari și uzi se cerneau încet, tăcuți și liniștiți, iluminați de luminile înalte ale parării pe jumătate goale a hotelului Marriott din Nashua. O seară de iarnă târzie în New Hampshire, își spuse Jane. Și aici e liniște, în pofida presiunii tuturor acestor oameni, își dădu ea seama. Liniște, dar o liniște înțesată de îngrijorare. Aproape că poți simți mirosul fricii.

Bine că n-a început să ningă decât după ce s-au închis secțiile de votare, își spuse Jane. Cel puțin, nu i-a ținut zăpada acasă pe votanți. Și putem da vina pe ninsoare pentru prezența scăzută la petrecere.

Pe ecranul televizorului se vedeau știrile locale, cu circumscripțiile electorale care transmiteau rezultatele celor dintâi alegeri prezidențiale preliminare la nivel național. Voluntarii care aglomerau modesta sufragerie erau bărbați și femei, tineri în cea mai mare parte, îmbrăcați în haine comode de stofă și lână. Nici urmă de pălării din paie sau insigne electorale de prost gust. Politicienii mai vârstnici purtau între ei discuții succinte, fiecare întrebându-se dacă nu pariașe pe calul greșit, ochii lor nedezipindu-se nicio clipă de cifrele care apăreau pe ecranul televizorului.

Denny O'Brien stătea lângă barul bine aprovizionat, afundat într-o discuție serioasă cu cel mai mare banher din localitate. Jane trebui să zâmbească văzând contrastul dintre ei: Denny semăna cu un fante lălău, pe jumătate dezumflat alături de localnicul slab, cu privire insensibilă. Nu era niciun reporter de știri în mulțime, observă Jane. Niciunul.

Ei bine, își spuse ea, nu ne-am așteptat niciodată ca Morgan să

câștige New Hampshire-ul. S-a descurcat bine la întrunirea preelectorală din Iowa, dar votanții din New Hampshire abia dacă auziseră de guvernatorul de Texas la începutul campaniei. Și totuși, trebuie să facem o apariție solidă aici, își spuse Jane. Astă-seară atenția întregii națiuni este îndreptată asupra New Hampshire-ului, iar Morgan trebuie să arate că poate câștiga voturi.

– ... Și surpriza serii până acum, spunea unul dintre analiștii de televiziune atent sulemenit, este faptul că Morgan Scanwell pare să se descurce mult mai bine decât au arătat sondajele de opinie.

– Da, spuse partenerul lui, zâmbind cu niște dinți perfecți. Mesajul de independență energetică a lui Scanwell se pare că a atins o coardă sensibilă în rândul votanților din New Hampshire.

Toate discuțiile din apartament încetară pentru un moment, iar pe ecranul televizorului apărură cifre noi. Morgan e pe locul trei, văzu Jane! Când sunt șapte candidați, locul trei nu e rău. Își simți pulsul crescând. O întrece pe femeia aia, Kennedy, din Massachusetts!

Pe măsură ce seara merse mai departe și rezultatele de pe tot cuprinsul statului fură centralizate, apartamentul de la hotel deveni mai gălăgios și mai vesel. Doi reporteri de știri sosiră și-și croiră loc prin mulțime pentru a cere un interviu. Scanwell le zâmbi și se uită la Jane.

– Haideți să așteptăm rezultatele finale, ce ziceți? spuse Jane.

Aprobând din cap, Scanwell zise:

– Bună idee. Nu trebuie să mai dureze mult.

O nouă echipă de televiziune dădu buzna înăuntru și rechiziționă unul dintre marile fotolii tapisate, unul dintre tipi împingându-l într-un colț al camerei, în vreme ce partenerii lui își instalară minicamera și luminile.

– Bine, spuse analistul pe ecranul televizorului, uite că avem rezultatele finale.

Încăperea se cufundă în liniște.

– După cum a fost de așteptat și prevăzut, câștigătorul alegerilor preliminare din New Hampshire este senatorul de New York Charles Waldron, cu patruzeci și șapte la sută dintre voturi.

– Guvernatorul de Texas Morgan Scanwell, spuse colegul lui zâmbitor, este marea surpriză a serii, ajungând pe locul al doilea cu douăzeci și două de procente, cu puțin înaintea lui Michael Underwood...

Restul fu înghițit de urale. Jane îi oferi lui Scanwell un sărut sărbătoresc pe obraz, apoi guvernatorul sări în picioare și începu să dea mâna cu toată lumea. Dintr-odată, toți cei din încăpere voiau să-l prindă de mână. În vreme ce voluntarii porneau către ieșire, îndreptându-se spre parter, în sala de bal, pentru o sărbătorire binemeritată, reporterul de televiziune se strecură prin grămadă și îl

conduse spre fotoliu pentru un interviu de felicitare.

Iar Jane se trezi că se întreabă ce făcea Dan. Știa că fusese nechibzuit, chiar o prostie din partea ei să meargă să-l întâlnească în Texas, să fie singură cu el, să-l iubească. Asta a fost o greșeală, își spuse ea cu severitate. Nu se va mai întâmpla. Nu se mai poate întâmpla. Nici acum. Niciodată.

Și totuși, se întreba ce făcea Dan chiar în clipa aceea.

– Nu mi-am dat seama niciodată că poate fi atât de frig în Texas, spuse Asim al-Bashir în vreme ce el și Dan merseră cu pas grăbit de la Jaguar la barul Motelului Astro.

Dan rânji la el.

– Localnicii spun că nu desparte nimic Texasul de Polul Nord cu excepția unui gard cu sârmă ghimpată.

Înăuntrul barului era cald, deși atât de aproape de miezul nopții, localul era aproape gol. Televizorul așezat în capătul îndepărtat al barului arăta un meci de hochei. La celălalt capăt al barului stăteau doi zilieri, gârboviți deasupra unor pahare cu gât lung, de bere. Observă că meciul de hochei se afla la ultimul minut: Dallas Stars îi conduceau pe cei de la Redwings cu 3 la 2. Pe când îl însoțea pe al-Bashir către un separeu, portarul de la Redwings ieși din poartă într-o încercare disperată de a egala scorul.

Nu intrați în prelungiri, se rugă Dan în gând. Barmanița veni molcom spre separeu și Dan comandă un Glenlivet cu gheață. Spre surprinderea lui, al-Bashir ceru același lucru.

– Nu mai aven Glenlivet, spuse barmanița. Ce ziceți de-un Johnnie Black?

– Va fi bine așa, răspunse al-Bashir.

Dan fu de acord cu o aplecare resemnată din cap. Cei de la Stars furară pucul de la atacantul celor de la Redwings și patinară spre un gol ușor în poarta rămasă neapărată. Mulțimea din Detroit scandă și huidui. Fluierul de final sună atunci când barmanița trânti pe masa lor cele două pahare de whisky.

– Șase cincizeci, anunță ea.

– Trece-i în contul meu, bine? spuse Dan.

– Închidem în juma' de oră. Vreți să vă mai aduc o porție acu'? Atunci o să vă pot nota consumația și să plec d-aci la timp.

Dan rânji la ea.

– Sigur, de ce nu? Și pune pe Fox News sau CNN, dacă te rog.

Când plecă barmanița din separeul lor, al-Bashir ridică paharul.

– Pentru un continuu succes, toastă el.

– Beau pentru asta, spuse Dan, atingând paharul de cel al arabului.

Sorbind din whisky, Dan își spuse că al-Bashir nu era unul dintre musulmanii aceia fanatici care nu s-ar atinge nici în ruptul capului de

alcool. Totul spre bine, își spuse el. Asta înseamnă că nu-i un terorist. Dan zâmbi în sinea lui. Nici nu se îmbracă precum un terorist. Costumul ăla trebuie să fi costat o mică avere. Mătase. Probabil Saville Row.

– Lucrurile merg bine, spuse al-Bashir atunci când barmanița le aduse a doua porție.

Dan își scoase cartea de credit și i-o dădu barmaniței. Al-Bashir nu mișcă niciun mușchi.

– Mda, mergem mai departe, spuse Dan. Mulțumită ție.

Al-Bashir ridică modest din umeri.

– Mă bucur că l-am putut convinge pe Garrison să-ți împrumute banii de care ai nevoie.

– Ne-a ajutat să trecem hopul. Cu o infuzie constantă de capital am reușit să mergem direct mai departe.

Dan zâmbi fericit.

– Bănuiesc că și doamna senator Thornton v-a fost de un oarecare ajutor.

Zâmbetul lui Dan se evaporă. Dar recunosc:

– I-a convins pe cei de la FAA să se dea în lături, ăsta e cel mai important lucru. O să ridicăm avionul spațial de la sol cu Gerry Adair la comandă într-o săptămână.

– În pofida frigului? Întrebă al-Bashir.

Fața lui rotundă, atent bărbierită, părea relaxată, la largul ei, și totuși ochii lui negri erau sfredelitori.

– Nicio problemă.

– E terminat satelitul?

Dan sorbi din whisky. Apoi:

– Aproape că suntem gata să-l pornim. Încă un zbor pentru a trimite o echipă care să-i verifice sistemele și-o să fim gata să începem să generăm energie.

Zâmbind, al-Bashir spuse:

– Stația de receptare de la White Sands e gata. M-am dus acolo săptămâna trecută.

– Chiar așa?

Dan se uită în ochii aceia maro, inexpresivi. Al-Bashir a fost peste tot, știa asta. Bărbatul devenise o față cunoscută pretutindeni la cartierul general al Astro. Și se dusese și la ferma de rectene. Înainte să-ți dai seama, va vrea să facă o plimbare cu avionul spațial.

Să-mi fac griji din pricina lui? se întrebă Dan. Cât de mult trebuie să-l las să vadă? Vocea sardonică din mintea lui răspunse: Nu e decât conducta care aduce banii, amice. Pune-l pe linie moartă și-ți omori întreaga operațiune.

Mda, răspunse Dan. Și totuși...

Al-Bashir interveni în dezbaterea sa lăuntrică.

- Mi-ar plăcea să o angajez pe secretara ta.
- Pe April?
- Dan simți un brusc fior de panică.
- Pe April Simmonds, da. I-aș putea oferi de două ori salariul pe care i-l dai tu.
- Să lucreze pentru tine?
- Ca asistenta mea personală, da.
- Trăgând de timp ca să poată analiza problema, Dan întrebă:
- În Houston?
- Sau în Tunis, sau oriunde am nevoie de ea. Călătoresc foarte mult și ea-mi va fi de un ajutor neprețuit.
- Ajutor, se auzi Dan mârâind. Și ce altceva?
- Al-Bashir zâmbi cum scrie la carte.
- Orice altceva se întâmplă să intervină.
- Luptându-se cu un brusc impuls de a-l lovi pe al-Bashir cu pumnul în fața lui arogantă, Dan spuse:
- N-o pot lăsa să plece. Îmi conduce întreg biroul. Se ocupă acum și de relațiile cu publicul.
- E sub contract cu Astro?
- Dan scutură precaut din cap.
- Poate că i-ar plăcea să lucreze pentru mine. Te deranjează dacă o întreb asta?
- M-ar deranja al naibii de mult, se răsti Dan.
- Apoi își recăpătă autocontrolul și adăugă:
- Dă-i drumul și întreab-o dacă vrei.
- Vreau. Foarte mult.

Fierbând, Dan văzu cu colțul ochiului că ecranul televizorului de deasupra barului anunța cuvintele ALEGERILE PRELIMINARE DIN NEW HAMPSHIRE pe un fundal roșu, alb și albastru. Dan se întoarse să se uite direct la ecran, bucuros de motivul pe care-l avea să-și întrerupă discuția cu al-Bashir. Volumul era redus la minim, dar cifrele erau clare: Scanwell ieșise pe un puternic loc al doilea, surprinzându-i pe cei mai mulți dintre prognosticieni.

Imaginea se schimbă brusc la o fotografie a senatorului de New York, Waldron, stând pe podiumul unei săli de bal a unui hotel, făcând cu mâna, rostind un discurs de victorie în fața unei mulțimi de susținători cu pălării de pai care scandau și fluturau din mâini. Apoi se mută la Scanwell, care stătea pe un podium dintr-un alt hotel, cu un zâmbet larg despicându-i fața stâncoasă, rostind cuvinte pe care Dan nu le putea auzi.

Iar Jane se află alături de el, zâmbea și ea, arătând radiantă și absolut fericită.

Dan uită de al-Bashir care ședea în separeu alături de el. Pur și simplu se holbă la Jane. Vine-n pași de vals aici și-mi sare-n pat și-mi

spune că încă mă mai iubește. Și apoi îmi spune că e căsătorită cu Scanwell. Căsătorită cu el. Soțul ei. Va sta alături de el tot drumul până la Casa Albă. Mă iubește pe mine și e căsătorită cu el. Einstein avea dreptate: fizica nucleară e mult mai simplă decât politica. Și dragostea.

Insula Matagorda, Texas

Hangarul B vâjâia de activitate, observă al-Bashir. Pilotul cu păr grizonant, Adair, se cățăra prin trapa deschisă a carlingii avionului spațial în vreme ce o echipă de tehnicieni se ocupau de consolele de pe peretele îndepărtat al hangarului. Alți tehnicieni își făceau de lucru pe lângă trenul de aterizare al avionului, verificând pneurile și picioarele pneumatice care susțineau roțile.

Toate, sub ochii vigilenți și pătrunzători ai negrului, Niles Muhamed, care stătea și se uita la avion și la oamenii din jurul lui, cu brațele încrucișate pe piept. Muhamed purta o salopetă verde-oliv, atât de fără pată și de neșifonată încât aproape că semăna cu o uniformă militară. Al-Bashir merse către el.

– Merge bine testul? întrebă el.

Muhamed abia dacă încuviință din cap.

– Până acum.

– Aveam de gând să te întreb, zise al-Bashir. Numele tău arată că s-ar putea să fii musulman. Așa este?

– Eu? Musulman?

– Iartă-mi curiozitatea.

– Tata a fost musulman, spuse Muhamed, fără să-și ia ochii de la avion. Și-a luat nume musulman și toate alea.

– Și tu?

– Sunt baptist, ca și mama.

– A. Înțeleg.

Al-Bashir dădu să se întoarcă.

– Am o întrebare pentru tine, spuse Muhamed.

– A?

– Cum de ți-a dat voie Dan să te ocupi de locul ăsta? Vii și pleci pe aici de parcă ar fi maghernița ta.

Al-Bashir zâmbi.

– S-ar putea să nu fie a mea maghernița, cum te exprimi tu, dar eu sunt canalul prin care curg banii. Presupun că Dan are încredere în mine fiindcă i-am oferit finanțarea care-i ține operațiunea în viață.

– Ai umblat peste tot, spuse Muhamed. Ți-ai vârât nasul în toate.

– Sunt fascinat de tehnologia asta înaltă. Sunt nerăbdător să învăț tot ce pot.

Muhamed să uită la el cu niște ochi neîncrezători. Atunci, unul dintre tehnicieni strigară de la șirul de console:

– Suntem gata de controlul instrumentelor.

– Te las să-ți faci treaba, spuse al-Bashir cu grație, simțindu-se aproape ușurat că Muhamed se întoarse de la el și începu să meargă

cu pas mare prin hangar.

Al-Bashir porni și el, dar către ușile deschise și vremea răcoroasă, înnorată de afară. Grăbindu-se către Hangarul A, unde se afla biroul lui Dan, prin aerul umed și tăios care sufla dinspre golf, se simți bucuros că Muhamed nu era la conducerea securității pentru corporația Astro. Bărbatul era bănuitor, protector. Slavă Domnului că Dan Randolph e atât de încrezător, își spuse al-Bashir. Dacă ar fi fost Muhamed în locul lui Dan n-aș putea niciodată face rost de informațiile de care am nevoie.

Pe când ajunse la Hangarul A, al-Bashir chiar tremura. Muștrându-se că nu purta ceva mai calduros decât un costum de afaceri din mătase, își suflă în mâini în vreme ce urca scările către biroul lui Dan.

Pășind în biroul exterior, April spuse din spatele mesei de scris:

– Domnul Randolph nu a venit în dimineața aceasta. A plecat la Houston.

Nervii lui al-Bashir se întinseră.

– La Houston?

– Să se întâlnească la biroul regional al FAA cu domnul Passeau.

– Aha. Înțeleg.

Houston era orașul în care-și avea sediul biroul regional al FBI, al-Bashir știa. Nu de FAA trebuia să-și facă el griji.

– Lucrează la culoarele pentru următorul test de zbor, spuse April.

– Desigur.

April zâmbi nesigură în vreme ce al-Bashir rămase în fața mesei ei de scris. E cu adevărat încântătoare, își spuse el, închipuindu-și cum ar fi arătat într-o rochie de seară și bikini, în pat.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Al-Bashir trase micul scaun cu roțile din colțul cămăruței.

– Multe lucruri, spuse el, așezându-se.

– Chiar sunt foarte ocupată, domnule...

Al-Bashir o întrerupse:

– Vreau să vii să lucrezi pentru mine, April.

– Pentru Tricontinental? În Houston?

– Nu. Pentru mine. Ca asistentă personală. Cu mine ai călători în toată lumea. Avioane particulare. Cele mai bune hoteluri.

Era limpede că era surprinsă, observă al-Bashir.

– O femeie cu educația și abilitățile tale ar putea ajunge departe în lume, foarte departe, dacă mi-ai permite să te ajut.

Privirea ei de surprindere pieri.

– Sunt mulțumită de slujba pe care o am, domnule al-Bashir.

– Te rog, spune-mi Asim.

– Sunt mulțumită de slujba pe care o am, repetă ea.

– Îți dublez salariul. Și vei avea câte filtre de cafea vei dori. Ai putea vedea lumea în condiții de lux.

April zâmbi din nou.

– Nu l-aș putea părăsi pe domnul Randolph, mai ales că electrosatelitul e aproape gata să fie pornit. Se bazează pe mine.

Și *mie* mi-ar plăcea să mă bazez pe tine, își spuse al-Bashir. Cu voce tare, el răspunse:

– Ei bine, vrei cel puțin să te gândești la oferta mea?

Ea dădu să scuture din cap.

– Hai să discutăm la cină, sugeră el.

Pe fața lui April apăru o expresie știutoare.

– Aș fi bucuroasă să iau cina cu dumneata, domnule... Asim. Dar strict în termeni sociali. Nu am nicio intenție să plec de la Astro.

Al-Bashir ridică din umeri parcă înfrânt.

– Foarte bine, atunci. O cină pur socială. Astă-seară?

El o văzu făcând calcule în gând.

– Astă-seară sunt ocupată. Ce zici de vineri?

– Bun, zise el. Vineri va fi.

Și își spuse: N-o să trebuiască să te trezești devreme sâmbătă ca să mergi la birou.

Washington, D.C.

Florile de cireș ieșiseră devreme în acel an. Prin geamurile lungi ale sălii de audieri din Senat, Dan putea vedea boboci roz și delicați din copacii de afară. Era primăvară acolo. Dan ședea la masa acoperită cu postav verde a martorilor în vreme ce o artilerie de fotografii îl asaltau încontinuu, blițurile scăpărând atât de repede, încât aproape că i se părea că e prins într-un schimb de focuri.

Dan se simțea încordat, aproape furios, uitându-se la Jane, care ședea la capătul banchetei în fața lui. Lucrurile merseseră bine în ultimele șapte luni, iar această audiere la Senat era locul perfect pentru a face anunțul pe care avea de gând să-l reverse asupra lor. Scanwell se descurcase atât de bine la alegerile preliminare, încât era brusc alergătorul principal din haita care urmărea nominalizarea pentru președinție. Iar Jane era chiar acolo alături de el, la fiecare pas pe drumul către Casa Albă. Dan se întreba când vor face o declarație publică despre căsnicia lor. Și uite-o acolo, șezând la șase metri de mine și evitând să se uite în direcția mea.

Cel puțin, April a rămas de partea mea, își spuse în sinea lui. Dacă al-Bashir chiar i-a oferit să lucreze cu el, trebuie să-l fi refuzat. Niciunul dintre ei n-a pomenit, însă, de asta. Puștoaica s-a descurcat al naibii de bine și în rolul de director pentru relații cu publicul, își spuse în timp ce fotografiile se îndepărtau și imaginile reminiscente roșii ale blițurilor începură să se șteargă. Chiar și cu nebunii ăia de ecologiști care ne pichetează poarta principală, n-am avut nimic altceva decât publicitate favorabilă.

Senatorul Quill lovi cu un stilou din metal pe bucata de lemn pe tablă banchetei și vorbăria zumzăitoare încetă pe dată. Chemă audierea la ordine și îi prezentă pe cei unsprezece membri ai subcomitetului. Dan observă că locul pentru camerele de televiziune dintr-o parte a încăperii panorama bancheta, apoi se întoarse înapoi la Quill.

– Suntem de asemenea onorați că doamna senator Thornton, din mărețul stat Oklahoma, se află în dimineața aceasta alături de noi în calitate de *ex officio*.

Jane aprobă din cap și zâmbi grațios atunci când camerele se focalizară asupra ei.

Întorcându-se spre consilierul șef al subcomitetului, un bărbat tânăr cu față închisă la culoare, cu o mustață neagră și groasă și cu un ciuf chiar mai gros de păr negru căzându-i peste guler, senatorul Quill spuse:

– Suntem pregătiți pentru primul martor.

Dan se ridică în picioare atunci când amplotiatul îl conduse înăuntru. Apoi se așează la loc și se întoarce cu fața spre consilierul șef, care ședea la același nivel cu Dan, la o masă mică aflată în fața lui. Fără nicio expresie pe chip, pe un ton la fel de inanimat ca un lift automat anunțând numărul etajelor, îi ceru lui Dan să-și declare numele și ocupația.

– Daniel Hamilton Randolph, președinte executiv și președinte al consiliului director al Corporației Astro Manufacturing.

– Dacă aveți o declarație pregătită, subcomitetul o va asculta acum.

Dan se aplecă puțin în față spre microfoanele aranjate în fața sa.

– Am o declarație, dar prefer să aștept până ce voi răspunde la întrebările subcomitetului.

Tânărul avocat păru uluit preț de o clipă și se întoarce pentru a arunca o privire către senatorul Quill, care ședea în spatele lui. Dan își păstră calmul în expresia feței, dar se bucură de acea scurtă privire de consternare. Quill aprobă din cap și Dan aruncă o privire la Jane, din celălalt capăt al mesei. Aceasta părea ușor iritată.

Consilierul șef începu să-l chestioneze pe Dan cu privire la satelit. Dan pregătise deja o prezentare video și, în următoarele zece minute, grafica pe computer își rulă scenele animate pe ecranul de înaltă rezoluție ce atârna pe peretele camerei de audieri, în fața echipelor de televiziune.

O dată ce se sfârși filmarea, avocatul spuse:

– Acest subcomitet a auzit o mărturie conform căreia raza cu microunde venind de la satelit la sol este periculoasă pentru mediul înconjurător.

Dan aprobă din cap.

– Mărturia lui Rick Chatham și a oamenilor lui, știu asta.

– Care e răspunsul dumneavoastră la aceste afirmații?

– E vreuna dintre afirmațiile acestea întărite de vreo dovadă științifică? întrebă Dan cu un zâmbet răbdător pe față. Are Chatham vreo competență în climatologie sau în radiologie sau în vreo altă -ologie?

Dan auzi câteva chicote în spatele său.

– Poate cineva din încăperea aceasta să programeze un aparat de bucătărie fără să ceară ajutorul unui adolescent?

Râsete, chiar și din partea unora dintre senatori. Dar avocatul se încruntă și repetă:

– Care e răspunsul dumneavoastră, domnule, la aceste afirmații?

Afișând o expresie serioasă, Dan spuse:

– Domnule, am întreprins studii științifice asupra efectelor transmiterii de microunde prin atmosferă. Am oferit subcomitetului rapoartele relevante.

Înainte să poată răspunde consilierul șef, Dan adăugă:

– Pe scurt, ideea e că vom păstra raza atât de difuză încât păsările vor putea zbura prin ea fără niciun pericol. Vitele pot paște la sol acolo unde antenele captează energia prin microunde. Cunoaștem cifrele și am adăugat un factor de siguranță de sută la sută exact pentru a ne asigura că nu va exista niciun efect dăunător.

Senatorul Quill interveni:

– Imaginile dumneavoastră animate n-au arătat cum puteți face să păstrați raza atât de împrăștiată.

Întrebându-se dacă Jane îl instruisese să pună întrebarea aceea, Dan spuse:

– Domnule senator, antena de transmisie a satelitului defocalizează raza. Sistemul împrășteie raza atunci când aceasta pleacă de la satelit. Dacă acel sistem s-ar întâmpla să clacheze, întreg satelitul de electricitate se întrerupe automat.

– Înțeleg, spuse Quill, deși părea ușor nedumerit.

Ceilalți senatori începură să-l ia la întrebări pe Dan, fiecare dintre ei nerăbdător să fie prins pe peliculă de camerele video. Majoritatea întrebărilor erau slabe. Subcomitetul este de partea mea, își spuse Dan. Treptat, întrebările se îndepărtară de le efectele asupra mediului și începură să se centreze asupra operațiunii propriu-zise a satelitului și a avionului spațial.

– Ați avut două zboruri ale avionului spațial de la prăbușirea fatală de anul trecut, spuse senatorul Quill.

– Trei zboruri, domnule senator, răspuse Dan. Primul a fost fără oameni la bord. Vreau să spun, automat.

– Iar cele două mai recente?

– Amândouă au fost pilotate și amândouă au avut succes.

– Ce ne puteți spune despre acel prim zbor, cel care a rezultat într-o prăbușire? întrebă senatorul din capătul banchetei.

Dan îi oferi răspunsul cu grijă pregătit.

– FAA și Consiliul Național de Siguranță al Transportului au concluzionat că accidentul nu a fost provocat de o eroare generică a proiectării avionului spațial sau de asamblare. Zborurile noastre reușite demonstrează că prăbușirea a fost provocată de nefuncționarea servomotorului elicei de manevră, eroare corectată.

– Nu anchetează FBI-ul prăbușirea? Nu e posibil să fi fost provocată de un sabotaj?

Mulțimea se agită și reporterii începură să șoptească în telefoane. Dan își reprimă o încruntare. Se pusese de acord cu oamenii de la FBI din Houston să păstreze ancheta secretă. Nu c-ar fi găsit ceva, își reaminti el. Dar nu există niciun secret atunci când un senator al SUA vrea să-și vadă fața la televiziunea națională.

Cu voce tare, el răspuse:

– Domnule senator, pur și simplu nu știm ce a provocat clacarea

servomotorului. Nici măcar NASA n-a reușit să-i dea de capăt accidentului.

– A fost un act de terorism? insistă senatorul, uitându-se direct la camerele de televiziune.

Dan scutură posac din cap.

– Va trebui să-i întrebați pe cei de la FBI despre asta, domnule.

Alte întrebări, niciuna ostilă. În cele din urmă, Quill se uită de-a lungul mesei către Jane.

– Am invitat-o pe doamna senator Thornton la această întâlnire fiindcă dânsa a propus o lege care are greutate în privința finanțării afacerilor de tehnologie avansată precum este a dumneavoastră. Doamnă senator Thornton, aveți vreo întrebare pentru acest martor?

Jane se îndreaptă puțin de spate, iar Dan își spuse: Am eu o întrebare pentru tine, doamnă senator: Când o să te mai văd din nou?

– Domnule Randolph, spuse Jane, cu o răceală impersonală, ce efect ar avea asupra finanțării afacerilor precum cea a dumneavoastră dacă guvernul s-ar oferi să garanteze pentru împrumuturi pe termen lung, cu dobândă mică?

Dan repetase răspunsul cu Jane vreme de o săptămână înainte de audierea aceea. Dar numai printr-o legătură de videofon. În cele șapte luni scurse de la vizita ei surpriză pe Matagorda, Dan se mai aflate în aceeași cameră cu ea de două ori și de fiecare dată fuseseră despărțiți de o mulțime de oameni. Și de Scanwell.

Aproape automat, Dan reluă lecția lor pregătită despre finanțarea afacerilor cu tehnologie avansată.

– Sunt trei factori la mijloc, spuse el subcomitetului. Primul, afacerile cu tehnologie avansată prezintă aproape întotdeauna un risc ridicat. În activitatea mea, de exemplu, fiecare lansare de rachetă presupune o cantitate considerabilă de risc, cu toate că reducem riscurile acestea destul de mult.

Quill aprobă din cap și Dan rămase cu impresia că Jane îl informase deja despre asta.

– Al doilea, continuă el, afacerile cu tehnologie avansată au nevoie de obicei de o investiție masivă. Nu poți construi sateliți și nave spațiale pe-un buget de mucava.

– Vorbiți despre miliarde de dolari? întrebă unul dintre senatori.

– Sute de milioane, cel puțin.

– Care e al treilea factor? spuse prompt Quill.

– Timpul, zise Dan. Banii investitorului vor fi prinși la mijloc timp îndelungat, ani, poate o decadă sau mai mult.

– Nu-i un împrumut pe nouăzeci de zile, spuse Jane cu un zâmbet.

– Nu, câtuși de puțin, răspunse Dan. Dacă puneți laolaltă toți acești trei factori – risc ridicat, investiții masive și timp îndelungat până la returnare – puteți vedea de ce e atât de greu să aduni capital de

investiții.

– Ar fi de ajutor o garanție guvernamentală pe termen lung, cu dobândă mică? întrebă Jane.

– Deja a fost, spuse Dan. Corporația Astro a funcționat în ultimele șapte luni cu ajutorul împrumuturilor contractate din sectorul privat. Sunt convins că legea pe care o propuneți în Senat ne-a deschis ușa.

Unul dintre senatori remarcă sarcastic:

– Ei bine, dacă v-a fost de ajutor dumneavoastră, poate că nici nu mai trebuie să aprobăm propunerea de lege.

Câțiva dintre ceilalți senatori chicotiră îngăduitori. Jane n-o făcu, observă Dan. Ea își reprimă pornirea să sară cu un răspuns răstit la senatorul cel slab la gură.

– Mai sunt întrebări pentru martor? întrebă Quill, uitându-se în ambele direcții de-a lungul mesei. Dacă nu, martorul e liber.

– Înainte să plec, spuse Dan, am o scurtă declarație de făcut, domnilor și doamnelor senatori.

Quill se uită în jos la Dan.

– Atâta timp cât e scurtă.

Dan nu se lăsă prins de alegerea de cuvinte a senatorului.

– Vreau doar să vă spun, domnilor și doamnelor senatori, că intenționăm să începem să transmitem energie din satelit în două săptămâni.

Camera de audieri erupse. Aparatele de filmat se focalizară toate pe Dan. Reporterii își deschiseră telefoanele celulare și începură să țipe la ele. Senatorii se uitară unii la ceilalți în ambele direcții de-a lungul banchetei în vreme ce publicul izbucni într-o duzină de discuții șușotite.

În mijlocul acestui tărăboi, Rick Chatham sări în picioare cu coada zburându-i în aer și strigă:

– Nu puteți face asta! O să obțin o interdicție judecătorească!

Quill începu să lovească din ce în ce mai tare bucata de lemn din fața lui, iritarea de pe fața lui transformându-se într-o furie cu chip roșu. Dar nu-i ajută la nimic. Reporterii roiră în jurul lui Dan punându-i întrebări. Vicki Lee se afla printre ei, dar Dan se uită pe deasupra tuturor în căutarea lui Jane. Scaunul ei era gol. Deja plecase.

Aeroportul Internațional din Dubai

Asim al-Bashir înaintă cu pași mari pe covorul de nuanța nisipului, cu motive de arcuri ondulate, așa cum face vântul pe suprafața unui deșert. Copii aurite ale unor palmieri grațioși mărgineau coridorul terminalului Șeicul Rashid. Turiștii și pelerinii se îmbulzeau la magazinele *duty-free* unde erau afișate pentru ochii călătorilor avizi bunuri din toată lumea. Al-Bashir îi disprețuia deopotrivă pe comercianți și pe cumpărători. Dincolo de geamurile terminalului vedea siluetele de prost gust ale turnurilor cu birouri și hotelurilor de mare înălțime, inclusiv clădirea sub formă de navă, înaltă de treizeci de etaje, a Hotelului Burj al-Arab. Ostentație occidentală, își spuse el cu tăfnă în gând. În loc să se opună culturii decadente a Vestului, ei o imită și chiar o depășesc.

Când intră în sala de așteptare particulară care-i fusese rezervată, egipteanul se afla deja acolo, părând în mod evident ursuz, așa cum era îmbrăcat în costumul lui de pânză albă care nu i se prea potrivea. Al-Bashir purta un costum de mătase croit manual, de un albastru regal.

Nu, se hotărî al-Bashir, egipteanul nu e deprimat; e înfrigurat, temător. Satelitul de electricitate îi depășește puterea de înțelegere.

Al-Bashir se plecase în fața dorinței Celor Nouă de a avea o întâlnire față în față cu acel om; egipteanul insistase să aibă loc undeva în Orientul Mijlociu musulman, unde să se afle relativ în siguranță. Asta-i relativ, își spuse al-Bashir cu un zâmbet subțire. Armata Statelor Unite a ocupat Dubai-ul și celelalte emirate. În pofida sporadicelor bombardamente sinucigașe, americanii își întăreau ocupația asupra Golfului. Ei bine, asta se va schimba cât de curând, își spuse al-Bashir.

Egipteanul se așeză cu spatele la geam și la privescătoarea pe care o oferea acesta asupra zgârie-norilor, iar angajatul în uniformă al companiei de trafic aerian turnă cafea pentru cei doi bărbați și plecă.

– Pari înfrigurat, frate, îi spuse al-Bashir egipteanului.

– Randolph are de gând să pornească satelitul în zece zile.

– Da. A făcut anunțul la audierea din Senat de săptămâna trecută.

Al-Bashir ridică ceașca delicată și sorbi din cafea.

– Randolph a făcut un gest îndrăzneț.

Al-Bashir zâmbi.

– Am ajuns să-l cunosc pe om. E plin de sine până-n măduva oaselor.

– Și totuși... noi vom fi gata în zece zile?

Lovind cu degetul discul cu date din buzunarul de la piept al sacoului său, al-Bashir răspunse:

– Am toată schița satelitului. O dată ce începe să transmită energie la sol, vom pune stăpânire pe el și vom schimba traiectoria spre Washington.

– Poți face asta?

– Cât se poate de ușor. În timp ce tehnicienii lui Randolph din Texas vor încerca să-și dea seama ce nu merge bine la satelitul lor, noi vom concentra raza cu microunde și vom omorî mii de oameni.

– Inclusiv pe președintele lor?

– Totul e aranjat. În ciuda puternicei aroganțe, Randolph e un om de încredere. Un american tipic. Eu l-am ajutat să primească finanțarea de care avea nevoie, așa că mă crede prieten. Mi-a dezvăluit întreaga sa operațiune. Sunt cu toții patetic de naivi.

– Ești sigur că asta va funcționa? întrebă egipteanul, întinzându-se după ceașca sa de cafea. Ceilalți sunt cât se poate de... îngrijorați.

– Spune-le că totul în ordine. După ce satelitul va începe să funcționeze, îl vom transforma într-o armă împotriva dușmanilor lui Allah.

Egipteanul zâmbi firav și păru să se relaxeze întrucâtva. Al-Bashir îi zâmbi înapoi. Sorbindu-și cafelele puternice, calde, îndulcite, al-Bashir își spuse cu severitate: Lasă-i să creadă că lovim în numele lui Allah. Lasă-i pe ceilalți să creadă că ești un luptător în războiul dintre Islam și Occident. Dar nu te abandona și tu acestei credințe. Religia are scopurile ei. Folosește-te credința, dar amintește-ți propriu-ți țel: Tricontinental și puterea de a supune națiuni întregi propriei tale voințe.

Clădirile înalte din Houston erau aproape la fel de fără gust și mult mai mari decât cele din Dubai. Stând în spatele biroului său din clădirea FBI, Nacho Chavez luă o mușcătură din *burrito*-ul de mic-dejun pe care-l ținea în mână dreaptă înfășurat într-un șervețel deja îmbibat cu grăsime.

– Al-Bashir trebuie să fie, spuse Kelly Eamons.

– Ce dovezi ai? întrebă el.

– Bătăușul ăla, Roberto, lucra pentru al-Bashir, spuse Eamons, așezându-se încordată pe primii cinci centimetri ai scaunului. Al-Bashir n-a folosit niciun alt șofer cât s-a aflat în Houston.

– Și?

– Roberto era mușchiul. Probabil că el l-a omorât pe Larsen.

– Angajatul care s-a sinucis? întrebă Nacho cu gura plină de *burrito*.

– N-a fost o sinucidere. Roberto l-a omorât.

– Dovedește-o.

Ochii albastru-verzi ai lui Eamons se căscară la el.

Roșcatele astea și temperamentul irlandez, își spuse Chavez.

– Bine, zise ea încet. Avem amprenta sa vocală din mesajul telefonic

pe care l-a lăsat pe robotul lui Larsen. Trebuie să-l găsim și să-i luăm o probă de voce.

Încă făcând pe avocatul diavolului, Chavez răspunse:

- Nu știm unde e și, chiar dacă am ști, nu avem motiv să-l reținem.
- Nu și-a plătit cauțiunea pentru acuzația de atac corporal.
- O învinuire locală. Nu-i în jurisdicția noastră.
- Probabil c-a și plecat din stat, s-a întors în L.A.

Chavez mestecă gânditor, apoi spuse:

- Probabil.
- Asta face din el un fugar, nu-i așa? Interstatal. Asta este în jurisdicția noastră, nu?

Chavez trebui să rânjească auzind cu câtă seriozitate vorbea.

- Kelly, crezi pentru o jumătate de microsecundă că barosanii de la etaj vor aproba o vânătoare pe urmele unui tip care nu și-a plătit cauțiunea pentru o acuzație de atac corporal nenorocită?

Eamons spuse imediat:

- Nacho, ai putea suna la biroul din LA și să le ceri să-l caute.
- Mda, LA-ul e atât de mic, încât un anumit hispanic va fi floare la ureche de găsit.

- Haide! Nu te doare să întrebi. Conform dosarului, are niște tatuaje aparte. Asta o să fie de ajutor, nu crezi?

Punând restul de *burrito* pe masa de scris, Chavez întrebă:

- Așteaptă. Stai un minut. De ce te interesează atât de mult Roberto?

- Fiindcă l-a omorât pe Larsen. Poate că și pe Tenny.
- Și crezi că dacă-l prindem la perete ne va spune cine l-a angajat?
- Corect. Al-Bashir. Omul ăla probabil că-i un terorist. El e cel care a sabotat naveta Astro și l-a angajat pe Roberto ca să-și acopere urmele.

- De unde știi asta?

- A fost coproprietar al tancului petrolier care a sărit în aer sub podul Golden Gate, Nacho.

- Și celălalt tanc petrolier? Din Florida?

Ea scutură din cap.

- O altă companie. Dar pariez că dacă săpăm mai departe, o să descoperim că și acolo-și avea coada vârată.

- Poate, recunosc Chavez. Dar ce-i cu asta? Deține o bucată și din Tricontinental. Asta face din el un terorist? La naiba, ei finanțează Astro și proiectul Powersat.

Eamons nu spuse nimic.

- E prea puțin, Kelly, spuse Chavez. Nu ai altceva în afară de bănuielile tale. Nu există absolut nicio dovadă palpabilă.

- Amprenta vocală.

- Ei bine, aia *s-ar* putea să fie folositoare, admise Chavez. Dacă l-am

avea pe Roberto și dacă am vedea că i se potrivește.

– Încearcă, atunci, să-l găsești!

Cu un suspin răbdător, Chavez spuse:

– Bănuiesc că l-aș putea suna pe un tip pe care-l cunosc la biroul din LA. Dar nu cred c-o să iasă ceva din asta. La naiba, Roberto s-ar putea să fie în Hong Kong, din câte știm noi.

Eamons aprobă sumbru din cap. Era foarte puțin, fu ea de acord în gând. Nu facem decât să ne învârtim roțițele, încercând să-l găsim pe Roberto. Al-Bashir este cel pe urmele căruia suntem și trebuie să găesc o cale de a ajunge la el.

Cosmodromul Baikonur, Kazahstan

– Bun venit în purgatoriu! spuse jovial Yuri Vasilievici.

Purta un palton greu și o căciulă de blană îndesată peste sprâncenele groase. Respirația lui producea nori de aburi în aerul rece.

Cei doi bărbați, care tocmai coborâseră din trenul vechi și obosit, se uitară în jur neliniștiți. Cât vedeai cu ochii, pământul se întindea în depărtare, plat, maro și prăfos. Cerul era de-un albastru puternic, fără nori. Erau amândoi încotoșmănați în paltoane cu căptușeli groase, unul purta bonetă de lână, celălalt era cu capul descoperit. Vântul care bătea dinspre pustietatea aridă îi răvășea ceea ce mai rămăsese din părul rărit.

– Veniți într-o zi bună, spuse Nikolaiev în vreme ce ceilalți doi își ridicară gențile de voiaj și-l urmară spre vagonul cu bagaje al trenului, din care le era descărcat echipamentul. O vreme frumoasă. Poate că o să vină, totuși, primăvara.

Nikolaiev vorbea într-o engleză cu accent puternic, singura limbă pe care o înțelegeau toți cei trei bărbați. Ceilalți doi abia dacă rostiră o vorbă în timp ce-și duseră cu greu gențile mari cu echipament spre minibusul pe care-l pregătise Nikolaiev pentru ei. Nu permisese nimănui să le atingă gențile, nici măcar cosmonautului rus.

Urcând în minibusul în care era rece ca gheața, Gilly Williamson tuși.

– Am praf în gât, spuse el, scuzându-se parcă.

– Mult praf, zise Nikolaiev, aprobând înțelegător din cap.

Urcând în scaunul șoferului, arătă către cer.

– Curând vom fi acolo sus, deasupra tuturor. Fața lui Williamson era o hartă a Irlandei: piele palidă la culoare, ochi verzi, păr maro deschis care-i cădea băiețos peste frunte. Dar chipul lui era bătrân, îmbătrânit înaintea anilor săi. Ochii lui erau prudenți, bănuitori. Născut în Belfastul însângerat, rămăsese orfan la vârsta de trei ani și aproape că murise și el într-o explozie cu o mașină capcană, declanșată pe o stradă aglomerată, plină cu magazine. Pe când era destul de mare să meargă la facultate, era deja expert în dispozitive electrice pentru un grup afiliat la IRA. Organizația l-a ajutat să-și plătească școlarizarea, dar după ce absolvise cu o diplomă în inginerie, plecase definitiv din Irlanda și construisese sisteme electronice pentru o mare firmă aerospațială americană. Apoi, compania fusese cumpărată printr-o mașinațiune și Williamson fusese disponibilizat. Un control medical de rutină pentru o altă firmă, care fusese pe cale să-l angajeze, scosese la iveală că suferea de cancer la plămâni. Rămăsese șomer.

Atunci fusese momentul când îl contactase un fost membru al IRA,

pomenind de un post liber. Foarte pe tăcute. La început, Williamson fusese nedumerit: Cum de putea un fost membru al IRA să lucreze pentru afurisitul ăla de guvern? Curând, Gilly descoperise că acela nu era un post finanțat de guvern. Departamente de așa ceva. Vreme de aproape un an, se antrenase pentru acel post în spațiu. Nu se putea abține să nu se simtă agitat că va zbura pe orbită, dar era hotărât să nu-și lase teama la vederea celorlalți. În definitiv, de ce să se teamă să zboare pe orbită un om diagnosticat cu cancer în fază terminală la plămâni?

Al treilea membru al echipei era Malfoud Bouchachi, un inginer algerian subțire, pleșuv, aspru, care ajutase la conceperea planului de distrugere a podului Golden Gate. Cu puțin mai în vârstă ca Williamson, Bouchachi era veteran al mai multor lovituri teroriste. Posesor al unui autocontrol de fier, rece și calculat, el nu avea încredere în nimeni, nici măcar în rusul acela care trebuia să-i ducă până la satelitul de electricitate yankeu.

Nikolaiev sporovăi cu veselie în vreme ce-i conduse pe ei și echipamentul lor cu minibusul, de la gară către cazarma din lemn unde aveau să fie cantonați până la zbor.

– Nu-i un hotel de lux, îi preveni el, dar toaletele funcționează în mare parte din timp și mâncarea e pasabilă. Ați prins gluma? Pasabilă!

Râse de unul singur.

O dată ce se depărtară de gară, văzură șirul de poduri rulante ale cosmodromului profilându-se pe cerul gol, niște turnuri din zăbrele de oțel, tăcute, ruginite.

– Tatăl meu a ajutat la construirea lor, strigă Nikolaiev peste hurele motorului de la minibuz, arătând cu degetul în vreme ce conducea de-a lungul drumului desfundat cu o singură mână. În vremea lui Hrusciiov, ăsta era un loc agitat, un cosmoport către univers, dați-mi voie să vă zic.

Irlandezul și algerianul nu spuseră nimic, se uitară doar cu ochii larg deschiși la șirurile lungi de turnuri ruginite.

– Acum, nu mai e atât de agitat, continuă Nikolaiev. Guvernul nu mai are bani pentru spațiu. Companiile particulare, rareori. Nu mult, însă.

Williamson spuse:

– Oamenii noștri plătesc destul de mult pentru zborul ăsta.

Iar Bouchachi își zise: Destul de mult, având în vedere că asta va fi o misiune pe un singur sens.

Să iei cina cu al-Bashir ar trebui să fie plăcut, își spuse April. Și totuși, întotdeauna se simțea încordată în preajma lui, precaută. Cel mai bun restaurant din Lamar nu era cine știe ce pentru un om de lume ca el, bănuia ea, dar el se străduia să lase impresia că îi placea

friptura și nu lăsa nicio clipă discuția să lăncezească. Cinau împreună cel puțin o dată pe săptămână. Uneori se duceau să danseze după aceea, cu toate că nu era ușor să găsești un loc unde să se asculte altceva în afară de melodii săltărețe de country și western.

April se bucura de atenție și al-Bashir nu devenea niciodată lacom și nici nu avea pretenții după aceea. Ea îl săruta de noapte bună la ușa blocului ei cu apartamente și asta era tot. El nici măcar nu încercase s-o convingă să-l invite sus în apartamentul ei.

Și totuși, era ceva în ochii aceia maro închis ai lui, un fel de desfătare secretă sau anticipare pe care nu o împărțea cu ea. Chiar mă place, se întreba April, sau iese cu mine doar ca să afle mai multe despre ce face Dan? Nu poate fi asta, își spunea ea. Dan îi oferă mână liberă să meargă peste tot și să discute cu oricine pofteste.

Săptămâni întregi, April fu nedumerită de situație. Un american ar fi făcut demult prima mișcare, știa ea. Și din câte auzise despre arabi, aceștia le tratau pe femei ca pe niște bunuri personale. Și totuși, al-Bashir era excesiv de tandru și de plăcut. Un partener de discuție bun și un dansator la fel de bun. Ar fi trebuit să-i placă să fie cu el. Numai că – o deranjau ochii lui. Felul cum se uita la ea... se simțea ca o căprioară ținută sub observație de un lup. Mă dezgolește cu ochii, își dădu seama April. Aceasta o făcu să se simtă neliniștită.

Se întreba cum ar fi dacă ar ieși cu Dan. Ar fi tandru și răbdător și plăcut? Știa că nu. Și-și dădu seama că nu și-ar dori ca Dan să fie așa.

Al-Bashir se bucura și el de întâlnirile cu April. Era încântătoare, inteligentă și dornică să învețe de la el. Îi plăcea în special felul cum asculta, cu ochii căsați, poveștile lui despre călătoriile prin lume și relațiile internaționale de afaceri. Nu era dispusă să se implice emoțional, dar știa că aveau destul timp la dispoziție.

Și erau o grămadă de femei în Houston care să-i satisfacă nevoile sexuale.

April e ca o căprioară frumoasă și sensibilă, își spuse el. Ea nu trebuie vânată, cât mai degrabă câștigată, precum în vechea poveste a frumoasei și a bestiei.

După ce satelitul de electricitate își va fi făcut lucrarea, își spuse el. După ce voi fi distrus Astro și Dan Randolph va fi crucificat de politicieni și de jurnaliști. După ce ea nu va mai avea nici slujbă și nici speranțe. Atunci se va întoarce la mine și mi se va oferi. Eu o voi primi și, în același timp, mă voi descotorosi de Garrison. Voi fi cel mai puternic dintre toți.

Al-Bashir zâmbi în sinea lui. Viitorul va fi într-adevăr dulce.

Houston, Texas

Din cămăruța din josul culoarului față de biroul lui Chavez, Kelly Eamons îi telefonă lui April la biroul ei de la Corporația Astro.

Imaginea lui April de pe monitorul lui Eamons, imediat ce-o recunosc pe agenta FBI, păru surprinsă.

– Bună, Kelly! Cum ești? Ai găsit ceva nou?

Dorindu-și să aibă ceva pozitiv de spus, Eamons răspunse cu fereală:

– Nu tocmai. Ce se întâmplă cu tine?

– Totul pe aici freamătă. Săptămâna viitoare vom porni electrosatelitul. Toate posturile de știri din țară și-au trimis aici reprezentanți. Vor toți să le ia interviuri lui Dan și lui Gerry Adair, astronautul nostru. Cer să le ia interviuri până și inginerilor.

Eamons încercă să-și ascundă dezamăgirea. Sperase ca April să nu fie prea ocupată, s-o ajute la ancheta pe care o întreprindea și care stagna.

– Am crezut că Dan a făcut o greșală programând punerea în funcțiune pentru duminica din weekendul de sărbătoare, continua April să turuie, dar e mult mai isteț cu lucrurile astea decât sunt eu. Duminica e o zi cu știri puține, iar cei de la media fac spume la gură să aibă o veste importantă într-o asemenea zi.

E o veste importantă dacă satelitul funcționează, își spuse Eamons. Dar, își dădu ea seama, e o veste chiar mai importantă dacă nu funcționează.

Lui April, îi spuse:

– Am înțeles că unul dintre directorii de la Tricontinental își petrece mult timp acolo pe Matagorda.

Înainte ca April să poată întreba, adăugă:

– Asim al-Bashir.

– O, da. Asim e aici tot timpul.

– Asim?

Eamons ciuli urechile.

Coborându-și puțin vocea, April spuse:

– Am ieșit cu el în oraș.

– Chiar așa?

– Nimic serios. Am luat doar cina împreună.

– Adevărat?

– E foarte simpatic. Oarecum.

Cu mintea luând-o la galop, Eamons încercă să întrețină o discuție mărunță cât se hotărî cât de mult să-i spună lui April. Fata nu-i un agent exersat, își spuse ea. Ai vârat-o și așa în destule probleme cu Kinsky ăla și cu Roberto. Dacă al-Bashir este într-adevăr mintea din

spatele lui Roberto și toate celelalte...

– M-a invitat să vin la Houston pentru o vizită, spunea April. Poate că ne vom întâlni atunci.

– Asta mi se pare că e puțin ca și când ai intra în pânza păianjenului, spuse Eamons, întrebându-se încă ce să facă.

– Nu-ți face griji. Nu pot pleca de la birou decât după ce va fi pornit electrosatelitul, zise April.

– Totuși...

– O să-mi iau cameră la hotel separat, spuse April, lărgindu-și zâmbetul. Cu un râset, adăugă: Dacă-ți faci griji din pricina mea, poți pune un agent să mă urmărească peste tot pe unde merg.

Sau să-ți instalez un microfon, își spuse Eamons.

Luni în șir, Jane ignorase mesajele telefonice ale lui Dan. De fapt, fusese prea ocupată ca să-l vadă, date fiind constantele întruniri electorale ale lui Morgan Scanwell prin toată țara. New Hampshire, Iowa, Carolina de Sud, victoriile zdrobitoare de la alegerile de nominalizare și acum alegerile preliminare care se apropiau în California, New York și Texas.

Dan o sunase cu insistență, aproape în fiecare zi de la mica lor escapadă de pe Matagorda încoace. Nechibzuit lucru din partea mea, își spunea Jane de fiecare dată când îi vedea numele pe lista mesajelor la care nu răspunsese. Ți-ai lăsat hormonii să-ți copleșească judecata sănătoasă. Dacă va afla Morgan vreodată...! Dar cu răceală, cu logică, își spuse că dacă va afla Morgan, nu va face nimic. Era posibil să se simtă rănit, chiar zdrobit, dar nici nu va face, nici nu va spune nimic care să-i devieze cursul campaniei către Casa Albă.

Și nici eu n-o voi face, se hotărî Jane. Măcar atât îi datorez lui Morgan. Nu-l pot lăsa pe Dan să intervină, nu-l pot lăsa să tulbure apele, indiferent de cât de mult îl iubesc. Nu acum. E prea târziu pentru asta acum. E prea târziu poate pentru totdeauna.

Și totuși, inima aproape că-i stătuse în loc când îl văzuse pe Dan la audierea subcomisiei din Senat. Știuse că va fi acolo, crezuse pentru o clipă că reușise să se stăpânească, și totuși genunchii tot i se muiaseră la vederea lui. Avusese nevoie de toată forța, de toată determinarea, să stea acolo cât ținuse mărturia lui și să-și păstreze calmul, nemișcată.

Acum, stând singură în biroul ei la capătul unei zile lungi și epuizante, numele lui apăru din nou pe ecranul computerului, chiar în capul listei cu apeluri la care trebuia să răspundă.

Aproape fără să și-o dorească în mod conștient, Jane dădu clic pe numele lui.

Fața lui Dan apăru pe monitor. Rânjea cu fericire.

– Știu că ești ocupată, dar nu voiam decât să-ți mulțumesc că m-ai

ajutat. Duminică dimineață ar trebui să pornim electrosatelitul. Poate că vei reuși să vii aici sâmbătă. Am o surpriză pentru tine.

Imaginea lui îngheță, deasupra ei apărând o serie de numere de telefon: birou, linie telefonică personală directă, celularul.

O surpriză, își spuse ea. Pun pariu. Probabil o sticlă de șampanie și un pat proaspăt făcut. Fără să vrea, Jane zâmbi. Apoi își spuse: Morgan ar trebui să fie la sediul Astro atunci când Dan va porni satelitul de electricitate. În definitiv, e guvernatorul de Texas și Astro se află în statul lui. Ar fi o reclamă bună, o ocazie excelentă de a demonstra că ideea lui de independență energetică într-adevăr poate funcționa.

Deschise programul lui Morgan pentru săptămâna următoare. Viitoarele trei zile avea să și le petreacă în California și New York, văzu ea. Vineri seara, înapoi la Austin, îndeplinindu-și de ochii lumii îndatoririle de guvernator, dar lucrând de fapt la întărirea prieteniiilor și strângând mâini pentru viitoarele alegeri preliminare din Texas. Luni, grătarul de Ziua Eroilor. Jane sună la Austin și vorbește cu agentul de călătorii al lui Scanwell.

– Poate lua avionul spre Matagorda pentru câteva ore duminică, spuse ea. Acolo va avea acoperire media mai mare decât în Austin.

Asistenta pentru călătorii, o brunetă cu păr lins și ochi adormiți, aprobă entuziastă din cap.

– Da, doamnă senator, așa cred. Dar are o agendă plină de întâlniri pentru duminică și apoi grătarul din ziua sărbătorii.

– Adu-i pe cei mai importanți în avion cu el, îi spuse Jane. Se vor bucura să fie în avion cu guvernatorul și apoi să vadă amorsarea satelitului de electricitate.

– Nu știu dacă pot face asta atât de târziu, se plânse ajutoarea. Deja e marți și...

– O poți face, spuse Jane cu fermitate. Am toată încrederea în tine.

Ajutoarea aprobă iarăși din cap, și mai sumbru. Amândouă înțelegeau destul de bine că atunci când directoarea de campanie a guvernatorului vine cu o sugestie, aceasta e de fapt o poruncă.

Jane își verifică apoi propriul program din weekendul cu Ziua Eroilor. Senatul nu se va aduna decât marți la prânz. Vineri avea întâlniri cu Denny și restul strategiilor pentru a plănui ultimele săptămâni ale campaniei de dinaintea congresului de partid din Denver.

Aș putea lua avionul către ranch vineri seara, își spuse ea. Aș putea merge pe Matagorda sâmbătă devreme și să fiu acolo când va sosi Morgan duminică.

Aș putea, își spuse Jane. Dar n-o voi face.

Insula Matagorda, Texas

– Fă-l numa' pe arabu' ăla să nu mai vină-n hangaru' mieu, spuse Niles Muhamed aproape mârâind.

Dan se lăsă pe spate în scaunul său de la birou și se uită țintă la tehnicianul încruntat. Nu-și amintea ultima dată când Muhamed făcuse drumul de aproape un kilometru de la Hangarul B la biroul lui.

– Care e problema, Niles?

– Nicio problemă, zise Muhamed, stând încordat în fața mesei de scris ornate a lui Dan. Numa' că nu-mi place că-și roade papucii pe lângă zero-doi.

– A intrat în carlingă? întrebă Dan.

– Asta ar mai lipsi! spuse cu țâfnă Muhamed. Nu las pă nime' s-atingă păpușa aia în afară de Gerry și echipa lui de la sol. Nime' nu s-apropie mai mult de trei metri de ea.

– Atunci, ce-a făcut al-Bashir de te deranjează?

Încruntarea lui Muhamed se transformă din suspicioasă în nedumerită.

– Nimic ce să pot zice sigur. Numa' că-i alunecos, știi, cum ar fi că întruna pune-ntrebări și-ncearcă să-și dea seama ce se-ntâmplă.

Depărtându-și brațele, Dan încercă să explice:

– Niles, el e canalul prin care ne vin banii care ne fac să mergem înainte. E normal să vrea să știe ce facem.

– Normal, hă?

– I-am dat mână liberă să se uite la tot ce pofteste, recunosc Dan. A fost peste tot.

– Mda, spune-i numa' c-ar fi bine să nu mai calce-n Hangaru' B. Nu vreau să se lege nime' de zero-doi.

Dan își spuse: îi pot spune lui al-Bashir că închidem hangarul ca măsură de siguranță, fiind atât de aproape de punerea în funcțiune a electrosatelitului. O să înțeleagă această nevoie.

– Bine, îi spuse el tehnicianului încruntat. O să-i spun. De fapt, poți ține hangarul închis pentru toată lumea cu excepția echipei care se ocupă de avion.

Cu o singură aplecare categorică din cap, Muhamed se întoarce și ieși în pas alert din birou, lăsându-l pe Dan să se gândească la pază. Nu doare să țin Hangarul B sigilat, își spuse el. Al-Bashir poate intra în centrul de control sau oriunde altundeva dacă vrea, dar vom întreține o pază strictă asupra avionului spațial. Acela e locul nostru cel mai vulnerabil. O să-l ținem la distanță de el. Probabil că nu-i nevoie, dar Niles are dreptate: să nu lăsăm pe nimeni să se lege de avion. O prăbușire a fost mai mult decât suficientă.

Mai târziu în acea zi, Dan se afla în centrul de control al satelitului, încercând să pară calm și încrezător, dar abia dacă-și putea înfrâna pornirea de a țopăi ca un copil mic sau să facă roata țiganului de-a lungul șirului cu console. Se mulțumi să-și lărgească la gât cravata care era deja trasă de la gulerul descheiat. Lynn Van Buren era chiar alături, purtând obișnuitul ei costum cu pantaloni și șiragul de perle.

Stând la intrarea cu uși duble în încăperea cea mare, Dan și inginerul lui șef urmăreau cu un amestec de admirație și surescitare cum inginerii făceau verificările de rutină la șirul de console dispuse pe peretele din cărămidă refractară, fără geamuri, al centrului de control. Un monitor imens acoperea un perete. Pe el se vedea o hartă electronică a părții sud-vestice a Statelor Unite, nordul Mexicului și California de Jos, precum și o bucată mare din Oceanul Pacific. La vest de Insulele Galapagos, exact pe linia ecuatorului, la 106 grade longitudine vestică, strălucea puternic un singur punct roșu: locația electrosatelitului, la 35 880 de kilometri deasupra oceanului.

– Totul merge ca uns, spuse Dan, frecându-și agitat palmele.

– Merge ca pe apă, fu de acord Van Buren.

Părea serioasă, chiar severă, fără urmă de zâmbet pe fața ei rotundă.

– La White Sands totul e bine? întrebă el.

Van Buren aprobă din cap.

– Sunt pregătiți să recepționeze chiar acum.

– Am putea porni pasărea acum, nu-i așa?

Van Buren ezită preț de o fracțiune de secundă.

– Mai dă-ne încă două zile să mai verificăm de trei ori totul, șefu'.

Nu-ți dorești un eșec duminică în fața tuturor.

– Mda, sigur, zise Dan. Dar vreau o pornire preliminară sâmbătă după-amiaza.

– Știu. E trecută în program. Un test de funcționare de zece minute.

– Schimbă-l la o jumătate de oră.

Ea ridică o sprânceană spre el.

– Șefu', magnetroanele și toate celelalte ajung la capacitate completă în mai puțin de un minut. Un test preliminar de zece minute e suficient ca să ne asigurăm că totul funcționează.

– O jumătate de oră, repetă el.

– Nu e necesar.

Dan rânji la ea.

– Fă-o pentru mine, bine?

Cu expresia resemnată a unui inginer care e condamnat să satisfacă cerințele caraghioase ale directorului, Van Buren ridică din umerii ei cărnosi și acceptă fără vorbe în plus.

– Bine, o jumătate de oră.

– Bun.

Ieși din centrul de control și traversă parcare ce despărțea clădirea de Hangarul A aproape în pași de dans. O echipă de vopsitori echipați în haine de protecție stătea pe schelă și vopseau cărămida cenușie într-un albastru ou-de-prihor. Dan voia ca totul să arate nou și curat și să strălucească pentru echipele de filmare care aveau să-i asalteze duminică dimineața.

Încă era într-o dispoziție veselă atunci când trecu pe lângă biroul lui April și intră în biroul său personal. Aceasta veni înăuntru după el, strângând în mână un PDA⁽⁹⁾.

– Tocmai am primit un telefon de la biroul guvernatorului Scanwell, anunță April când Dan se strecură în scaunul de la birou. Va veni aici pentru ceremonia de punere în funcțiune duminică dimineața.

Lui Dan îi stătu inima în loc. Asta înseamnă că și Jane va veni, își spuse imediat. Poate c-o să vină sâmbătă. Nu, se preveni el. Nu te aștepta la asta. E o speranță prea mare.

– Va veni cu avionul de la Austin cu șase sau șapte invitați, adăugă April.

– Minunat, spuse Dan. Cu cât sunt mai mulți, cu atât va fi atmosfera mai veselă.

– Duminică vă puteți aștepta și la mai multe pichete în fața porții, spuse April.

– Mai multe ca azi?

Șeful pazei lui Dan, Mitch O’Connell, îi spusese că zvezcii ăia de ecologiști au fluturat pancarte spre mașinile care veneau la serviciu dimineața și strigau lucruri obscene la șoferi.

– Domnul O’Connell spune că vor fi mult mai multe. E îngrijorat că s-ar putea să încerce să treacă de poartă duminică și să dea peste cap totul.

Dan căzu pe gânduri pentru o clipă.

– Va trebui să discut cu Mitch despre asta. Poate chiar să aduc o echipă de gardieni pentru ziua aia.

– Guvernatorul Scanwell va veni cu avionul, așa că nu va trebui să intre pe la poartă, spuse ea.

– Mda. Dar când vor vedea descreierații ăia carele de televiziune apropiindu-se de poartă, o s-o ia razna. Marea lor șansă de publicitate.

April păru îngrijorată.

– Doar nu credeți că vor da peste cap ceva, nu? Sau că vor provoca pagube?

– Poate c-ar trebui să angajăm o echipă SWAT, bombăni Dan.

Mai târziu în acea după-amiază, Asim al-Bashir intră neanunțat în biroul lui Dan, îi zâmbi doar lui April când trecu pe lângă masa ei, bătu o dată în canatul ușii deschise a lui Dan și pași înăuntru.

Dan ridică privirea de la monitorul computerului, mai degrabă curios decât deranjat.

– Vreau doar să-ți dau de știre, spuse al-Bashir fără niciun preambul, că voi fi plecat din oraș mâine și poate și poimâine.

– La Houston? întrebă Dan. Nu-mi spune că mergi să-l convingi pe Garrison să vină pentru punerea în funcțiune.

Al-Bashir chicoti.

– Nu, Garrison nu e interesat. De fapt, trebuie să iau avionul spre Europa pentru o întâlnire.

– Te întorci până duminică?

Zâmbetul lui rămase locului, dar expresia din ochi i se schimbă brusc.

– O, da, spuse al-Bashir. Voi fi aici duminică. N-aș rata-o pentru nimic în lume.

– Nu ești deloc agitat? întrebă Gilly Williamson.

Malfoud Bouchachi închise sertarul în care-și pusese cele câteva haine pe care le adusese cu el.

– Nu, spuse algerianul. Descopăr că sunt ciudat de calm.

Williamson scutură din cap admirativ. Cei doi bărbați se aflau în dormitorul pe care urmau să-l împartă până ce aveau să fie lansați în spațiu. Dincolo de singurul geam al încăperii vastitatea plată și aridă a Kazahstanului se întindea până la dealurile maronii și sterpe de la orizontul prăfos, dezolant.

– Ciudat loc unde să mori, murmură Williamson.

– N-o să murim *aici*, spuse Bouchachi.

– Știu. Dar totuși...

Williamson trase în plămâni aer uscat, încărcat de praf, și tuși.

– E mai bine decât într-o afurisită de secție de spital, presupun.

– O să înfăptuim mult mai multe decât am fi făcut-o altfel. Morțile noastre vor avea o semnificație.

Șezând pe salteaua subțire a patului său, Williamson zâmbi cu amărăciune.

– Moartea nimănui nu are nicio semnificație, prietene.

– Ești creștin? întrebă Bouchachi.

– Am fost catolic.

– Și acum?

– Nimic. Absolut nimic.

Bouchachi aprobă știutor din cap.

– A, înțeleg. Mie mi s-a promis recompensa unui martir în paradis.

– Crezi în asta?

– Uneori. Nu contează cu adevărat. Cel puțin, asta îmi spun când îmi slăbește credința.

– Mă fut în toate, spuse Williamson cu zel. Cu toții o să murim,

indiferent de ce facem. Mai devreme e mai bine decât mai târziu.

– Dacă moartea ta înseamnă ceva.

– O, o să însemne ceva, sigur că da. O să luăm cu noi încă o jumătate de milion de oameni.

– Atât de mulți?

– Cel puțin.

Cei doi bărbați se antrenaseră separat vreme de șase luni, Bouchachi la Star City, la periferia Moscovei, Williamson la centrul spațial chinezesc de lângă Beijing. Niciunul dintre ei nu știa cum să piloteze o navetă spațială. Acea avea să fie treaba lui Nikolaiev. Însărcinarea lor era să ajungă la satelitul de electricitate și să-l transforme într-un instrument de ucidere în masă. Misiunea le era alimentată cu bani de către Cei Nouă: al-Bashir și ai lui trimiteau milioane de dolari atent spălați înspre Rusia, China și Kazahstan. Familiei lui Williamson avea să i se spună că a murit într-un accident de automobil în provincia Hubei, lângă șantierul unui baraj. Vor primi o pensie solidă din partea unei firme de construcții deținută de al-Bashir. Bouchachi, a cărui familie murise cu trei ani în urmă în timpul unui raid comandat de guvernul algerian asupra sediului unei secte fundamentaliste, nu avea nevoie de asemenea aranjamente.

Williamson se ridică de pe patul pârâitor și se duse la geamul panoramic. Bouchachi se întoarse la aranjarea meticuloasă a pușinelor sale haine și la mutarea covorului său de rugăciuni din sertarul de jos în cel de sus al singurului scrin din încăpere. Stând într-o parte a geamului și lungindu-și gâtul, Williamson putea vedea un propulsor de rachetă înalt, vopsit în alb, așezat lângă una dintre platformele de lansare.

– Vino să vezi, îi spuse camaradului său. Ne-au instalat pasărea.

Bouchachi se întoarse și aruncă o privire pe geam.

– Mijlocul nostru de transport spre paradis, murmură el.

Ranchul Thornton, Oklahoma

Senatul se adunase în ședință vineri, chiar după ora prânzului, așa încât membrii lui să poată da fuga acasă pentru un weekend de Ziua Eroilor de trei zile, numai bun de pus lucrurile la punct și de forțat niște mâini. Jane zburase spre ranch cu avionul ei particular, abia așteptând cel puțin o zi de odihnă din „sărbătoarea” de trei zile. Campania lui Morgan mergea ca pe roate, dar mai erau atât de multe de făcut!

Se afla în sufrageria apartamentului ei și tocmai își turnase un pahar de tequila auriu simplu înainte de culcare, când Tómas, majordomul ei – un mexican chel, costeliv, în vârstă, de mare demnitate – anunță încet că Dan Randolph sosise mai devreme și că o aștepta la intrare.

Prima ei reacție fu de furie. Cum îndrăznește să vină aici neinvitat, neanunțat? se întrebă ea în gând înfășurându-și un capot lung până la podea în jurul cămășii sale de noapte. Și totuși, când ajunsese la intrarea în casa ranchului, furia ei se topi în mare parte. Iar când îl văzu pe Dan stând acolo, în jeanși și o cămașă sport descheiată la gât, zâmbind sfios ca un băiat care a făcut ceva ce știe că nu e bine, dar totuși o făcuse, nu se putu abține să nu-i răspundă tot cu un zâmbet.

Dar și-l înăbuși repede și întrebă tăios:

– Ce cauți aici?

Dan făcu un gest vag cu ambele mâini.

– Dacă tu n-ai vrut să vii să mă vezi, am venit eu să te văd pe tine.

Înainte să poată rosti următoarea întrebare evidentă, el explică:

– Cei de la biroul tău au spus că-ți petreci sâmbăta acasă și că următorul tău angajament public este duminică, la sediul central Astro. Mi-am spus că te-aș putea duce eu mâine cu avionul pe Matagorda.

Asigurându-se că-i era bine legat cordonul la capot, Jane îl conduse pe Dan în sufrageria cea spațioasă.

– Am venit singur, spuse Dan. Am aterizat pe întuneric. Am închiriat o mașină la aeroportul Marietta dându-le doar un număr de telefon. Nimeni nu știe că sunt aici.

– Cu excepția tuturor servitorilor din casă, se răsti ea.

Dan răspunse ingenuu:

– Am crezut că sunt cu toții vechi slujitori ai familiei, loiali până la moarte.

Fără voia ei, Jane râse.

– Ești incorigibil.

– Încerc să fiu.

– Păi, dacă tot ești aici, ai putea la fel de bine să stai jos.

Dan se duse la sofa de sub tabloul lui Vickrey înfățișând o fetiță stând sub o umbrelă într-o parcare udată de ploaie. Se așeză drept în mijlocul pernelor durdulii. Jane ocupă fotoliul de la capătul sofalei, așa încât Dan își schimbă poziția către ea.

– Vrei ceva de băut? întrebă ea.

– Ai niște Armagnac?

Jane îi chemă pe Tómas și-i ceru să-i aducă tequila pe care o lăsase în dormitor.

– Avem niște...

Se întoarse către Dan.

– Cum spunei?

– Armagnac.

Sprâncenele cenușii ale lui Tómas se ridicară cu un milimetru.

– Am să mă uit în bar, domnule.

Când părăsi încăperea, Jane întrebă:

– Ce Dumnezeu te-a făcut să iei avionul încoace așa în crucea nopții?

– Voiam să te văd.

Ea încercă să se încrunte la el.

– Dan, ce s-a întâmplat ultima dată...

– A fost minunat.

– Sunt o femeie măritată.

– Pe el nu-l iubești. Pe mine, însă, da.

– Dar tot sunt căsătorită cu el.

El încruntă din sprâncene.

– Da. Va trebui să facem ceva în privința asta.

Tómas se întoarse aducând o tavă colorată din ceramică pe care se afla paharul mic cu tequila al lui Jane și un trio de sticle.

– Nu avem Armagnac, îmi pare rău să vă spun, dădu el raportul. Poate vă va plăcea una dintre acestea?

Dan aruncă o privire la etichete și găsi o sticlă de Presidente.

– Asta va fi numai bună, zise el.

Tómas îi umplu paharul cu coniac și plecă. Dan sorbi, apoi spuse:

– Mă așteptam să vii mâine pe Matagorda în loc să aștepți până duminică.

– Mâine am o zi plină, minți Jane. Apoi e ceremonia ta duminică dimineața, după care va trebui să iau avionul spre Los Angeles pentru mitingul cel mare al lui Morgan de duminică seara. Va trebui să mă întorc la Washington pentru ceremonia de Ziua Eroilor de la Cimitirul Național Arlington.

– Asta zic și eu weekend plin, sigur că da, recunosc Dan. Ceremonia de Ziua Eroilor va avea loc la Mormântul Soldaților Necunoscuți?

– Luni după-amiaza. Desigur, va fi și președintele acolo.

– Desigur. Dar e neapărat necesar să vii și tu?
Ignorându-i întrebarea, ea spuse:
– Ai zis că ai o surpriză pentru mine.
– Mda.
– Ce este?
– Dacă îți spun, nu va mai fi o surpriză.
Jane îi studie fața pentru o clipă. Apoi:
– Nu merg cu tine mâine, Dan. Voi ajunge acolo duminică la prima oră, când sosesc și Morgan și celelalte VIP-uri.
– Bone, murmură el.
– Tu n-ai nevoie de-o bonă, spuse ea cu fervoare, tu ai nevoie de un gardian.
Dan râse.
– Mda, poate.
Foarte serioasă, Jane spuse:
– Dan, nu putem face nimic. Nu pot risca să-i tulbur lui Morgan campania. Plănuim să anunțăm că suntem căsătoriți chiar înainte să înceapă congresul, pentru numele lui Dumnezeu.
– Bine. După ce va fi ales și se va instala la loc sigur în Casa Albă, poți anunța că divorțezi de el.
– Fii serios!
– Sunt serios, zise el. În privința ta.
Ea nu spuse nimic preț de o clipă lungă. Dan se ridică de pe canapea și se aplecă și o sărută.
Ea se feri.
– La noapte o să dormi în unul dintre dormitoare pentru oaspeți.
– Sigur, spuse el.
Știau amândoi că asta avea să se întâmple.

Sus, deasupra Oceanului Atlantic, al-Bashir se întinse în pat. Unul dintre avantajele închirierii unui avion particular, își spuse el, este că nu trebuie să stai toată noaptea așezat într-unul dintre scaunele acelea batante incomode.

Își petrecuse ziua în vila de pe vârful dealului aflată chiar la periferia Marsiliei, inspectând stația de control pe care ajutoarele lui o încropiseră acolo. Mare parte din echipament era vechi, aproape antic, dar al-Bashir se mulțumea cu gândul că va funcționa destul de bine. Nu se ridica la standardele NASA, desigur, dar avea să-și facă treabă. O parte din el era furată. Cea mai mare parte fusese închiriată de la ruși. Îi slujise destul de bine de-a lungul anilor. Tehnicienii vor putea să-l demonteze repede și să nu lase nicio urmă a activității lor pe care s-o găsească poliția sau agențiile de spionaj occidentale.

Al-Bashir abia dacă prinsese cu coada ochiului frumoasa Mediterană în timpul ultimei sale inspecții de zece minute la stația de control.

Luase avionul într-acolo, îi lăsase pe tehnicieni să-i demonstreze cum funcționa echipamentul, și imediat decolase iarăși către Texas. Pe tot timpul călătoriei își ținu ceasul fixat la ora Americii Centrale.

Alunecând înspre somn, legănat de zumzetul egal al motoarelor avionului, se gândi la cum ar fi s-o aibă pe April în pat cu el. Ar fi încântată să zboare cu un avion particular spre Franța, își spuse.

Langley, Virginia

Directorului Agenției Centrale de Informații nu-i plăcea să vină la birou într-o dimineață de sâmbătă dintr-un weekend prelungit.

– Bine că nu sunt grangurii în oraș, bolborosi el sumbru spre ajutoarele lui în vreme ce-și ocupa scaunul în capul mesei lungi și lustruite.

Doar alte trei persoane se aflau cu el în sala de conferințe, dintre care două erau femei. Ferestrele lungi care se întindeau pe un întreg perete erau acoperite cu draperii groase. Aerul condiționat era atât de rece, încât directorul se simțea puțin incomodat până și cu vesta și cu sacoul pe el. Tot peretele din față era un ecran inteligent pe care se vedea, în clipa aceea, o hartă a lumii.

Una dintre femei, o analistă de vârf de la biroul care se ocupa de zona Asiei, ocupă scaunul din dreapta directorului și butonă laptopul pe care-l adusese cu ea. O imagine telefotografică granulată înfățișând un cargobot ancorat la o platformă de încărcare apăru pe ecranul inteligent.

– Oamenii noștri din Singapore, spuse ea, au anunțat că a sosit azi noapte în port un transport de arme și explozivi.

– De unde? întrebă directorul.

– Din Calcutta, dacă dăm crezare actelor vamale ale vasului.

– Tu ce crezi?

– Informațiile obținute prin satelit arată că acest cargobot a pornit din Shanghai.

Directorul se lăsă cu scaunul pe spate.

– Armament chinezesc. La naiba.

Bărbatul care de cealaltă parte a mesei față de analistă era de la biroul de supraveghere prin satelit. Interveni și el:

– S-ar putea îndrepta spre rebelii din Myanmar.

– Sau spre Sri Lanka, spuse cealaltă femeie.

Cu o scuturare de cap, directorul întrebă:

– Atunci, de ce să treacă prin Singapore?

Pentru asta m-au chemat într-o dimineață de sărbătoare, mormăi directorul în sinea lui. Cu voce tare, spuse:

– Care e părerea ta?

– Terorism, spuse analista.

– În Singapore?

Ea scutură din cap.

– În Indonezia. Gherilele fundamentaliste trebuie să fi încheiat o afacere cu chinezii. Petrol contra arme.

Bărbatul de la supraveghere de cealaltă parte a mesei se opuse:

– Gherilele nu au control asupra terenurilor petroliere.

– Nu încă.

Discutară problema pe toate fețele până ce directorul îi reduse la tăcere.

– Bine, spuse el. Anunțați autoritățile din Singapore. Pot percheziționa vasul și confisca armele.

Analista rânji.

– Și vor fi mult mai duri cu contrabandiștii decât am fi noi.

– Dacă nu sunt cumpărați, mormăi bărbatul de la supraveghere.

Directorul arătă cu degetul spre el.

– Nu vor fi, dacă știu că noi știm ce se întâmplă.

Întorcându-se spre analistă:

– Nu vreau să ne compromitem sursele de informare.

Ea dădu din cap a înțelegere.

– Altceva? Întrebă directorul, nerăbdător să se întoarcă acasă și să-și petreacă după-amiaza grădinărint.

– Câteva transporturi neobișnuite de echipamente electronice lângă Marsilia, spuse cealaltă femeie.

– Echipament cu droguri?

– Nu, spuse ea. Electronice. Mai multe camioane.

– Poate că niște broscui o pun de-o formație rock, glumi tipul de la supraveghere.

Ceilalți chicotiră.

– Asta e, atunci? Întrebă directorul.

– O lansare de rachetă neanunțată la Baikonur, spuse bărbatul.

Butonă laptopul și ecranul fu umplut de imaginea neclară primită prin satelit a centrului de lansare din Kazahstan.

– Ceva neobișnuit?

– Nu știm care este sarcina utilă, dar este mare. Și-au folosit cel mai greu propulsor.

Cu un indicator subțire ca un creion evidenție unul dintre podurile de lansare.

– Și se pare că se pregătesc și de o misiune cu oameni la bord.

– Realimentare pentru stația spațială?

Bărbatul scutură din cap.

– Nu e orbita potrivită pentru asta.

– Nu-i vorba de-un proiectil, nu-i așa?

– Nu, nicio grijă în privința asta. Dar e o sarcină utilă mare, neidentificată și neanunțată. S-ar putea să fie o misiune științifică. Sau un schimb de comunicații.

– De ce să n-o anunțe?

Bărbatul de la supraveghere ridică exagerat din umeri.

– Îți știți pe ruși: o ghicitoare înfășurată într-un mister înlăuntru unei enigme.

Directorul se încruntă la el.

– Treaba noastră e să rezolvăm ghicitorile, indiferent în ce sunt ele înfășurate.

Aprobând posac din cap, bărbatul de la supraveghere spuse:

– Suntem cu ochii pe ei, domnule. Mi-aș fi dorit, însă, să fi avut niște informații de la fața locului.

– O să văd ce pot face, spuse directorul, deja pe jumătate ridicat din scaun. Măine.

Zorile tocmai începeau să lumineze cerul deasupra statului Oklahoma când Dan se trezi treptat, precum un scufundător ridicându-se încet din adâncimile întunecate către suprafața luminată de soare a oceanului. Când deschise ochii, preț de o clipă nu recunoscua locul unde se afla. Apoi întoarse capul și o văzu pe Jane dormind liniștită alături de el. Rânji și se întoarse pe o parte pentru a-și lipi trupul de al ei.

Ea se trezi cu o tresărire, apoi se relaxă și îi rânji peste umărul gol.

– Mă înțepi.

– M-ai trezit cu sforăitul tău, spuse el.

– Eu nu sforăi. Iar tu mă înțepi.

– O reacție normală, spuse Dan. Nu o poți vindeca decât într-un singur fel.

– Numai unul? îl tachină ea.

– Există câteva variațiuni, recunoscua el, lovind-o peste coapsă.

– Cum ar fi?

Era complet dimineată când în sfârșit coborâră din pat și făcură duș. Dan puse în scenă un spectacol elaborat tot trăgând cu ochiul pe coridor ca să se asigure că nu-l vedea niciunul dintre servitori ieșind din dormitorul lui Jane.

– Mă duc să răvășesc patul din dormitorul pentru oaspeți, îi șopti el.

Ea aruncă după el cu un prosop.

– Du-te la bucătărie și spune-i bucătăresei ce vrei la micul dejun. Vin și eu în câteva minute.

Dan valsă pe coridor în jos și găsi bucătăria.

– *Buenas días*, îi spuse el voios bucătăresei.

Aceasta îi oferă o privire suspectă.

– Ce vă place la micul dejun, domnule?

Lui Dan aproape că-i scăpă că are nevoie de o porție de vitamina E. Se abținu, însă, și comandă *huevos rancheros*⁽¹⁰⁾ cu suc de grepfrut și cafea neagră.

Jane veni tocmai când bucătăreasa așeza ouăle pe masă în fața lui Dan. Se strecură cu o mină foarte serioasă în scaunul cu reazem alături de el în ungherul pentru micul dejun.

– Dan, spuse ea, aplecându-se aproape de el, așa n-o să meargă.

Dispoziția lui voioasă se evaporă.

– Ceea ce facem e greșit, Dan, spuse Jane cu convingere. Pur și simplu greșit.

– Mie mi-a plăcut, bolborosi el.

– Fii serios!

El se uită în ochii ei frumoși, încurcați.

– Dacă are vreo importanță, asta mă scoate din tâtâni.

– Trebuie să încetăm.

– Sau să-i spunem lui Scanwell care e scorul.

– Nu! Nu putem face asta.

– Eu aș putea.

– Dan, nu!

– M-aș putea duce drept la el mâine și să-i spun: „Hei, amice, soția ta și cu mine suntem îndrăgostiți unul de celălalt.”

– Te rog, Dan.

– Ăsta e adevărul, nu-i așa?

– Asta nu-i decât o parte din adevăr.

El simți un resentiment surd, apăsător, crescând înlăuntrul său.

– Iar cealaltă parte este că ești de părere că e mai important ca el să devină președinte decât suntem noi doi.

– Este, Dan. Chiar este.

– Într-adevăr?

– E important și pentru munca ta, spuse ea cu seriozitate. Va însemna atât de mult. Pentru noi toți. Pentru toată lumea.

Aruncând o privire în jos la micul său dejun neatins, Dan își împinse scaunul în spate de lângă la masă.

– Bine, du-te și ajută-ți soțul să fie ales. Eu trebuie să mă întorc la birou și să pornesc satelitul ăla.

Jane nu făcu nicio încercare de a-l opri.

Insula Matagorda, Texas

Proasta dispoziție a lui Dan nu făcu decât să se înrăutățească în timp ce își pilotă Staggerwingul înapoi spre Matagorda. Încercă să uite de Jane și de dezastrul care era viața lui personală. Mda, își spuse el când ocoli cu avionul masivul nor de furtună care se acumula deasupra câmpiei texane. Să uit de ea. Ușor de zis. Cum ar fi să uiți să respiri. Gândește-te la afaceri, își comandă el. Ia-ți gândul de la Jane și Scanwell. Nu te mai gândi la ei împreună.

Bine, concentrează-te la afaceri. Și dacă merge ceva greșit cu satelitul? Toate VIP-urile pe care le poți convinge să vină pe Matagorda vor fi acolo cu ochii pe tine. Și dacă va merge ceva greșit? Vei fi scos din afaceri în răsete, asta se va întâmpla. Ca și cu racheta aia veche, Vanguard, de la începutul epocii spațiale. Toată omenirea a fost cu ochii pe ea și aceea a explodat la un metru deasupra rampei de lansare.

Și ce pot face în privința asta? se întrebă Dan. Apăsăm butonul și electrosatelitul nu se pornește. Vreo defecțiune. Ceva nu merge bine. Staggerwingul tresări prin stratul de turbulențe atunci când își începu coborârea către pista de pe Matagorda. Ar trebui să am avionul spațial gata de lansare, își dădu seama Dan. Să am pasărea pe punte cu Adair și o echipă de întreținere gata să-și ia zborul în orice clipă. În definitiv, la asta folosește avionul spațial. Reacție rapidă. Acces imediat pe orbită.

Coborând trenul de aterizare al biplanului și aliniindu-se de-a lungul pistei, Dan ajunse la o concluzie. Să pună avionul spațial pe punte, să îl aibă pregătit de zbor în caz că apare o urgență. Asta înseamnă că echipa de lansare trebuie să vină la serviciu astăzi și în tot restul weekendului. Revizorului lui Garrison n-o să-i placă asta.

Roțile avionului atinseră cimentul cu un scrâșnet și doi norișori gemeni de cauciuc ars. Dan îl lăsă să avanseze către capătul pistei, spunându-și: Dacă avem avionul spațial gata de zbor, chiar dacă apare o defecțiune, jurnaliștii vor avea de fotografiat o lansare. Deci vom cheltui puțin mai mult din banii lui Garrison, și ce dacă?

Era aproape ora prânzului când intră prin ușile duble ale nou vopsitei clădiri a centrului de control. Stând în mijlocul tehnicienilor tăcuți și încordați, Lynn Van Buren își dădu jos căștile când îl văzu pe Dan venind pe culoarul dintre console către ea.

– Mă bucur c-ai reușit să ajungi, spuse ea, un rânet făcându-i gropițe în obraji. Eram pe cale să-l pornim fără tine.

– Am fost reținut fără voia mea, murmură Dan.

Măsurându-l din priviri din cap și până în picioare, ea spuse:

– Dumnezeule, șefu', hainele-ți arată ca și când ai fi dormit îmbrăcat cu ele.

Dan declanșă un rânjete lupesc.

– Asta, una, chiar *nu* am făcut-o.

– Norocoasă fată.

– Discutăm despre viața mea sexuală sau punem în funcțiune electrosatelitul? Întrebă el, încercând să pară sever.

– Totul e pornit și funcționează, șefu'. Toată lumea e la posturi. Până și domnul al-Bashir și-a făcut apariția.

Arată cu degetul spre tunisianul așezat la una dintre consolele libere, cu un dispozitiv cu căști și microfon așezat peste părul lui negru. Dan își simți fața întinzându-i-se într-o încruntare. Al-Bashir își vâră nasul în fiecare blestemat de lucru, bombăni el în sinea lui. Apoi își spuse: E canalul prin care vin banii. Va trebui pur și simplu să-l tolerezi.

Totul părea să zumzăie cu eficiență, observă Dan. Tehnicienii erau aplecați asupra muncii lor la console și monitoarele de afișaj pâlpâiau pline cu imagini și date.

Se duse la consola unde ședea al-Bashir și-l lovi încet peste umăr. Acesta ridică privirea speriat pentru o clipă, apoi se relaxă și zâmbi.

– E palpitant, spuse el.

Aprobând din cap, Dan zise:

– Sigur că este.

Ceva din ochii lui al-Bashir îl deranjă pe Dan. Era mai mult decât surescitare în ei, mai mult decât anticipare. Ochii bărbatului străluceau de parcă momentul acela avea să fie un triumf personal al său.

Dan se auzi avertizându-l:

– Să nu atingi niciun buton.

Al-Bashir chicoti politicos.

– Nicio grijă. Doamna Van Buren a deconectat toate comenzile de pe tastatura asta. Sunt un spectator pasiv, nimic altceva.

Dar ochii lui îi spuneau că se petreceau mult mai multe decât atât.

Scuzându-se, Dan se duse înapoi acolo unde stătea Van Buren pe culoarul central.

– Vreau avionul spațial pe platformă, gata de lansare. Acum.

– Acum? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Acum. În după-amiaza asta. Contactează-i pe Gerry Adair și pe caraghioșii de la întreținere și spune-le să fie pregătiți pentru o lansare imediată.

– Dar de ce? Care e...

– Astăzi e sâmbătă, spuse Dan, arătând cu degetul spre ea pentru a-și accentua spusele. Măine e marea punere în funcțiune în fața tuturor grangurilor, corect?

Van Buren aprobă din cap, încă nedumerită de insistențele lui.

– Dacă merge ceva greșit la testul de astăzi, dacă se dă peste cap ceva la marea ceremonie de mâine, vreau să am o echipă pregătită să-și ia dracului zborul de aici și să ajungă acolo și să repare pasărea. Înțeles?

Peste ochii lui Van Buren se lăsă în sfârșit pâcla cunoașterii.

– O. Înțeleg. Dar toate s-au desfășurat atât de bine...

– Legea lui Murphy, Lynn. Dacă va merge ceva greșit, vreau să fim capabili s-o reparăm. Pronto.

– Dacă are vreo importanță, șefu', nu cred c-o să fie necesar.

– Fă-o oricum.

– O să fie atât de-al naibii de costisitor.

– Fă-o! se răsti Dan. La dracu' cu banii. Vreau să fiu pregătit pentru orice urgență.

Apoi lăsă ca umbra unui zâmbet să-i curbeze ușor buzele.

– Pe deasupra, o să le ofere echipelor de filmare câteva cadre sexy, cu avionul spațial stând acolo sus, gata să plece în orice moment.

– Bine, spuse ea fără tragere de inimă. Va trebui să aducem aici niște oxigen și hidrogen lichid, al naibii de repede. O să ne taxeze suplimentar, să știi.

– N-au decât, spuse Dan. Sunt banii lui Garrison.

Van Buren se duse la consola principală și ridică telefonul. După câteva minute, reveni unde stătea Dan, cu brațele încrucișate pe piept.

– Bine. Adair și echipa au dreptul la plată pentru ore suplimentare, dar și la plată pentru zbor, dacă va trebui să urce pe orbită.

Dan pufni.

– Strict afaceri, șefu', spuse Van Buren, fixându-și căștile peste părul maro închis. Strict afaceri.

Trecură cu repeziciune prin ultima verificare. Unul câte unul, tehnicienii raportară că subsistemele pe care le monitorizau erau gata. E-o mașinărie simplă, își spuse Dan în vreme ce tehnicienii își făceau verificările de rigoare. Nicio parte mobilă, la drept vorbind. Dar are o mulțime de piese asamblate. Multe care pot claca.

Ultimul lucru pe lista de verificare era stația de antene receptoare. Apăsându-și cu o mână căștile la o ureche, Van Buren sună la White Sands.

– Ferma de rectene e gata și așteaptă, anunță ea.

Dan își udă buzele, apoi spuse:

– Bine, să-i dăm drumul.

Inginerul șef arătă spre consola principală. Nu era nimeni acolo.

– M-am gândit c-ai vrea să apeși tu însuși butonul, șefu', spuse ea.

Dan ezită, apoi scutură din cap.

– Nu, Lynn. Asta-i treaba ta. Nu vreau să te privesc de ea.

Ea ridică din sprâncene.

– Ești sigur?
– Plăcerea îți aparține în întregime, spuse Dan, surprins de teama superstițioasă care-l făcu să-și țină mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

Van Buren nu era superstițioasă.

– Bine, atunci.

Ridică vocea, așa încât s-o poată auzi toți cei din încăperea aglomerată, încordată.

– La semnalul meu, cinci secunde și începe numărătoarea. Acum!

Dan știa că o auzea și echipa de la White Sands.

– Trei... doi... unu.

Van Buren se aplecă ostentativ pe butonul cel roșu care activa satelitul.

– Secțiunea unu merge, scandă unul dintre tehnicieni.

– Secțiunea doi, capacitate maximă.

– Secțiunea trei, bine.

Unul câte unul, panourile solare cu cincizeci de componente începură să convertească lumina soarelui în electricitate.

– Se pornesc inversoarele.

– Magnetronul unu, pornit.

– Magnetronul doi...

Magnetronurile converteau electricitatea în microunde energetice.

– Se pornește antena.

Antena era o cutie de metal compartimentată lungă de aproape un kilometru și jumătate, care concentra microundele energetice și le transmitea către Pământ.

Dintr-odată, Dan își dădu seama că nu-și amintea dacă lista cu verificări includea și faptul că antena era îndreptată corect spre ferma de rectantene. Trebuie să fie, își spuse el. Folosesc o rază laser ca indicator. Dacă se îndepărtează de câmpul cu rectene, magnetronurile se închid automat. Și totuși, nu-și putea aminti dacă auzise pe cineva verificând direcția razei.

Van Buren scoase un țipăt brusc.

– White Sands primește energie!

Dan se luă la întrecere cu ea spre consola care afișa datele transmise de White Sands. Aplecându-se peste spatele tehnicianului din scaun, văzură linia de energie mergând aproape exact de-a lungul liniei prestabilite. Cinci sute de megawați. O mie. Măruntaiele lui Dan se învâртеbeau. Își simțea inima bubuind atât de tare, încât amenința să-i iasă printre coaste. Doi gigawați. Patru. Șase.

– Zece gigawați! scandă Van Buren din toți bojocii.

Toată lumea izbucni în urlete de bucurie. Dan își înșfăcă inginera șefă și dansă cu ea pe culoarul dintre console. Tehnicienii își aruncară căștile în aer.

– Desfaceți șampania! țipă cineva.

Dan flutură din brațe și strigă cât de tare putu:

– Nu sărbătorim până ce n-a funcționat treizeci de minute! Apoi îl vom închide și ne vom duce la Hangarul A. Acolo e pusă la rece șampania.

Mai încet, îi spuse lui Van Buren.

– Și vreau pasărea pe platformă, gata de zbor.

– N-o să ai nevoie de ea, spuse femeia încrezătoare.

– Sper să ai dreptate, zise Dan. Dar ia-o și pune-o, totuși, pe podul de lansare.

Apoi observă că al-Bashir își ținea telefonul celular lipit de ureche și că pălăvrăgea nestingherit peste zgomotul sărbătorii improvizate.

Baikonur, Kazahstan

Era cu puțin trecut de ora trei noaptea când furgoneta care-i transporta pe Nikolaiev, Williamson și Bouchachi se opri la baza turnului rampei de lansare. Cei trei bărbați coborâră înțepeniți pe podeaua din oțel, fiecare îmbrăcat în câte un costum spațial greoi de-un portocaliu șters, cu vizierele căștilor ca niște boluri pentru pești deschise. O duzină de tehnicieni în haine vătuite și căciuli de piele cu apărătoare pentru urechi se adunară grabnic în jurul lor. Marea rachetă Proton se înălța deasupra tuturor, iluminată puternic de niște reflectoare imense, din treapta ei superioară ieșind vapori albi ca de gheață.

– Cea mai de încredere rachetă din lume, spuse Nikolaiev cu voioșie. E mai sigură decât să conduci un automobil.

Williamson se uită sașiu la rus și la jovialitatea lui falsă.

– Hai să trecem la treabă, atunci, spuse el, pornind spre cușca deschisă a liftului.

Bouchachi, tremurând înăuntrul costumului spațial cel gros din pricina frigului, tropăi posac în urma lui.

Când liftul începu să pâraie și să geamă urcând încet, Nikolaiev întrebă:

– Știți boala mâinilor roșii?

Ochii lui Bouchachi se căscară.

– Despre ce vorbești?

Nikolaiev le spuse că în vechile zile ale Uniunii Sovietice, cosmonauților oaspeți din națiunile comuniste li se permitea să urce pe stațiile spațiale Salyut pentru vizite scurte. Când se întorsese la sol un cosmonaut ungar după o săptămână petrecută pe orbită, medicii fuseseră uimiți să descopere că mâinile lui se înroșiseră. Se temuseră de vreo ciudată maladie spațială și se întrebaseră ce să facă în privința ei.

– În cele din urmă, unul dintre doctor l-a întrebat pe ungar de mâinile lui roșii, continuă Nikolaiev. Ungurul spuse: „Sigur că am mâini roșii. Am fost oaspete pe o stație spațială rusească. De fiecare dată când voiam să ating ceva în stația spațială, unul dintre ruși mă lovea peste mâini.”

Nikolaiev râse din tot sufletul, în vreme ce Bouchachi reuși să-și fabrice un zâmbet politicos și Williamson se încruntă.

– Înțeleg, spuse Bouchachi când se opri liftul la cel mai înalt nivel. Suntem oaspeți la bordul navei tale spațiale. N-avem voie să atingem nimic.

– Sau vei suferi de boala mâinilor roșii, îl avertiză Nikolaiev,

râzând.

La nivelul de sus îi mai așteptau alți șase tehnicieni. Vântul urla acolo sus, tăindu-i cu unghiile lui de gheață. Cerul era întunecat și plin de stele. Williamson se roti cu o sută optzeci de grade pe platforma de oțel, căutând o stea anume care ar fi trebuit să fie puternică și totdeauna aproape de orizont. Electrosatelitul. Nu reuși să-l vadă. Sigur că nu, își dădu el seama. E pe cealaltă parte a lumii.

Doi dintre tehnicieni îl atinseră pe umeri și-l înghiontiră spre trapa navei spațiale Soyuz TMA. Williamson exersase aceasta de o sută de ori în simulatoare, dar cumva de data aceasta era altfel. Își prinse piciorul încălțat în cizmă în capacul trapei și ar fi căzut în genunchi dacă n-ar fi fost acolo tehnicienii ca să-l țină. Aceștia îl ridicară de-a dreptul de pe picioare și-l azvârliră prin trapă cu cizmele înainte.

Înăuntru, nava spațială era înghesuită ca o conservă de sardine. Bombănind în sinea lui despre cât de țeapăn i se părea costumul său spațial, Williamson se cățără peste două cușete care fuseseră îndesate prin tot echipamentul și comenzile de acolo, apoi se strecură stângaci în cea mai îndepărtată cușetă, lovindu-se când se lăsă pe spate cu capul prins în cască într-o cutie cu dispozitive electronice ieșită în afară.

Nikolaiev se strecură alături de el atât de aproape, încât umerii lor stăteau lipiți unul de altul.

– E mai ușor o dată ce ajungem pe orbită, spuse rusul sigur pe sine. La gravitație zero, sicriile astea se măresc. O să vezi.

Bouchachi se cățără înăuntru ezitant. Încă se instala în cușetă, când tehnicienii închiseră trapa și o sigilară.

Am pornit la drum acum, își spuse Williamson. Nu ne mai putem întoarce.

Nikolaiev își ajustă microfonul mic dinăuntru căștii și începu să pălăvrăgească în rusă cu controlorii. După mai multe minute, el spuse:

– Coborâți vizierele.

El își lăsă jos viziera căștii lui și o sigilă cu un clic.

Williamson și Bouchachi făcură același lucru.

– Acum așteptăm, spuse Nikolaiev, vocea lui înfundată de căștile închise.

Comportamentul lui vesel dispăruse. Lui Williamson i se părea absolut serios.

Tre' să mă piș, își dădu seama Williamson. În costum se afla un tub de degajare, dar nu era sigur că era legat la el cum trebuie. Tehnicienii aceea mohorâți, asiatici în mare parte, care-i ajutaseră să intre în costumele spațiale acordaseră puțină atenție țevăriei. Dacă are scurgeri nu va scurtcircuita cine știe ce circuite electrice? se întrebă Williamson. Se hotărî să nu încerce. O să aștept. Mă pot ține.

Auzi bubuituri și sunete scrâșnite. Se pornesc pompele? se întrebă.

Sau ceva nu era bine. Sarcofagul mic și încins din metal începu să vibreze precum un diapazon.

– Încă zece minute, spuse Nikolaiev.

Alte bubuituri și gemete. Se extinde metalul, își spuse Williamson. Sau se contractă. I se păru că aude vântul suflând tăios afară. Vine o furtună?

– Cinci minute, spuse rusul. Totul e automat de aici înainte.

Racheta cea mare se trezea la viață. Pompele gălgâiau, țeștile tremurau, luminile de pe panoul cu instrumente aflat la cincisprezece centimetri în fața ochilor lor clipiră de mai multe ori, apoi se stabilizară. Cele mai multe erau verzi, observă Williamson. Pe un ecran de afișare apărură o rețea complexă de linii și arcuri colorate.

Nikolaiev ajustă un cadran de sub ecranul de afișare, dar nu păru să aibă niciun afect asupra imaginii.

Williamson și Bouchachi aveau aparate de radio în costumele lor și difuzoarele erau construite direct în structura căștilor. Dar Nikolaiev nu se deranjase să-i conecteze la circuitul pe care-l asculta el.

Cosmonautul spuse ceva într-o rusă rapidă, fluentă. Apoi declanșă un rânjet mare și aprobă din cap înăuntrul bulei transparente a căștii sale.

– *Da, da! Dasvidania!*

De cum își vor lua zborul, știa Williamson, nu vor mai exista căi de comunicare cu Baikonurul.

Ceva explodă. Vreme de-o clipă fugară, Williamson fu sigur că racheta sărise în aer și că erau pe cale să fie omorâți. Apoi, o mână invizibilă enormă i se apăsă pe piept atât de tare, că abia mai putea respira. Brațele lui erau prea grele ca să le ridice de pe mânerul scaunului. Durerea și teroarea scăpărând prin el, reuși să-și întoarcă privirea spre Nikolaiev. Fața rusului arăta ca și când ar fi aplatizat-o cineva cu un fier de călcat invizibil.

Zgomotul și vibrațiile erau îngrozitoare. Williamson nu-l putea vedea pe Bouchachi, de cealaltă parte a rusului. Presiunea se întări și mai mult și, dintr-odată, vezica lui Williamson cedă. Auzi un geamăt și se întrebă dacă nu era propria sa voce torturată sau a lui Bouchachi.

Și apoi se opri.

Totul se opri pur și simplu. Niciun sunet, nicio vibrație, nicio presiune. Williamson își văzu brațele ridicându-se de pe mânerul scaunului de parcă ar fi avut voință proprie. Întoarse capul să se uite la Nikolaiev și un puseu de amețală îi făcu ochii să lăcrimeze. I se păru că-i venea să dea la boboci.

– Gravitație zero, spuse Nikolaiev cu veselie. În patruzeci și cinci de minute ne întâlnim cu racheta de transfer.

Williamson se întrebă dacă va putea supraviețui patruzeci și cinci de minute fără să-și verse stomacul în casca aceea ca un bol pentru pești.

Insula Matagorda, Texas

– Țineți minte acum, strigă Dan, stând în mijlocul hangarului, aceasta n-a fost decât o repetiție. Mâine va fi pe bune.

Abia dacă-i acordă cineva atenție, toți se îmbuibau cu șampanie, râdeau, se loveau unul pe celălalt peste spate. Chiar și Niles Muhamed, de obicei sumbru ca îngerul morții, scutura sticle de șampanie și-i stropea pe toți cei care se întâmplau să fie în linia de bătaie a gheizerului rece și alb.

– Las-o baltă, șefu', spuse Lynn Van Buren, cu nelipsiții ei pantaloni negru de la costum, pățați de dușul cu șampanie al lui Muhamed. Și-au câștigat o petrecere de după-amiaza.

Încruntându-se neajutorat, Dan spuse:

– Nu vreau să-i văd mahmuri mâine.

– Or să fie bine. Lasă-i să-și dea drumul la aburi. Or să doarmă bine la noapte.

Van Buren se pierdu în mulțime și Dan își dădu încet seama că era singur. Tenny nu era acolo să împartă acel moment cu el. Claude Passeur se întorsese la New Orleans. April nu era nicăieri.

Mi-aș dori ca Jane să poată fi aici, își spuse el. Va veni mâine, dar va fi Scanwell cu ea. Și alte șase sute de VIP-uri și reporteri. Vickie Lee, cel mai probabil. Mă-ntreb dacă o să rămână peste noapte.

Simțindu-se brusc insuportabil, sleit, dezamăgit ca un om care și-a consumat ultimul dram de energie pentru a ajunge pe vârful unui munte doar ca să afle că n-a meritat efortul, Dan se duse încet către scările ce duceau în sus spre biroul și apartamentul său. Apoi se opri. Nu avea rost să meargă acolo sus dat fiind zgomotul de aici de jos.

Nu am unde mă duce, își dădu el seama. Absolut niciunde. Începu să se plimbe printre oameni, căutând-o pe April. O să aibă multe de făcut mâine, cu toți jurnaliștii ăia care or să vină. Mai bine să mă asigur că nu va băga în ea prea multă șampanie.

De-o parte, în cel mai îndepărtat colț al hangarului, departe de mulțime care striga și care bea, al-Bashir vorbea încet, încordat, cu April. Ținând într-o mână un pahar de plastic cu șampanie California, el stătea sprijinit cu cealaltă mână de peretele metalic al hangarului, ținând-o pe April prizonieră.

– Franța? întrebă ea. Vrei să spui Paris?

– Marsilia, de fapt, spuse el cu blândețe. Pe coasta cu Mediterana. Putem merge la Paris după aceea, dacă vrei.

April păru surprinsă, aproape panicată. Dar murmură:

– N-am fost niciodată în Franța.

- Marsilia nu e departe de Coasta de Azur, spuse al-Bashir. Acolo fac cea mai bună *bouillabaisse*^{11} din lume.
- Am auzit de asta. E-un fel de tocană de pește, nu-i așa?
- La care se adaugă anumite ingrediente exotice.
- Cum ar fi șofranul?
- Al-Bashir zâmbi.
- O să-ți placă.
- Dar am atâtea de făcut aici, zise April, ochii ei ferindu-se de ai lui.
- Putem pleca mâine după-amiază, după ceremonia de punere în funcțiune. Cu siguranță Dan îți datorează un concediu de câteva zile.
- Chiar nu cred că aş putea...
- Vocea ei se pierdu.
- Al-Bashir își lăsă brațul jos și se îndreptă de spate, aproape în poziție de drepti.
- O să ai propriul tău apartament la hotel, ți-o promit. O să fii absolut în siguranță.
- Un zâmbet ușor îi atinse buzele.
- Pot avea încredere în tine?
- Desigur, minți el.

De-ndată ce ajunse la apartamentul ei în seara aceea, cu capul învârtindu-i-se din pricina șampaniei, April îi telefonă lui Kelly Eamons în Houston. Niciun răspuns. Lăsă mesaje atât pe linia de la birou a lui Kelly, cât și pe telefonul ei celular.

Sâmbătă seara, își spuse April. Probabil că a ieșit la o întâlnire.

April adormi în scaunul batant în vreme ce urmărea un serial polițist la televizor. Totul se rezolva atât de perfect la televizor: prindeau ucigașul în nici mai mult, nici mai puțin de o oră, având timp chiar și pentru pauze publicitare.

Telefonul sună și ea se trezi pe dată.

– Bună, April. Sunt eu, Kelly.

Ridicându-se din scaunul batant cu telefonul fără fir în mână, April spuse:

– Stai să te transfer pe computer, bine?

– Sigur.

Îi luă câteva momente lui April să-și pornească mașinăria de pe birou și să aducă pe monitor imaginea feței pistruiate a lui Kelly. Imediat ce-o făcu, îi spuse agentei FBI despre invitația lui al-Bashir.

– La Marsilia? reverberă Eamons. Acela-i un important port maritim al narcoticelor.

– Narcotice? Crezi că...?

Sprâncenele lui Eamons se uniră.

– Nu-l leagă nimic de droguri. Nu-l leagă nimic cu aproape nimic, în afară de legătura cu gorila aia de Roberto.

- Pare destul de simpatic, spuse April pe jumătate convinsă.
 - Nu-mi place ideea că vei fi singură cu el. Și încă în Franța.
- April încercă să vadă partea plină a paharului.
- Ce-o să-mi facă, să mă răpească și să mă ducă în haremul lui?
 - Are un harem, să știi. În orașul Tunis.
 - Adevărat?

Încruntându-se, Eamons spuse:

– L-am verificat cu cei de la CIA. Pare să nu fie altceva decât un om de afaceri internațional de mare calibru. Un miliardar.

– Dar tu crezi că s-ar putea să aibă vreo legătură cu crimele de aici de la Astro.

- Nu-i decât un pai, recunosc Kelly. Dar e singurul pe care-l avem.
- Poate că, dacă merg cu el, putem afla mai multe, sugeră April.
- Poate că, dacă mergi cu el, ai putea avea de suferit. Rău.

April răspunse:

- Nu vrea să-mi facă nimic rău. Vrea doar să se culce cu mine.
- Și tu ce vrei?

Fără să ezite nici cât să clipească, April spuse:

- Vreau să aflu cine l-a omorât pe Joe Tenny. Și pe Pete Larsen.
- Și pe pilotul acela de încercare.

Aprobând din cap, April spuse:

- Și ce pun mai departe la cale.
- Asta-i al naibii de periculos, April.

– Dar el nu știe că lucrez cu tine. El crede că sunt doar o femeie disponibilă.

Încruntarea lui Eamons se aprofundă.

- Vrea să ia avionul spre Marsilia mâine după-amiază?
- După ce pornim electrosatelitul, da.
- Trebuie să acționăm repede, atunci.
- Și ce să facem?

– Trebuie să adun o echipă de medici și să-i trimit acolo la tine astă-noapte, spuse Eamons.

- O echipă de medici?
- Ți se va face un implant.
- Iau pastile, îi scăpă lui April.

Eamons scutură din cap.

– Nu pentru contracepție, prostuțo. Implantul ăsta e un micro-localator. Trebuie să știm cu exactitate unde te afli în fiecare secundă cât ești cu el.

Acumulare de forțe

Duminica veni, înnorată și cenușie. Nu-i semn bun, își spuse Dan, uitându-se afară pe fereastră în vreme ce se îmbrăca. Cămașă și cravată în dimineața aceasta, își spuse el. Trebuie să arăți ca un conducător de întreprindere plin de succes și prosper.

April era la masa ei de scris, vorbea la telefon, când intră el în birou. Dar părea trasă la față, obosită, de parcă nu dormise toată noaptea. Agitată? se întrebă Dan. Ei bine, a avut o grămadă de lucruri de făcut în ultimele două săptămâni, iar astăzi va fi cea mai ocupată din viața ei.

Îndată ce-și deschise computerul, văzu că numele lui Mitch O'Connell se afla în capul listei de telefoane ce trebuiau date. Dan apăsă pe numele lui și telefonul realizează legătura.

– Îs v-o sută și cincizeci cu toții și pichetează-n fața porții principale, spuse șeful pazei, cu fața lui cu maxilar mare arborând o mină sumbră.

– Vreo problemă? întrebă Dan.

– Nu încă. Dar așteaptă să-nceapă s-apară VIP-urile.

Dan se gândi repede. Jane și Scanwell veneau cu avionul, la fel ca mulți dintre ceilalți oaspeți invitați. Vor veni direct pe pistă, trecând peste poarta de la gardul de împrejmuire. Dar reporterii vor veni cu furgonetele și ei sunt cei pe care vor să-i impresioneze protestanții. Imediat ce vor vedea furgonetele de televiziune, vor începe să hărțuiască limuzinele care vor încerca să treacă prin poarta principală.

– Trimite câteva mașini la debarcaderul feribotului, îi spuse lui O'Connell, și spune-le șoferilor să-i aducă pe drumul secundar pe oaspeții sosiți. Să intre pe poarta din spate.

O'Connell spuse îngrijorat:

– În felul ăsta vor trece cu mașina chiar pe lângă rampa de lansare.

– Nu are nimic. E chiar bine, de fapt. Să le dăm ceva la care să se holbeze înainte să parcheze la centrul de control. Echipelor de televiziune o să le placă la nebunie.

– Nu știu dacă am suficienți oameni pentru asta.

Dan suspină. Cea mai adevărată tactică birocratică: am nevoie de mai mulți oameni.

– Cheamă la slujbă câți oameni ai nevoie. Cu spor de sărbătoare. Cheamă poliția statală, pentru numele lui Dumnezeu.

– Bine, șefu', spuse O'Connell, însuflețindu-se. Trec direct la treabă.

În partea exterioară a gardului de sârmă ce împrejmuia domeniul Astro, Rick Chatham dădea instrucțiuni voluntarilor săi. Majoritatea

dintre aceștia purtau pancarte imprimate profesionist în roșu, alb și albastru.

OPRIȚI ELECTROSATELITUL
NU OMORĂȚI LUMEA CU MICROUND
SPAȚIUL ESTE PENTRU ȘTIINȚĂ, NU PENTRU PROFIT

– Când vor veni mașinile televiziunilor pe drumul ăsta, spuse el, arătând cu o mână întinsă, trebuie să le înconjurăm, să fluturăm din pancarte în fața șoferilor așa încât să trebuiască să încetinească și să oprească.

– Ne putem întinde pe jos în mijlocul drumului, strigă un bărbat aproape chel, supraponderal, îmbrăcat în pantaloni scurți kaki. Atunci vor trebui să oprească.

– Dacă de asta va fi nevoie, asta va trebui să facem, fu de acord Chatham. Să-i facem să oprească și să-și întoarcă spre noi aparatele de filmat.

– Să facem lumea să vadă ce se întâmplă aici!

– Așa e, spuse Chatham. Vom face lumea să-și dea seama că ceea ce încearcă să facă industriașii ăștia este malefic. Fură energie de la soare și o transmit prin microunde puternice la sol. Amenință să destabilizeze echilibrul naturii și să ne distrugă mediul înconjurător.

– Trebuie să-i oprim! strigă o femeie plină de zel.

– Țineți minte, ne aflăm aici pe un teren proprietate a statului, spuse Chatham cât de tare putu. Avem orice drept de a sta aici, iar dacă vor încerca să ne alunge cu forța, ei încalcă legea, nu noi.

De cealaltă parte a porții, un cvartet de ofițeri de pază îmbrăcați în uniformă stăteau pe loc neliniștiți. Nu purtau arme, dar fiecare purta la brâu câte un baston electric încărcat la maxim. Un al cincilea ofițer, o femeie, purtând trese de sergent pe mâneci, stătea și se uita încruntată la grupul de voluntari adunați în mijlocul drumului.

O dată ce Chatham își termină scurta lui orăție, aceasta strigă spre el:

– Vă pot vorbi pentru o clipă?

Chatham merse cu pași înceți către ea, își sprijini un braț pe plasa de sârmă a porții.

– Aveți dreptul legal de a ține o demonstrație de protest, spuse sergentul, de partea aceea a porții.

– Știu asta, zise Chatham. Asta e legea.

– Corect. Dar dacă oamenii dumneavoastră încearcă să treacă de linia despărțitoare o dată ce deschidem poarta, înseamnă că încalcă o proprietate privată, iar noi am primit ordine să ne opunem cu toate mijloacele oricui face asta.

Chatham îi zâmbi leneș.

– Toți cinci laolaltă? Cum ne-ați putea opri? Am mai mult de o sută de oameni aici.

– Cu primul feribot va veni și un detașament de la poliția statală, domnule, spuse sergentul. Iar dacă puneți un singur deget de partea asta a porții, voi avea ei însămi grijă să vă despic țeasta în două.

Asim al-Bashir își coborî de pe feribot Mercedesul închiriat și trecu de șirul de mașini care păreau să aștepte la marginea parcării. În spatele lui, o limuzină lungă și neagră cu emblema statului Texas coborî zdruncinând rampa feribotului și ajunse pe uscat, urmată de o furgonetă de televiziune grea, plină de antene. Al-Bashir văzu una dintre mașinile care așteptau tăind drumul limuzinei. Urmări în oglinda retrovizoare cum din mașină coborî un bărbat tânăr și începu să discute cu șoferul. Furgoneta de televiziune se opri în spatele limuzinei. Mașinile care așteptau în spatele furgonetei claxonară furioase.

Întrebându-se despre ce era vorba, al-Bashir apăsă pedala de accelerație și porni de-a lungul drumului spre sediul Astro. Limuzina, observă el, coti pe drumul lateral, condusă de automobilul nemarcat și urmată de furgoneta de televiziune.

Apropiindu-se de complexul Astro, al-Bashir văzu că o mulțime de oameni bloca drumul. Încetini și observă că majoritatea dintre ei țineau în mâini pancarte colorate. Demonștranți, își dădu el seama. Fanatici ecologiști care încercau să blocheze poarta.

Al-Bashir știa cum să facă față demonștrărilor. Încetini Mercedesul până la cincisprezece kilometri pe oră și continuă să înainteze fără abatere. Oamenii își fluturau pancartele în fața parbrizului și țipau la el; prin izolația groasă a mașinii, el nu le putea auzi înjurăturile scandate. Zâmbind strâns, își croi drum cu mașina prin mulțimea furioasă. Paznicii Astro deschiseră poarta și el se strecură înăuntru. Niciunul dintre demonștranți nu încercă să treacă prin poartă și o femeie în uniformă de sergent îi aruncă un salut atunci când acceleră pe lângă ea.

Îndreptându-se spre Hangarul A, al-Bashir râse în sinea lui. Ce-ar fi dacă am întoarce raza electrosatelitului spre locul ăsta? Își spuse el cu nepăsare. Ce-ar fi dacă i-am prăji pe demonștranții ăștia exact acolo unde se află? Ce poetic! Ce senzații tari ar provoca asta!

Dar își porunci să fie serios. Ai victime mai importante de aranjat decât o gașcă de coate-goale buni la nimic, își spuse în gând. Și, pe deasupra, nu vrei să-l rănești pe Dan Randolph. El e adevăratul dușman. Diavolul în persoană. Dacă vrem să câștigăm, trebuie să moară, și odată cu el, trebuie să moară și satelitul lui. Dar nu până nu dăm lovitura. Randolph trebuie să fie în viață pentru a fi centrul mănii oamenilor după ce va fi ucis președintele lor.

Apoi se gândi la April. Nici pe ea nu vrei s-o rănești, își reaminti el. Mâine pe vremea asta, va fi în avion cu tine spre Marsilia. De fapt, când vor începe gloatele să dărâme din temelii locul ăsta, chiar va fi mai în siguranță cu mine decât aici.

Orbita inferioară a Pământului

Stomacul lui Williamson încă se învârtea revoltător și încă își mai simțea capul ca și când ar fi fost umplut cu batiste îmbibate cu muci. Încercă să nu se miște deloc, așa cum era în cușeta navei spațiale Soyuz. Ca trei cadavre îndesate într-o găleată de metal, își spuse el. Rusul a spus că ni se va părea mai mare o dată ce vom ajunge în gravitația zero, dar mie încă tot mi se pare că seamănă cu un afurisit de sicriu.

– Ești bine? întrebă Nikolaiev.

Înainte ca Williamson să se poată gândi la un răspuns, Bouchachi mormăi:

– Cred că am să mor.

Nikolaiev râse.

– Nu, n-o să mori. S-ar putea să-ți dorești asta acum, dar în câteva ore o să te simți mai bine. Pe când vom avea întâlnirea, o să te poți ridica și mișca prin jur.

Williamson își dădu seama că îi auzea prin căștile din casa lui sigilată. Rusul pornise sistemul de interfon.

– Totul e bine, îi asigură Nikolaiev, arătând cu o mână înmănușată spre liniile curbe de pe ecranul de afișare din fața lor. Suntem pe traseul de întâlnire cu naveta de transfer. În două ore și optsprezece minute mergem la naveta de transfer care ne așteaptă, apoi pornim către electrosatelit. Apoi eu stau și vă aștept, câtă vreme voi ieșiți afară și rezolvați satelitul.

Nu, Williamson ripostă în sinea lui. Odată ce ajungem acolo, te omor, rus prost și nemernic ce ești. Dacă nu s-ar fi simțit atât de slăbit, Williamson ar fi zâmbit.

– Ar fi trebui să angajăm o formație, îi spuse Dan lui April când stăteau la baza turnului de control al pistei de aterizare, urmărind avionul particular al lui Scanwell cum făcea ultima survolare dinaintea coborârii. Se întetește vântul, observă el, uitându-se la copacii din depărtare cum se îndoiau. Va trebui să pornim electrosatelitul în mijlocul unei furtuni.

April strânse din ochi și se uită la norii întunecați ce se adunau pe cer și nu spuse nimic. Dan se întrebă dacă era agitată, îngrijorată sau doar obosită. Probabil toate trei, se hotărî el. Al-Bashir stătea de cealaltă parte a ei, sporovăind încet cu reprezentantul pe care-l trimisese NASA pentru acea ocazie.

– O formație de alămuri ar fi fost ceva frumos, spuse Dan nimănu în special.

Vorbea ca să-și acopere propria sa nervozitate, și o știa.

– I-am fi putut pune să cânte „Hail to the Chief” la coborârea lui Scanwell din avion.

April spuse încet:

– Nu e președinte încă.

Forțându-se să zâmbească, Dan răspunse:

– Ei bine, este totuși guvernatorul de Texas. Tot am fi putut cânta „The Eyes of Texas Are Upon You” sau ceva de felul ăsta.

Aceste vorbe aduseră un zâmbet pe buzele ei. Dan se simți mai bine pentru asta.

Opt furgonete de televiziune erau aliniate în parcare, camerele lor de filmare urmărind cum se apropia avionul lui Scanwell. Dan se întoarse în cealaltă parte și văzu propulsorul stând pe puntea de lansare, cu avionul spațial dispus deasupra lui. Pregătit de zbor, își spuse el. Exact ca un luptător pregătit de acțiune în orice clipă. Sper doar să nu avem nevoie de el.

Avionul atinse solul cu un scrâșnet de pneuri și rulă spre avanscena unde așteptau Dan și ceilalți. Reporterii de știri dădură fuga spre avion. Dan se felicită: niciuna dintre furgonetele de televiziune nu fusese acostată de demonstrații ecologiști înnebuniți. Scurta lui rută ocolitoare dăduse rezultate.

Trapa avionului se deschise și Morgan Scanwell apăru în capul scărilor, înalt și zvelt, zâmbind încrezător, fluturând din mână spre mulțime – care era alcătuită în mare parte din ziariști. Vicki Lee se afla printre ei, observă Dan, reprezentând revista *Aviation Week*. Se întrebă dacă avea de gând să rămână peste noapte și, dacă avea, ce să facă el în privința asta.

Jane coborî scările avionului în urma lui Scanwell, arătând splendid într-un costum delicat, verde, cu fustă. Regală, își spuse Dan. Țasta e cuvântul care o definește. Ea ar trebui să candideze pentru președinție, își spuse el. S-ar descurca mult mai bine ca el.

Nacho Chavez părea absolut nefericit, își spuse Eamons. Nu nervos, nu speriat, doar nefericit, cu moralul la pământ, ca un puști care a fost prins făcând ceva necuviincios.

Directoarea regională, pe de altă parte, părea de-a dreptul furioasă. Ședea în spatele mesei ei de scris ca un gnom înfuriat, nervii radiind din fața ei încruntată, cu ochi duri.

Al naibii mod de a-ți petrece duminica dimineața, trebui să recunoască Eamons.

– I-ați implantat un dispozitiv de urmărire pe corp? se răsti directoarea.

– Eu am făcut-o, spuse Eamons. Agentul Chavez n-a știut de asta decât după ce fapta a fost făcută.

– Tu însăși ai făcut intervenția?

– Nu, doamnă. Am luat dispozitivul electronic de la logistică și aseară i-am cerut unui chirurg din localitate să facă implantul. De fapt, e o intervenție simplă.

– Și te aștepti ca biroul să plătească pentru asta?

Chavez își schimbă poziția în scaun și spuse:

– Dacă are vreo importanță, eu sunt de acord cu inițiativa lui Kelly.

– Inițiativă? Așa se numește asta?

Îndoindu-și umerii masivi, Chavez arătă:

– Femeia a acceptat singură implantul.

– Numai așa o putem ține sub urmărire, spuse Eamons. Suspectul vrea să o ducă afară din țară și noi trebuie să o ținem sub urmărire. Pentru propria ei siguranță.

– Afară din țară? Vrei să spui că pleacă în Mexic?

Eamons scutură din cap și răspunse pe o voce joasă:

– Nu, doamnă. În Franța.

– Franța! explodează directoarea. Merg în Franța?

– În Marsilia, se pare. Pornesc astă-seară, potrivit informațiilor pe care le am.

– Cu un avion particular, interveni Chavez.

– Nu avem competență juridică! țipă directoarea. Ce dracu' ți-a trecut prin cap când te-ai gândit la porcăria asta?

Eamons se îmbătoșă.

– Doamnă, avem motive să credem că al-Bashir ăsta a fost implicat în sabotare navetei spațiale Astro și în uciderea a trei angajați ai Astro.

– Iar acum el pleacă în Marsilia, adăugă Chavez.

– Iar voi acceptați ca femeia asta să meargă cu el. Un civil!

Directoarea se uită la amândoi cu ochi severi.

– Pentru numele lui Christos, ați putea fi amândoi acuzați că promovați prostituția, știți? Asta dacă femeia nu e mai întâi ucisă.

Fața lui Chavez se înroși.

– Și tot nu aveți vreo dovadă reală care să-l incrimineze pe acest așa-zis suspect, nu?

– E omul nostru, răspunse Eamons cu încăpățănare. Sunt convinsă de asta.

Directoarea strâmbă neîncrezătoare din nas.

– Marsilia, mârâi ea.

– I-aș putea telefona și să-i spun să anuleze excursia, zise Eamons.

– Va trebui să-i punem pe ciudații de la monitorizarea prin satelit să o urmărească, mormăi directoarea.

Eamons se îndreptă de spate.

– Nacho și cu mine am putea lua avionul spre Marsilia, sugerează ea.

– Ba pe dracu' că nu, spuse directoarea. Ați consumat și așa destul

din bugetul meu.

– De ce se duce în Marsilia? se întrebă Chavez cu voce tare.

Directoarea se uită la el cu ochi mari preț de o clipă, apoi spuse încet:

– Potrivit ultimelor informații de la Washington, tocilarii noștri au descoperit o mișcare neobișnuită cu electronice chiar în afara Marsiliei. Informația era în rezumatul de vineri transmis de Securitatea Internă.

– Mișcare cu electronice?

– Ei nu știu ce este. Încearcă să focalizeze imaginea, dar e intermitentă, vine și pleacă.

Eamons spuse încet:

– Dan Randolph crede că avionul lui spațial s-a prăbușit fiindcă cineva a trimis spre el comenzi electronice de bruiaj.

Cu un suspin de dezgust, directoarea spuse:

– Va trebui să transmit lucrurile astea mai sus la Washington.

Când părăsiră biroul directoarei, Chavez îi șopti lui Eamons:

– Ești sigură că vrei s-o lași pe femeia asta să ia avionul spre Marsilia cu al-Bashir?

– Ea vrea s-o facă, spuse Eamons.

– S-ar putea să-i pui gâtul sub ghilotină.

– Din cauza asta am vrut s-o implantez cu un dispozitiv de urmărire.

– De parcă asta ne va ajuta foarte mult, ce să zic...

Insula Matagorda, Texas

În pofida palelor reci de aer care ieșeau din tuburile de aer condiționat dispuse de-a lungul tavanului, centrul de control i se părea lui Dan înăbușitor și înghesuit, cu toate VIP-urile și reporterii îndesați între pereții lui de cărămidă refractară. El stătea lângă ușile duble închise, lipit de April, și o transpirație rece îi curgea pe coaste.

Scanwell era alături de Dan, măturând cu ochii încăperea cufundată într-o tăcere mormântală. Jane stătea lângă guvernator. Pe lângă o strângere de mână impersonală și o vorbă de salut, nu-i spusese nimic altceva lui Dan.

Lynn Van Buren stătea în picioare în mijlocul consolelor, cu căștile prinse peste părul ei brun, tuns scurt. Tehnicienii erau aplecați deasupra tastaturilor, cu spatele la spectatori. Ecranul mare cât peretele afișa un desen animat al Pământului, cu sediul central al Astro și stația de recepție de la White Sands marcate cu litere albe mari și groase, și, mult deasupra, un pătrat reprezentând satelitul de electricitate. O linie roșie punctată pâlpâia de la Matagorda spre satelit.

– Putem obține o imagine a satelitelui de acolo din spațiu? întrebă Scanwell, aplecându-se puțin spre Dan.

Scuturând din cap, Dan răspunse:

– Nu avem camere de filmat acolo sus. E o cheltuială suplimentară de care nu avem nevoie.

– Dar NASA sau Forțele Aeriene?

Dan făcu o grimasă.

– Nu suntem o antrepriză guvernamentală, așa că ei s-au ținut la distanță. Poate că posturile de știri își vor întoarce unul dintre sateliți pentru a face o fotografie, dar păsările lor sunt toate îndreptate spre sol. N-am putut obține imagini de la ei nici când s-a prăbușit primul nostru avion spațial.

Scanwell scutură din cap.

– Mi se pare că ar trebui să existe cât de cât o acoperire video a satelitelui vostru.

Arătând cu degetul spre reporterii de știri, Dan zise:

– Spune-le lor.

În gând, el adăugă: Poate că după ce o să ajungi la Casa Albă, o să poți schimba măcar atât lucrurile.

Pe lângă dispozitivul normal de căști și microfon, Van Buren avea prins de bluză, chiar sub nelipsitul ei colier de perle, un microfon mic al unui amplificator portabil. Duse mâna la aparatul de la brâul fustei și-l porni. Un țipăt scrâșnitor de microfonie răsună în tot centrul de

control.

– Scuze pentru asta, zise Van Buren, reglând aparatul. Mă aude toată lumea?

Un cor dezordonat de vorbe de confirmare străbătu mulțimea. Câteva dintre privitori ridicară mâinile ca niște școlari.

– Bine. Perfect, spuse Van Buren.

Arătând cu degetul spre ceasul cel mare de pe perete, le spuse:

– Am ajuns la capătul numărătorii inverse. În două minute, satelitul va începe să transmită energie spre ferma de rectene... Adică, spre antenele de recepție de la White Sands.

Era ca în ajunul anului nou la New York, i se părea lui Dan. Toți ochii se întoarseră la ceasul cel mare și la secundarul lui care se mișca în mod egal. Van Buren opri amplificatorul. Dan știa că făcea ultimele verificări împreună cu tehnicienii: celulele solare, inversoarele, magnetroanele, antena de emisie, antenele de recepție.

Oamenii începură să numere secunde cu voce tare:

– Treizeci... treizeci și unu...

Pe nepusă masă, vechea glumă cu primul avion de pasageri complet automat din lume îi veni lui Dan în minte. Pilotul computerizat al avionului le vorbește pasagerilor prin intermediul sintetizatorului lui de voce și îi asigură că zborul se va afla constant perfect sub control. Scurtul discurs automat se încheie: „Nimic nu poate merge rău... merge rău... merge rău...”

– Cincisprezece... paisprezece... treisprezece...

Toată viața mea se leagă de asta, își spuse Dan. Dacă nu funcționează, sunt terminat, mă înghit flăcările.

– Opt... șapte...

Se aplecă ușor în față pentru a se uita la Jane pe lângă Scanwell. Și ea își ținea ochii ațintiți la ceas. Și palmele îi erau strânse în pumni mici și puternici. Asta înseamnă mult și pentru ea, își dădu seama Dan. Dar să fie din cauza mea sau a lui Scanwell?

– Transmitem energie! strigă Van Buren.

Animația de pe ecranul cel mare arată o linie verde solidă pornind de la satelitul către rectantenele de la White Sands. Cineva chiui ca un cowboy. Alții scandară. April începu să țopăie și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui Dan. Șocat, el o cuprinse cu brațele de mijloc.

– Trei gigawați sunt pe fir! strigă Van Buren. Toate sistemele sunt pornite și funcționează!

Până și tehnicienii se alăturară sărbătorii, scoțându-și căștile de la urechi și prinzându-se unul pe altul în îmbrățișări puternice. Dan se desprinse din brațele lui April, care păru brusc stânjenită.

– Am reușit, puștoaico! strigă el pe deasupra uralelor mulțimii. Am reușit!

Scanwell îl prinse de umăr și îi întinse o mână mare. Dan o scutură

În vreme ce două duzini de aparate de fotografiat începură să-și scapere blițurile. Apoi, Jane îl strânse și ea de mână, declanșându-și zâmbetul de politician, în timp ce ochii i se ațintiră asupra lui April.

Toți reporterii din încăpere începură să strige întrebări spre Dan și Scanwell. Cu colțul ochiului, Dan văzu că ecranul de pe perete arăta acum un grafic al energiei care era recepționată de rectene. Linia urcase brusc la zece gigawați și rămăsese acolo.

Rânjind, Dan se gândi că acum putea începe să facă niște bani vânzând energia aceea distribuitorilor occidentali de electricitate. California nu va mai avea pene de curent vara asta, își spuse el fericit.

Marsilia

Egipteanul era prea agitat să stea în centrul de control încropit ad-hoc, așa că ieși în grădină și se așeză la umbra unui măslin bătrân și noduros. Era prea cald și atmosfera era prea tensionată acolo jos, în beci, alături de cvartetul acela de tineri specialiști în electronică, toți purtând bărbi și cercei mulți, care le desfigurau urechile, buzele și sprâncenele. Abia dacă înțelegea ce spuneau ei: engleza lor era atât de plină de un jargon abscons lui! Pe deasupra, transformaseră beciul într-o cocină, murdărindu-l cu ambalaje de carton pentru fast-food, hârtii mototolite și sticle de plastic. Podeaua scrâșnea sub pași, plină de firmituri.

Merge bine, se asigură egipteanul uitându-se în depărtare pe deasupra Mediteranei calme. Mai jos de vila aceea de pe vârful dealului se întindea orașul cel mare: murdar, zgomotos și periculos. Dar, de acolo sus, putea urmări marea cea placidă scânteind în bătaia soarelui care apunea la capătul unei după-amiezi încântătoare de primăvară.

Merge bine, repetă în sinea lui. Astronauții au ajuns la naveta de transfer. Antena cea nouă se afla exact acolo unde trebuia să fie și acum ei o duc la satelitul de electricitate. Dacă poți da crezare știrilor de la televiziunile americane, satelitul de electricitate deja transmite energie spre Pământ.

Curând, energia aceea va uide mii de oameni. Americanii nu vor ști niciodată ce a făcut să se întâmple asta.

Vor crede că satelitul lor s-a defectat. Vor crede că este periculos. Vor cere să fie distrus.

Nu-i un rezultat rău obținut cu prețul a trei martiri. Iar unul dintre ei nici măcar nu știe că va deveni martir.

Nu trebuie să le oferi niciodată reporterilor de știri băutură pe gratis, își spusese al-Bashir. Stătea în colțul Hangarului A și-i privea pe reporteri și echipele de filmare înghițind fără măsură șampania și spirtoasele puse la dispoziție de Dan Randolph, îmbătându-se cu grație și dându-se în spectacol. Înțelept, Dan aranjase ca propriul personal de pază să-i ducă pe mocofani cu mașina la Motelul Astro peste noapte. Nu-i prost deloc Randolph așa!

Guvernatorul Scanwell și doamna senator Thornton sorbiseră de ochii lumii o gură de șampanie și apoi luaseră avionul mai departe spre următoarea destinație electorală. Nivelul de zgomot în hangarul cu pereți de metal devenea insuportabil. Al-Bashir își termină paharul de plastic cu Cola pe care-l ținuse în mână vreme de aproape o oră,

apoi ieși în parcare și urcă în Mercedesul său.

Porni motorul și dădu la maxim aerul condiționat, apoi își scoase telefonul celular și sună la biroul său din Houston. Cei de acolo aveau să-i facă legătura cu Tunisul, de unde apelul avea să fie retransmis la Marsilia. Traseul acela sinuos lua timp, dar al-Bashir voia să se asigure că nu-i va fi urmărită convorbirea.

Poate că ar trebui să discut cu Garrison, își spuse, și să-l informez de succesul lui Randolph. Cu un zâmbet slab, se întrebă dacă vestea nu-i va provoca bătrânului un infarct sau o comoție cerebrală fatală. Improbabil. Garrison e făcut dintr-o materie mai rezistentă.

Discuția sa cu egipteanul din Marsilia fu scurtă.

– E un succes, spuse al-Bashir, fără să se mai prezinte.

– Lucrurile merg bine aici, răspunse egipteanul.

– Bun. Ajung acolo mâine pe la răsăritul soarelui, cred.

– Te vom aștepta atunci.

Al-Bashir apăsă pe buton și închise telefonul.

Acum s-o găsesc pe April, își spuse. A sosit vremea s-o iau cu mine de aici.

Îndată ce Jane plecă de la petrecere, Dan se hotărî că-i ajunsese și lui. O văzu pe April în mulțime, vorbind cu al-Bashir. Apoi, arabul ieși afară și nu se mai întoarse, lăsând-o pe April să discute cu doi dintre reporteri. Halal discuție, își spuse Dan. Trebuie să strigi din toți bojocii doar ca să-ți auzi propriile gânduri. Nivelul de zgomot începea să-i rănească urechile. Vicki Lee era și ea undeva în mulțime. O pierduse din privire.

Așa că își croi drum printre băutori către Niles Muhamed și-i ceru ajutorul să urce o cutie cu sticle de șampanie și o geantă frigorifică plină cu gheață într-una dintre minidubele companiei.

– O să ții propria ta petrecere? întrebă Muhamed cu fața iluminată de o bănuială.

– Oarecum, spuse Dan cu un rânjete strâmb.

Cu Muhamed pe scaunul pasagerului lângă el, Dan conduse către poarta principală. Contingentul de la poliția statală plecase, dar paznicii Astro încă erau acolo, la fel și un mănunchi de demonstranți care ședeau neconsolați pe capotele mașinilor lor, cu pancartele abandonate pe jos.

Dan le spuse paznicilor să deschidă poarta, apoi merse cu miniduba câțiva metri de-a lungul drumului și opri pe dreapta.

Sărind afară din mașină, se duse la ușa din spate și o deschise.

– M-am gândit că nu v-ar prinde rău niște șampanie, oameni buni, spuse el cu voioșie.

Un bărbat scund, cu constituție compactă, purtând părul prins în coadă, veni către Dan cu suspiciunea zugrăvită pe chip.

– Șampanie? Pentru noi?
– De ce nu? spuse Dan, rânjind. Doar fiindcă nu suntem de acord nu înseamnă că trebuie să ne purtăm pică unii altora.

Rick Chatham se holbă la Dan.

– Ești Dan Randolph, nu-i așa?

– Corect, spuse Dan, înmânându-i lui Chatham o sticlă de șampanie.

– Nu pricep.

Cu o scurtă ridicare din umeri, Dan spuse:

– Uite cum stau lucrurile. Tu ți-ai ținut demonstrația. Ți-ai făcut treaba. Noi ne-am făcut-o pe a noastră. Satelitul transmite energie și lumea n-a ajuns la sfârșit. Hai să bem ceva.

Alți câțiva demonstranți veniră în spatele lui Chatham, trăgând cu ochii spre șampanie.

– Nu s-a terminat cu treaba asta, să știi, zise Chatham. Noi nu ne-am dat bătuți.

– Perfect, răspunse Dan. Între timp, servește niște spumant. E cam caldiciel, dar am aici o geantă frigorifică plină cu gheață.

Demonstranții se adunară buluc în jurul părții din spate a minidubei și începură să înșface sticle.

Insula Matagorda, Texas

Al-Bashir opri motorul Mercedesului său și intră înapoi în hangar. Zgomotul era încă dureros, cu toate că mulțimea era evident mai mică.

April era încă acolo, iar când îl observă pe al-Bashir, păru puțin uimită, aproape speriată. El îi zâmbi de cealaltă parte a hangarului aglomerat, apoi se duse la barul încropit și ceru două cola.

Croindu-și drum prin mulțime către April, văzu o minidubă prăfuită oprind chiar în fața ușii hangarului. Dan Randolph coborî însoțit de tehnicianul cel negru și încruntat. Mă întreb unde a fost, își spuse al-Bashir. Nu contează. Soarta lui e pe cale de a fi pecetluită. Iar eu trebuie să mă îngrijesc de întâlnirea cu propria-mi soartă.

Se opri la una dintre mășutele rotunde și instabile care fuseseră așezate în hangar. Punând jos cele două pahare de plastic cu cola, al-Bashir introduse mâna în buzunarul sacoului după flaconul mic cu pastile pe care le adusese cu el din Marsilia. Scoase una și se prefăcu că o înghite, apoi că ia o gură de cola. De fapt, palmă pastila de-un roz pal și, pe fereală, o lăsă să cadă în celălalt pahar. Somatomax, așa se chema. Gama-hydroxibutirat, folosit la culturism în Europa, ilegal în Statele Unite. Printre efectele lui secundare se număra euforia și somnolența. Un drog excelent pentru un meniu complet de întâlnire plus viol, mult mai subtil și mai eficient ca euforicele și clonazepamele pe care le foloseau studenții americani.

Cât fusese prezentă Jane, Dan păstrase distanța față de Vicki Lee cât putuse mai bine, dar acum că doamna senator plecase însoțită de Scanwell, pur și simplu se lăsă purtat de mulțime, având grijă de o cupă cu șampanie răsuflată și caldă, spunându-și: Ce dracu', dacă vine la mine, cu siguranță n'o face pentru un schimb de amabilități! Încă-și mai făcea griji dacă s-o primească în apartamentul lui de la etaj, dar își dădu seama că ar fi fost al naibii de ciudat să-i facă vânt spre motelul unde-o fi tras ea.

O să vedem ce-o să iasă, își spuse.

Chiar și din cealaltă parte a hangarului aglomerat și zgomotos, April era panicată de ceea ce văzuse în ochii lui al-Bashir. O străbătu un tremur rece. Trebuie că ești nebună, își spuse. Să te duci în Franța cu el? Cu avionul lui particular? Asta-i ca și cum i-ai spune „da” înainte ca măcar să te întrebe.

Și totuși, îi spusese lui Eamons că se va duce. Voiau să adune dovezi împotriva lui al-Bashir. Acesta era posibil să se afle în spatele prăbușirii și al crimelor, putea fi cel care încerca să-l ruineze pe Dan.

Își scoase telefonul celular din poșetă și formă numărul personal al lui Eamons. Un târâit. Două. Haide, își spuse April, văzând că al-Bashir își făcea loc prin mulțime către ea, cu câte un pahar în fiecare mână.

- Eamons la telefon.
- Kelly! Sunt April.
- Unde ești?
- Sunt încă pe Matagorda.

Ezită preț de o clipă. Al-Bashir mai avea puțin și ajungea destul de aproape să audă ce vorbea ea.

– Nu poți vorbi mai tare? Întrebă Eamons. Sunt o mulțime de zgomote pe fundal.

– Nu merg, spuse April, cât de tare îndrăzni.

– Ce?

– Nu merg mai departe cu treaba asta. Îmi pare rău, dar pur și simplu n-o pot face.

Eamons nu spuse nimic preț de un moment lung. Apoi:

– Nu pot zice că te-nvinuiesc, puștoaico.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. A fost o idee nebunească încă de la început.

Zâmbind, ținând în mâini cele două pahare, Al-Bashir se înființă în fața ei.

– Te sun mai târziu.

– Bine. Sună-mă când ajungi acasă. Indiferent cât e ora.

– Bine. Mersi.

April închise telefonul și-l puse la loc în poșetă.

– Ți-am adus de băut, April, spuse al-Bashir, întinzându-i unul dintre paharele de plastic.

Ea ezită.

Zâmbind mai larg, al-Bashir spuse:

– Nu e cu alcool. Coca. Coca Cola, adică, nu cocaină.

El râse prietenos.

April luă paharul. I se părea rece și alunecos. Apoi ridică privirea și văzu, la jumătatea hangarului, că o reporteriță de știri tânără și durdulie se apropia de Dan și că el îi rânjea. April își simți măruntaiele cum se încordează.

Al-Bashir îi spuse ceva, dar nu-l auzi. Urmări cum Dan își petrecea o mână pe după mijlocul femeii. Aceasta i se părea cunoscută. Vicki Lee, își aminti ea. De la *Aviation Week*. A mai fost pe aici, știa April. Felul cum se uita Dan la ea... în mintea lui era mai mult decât doar intenția de a-și face publicitate, observă ea.

Al-Bashir ridică paharul într-o imitație de toast. April se forță să-i zâmbească și sorbi din băutura pe care i-o adusese.

Williamson descoperi că, dacă nu mișca din cap, nu avea nimic. Stomacul i se liniștise, exact așa cum prevăzuse Nikolaiev. Țsta e un lucru pentru care nu te pot antrena în simulator, își spuse el. Graviția zero îți dă peste cap toate fluidele corporale. Încă își mai simțea capul plin, ca și când ar fi avut o infecție de sinusuri infernală. Dar nu mai simțea că-i vine să vomite, lucru pentru care era al naibii de recunoscător.

Mă-ntreb dacă și Bouchachi trece prin aceleași chinuri, se întrebă Williamson. E al naibii de tăcut. Martir nenorocit. Poate că se teme că, dacă se plânge, Allah nu-i va mai da voie să intre în paradis. Williamson râse în sinea lui. Poate că, atunci, voi rămâne eu cu cele șaptezeci și două de fecioare ale lui.

Naveta de transfer era puțin mai mare decât Soyuzul cu care urcaseră până pe orbita inferioară. Acum, Nikolaiev însuși îi conducea spre electrosatelit, sus, pe orbita geostaționară. Nacela cu echipamentul lor zbura în formație cu ei, ghidată de la centrul de control de la sol, oriunde s-ar fi aflat acesta.

E ca un afurisit de joc pe computer, își spuse el. Nimic nu i se părea real. Ședea încorsetat într-un costum spațial mătăhălos și pe cap cu o cască, precum un acvariu sub formă de bol, înăuntrul unei cabine înțesată de cadrane și panouri luminate care pâlpâiau și piuiau. Nu avea cum vedea afară, ceea ce probabil că era mai bine. N-am ce vedea acolo, își făcea el socoteala.

În ciuda eforturilor sale de-a o alunga, în minte îi veni fața Annei. Fusesse frumoasă cândva, tânără și încântătoare, având un râset care-i putea coborî și pe îngeri din rai. Dar fața pe care o văzu el acum era palidă și încordată, pătrunsă de griji, îmbătrânită înainte de vreme. Ea știa că Williamson avea să moară, încet și în chinuri, pe măsură ce cancerul îi devora măruntaiele. Știa că va trebui să-i întrețină singură pe cei doi copii ai lor. El nu-i spusese de banii pe care-i primise pentru misiunea aceasta. Îi lăsase o scrisoare, pe care avea s-o primească peste trei zile. Până atunci, totul se va fi sfârșit, știa Williamson. Voi fi mort. Bouchachi și rusul vor fi morți și ei. Și la fel și o hazna întreagă de yankei.

Deasupra Atlanticului

April se trezi încet, fără tragere de inimă, smulgându-se dintr-un somn adânc și delicios de relaxant. Un sunet slab și zumzăit o liniștea, îndemnând-o la odihnă, legănându-i corpul cu o vibrație blândă și catifelată. Apoi, deschise ochii brusc. Se afla într-un avion, șezând într-un scaun larg și comod tapisat. Sunetul și vibrația proveneau de la motoare, reduse de izolația groasă. Prin gemulețul rotund din stânga ei nu vedea nimic altceva decât apa în culori gri-oțel de foarte jos.

– Unde mă află? murmură ea, apoi se simți imediat caraghios.

O asiatică tânără și slabă îmbrăcată în uniformă cafenie de asistent de zbor se aplecă deasupra ei, zâmbind.

– Vreți ceva la micul dejun, domnișoară? Cafea? Ceai?

Răsucindu-se în scaun, îl văzu pe al-Bashir avansând pe culoar dinspre partea din spate a cabinei.

– Bună dimineața! spuse el voios. Sper că ai dormit bine.

April clipi spre el. Încă purta rochia pe care o îmbrăcase la serviciu și, mai târziu, la petrecere. Ieri să fi fost asta?

– Cum am ajuns aici? întrebă, confuză mai degrabă, nu speriată.

Ocupând scaunul de cealaltă parte a culoarului și rotindu-l către ea, al-Bashir spuse blând:

– După ce s-a terminat petrecerea, am mers cu mașina la avionul meu. Mergem la Marsilia, nu-ți amintești?

– Dar nu am nicio haină cu mine, băigui April. Mi-am lăsat bagajul la apartament.

Zâmbind, al-Bashir zise:

– Nicio grijă. O să cumpărăm tot ce ai nevoie de cum o să aterizăm la Marsilia.

April se strădui să-și aducă aminte cum mersese la avion cu el, dar în mintea ei se afla un gol încețoșat.

Al-Bashir întinse mâna peste culoar și o mângâie pe genunchi.

– O să te distrezi de minune la Marsilia. O să vezi.

Telefonul din apartamentul lui Dan începu să sune. Vocea lui Lynn Van Buren strigă tăioasă:

– Avem probleme, șefu'.

Dan se ridică în capul oaselor în pat, pe dată treaz de-a binelea. Dacă Lynn folosește circuitul vocal de anihilare a soneriei...

– Răspunde la telefon, strigă el.

Ceasul digital arăta 5:58.

Vicki Lee se mișcă lângă el. Lui Dan nu-i plăcuse ideea de a o invita sus în apartamentul său cu o cameră, dar, când se spărsese petrecerea

de jos din hangar, nu păruse că mai putea face altă alegere. Șampania întunecă mintea, își spuse Dan.

– Da, spuse Van Buren, imaginea feței ei apărând sumbră și gravă pe monitorul computerului de birou.

Părea să fie îmbrăcată într-o bluză cu dungi.

– Cei de la White Sands au anunțat că s-a întrerupt transmisia de energie.

Viscerele lui Dan se încleștară.

– Ce s-a întâmplat?

În spatele minții își dădu seama că Van Buren îl putea vedea în pat cu acea femeie, dar asta nu conta.

– Nu știu. Diagnosticul arată că se generează electricitate, dar aceasta nu ajunge nici pe departe la rectene.

– Iisuse Christoase!

Despuiat, Dan sări din pat, alergă la masa sa de scris și se așeză cu fundul gol pe scăunelul scămoșat de dactilograf.

– Arată-mi diagnosticele.

– Ce se întâmplă?

Auzi vocea adormită a lui Vicki de peste umăr.

– Du-te și fă un duș, se răsti Dan uitându-se încordat la cifrele și liniile care se plimbau pe ecran.

– S-au închis magnetroanele, spunea Van Buren. Nu funcționează.

Dan văzu o serie de lumini roșii pâlpâind rău-prevestitor pe fundalul schiței unei antene de emisie a satelitului.

– Asta nu e posibil! sări el. Nu se poate să se închidă brusc câteva duzini de magnetroane.

– Toate celelalte funcționează, zise Van Buren.

Dan strânse din buze, gândind cu furie.

– Adună echipa de întreținere. Pregătește-i pentru o lansare de urgență.

– Dan, astăzi e sărbătoare. Ziua Eroilor. Oamenii sunt împrăștiați peste tot. Și probabil mahmuri de aseară...

– Adună-i! strigă Dan.

– Bine, șefu'.

Vicki Lee aruncă o privire de la ușa băii.

– Probleme? întrebă ea.

Dan aprobă din cap și o dădu la o parte, intrând în toaletă.

– Tu rămâi aici. Nu părăsi camera asta până ce nu mă întorc după tine.

– Ce se întâmplă?

– O să ai o știre în exclusivitate, dar asta numai după ce mă întorc. Înțelegi? Nu părăsi camera asta.

O împinse cu fermitate afară din toaletă și se îmbăie în grabă. Cât se îmbracă, ea îl bombardă cu întrebări. O ignoră. Îi luă doar telefonul

celular din poșetă în vreme ce ea îl urmări năucită din priviri.

Dan se grăbi de-a lungul pasarelei către birou. April nu era acolo atât de devreme dimineața, așa că sună în grabă la biroul lui O'Connell. Un tânăr cu ochii cârpiți de somn, îmbrăcat în uniformă de paznic, apărui pe ecran.

Dan îi dădu trei ordine. Să-l cheme imediat pe O'Connell la bază. Să blocheze toate apelurile telefonice cu exteriorul, mai puțin pe cele autorizate de Lynn Van Buren. Și să n-o lase pe Vicki Lee să iasă din Hangarul A până ce el însuși nu-i dădea permisiunea s-o facă.

Apoi dădu fuga la centrul de control.

Pe lângă faptul că era un inginer excelent, Malfoud Bouchachi era un om religios. Cât lucra la imensa antenă a electrosatelitului, o lucrătură lungă de un kilometru și jumătate din aliaj de cupru atașată de uriașa structură care plutea în infinitatea spațiului, se ruga în gând. Unul câte unul, cu răbdarea unui om cu adevărat dedicat meseriei, deșurubă conectorii ce țineau imensa antenă prinsă de masivul satelit de electricitate, folosind o unealtă electrică fără fir de contrarotație. Terminase deja cu două baterii și nu ajunsese nici măcar la jumătatea lucrului.

Williamson ar trebui să fie aici să mă ajute, își spuse el cu mânie. Dar știa că Williamson avea alte lucruri de făcut, lucruri la care el însuși nu se pricepea.

Sub el se afla Pământul, întrevăzându-se enorm și albastru, cu nori albi strălucitori răspândiți pe suprafața lui curbată. Își spunea că e sub el, cu toate că în spațiu, în gravitație zero, *sus* și *jos* erau niște concepte fără sens. Și totuși, Bouchachi avea impresia că, dacă acea planetă enormă și grea s-ar afla deasupra lui, atârând acolo precum pumnul uriaș al lui Allah, l-ar zdrobi, l-ar stropși ca pe-o insectă, l-ar anihila.

Așadar, aplecându-se asupra muncii sale și așteptând ca Williamson să i se alăture, își forță mintea să accepte ideea că Pământul se afla sub el, jos, și că el plutea sus deasupra tuturor. Pierduse noțiunea timpului și nu știa când trebuia să se oprească pentru a se ruga. Allah îl va ierta pentru asta, era convins el. Lucrarea asta trebuie dusă la capăt. Va fi o mulțime de timp după aceea pentru rugăciune, odată ce treaba va fi încheiată și nu vom avea altceva de făcut decât să așteptăm să ni se termine oxigenul.

Acea trebuie să fie America de Sud, își spuse el, uitându-se pe lângă marginea dreaptă de metal a antenei gigantice. Oceanul Pacific scânteia puternic, albastru profund, cu toate că se vedeau nuanțe mai deschise în jurul insulelor care se aflau aproape exact sub ei. America de Sud întuneca marginea globului curbat, mânjită de nori, încrețită de munți care, de la acea înălțime, semănau cu niște riduri subțiri.

Mecca e de cealaltă parte a lumii, știa Bouchachi. Orașul Sfânt nu poate fi văzut din satelitul ăsta.

Ridică privirea și-și alungă transpirația din ochi, clipind. Îi era cald în costumul spațial, era ud learcă de transpirație, în pofida faptului că dincolo de materialul costumului temperatura trebuia să fie aproape de zero absolut. Nu exista aer. Nu exista viață.

Nu pot vedea Mecca de aici, repetă el în gând. Mașinăria asta uriașă e lucrarea diavolilor, așezată în spațiu atât de departe de Orașul Sfânt cât a putut-o așeza America cea fără de Dumnezeu. Trebui să se forțeze ca să se îndrepte din poziția aceea aplecată. Întorcându-și cu totul corpul său imponderal, se uită de-a lungul vastei suprafețe a satelitului de electricitate. Se întindea pe kilometri întregi, imens, strălucind întunecat, o construcție mamut a răului. Dimensiunea lui îl înspăimânta; aceasta, și știința că oamenii răi puteau construi o asemenea mașinărie infernală.

Strângând din ochi, i se păru că putea vedea umflătura maronie a Mexicului și deșertul cenușiu și sterp al sud-vestului Statelor Unite. Da, și mai spre nord, sub o bulboană de nori, se afla Florida. Iar dincolo de aceasta, Washington. Capitala Satanei. Locul unde președintele lor își va ține ultimul discurs mai târziu în acea zi.

Washington, D.C.

Doamna senator Thornton îl însoți pe senatorul Quill la Cimitirul Național Arlington. Slujba de Ziua Eroilor de la Mormântul Soldaților Necunoscuți era un ritual anual, o ocazie pentru președinte pentru a se folosi de sentimentele de patriotism și sacrificiu ca să-și completeze propria agendă politică. Președintele se lupta pentru viața sa politică, știa Jane. Ultimele sondaje de opinie arătau că Morgan Scanwell se afla la distanță de douăsprezece puncte procentuale de președinte, iar congresele naționale nici măcar nu se reuniseră încă.

Quill purta un costum cenușiu subțire cu o cravată atent înnodată de culoarea levănțicii și la rever avea prinsă o insignă cu steagul american. Stând alături de el pe bancheta din spate a limuzinei, Jane era îmbrăcată într-o rochie sobră, lungă până la genunchi, roz-coral. Amândoi senatorii, la coborârea din limuzină, aveau să primească buchete cu maci de la un veteran de război, cu picioarele amputate, în scaun cu roțile. Ocazia de a li se face fotografii fusese aranjată de către agenții de publicitate ai lui Quill.

– Unde-i Morgan în dimineața asta superbă? întrebă Quill, vesel.

– În Austin. În dimineața asta se întâlnește cu președintele delegației, iar apoi, după-amiază, are loc o mare petrecere cu grătare în aer liber.

– N-a fost invitat la Arlington? o tachină Quill.

– Să-l invite președintele pe candidatul cu care se va înfrunta în noiembrie? Fii serios, Bob.

– Încă nu i-au dat candidatura pe mână lui Morgan. Jackson are motive bune să dea tare din mâini și din picioare la congres. Mai ales dacă o alege pe Roswell pentru postul de vicepreședinte.

Jane strâmbă din nas la acestea.

– Liz Roswell mai degrabă ar pierde voturi decât să le câștige.

Quill își țuguie buzele gânditor.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Știu că pe Morgan îl așteaptă multă muncă, zise Jane cu mai multă seriozitate. Dar intră la congres drept candidat principal și ne vom baza pe o victorie după primul tur de scrutin.

– Jackson n-o să accepte un loc doi.

– Oamenii noștri poartă discuții cu oamenii lui.

– N-o să-i convină.

Jane lăsa ca buzele să-i fie curbate de-un zâmbet mic și știutor.

– Atunci, poate c-o să-l iau eu.

– Tu?

Lui Quill îi căzu falca. Râzând, Jane spuse:

- E prima oară când te văd cu adevărat surprins, Bob.
- Doar nu vorbești serios.
- Am vorbit despre asta, zise Jane fără emfază.
- Ați aruncat vorba.

Zâmbetul ei dispăru.

– E mai mult decât atât. S-ar putea să avem un anunț important de făcut chiar înainte să se deschidă congresul.

Imediat ce-și recăpătă calmul, Quill se lăsă pe spate în bancheta din pluș a limuzinei și chicoti pe înfundate.

- Dă-mi voie să ghicesc.
- Dă-i bătaie.
- O să vă căsătoriți.

Jane zâmbi din nou, dar nu spuse nimic. În gând, însă, se întrebă cum va reacționa Dan auzind acel anunț. Încetează! își comandă. Scoate-ți-l pe Dan din gând. Ai pornit către Casa Albă, asta e lucrul care contează. Națiunea are nevoie de Morgan și nimic nu ne va împiedica să-l facem președinte, nici Dan și nimeni altcineva.

Pe când opri limuzina în fața veteranului în scaun cu roțile, fost cadru în Corpul Marinei, Jane reușise să-l dea uitării pe Dan.

Stând la baza rampei de lansare, Dan își trecu în revistă echipa de întreținere cu un ochi neîncrezător.

- La dracu', băieți, arătați de parcă v-ar fi smotocit pisica.

Gerry Adair rânji strâmb.

- A fost petrecerea ta, șefu'.

– Dă-i drumu' și trage oxigen în tine, se răsti Dan. Tre' să fii gata de lansare de-ndată ce va fi alimentat avionul spațial.

Unul dintre tehnicieni se holbă la el.

- Urcăm? Acum? Astăzi?
- Ba bine că nu, spuse Dan.

– Dar e sărbătoare!

- O să fiți plătiți dublu.

Scuturând din cap, technicianul spuse:

– Nu de asta-i vorba. Plănuisem un picnic. Pentru numele lui Christos, familia neveste-mii a venit taman din Nebraska.

- Avem o urgență, zise Dan.
- O să mă omoare nevastă-mea.

Uitându-se la norii întunecați care se adunau deasupra Golfului, Dan își spuse: Asta dacă nu te omoară înainte Mama Natură.

Directoarei filialei din Houston a FBI-ului nu-i plăcea să fie chemată la serviciu de Ziua Eroilor, mai ales când fusese acolo cu o zi în urmă.

- Ce-i cu toată isteria asta? se răsti ea dând buzna în birou.

Purta un sweater larg peste un tricou și jeanși tăiați, care-i scoteau la

iveală picioarele slabe, cu genunchi osoși.

Kelly Eamons era deja acolo și se plimba agitată.

– April Simmonds nu e la apartamentul ei.

– Și? E sărbătoare, pentru numele lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni își petrec sărbătorile împreună cu familia lor.

Ironia acidă a directoarei nu o impresionează deloc pe Eamons.

– Nu înțelegeți. Mi-a spus că nu pleacă în Franța cu al-Bashir. Dar acum nu o pot găsi.

– Folosește dispozitivul de urmărire.

– Am încercat! Tipii de jos spun că nu-i pot depista semnalul.

Directoarea se trânti în scaun, bombănind:

– Asta a fost o operațiune aiurea încă de la început.

– E în afara acoperirii echipamentului nostru de aici, spuse Kelly, începând iarăși să se plimbe.

– Mi s-a părut că ai spus că se hotărâse să nu plece în Franța cu suspectul.

– Așa a spus. Ieri după-amiază. Dar acum...

Agentul Chavez intră valvârtej în birou, părând abătut. Și el purta pantaloni scurți: haine de picnic.

– Ți-am primit mesajul, îi spuse el lui Eamons. Tipii de jos tot nu-i pot recepționa semnalul.

– S-a dus, totuși, cu el, murmură Eamons.

– Dar ai spus că s-a hotărât să nu plece, zise directoarea.

– Ceva a făcut-o să se răzgândească.

– Sau cineva, interveni Chavez.

– Ar putea avea probleme.

Directoarea scutură din cap, uitându-se țintă la amândoi. Apoi se întinse după telefon.

– Aveți vreo bănuială, zevzecilor, prin câte niveluri ierarhice va trebui să trec ca să-i pun pe tocilarii de la urmărirea prin satelit să vadă dacă nu-i pot recepționa ei semnalul?

Eamons se luminează la față.

– Trebuie să fie într-un avion, îndreptându-se spre Franța.

– Sau deja acolo, spuse Chavez. În Marsilia.

– Luați loc, spuse directoarea, apăsând tastatura ei cu comandă rapidă. Asta s-ar putea să dureze câteva ore bune.

Orbita geostaționară

Gilly Williamson mai omorâse oameni înainte. Prima dată fusese când un scrântit de polițist dăduse buzna peste el în beciul ascunzătorii unde lega firele unei bombe pentru o mașină capcană. Înainte să aibă măcar timp să se gândească, Williamson vârase patru gloanțe de nouă milimetri în pieptul nesăbuitului.

Se așteptase să aibă remușcări. Se așteptase să aibă coșmaruri. Dar nu avusese. Era el sau eu, o știa. Idiotul ăla a ezitat și eu nu. Asta-i diferența dintre viață și moarte.

Desigur, bombele pe care le construiseră uciseseră zeci de oameni, poate sute. Nu ținuse niciodată numărătoarea. Dar să omori *personal*, față în față, era o altă poveste. Era informatorul care fusese pe cale să dea pe mâna soldaților britanici întreaga celulă. Fusese destul de prost să-l avertizeze de asta pe Gilly la o halbă într-o speluncă din Londra. Gilly îi mulțumise din străfundul sufletului și apoi, după ce merseseră împreună spre mașina nemernicului, parcată pe alea din spate, Gilly îl lovise în cap cu propria lanternă. Părusese atât de surprins atunci când prima lovitură îi spărsese craniul! În câteva secunde, nu-i mai puteai recunoaște deloc fața.

Atunci trebuise Gilly să plece din Regatul Unit, să-și părăsească soția și copiii și să călătorească spre afurisita aia de Africa de Nord. În Casablanca. Nu-i ca-n filme, descoperise el. Apoi în Oran, o altă cloacă plină de arabi slobozi la gură. În Tunis, fusese recrutat de Cei Nouă, cu toate că nu se întâlnise niciodată că niciunul dintre barosani, doar cu aghiotanții lor.

Știa că avea cancer, știuse asta de când fusese diagnosticat de doctorii de la Sănătatea Publică în Londra. Țigările, pretinseseră ei. Genele rele. Ghinionul. Ce conta? Știa că va muri și singura întrebare era: Cum își va putea întreține soția și copiii?

Răspunsul fusese această misiune cu sens unic spre satelit. Înainte să meargă la baza izolată de antrenament din munții sterpi gri de granit din nordul Chinei, Williamson îi trimisese soției sale prin poștă recipisa de la bancă.

Acum atârna suspendat de un odgon la jumătatea distanței dintre enormul satelit și naveta de transfer în care-i aștepta Nikolaiev să-și termine îndatoririle. Sub el strălucea Pământul albastru cu dăre albe. Dincolo de el putea vedea semicercul Lunii, mică și subțire ca simbolul de pe steagurile arabe. Erau și stele acolo, dar, prin nuanța întunecată a vizierei câștii sale, Williamson nu putea vedea decât puține dintre cele mai luminoase și nici acestora nu le acordă atenție.

Terminase ce fire avusese el de legat cu aproape o jumătate de oră

în urmă. Satelitul nu mai transmitea energie prin antenă. După ce aveau să decupleze antena și să o atașeze pe cea nouă, specială, pe care o aduseseră cu ei, treaba lor avea să se încheie. Apoi avea să fie treaba echipei de la sol să îndrepte antena încotro voiau ei.

Dar înainte ca asta să se poată întâmpla, Williamson mai avea un singur lucru de făcut. Nikolaiev. Rusul era un mercenar, un cosmonaut profesionist care fusese plătit că-i transporte pe amândoi la satelitul de electricitate. Nu știa ce făceau ei cu electrosatelitul și nu-i păsa. El doar îi aștepta să-și termine treaba, oricare ar fi fost aceasta, după care să-i ducă înapoi la o bază de aterizare din Kazahstan.

Dar asta nu era bine. Planul nu avea nevoie de martori. Întregul sens al acelei operațiuni era să lase aparența că electrosatelitul se defectase. Accidental.

Williamson și Bouchachi trebuiau chiar și să remonteze antena de cum primeau veste de la sol că-și îndeplineseră misiunea. Apoi aveau să zboare mai departe în spațiu, unde nimeni nu s-ar gândi să-i caute. Și să moară acolo.

Nikolaiev nu avea deloc cunoștință de partea aceasta din plan. El se aștepta să se întoarcă acasă.

A sosit vremea să-i deschid ochii, își spuse Williamson în vreme ce înainta mână după mână de-a lungul odgonului cu care era legat de naveta de transfer ce-i aștepta.

– Intru, îi strigă el lui Nikolaiev prin transmîțătorul din costum.

– Poftește, se auzi vocea plictisită a cosmonautului. Trapa e deschisă.

Totul cerea un efort suplimentar în gravitație zero. Williamson crezuse că totul trebuie să fie mai ușor când totul era imponderabil, dar descoperi că era o muncă grea și numai să-și întindă brațele. Poate că afurisitul ăsta de costum e de vină, își spuse. E țeapăn ca un cadavru.

Încet, transpirând din cauza efortului, își agăță cizmele de marginea trapei deschise, apoi își croi drum târâș înăuntrul navei spațiale. Nikolaiev era prins cu o centură în scaunul din mijloc, sigilat cum era în costum și în casca precum un acvariu-bol.

– Închide trapa, spuse cosmonautul, și putem umple iarăși cabina cu aer. Să ne scoatem căștile, să ne relaxăm o vreme.

– Nu încă, spuse Williamson.

Luă cuțitul pe care-l adusese cu el în buzunarul unui crac de la pantaloni și-l scoase din teacă. Lama era curată și subțire și ascuțită.

Nikolaiev păru nedumerit.

– Pentru ce e ăla?

– Pentru tine.

Cu o mișcare iute, Williamson despică pieptul costumului cosmonautului. Ochii lui Nikolaiev se căscară atât de tare, încât

Williamson văzu tot albul din jurul pupilelor. Materialul costumului era tare, strat peste strat de pânză și plastic. Williamson îl hăcui, muncindu-se din greu. Rusul încercă să pareze loviturile de cuțit, dar, îmbrăcat cum era în costum spațial, era iremediabil neîndemânatic. Și mult în întârziere.

– Ce i-ai făcut? strigă Nikolaiev.

Williamson nu spuse nimic. Rusul se luptă după aer, zgâriindu-și casca cu ambele mâini înmănușate, apoi se avântă brusc asupra lui Williamson. Gilly îl împinse cu ușurință și-l privi cum tremura înăuntrul costumului greoi în vreme ce aerul ieșea din el și materialul se decompresa aidoma unui balon împuns. Strigătele și zbaterile lui Nikolaiev se stinseră și căzu încet înapoi în scaun, cât se poate de mort. Williamson își spuse: N-am făcut nimic ce nu am să-mi fac și mie în foarte scurtă vreme.

– Scuze, partenere, șopti el. Fără martori, știi.

Marsilia

Tânăra asistentă de zbor asiatică încă era îmbrăcată în uniforma ei maronie când o conduse pe April în sus pe scările principale ale vilei și o introduse într-un dormitor spațios, bine aerisit. Simțindu-se confuză și speriată, April o întrebă:

– Unde s-a dus domnul al-Bashir?

Veniseră în aceeași mașină de la aeroport și până la vila de pe vârful dealului, dar al-Bashir ținuse telefonul la ureche aproape tot drumul, vorbind în franceză și uneori în aceea ce April bănuia că era arabă. Femeia în uniformă șezuse în față, alături de șoferul în livrea. Când limuzina oprise în parcare acoperită cu pietriș, al-Bashir o ajutase zâmbitor să coboare, apoi o predase în grija asiaticii.

Ignorând întrebarea, femeia se duse la glasvandul din partea îndepărtată a dormitorului spațios și îl deschise. April văzu un balcon mare mărginit de vase din lut pline cu mușcate roșii și roz înflorite și, mai departe, albastrul profund și liniștit al Mării Mediteraneene.

– Vă veți simțiți foarte confortabil aici, spuse asiatica, zâmbind.

April se uită prin cameră. Gresie pe jos. Mobilă neagră masivă. Un pat de mari dimensiuni cu baldachin.

– Dar nu am nicio haină cu mine, spuse ea, aproape implorator.

– Domnul al-Bashir s-a ocupat deja de asta, zise femeia.

Se duse cu pași mari la dulap și îi deschise ușile. April văzu un șir lung din ceea ce semăna cu rochiile de seară. Sau poate că erau cămăși de noapte.

– De ce nu faceți un duș plăcut și nu vă îmbrăcați în niște haine proaspete? În baie veți găsi farduri și articole de toaletă.

Cu un ultim zâmbet, asiatica se duse la ușă și părăsi încăperea, lăsând-o pe April singură.

April dădu fuga la pat și-și reprimă un impuls de a plânge. Sunt oaspete aici, se întrebă ea, sau prizonieră?

Începuse să plouă pe Matagorda. Dan auzea picăturile bubuind pe acoperiș. Înăuntrul, echipa de lansare se afla la console, tensiunea tăcută a numărătorii inverse începând să se acumuleze pas cu pas.

– Nu-i decât o furtună scurtă, spuse Dan, uitându-se cu ochii îngustați la ecranul radarului meteorologic din centrul de control. O să treacă într-o jumătate de oră sau așa ceva.

Lynn Van Buren bătu în ecran cu o unghie vopsită în roșu.

– Mai vine ceva în urma ei.

– Așa c-o să facem lansarea între ele, spuse Dan.

Ușa din exterior se deschise, lăsând să sufle prin buncăr o pală de

vânt ud. Dan îl văzu pe Gerry Adair intrând, aplecat împotriva vântului, cu impermeabilul galben strălucind ud.

– E gata echipa? întrebă Dan.

Fața pistriuiată a lui Adair părea posomorâtă.

– Max nu vine.

– Cum?

– A spus că-l poți concedia, dar că nu urcă astăzi.

Dan se opuse unei porniri de a lovi cu pumnul în cea mai apropiată consolă.

– La naiba cu totul, pe-o vreme ca asta n-o să țină niciun picnic cu familia!

– De douăzeci de minute tot vorbesc cu el la telefon, șefu'. Pur și simplu nu vrea să vină. Spune c-o să divorțeze soția de el.

– Și ploaia cade-n sus, murmură Dan.

– Restul echipei e pregătită, în linii mari, zise Adair.

– Ce vrei să spui „în linii mari”?

Cu o ridicare din sprâncenele lui palide, Adair răspunse:

– Nu știm pentru ce mergem acolo sus, șefu'.

– Afurisita aia de energie s-a întrerupt! strigă Dan. Mergeți sus să vedeți care dracu-i problema și s-o reparați!

– Fără Max? El o specialistul nostru în structuri.

– Îi iau eu locul.

– Tu? spuseră la unison Adair și Van Buren.

– Nu fiți atât de-al naibii de uluiți, le spuse Dan.

Înghiontindu-l pe Adair cu un deget:

– Am stat pe orbită mai multe ore ca tine, puștiule.

– Mda, dar... șefu'...

Dan se întoarse spre Van Buren.

– Mergi cu numărătoarea inversă ca de obicei. Eu mă duc să mă costumez.

Van Buren își roti agitată pe degete șiragul de perle.

– Șefule, crezi că-i un gest înțelept?

– N-o să le cer oamenilor ăștia nimic din ce n-aș face eu, spuse Dan.

Apoi, porni către ușă. Adair se împletici să-l prindă din urmă.

Jos, în beciul vilei de pe vârful dealului, al-Bashir se plimba agitat pe lângă tehnicienii aplecați deasupra computerelor lor de tot felul. Lovi din greșeală cu piciorul o doză de suc mototolită. Aceasta îi dispăru zângănind din cale. Încăperea semăna cu o cocină. Al-Bashir strâmbă din nas a dezgust. Și mirosea ca o cocină.

– Cât mai avem până să putem mișca satelitul? îl întrebă pe egiptean.

– Bouchachi spune că aproape au terminat de atașat noua antenă.

– Și?

– Odată ce e atașată, pot începe să transmită energie la intensitate mare.

Al-Bashir se uită la ceasul de la mână. Îl reglase pentru fusul orar estic, cel de la Washington, D.C.

– Președintele își va începe discursul într-o oră.

Transpirația făcea capul chel al egipteanului să lucească.

– Trebuie să termine până atunci.

– Nu putem începe acum să mutăm satelitul?

– Ar fi mai bine să așteptăm până ce vor termina cu antena.

Al-Bashir se încruntă, își mângâie agitat barba, apoi spuse:

– Vreau să-l mișcați acum. Vreau să îndreptați antena spre Washington. *Acum.*

– Dar...

– Aveți coordonatele necesare.

– Dar, dar...

– Putem activa propulsoarele de control a poziției prin satelitul de retransmisie, spuse egipteanul, uitându-se agitat în jur, așa încât antena să fie îndreptată spre Washington.

– Atunci, fă-o.

– Dar noi nu putem lua legătura cu muncitorii noștri de pe satelit. Numai ei ne pot contacta pe noi.

– Planul cere să menținem tăcerea pe undele radio, cu excepția transmiterii codurilor de comandă către propulsoarele de poziție. Și ce-i cu asta?

– S-ar putea să fie răniți când își va schimba poziția satelitul.

– Răniți? Cum să fie răniți? Totul e imponderabil acolo sus.

– Dar nu cu masă nulă. Obiectele încă mai au masă.

Al-Bashir scutură furios din cap.

– Pfi! Vorbărie științifică.

– E mai mult decât doar asta, insistă egipteanul. Dacă nu-i avertizăm că satelitul va începe să-și schimbe poziția înainte să termine de atașat noua antenă...

– Te temi că vor fi aruncați de pe satelit?

– Nu, sunt prinși cu odgoane.

– Atunci, începe manevra acum.

– E greșit...

Al-Bashir îl palmui. Fără să se hotărăscă în mod conștient s-o facă, mâna i se ridică în aer și-l pâlă pe egiptean direct în obrazul său rotund, țepos. Plesnetul îi făcu pe tehnicieni să ridice privire.

– Eu sunt la conducere aici, spuse al-Bashir cu vocea rece de furie. O să faci ce-ți zic eu.

Uitându-se la tehnicienii care-i priveau cu ochi holbați, adăugă:

– Toți o să faceți asta!

Egipteanul amuți, cu urmele degetelor de la mâna lui al-Bashir

reliefate alb pe obrazul lui maro ca nuca.

– Mișcă satelitul în poziția cuvenită, spuse al-Bashir.

Egipteanul se întoarse și aplecă din cap spre unul dintre tehnicieni, care începu repede să butoneze tastatura computerului său.

Orbita geostaționară

– Crezi că chestia aia o să ne stea-n cale? întrebă Williamson, arătând cu un deget înmănușat spre antena originală a electrosatelitului, care plutea nestingherită alături de satelit, asemenea unei imense banchize din metal.

Bouchachi scutură din cap înăuntrul căștii.

– Nu, deja e destul de departe să nu reprezinte o problemă.

– Bun.

Cei doi bărbați prindeau antena cea nouă, mai mică, la mufa de ieșire a magnetroanelor, lucrând încet în costumele lor greoaie. Chiar dacă nu puteai auzi nimic în vidul spațiului, Williamson simțea vibrațiile bormașinii sale electrice prin materialul gros al mănușilor. Afurisitele astea de mănuși îs o durere-n partea din dos, își spuse el. Mănușile erau la fel de țepene ca și o bucată groasă de carton. Era greu să-și îndoaie degetele destul cât să țină ferm în mână uneltele electrice. Aproape că scăpase deja a doua bormașină.

Bouchachi lucra neabătut și se abținea să întrebe de Nikolaiev. Știa că Williamson îl omorâse pe rus. Poate deveni un infidel un martir sfânt? se întreba el. Ce contează? Asta Allah trebuie s-o hotărască. Allah, atotmilostivul, atotînțeleghătorul. Spera ca Nikolaiev să-și găsească un loc în paradis. Chiar dacă nu fusese complet conștient de scopul misiunii aceleia, n-ar fi putut înfăptui nimic fără el.

Bouchachi îl auzea în microfoanele din cască pe Williamson respirând greu. Era mult mai greu decât se așteptaseră ei, și mergea încet. Gâfâind și el din cauza efortului, ridică mâna stângă să se uite la ceasul dintre cele câteva instrumente legate la încheietura mâinii sale.

– Aproape am terminat, spuse Williamson.

Bouchachi își îndepărtă transpirația din ochi, clipind.

Mi-aș dori să-mi pot șterge fața, își spuse în sinea lui. Sunt ud learcă de transpirație. Brusc, îl cuprinse teama. M-au ars oare microundele? Sunt oare fiert de viu de microunde?

Nu, își spuse. Am oprit transmisia de energie. Nu vor ieși microunde din mașinăria asta infernală până ce nu terminăm de atașat antena asta și pornim iarăși energia.

Și totuși, trebuie să depună efort ca să-și oprească din tremurat capul.

– Hei, ce-i aia? întrebă Williamson.

– Ce?

– Mi s-a părut c-am văzut un nor de fum sau ceva.

– Fum? Imposibil.

– Era ceva.

– N-avea cum să fie fum. Nu aici.

– Uite-l din nou!

De data aceasta, cu colțul ochiului, Bouchachi îl văzu și el. Un fuior de gaz sclipitor, care dispăru aproape înainte ca ochiul să-l poată înregistra.

– Motoarele de controlare a poziției, spuse el. Mișcă satelitul.

– Dar nu am terminat încă!

– Nu mai au răbdare, acolo, la sol.

– Nu simt că ne mișcăm.

Bouchachi aproape că zâmbi. Dădu să-i explice, apoi se răzgândi. Ce rost avea să încerce să predea legile inerției în momentul acela?

– Bine că am reușit să prindem aproape de tot noua antenă, spuse Williamson. Am fi avut mult de furcă dacă încă ar mai fi fost desprinsă.

Aha, își spuse Bouchachi. Înțelege legile lui Newton, măcar puțin.

Cu voce tare, spuse:

– Încă mai avem mult de lucru.

– O să terminăm la timp, răspunse Williamson. Sau pe aproape.

Trăgând de costumul spațial, Dan se simți surescitat ca un școlar. Își dădu seama că nu mai fusese în spațiu de mai mult de cinci ani.

Ce a spus Da Vinci? se întreabă el. Ceva ce-a scris Leonardo după ce a făcut o probă unuia dintre planoarele conduse de om pe care le construise. Își aminti cuvintele:

Odată ce-ai simțit gustul zborului, o să umbli pentru totdeauna pe Pământ cu ochii spre cer. Căci acolo ai fost și acolo tânjești să te întorci.

Ceva de felul ăsta, își spuse Dan strecurându-și brațele în mânecile costumului spațial. Isteț băiat, Leonardo ăsta. Ș-un pictor destul de bun.

Îndesându-și sub un braț casca rotundă, Dan tropăi afară spre camera de instructaj, unde-l aștepta restul echipei. *Căci acolo ai fost și acolo tânjești să te întorci*, repetă el în gând. Mă întorc în spațiu!

Camera de instructaj era mică, mare parte din podea fiind ocupată de scaunele batante comod capitonate, de astronaut. Cinci oameni în costume spațiale ședeau deja acolo, dintre care două femei. Gerry Adair stătea în partea din față a camerei și conducea instructajul în formă prescurtată. Dan așteptă în spate și ascultă cu respect. Conducerea avionului spațial pe orbita inferioară, întâlnirea cu VTO-ul parcat acolo și conducerea lui spre electrosatelit. Apoi aflarea problemei păsării și repararea ei.

– Din cauza asta scoatem noi banul gros, glumi Adair. Așa că haideti să facem să zboare din nou pasărea asta.

Înainte să se poată ridica din scaune, Dan spuse:

– Încă un lucru, oameni buni. Aceasta-i o probă a întregului

concept. Dacă vom putea repara bestia aia și s-o facem să funcționeze cum trebuie, vom demonstra că ideea de electrosatelit va da roade. Tot ce am făcut până acum atârână de ceea ce facem în următoarele câteva ore.

Adair rânji la el.

– Măiculiță, șefu', am crezut c-o să ne livrezi rahat' ăla vechi cu „uniți ca frații” din Shakespeare.

– Și aia, ricană Dan. Acum, haideți să ne punem în mișcare.

Al-Bashir se uită concentrat la televizorul cel mic așezat pe masa din subsolul vilei. Știrile prin satelit arătau adunarea de oameni importanți reuniți la Mormântul Soldaților Necunoscuți din Cimitirul Național Arlington.

– Președintele Statelor Unite trebuie să sosească în mai puțin de o jumătate de oră, spunea comentatorul de știri. Între timp, o mulțime de mai mult de douăzeci de mii de oameni s-a adunat în această zi de aducere aminte...

Al-Bashir zâmbi crunt. Își vor aduce aminte ziua asta, își spuse el. O, da, și-o vor aduce aminte.

April descoperi că ușa dormitorului nu era încuiată. O împinse încet și se uită în josul coridorului. Nu se vedea nimeni.

Mergând încet, se apropie de scările ce duceau la parter. Le coborî, călcând pe covorul cu care erau acoperite, și se uită în jur. Nu era nimeni nici în sufrageria spațioasă, bine organizată. Casa părea pustie, cu toate că pe geamurile de la sufragerie vedea mai multe mașini și dube parcate în față.

Dacă aş avea chei, aş putea pleca de aici, își spuse ea. Dar unde? Sunt într-o țară străină. Nu cunosc drumurile. Nu știu nici măcar să vorbesc limba.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Întorcându-se pe călcâie, April o văzu pe asiatică stând de cealaltă parte a sufrageriei. Își schimbase uniforma de asistent de zbor cu un bikini înflorat, acoperit cu o năframă de voal transparent. April se simți pe dată neîngrijită, șifonată și murdară în aceeași rochie pe care o purta de... de cât timp? Trebuie să fie douăzeci și patru de ore, cel puțin.

– Vă pot ajuta cu ceva? repetă femeia.

– Mi... mi s-a făcut foame, spuse April. Căutam bucătăria.

– Vă pregătesc eu o tavă cu niște gustări, spuse femeia, zâmbind. O să v-o aduc sus în cameră.

– Dar eu...

– Vă rog, întoarceți-vă în cameră. Domnul al-Bashir a lăsat instrucțiuni foarte clare. Vrea să vă găsească în dormitor atunci când

va termina ceea ce are de făcut acum.

Insula Matagorda, Texas

Așezat în ultimul rând al cabinei avionului spațial, ascultând numărătoarea inversă în difuzoarele din cască, Dan își dădu seama că toți cei șapte membri ai echipajului stăteau pe spate cu picioarele în aer, precum niște femei în timpul unei partide pasionale de sex. Rânji în sinea lui. Erau cu toții complet înfășurați în costumele spațiale, împachetați în straturi groase de pânză și plastic. Nu ne putem nici masturba în hainele astea, își spuse.

Asta e prima dată când zbor cu avionul spațial, își dădu el seama. Toate celelalte călătorii ale sale pe orbită fuseseră la bordul capsulelor Soyuz, fabricate fie în Rusia, fie produse sub licență de către un constructor comercial. Nu voia să achite prețul de 10 000 de dolari pe jumătatea de kilogram pe care îl cerea NASA pentru o navetă spațială, și nici NASA nu înghițea ideea de a duce în spațiu un industriaș avid după bani în locul unui om de știință sau unui inginer.

– Două minute până la lansare, auzi Dan în căști. Energie internă pornită. Toate sistemele funcționează.

Gerry Adair stătea în fața comenzilor. Nu că ar fi avut ceva de făcut. Numărătoarea inversă și lansarea erau automate. Rolul lui Adair venea mai târziu, odată ajunși pe orbită, când trebuiau să întâlnească vehiculul de transfer orbital care-i aștepta acolo.

– Nouăzeci de secunde până la lansare. Presiunea oxigenului lichid e verde. Presiunea hidrogenului e verde.

Și totuși, niciun cuvânt despre ceea ce a provocat întreruperea, își spuse Dan. Cred că n-o să știm sigur decât după ce ajungem acolo și vedem cu ochii noștri.

– Șaizeci de secunde până la lansare. Presiunea atmosferică pornită înăuntru. Celulele de combustibil pornite.

Van Buren îi va contacta dacă va descoperi ce defecțiune avea pasărea. Bine că nu se întâmplase asta ieri, când erau de față toți. Vicki probabil că face deja istericale, amenințând că ne dă în judecată dacă n-o lăsăm să părăsească baza. Ghinion. N-o putem lăsa să debiteze povestea înainte să reparăm satelitul.

– Zece... nouă... opt...

Dan închise ochii și apucă mânerul scaunului cât de tare putu prin mânușile lui groase. Bestia asta dă din copite ca un catâr, știa el.

Mai rău. Motoarele rachetei se aprinseră și Dan se simți ca și când ar fi fost aruncat din pușcă. O nicovală de patruzeci de tone îl izbi în piept, începură să i se afunde globii oculari în orbite. Cabina nu avea niciun geam pe care să se poată uita și oricum nu ar fi putut întoarce capul. Se afundă în cușeta de accelerație cu suspensie pe arcuri și

încercă să respire. Nu-și putea ridica brațele de pe mânerele scaunului, nici măcar nu-și putea mișca degetele de la picioare înăuntrul cizmelor grele.

Vederea i se încețoșă și totul căpătă o nuanță palid-roșiatică, de parcă s-ar fi aflat într-un laborator fotografic în care erau aprinse luminile de siguranță.

Sunt prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri, își spuse Dan. Pentru cele Șapte Orașe ale Cibolei, ce m-a făcut să cred că trebuie să urc pe afurisitul ăsta de *montagne russe*?

După mai multe atmosfere, presiunea se stabilizează oarecum. Dan auzi un bubuit și simți cum se scutura cabina. Desprinderea propulsorului, îl anunță mintea sa. S-a deprins propulsorul și acum mergem împinși de motoarele avionului spațial.

Apoi totul se pierdu. Presiunea dispăru. Brațele lui Dan se ridicară încet de pe mânere. Stomacul îi ghiorăi, dar își aminti să nu facă mișcări bruște din cap.

– Huu-ha! scandă una dintre femei. Asta da *cursă*!

– Hai s-o facem din nou, tati!

Dan zâmbi firav și se concentră să nu vomite.

La Cimitirul Național Arlington trebuiau strânse multe mâini. În vreme ce garda de onoare de soldați, marinari, aviatori și membri ai marinei militare cobora din camioane și începură să-și aranjeze însemnele armeei și steagurile, doamna senator Thornton își croi drum prin standul pentru VIP-uri, salutând și schimbând complimente cu politicienii și birocrații.

Observă că începeau acum să sosească și gărzile de corp de la Serviciul Secret, încercând să nu iasă în evidență în vreme ce scrutau mulțimea cu scanere electro-optice speciale deghezate să semene cu niște ochelari de soare la modă.

Președintele avea să sosească în scurtă vreme, știa Jane. Cortegiul lui de limuzine și motociclete probabil că a plecat deja de la Casa Albă și că-și urmează drumul pe lângă Memorialul Lincoln.

Era oarecum ironic că centrul nervos al elaboratei rețele naționale de sateliți de spionaj era îngropat adânc sub pământ. Dedesubtul cimentului armat destul de tare cât să supraviețuiască unui atac nuclear, zeci de tehnicieni monitorizau ecrane pe care se vedea de-a dreptul fiecare centimetru de pe suprafața Pământului, partea de uscat și partea de mare. Navele erau urmărite, chiar și submarinele aflate în scufundare. Niciun camion sau tren nu se mișca fără ca vreun satelit de sus de pe orbită să-l nu-l țină sub supraveghere.

Încăperea zumzăia de energie electrică. Era spațioasă și aerisită generos cu ajutorul instalației de aer condiționat, și totuși părea

aglomerată și cuprinsă de o căldură înăbușitoare, cu toți tehnicienii așezați la șir după șir de console. Chiar și în această după-amiază de sărbătoare, deasupra fiecărei console stătea aplecat cu concentrare câte un bărbat sau o femeie, monitorizând fiecare ecran. Becurile fără abajur de pe tavan aruncau o lumină difuză. Mare parte din lumină venea de la ecranele de afișaj, care pâlpâiau misterios pe pereții de ciment.

Nu se întâmpla însă nimic ieșit din comun, așa încât ofițerul de serviciu ar fi trebuit să fie relaxat. Nu era. Locotenent-comandant de Marină, era o femeie care tânjea să comande un vas de război pe mare, dar trebuia să facă pe bona pentru o ceată de spioni cu ochii în cer. Fu surprinsă când directorul adjunct al siguranței interne intră în centrul de monitorizare escortat de doi ofițeri din infanteria marină. Într-o succesiune rapidă, surprinderea ei lăasă loc interesului, iar apoi iritării.

– Să monitorizăm un dispozitiv de supraveghere? îl întrebă pe directorul adjunct pentru a treia oară.

Se uită iarăși la foaia de sarcini pe care i-o dăduse acesta.

– Cu un semnal atât de slab?

Scutură din cap.

Directorul adjunct era la mijlocul anilor cincizeci, un birocrat de-o viață care făcuse parte din Ministerul de Finanțe înainte ca Siguranța Internă să deschidă noi perspective pentru avansarea în carieră. Era chipeș într-un fel cioplit din daltă, de chirurgie cosmetică. Era obișnuit să-i convingă pe cei care refuzau să se conformeze dorințelor sale. Nu era obișnuit să fie refuzat categoric, mai ales de către o femeie în uniformă.

– Doamnă comandant, spuse el încet, peste zumzetul slab al consolelor, cererea aceasta vine de la cel mai înalt nivel al Departamentului Siguranței Interne. Cererea a pornit de la FBI. Are de asemenea aprobarea CIA, trebuie să adaug.

– Nu-mi pasă nici dacă vine de la Biroul Oval, spuse doamna locotenent-comandat. Semnalul e pur și simplu prea slab ca să-l recepționeze păsările noastre. Ce nătăfleț a pus la cale trebușoara asta jalnică?

– Sateliții de spionaj au recepționat semnale mult mai slabe ca acesta.

Fluturându-i în față foaia de sarcini, căpitanul spuse:

– Mda, dar nu-i vorba numai de intensitatea semnalului. E vorba de raportul semnal-sunet. Emițătorul vostru e prea al naibii de aproape de portul Marsilia. Se aud din oraș tot soiul de zgomote, pe toate frecvențele la care ne putem gândi. O să fie ca și când ai încerca să auzi părțul unui șoarece în toiul unei opere italiene.

Directorul adjunct scoase un suspin teatral.

– Așa că ar trebui să merg la directorul siguranței interne și să-i spun că nu vrei nici măcar să *încerci* să interceptezi semnalul?

Doamna locotenent-comandant își auzi vorbele nerostite: *Asta n-ar fi o mișcare pozitivă pentru cariera ta.* Își dădu de asemenea seama că s-ar putea ca asta să aibă exact importanța pe care o pretindea el, ca să trimiți acolo un director adjunct într-o după-amiază de sărbătoare.

Se uită iarăși țință la foaia de sarcini, mormăi ceva prea încet ca directorul adjunct s-o înțeleagă, și se duse spre una dintre consolele de monitorizare.

Washington, D.C.

De la uriașă structură a satelitului de electricitate, la 35 800 de kilometri deasupra ecuatorului, o sabie invizibilă de energie țâșni către Washington, D.C., destul de puternică să omoare tot ce-i ieșea în cale. Atinse solul în Bethesda și marșă pe direcția sud-sud-est, străbătând pâlcurile mici și durdulii de nori cumulus care pluteau deasupra solului, călătorind inexorabil către țintă: Cimitirul Național Arlington.

Păsările căzură de pe cer cu penele pârlite, cu măruntaiele explodate de brusca suflare de căldură. Iarba se încreți și căpătă o nuanță maronie când raza trecu peste ea. Din copacii proaspăt înfrunziți ieșiră fuioare de fum. Asemenea unui deget al morții, raza de energie mătură încet districtul Columbia. Apa din Potomac începu să fiarbă pentru scurtă vreme atunci când zece mii de milioane de wați de energie traversară râul și ajunseră în Arlington.

Sistemele de aprindere ale automobilelor se prăjiră. Mașinile de pe podul Key pierdură brusc alimentarea cu curent și se ciocniră într-o coloană de aripi îndoite și portbagaje făcute acordeon. Oamenii din mașini leșinară din cauza șocului produs de căldură. Câțiva muriră, prăbușiți peste volan. Sistemele electronice se închiseră în casă după casă. Copiii țipară că jocurile lor pe computer se întrerupseseră, în vreme ce părinții butonară fără efect telecomenzile televizoarelor cu ecrane devenite brusc negre.

Un transformator de electricitate de pe un stâlp de telefon de la ieșirea din parcul Meriden Hill explodă într-o ploaie spectaculoasă de scântei și fum. Copiii care se jucau pe iarbă fură uluiți.

Doamna Rhonda Bernstein, care avea grijă de nepoți în parc cât timp fiica și nepriceputul ei de ginere pregăteau picnicul de seară din curtea din spatele casei, se sperie atât de tare explozia transformatorului, încât își scoase telefonul celular și formă 911. Telefonul nu funcționa. Încruntându-se, îl scutură și butonă iarăși tastatura minusculă. Nici măcar un piuit.

Blestematele astea de lucruri ieftine niciodată nu funcționează când ai nevoie de ele, își spuse ea cu mânie. Halal afacere. Transpira, își dădu ea seama. N-am mai simțit un puseu de căldură de cinci ani, își spuse. Dar acesta fusese mai rău. Nu-și putea recupera respirația. Sângele îi bubuia în urechi. Iar copiii încetaseră joaca. Niciunul dintre ei nu mai alerga. Doi căzuseră la pământ, iar ceilalți nu făceau decât să stea locului, uitându-se speriați.

Apoi, văzu că iarba se făcea maro. Înaintea ochilor ei, se încrețea și devenea maronie, exact ca și când ar fi aruncat-o cineva într-un

cuptor.

Avu destulă forță să se ridice în picioare înainte să se prăbușească la pământ, răpusă de un infarct fatal.

– Hei, magnetroanele au revenit la viață! strigă unul dintre tehnicienii de la centrul de control de pe Matagorda.

Lynn Van Buren alege la consola femeii și văzu că, într-adevăr, magnetroanele satelitului erau iarăși pornite la capacitate maximă. Nu poate fi mâna lui Dan și a echipei. Ei nu-s nici măcar la jumătatea drumului într-acolo.

Trebuia să stea pe vârful degetelor pentru ca să vadă peste consolă și să strige la tipul aflat cu două rânduri mai încolo:

– Ce primești de la White Sands?

– Nimic, răspunse el. Nici un miliwatt.

Van Buren se încruntă, spunându-și: satelitul transmite iarăși energie, dar rectenele nu receptează nimic. Tensiunea începu să-i crească, își simțea inima cum îi bubuie sub coaste. S-ar putea să fie de rău. Foarte de rău.

– Ceva-i aiurea aici, strigă unul dintre ceilalți tehnicieni.

Van Buren dădu fuga la consola lui.

– Uită-te la indicatorul accelerometrului, spuse el, plimbând un deget de-a lungul unei linii care strălucea roșie pe monitorul lui pe fundalul unui cod alfanumeric rapid schimbător. Pasărea se mișcă.

– Nu se poate!

– Uită-te la blestematele astea de numere!

Van Buren se holbă.

– Este manevrat! răbufni ea.

– Nu de noi, zise tehnicianul. Nu l-am mișcat de când l-am instalat în locul ăla de pe geostat acum câteva luni bune.

Van Buren alergă spre consola de comunicații.

– Fă-mi legătura cu șefu’.

– Sunt în VTO acum, spuse tehnicianul de comunicații.

– Știu asta! se răsti Van Buren. Contactează-l!

Bărbatul se uită țintă în sus. Van Buren nu-și pierdu deloc firea.

– Cum poate fi brusc atât de cald? întrebă Irv Lamont. Într-o clipă-i frumos și cât ai zice pește-i ca-n august.

Lamont, în vârstă de optzeci și șase de ani, juca șah pe terasa cafenelei cu Cass Bernardillo, prietenul lui în vârstă de șaizeci și ceva de ani.

Bernardillo ridică privirea de la tabla de șah.

– Se înnorează. S-ar putea să avem parte de-o ploaie.

– Prognoza meteo zicea că va fi însorit și cu temperaturi moderate, mormăi Lamont.

– Prognoza meteo. Ce știi ei? Ții minte ultimul februarie? A trebuit să iau cu lopata zece centimetri de „însorit și cu temperaturi moderate” din fața casei.

– Ar fi trebuit să te muți într-un cămin de nefamiliști, zise Lamont. Să faci ei munca de afară.

– Locuiesc în casa aia de cincizeci și trei de ani. N-o părăsesc decât cu picioarele înainte.

Lamont făcu o față posacă spre vechiul său prieten. Apoi își trecu mâna prin interiorul gulerului de la cămașă.

– Christoase, ce cald e!

– Hai să intrăm în restaurant. Au aer condiționat înăuntru.

– Întotdeauna-i prea rece.

– Și vrei să te coci aici afară?

Lamont dădu să răspundă, dar se prăbuși peste tabla de șah, împrăștiind piesele pe trotuar. Bernardillo căzu și el pe scaun și alunecă la pământ. Șase oameni care se plimbau pe stradă căzură pe neașteptate din picioare. O mașină intră într-un stâlp de iluminat și apoi, cu un scrâșnet de metal sfâșiat, un autobuz se avântă într-o coloană de mașini parcate pe marginea drumului. Oamenii strigară. Și căzură și alții, morți sau pe moarte.

Ochii lui al-Bashir erau îndreptați ținând la ecranul televizorului. Președintele Statelor Unite ieșea din limuzina lui cea neagră și lungă, zâmbind spre mulțimea de oameni care mărgineau poteca ce-l ducea la podium, unde avea să-și țină discursul și apoi, conform ținutei, să depună o coroană de flori la Mormântul Soldaților Necunoscuți.

– Raza nu e acolo! strigă el fără să-și ia ochii de la ecran. Încă nu e acolo!

Egipteanul, în picioare lângă unul dintre tehnicieni, îi replică:

– Nu e ușor să miște satelitul ăla imens. Trebuie să lucrăm cu grijă, cu delicatețe.

– Duceți raza la țintă! insistă al-Bashir.

– Acum străbate orașul. Mai dă-ne câteva minute.

Al-Bashir încercă să-și controleze nerăbdarea. Câteva minute în plus nu-l costau nimic. Lasă-l să-și înceapă discursul. Să-l lovească în mijlocul orației. Lasă să vadă toată lumea cum ardea de viu, el și lacheii din jurul lui.

Apoi zâmbi în sinea sa. În câteva minute, o jumătate de oră cel mult, se va fi terminat. Apoi voi merge la etaj pentru a-mi primi recompensa. Merit o recompensă pentru asta. Va fi a mea, fie că vrea, fie că nu.

Jane Thornton își luă locul lângă senatorul Quill, în vreme ce președintele își croia drum strângând mâini de-a lungul șirului de VIP-

uri care așteptau sub lungul umbrar din plastic. Toată lumea afișa pentru aparatele de filmat și fotografiat cel mai bun zâmbet al lor.

De fiecare dată când îl vedea Jane pe președinte, era uimită de cât era acesta de scund. Ciudat, își spunea ea. Președinții americani au tendința să fie ori zdrahoni de unu optzeci, ori niște cocoșei. Washington, Lincoln, chiar și Reagan fuseseră toți bărbați înalți. Teddy Roosevelt nu fusese atât de înalt, dar fusese dinamic, energic.

Președintele acesta era cu cel puțin cinci centimetri mai scund ca Jane, în ciuda pantofilor săi ortopedici, de care știa toată lumea din Washington. Când el îi luă mâna, ea îi zâmbi, privind în jos. El îi răspunse tot cu un zâmbet și aparatele de fotografiat continuară să păcănească.

– Trebuie să-ți mulțumesc, Jane.

– Mie, domnule președinte?

– Sigur. Tu ești cea care-l împinge pe Scanwell la o nominalizare din primul tur.

– Îmi dau străduința, asta e sigur.

– Minunat. Crezi că poate înfrânge un președinte în funcțiune? O să-i iau fundul pe sus în noiembrie. Abia aștept asta.

Fără să-și lase zâmbetul să scadă măcar cu un milimetru, Jane spuse:

– Mult noroc, atunci. O să aveți nevoie de el.

– Am auzit că s-ar putea ca tu să fii cea pe care o va alege pentru postul de vicepreședinte, adăugă președintele.

Jane murmură:

– Aveți urechi lungi.

– Acceptă postul dacă ți-l oferă. Atunci o să-ți iau și ție pe sus fundulețul ăla dulce al tău. Asta o să fie și mai distractiv.

Vehiculul de transfer orbital semăna cu o baliză oceanică sub formă de halteră împodobită cu scoici. Conceput să opereze în spațiu și să nu se întoarcă niciodată pe Pământ, acesta nu era nevoie să aibă o formă perfect aerodinamică asemenea avionului spațial. Exteriorul lui era înțesat de antene, truse de instrumente, brațe mobile și tuburi de oxigen.

Pe dinăuntru semăna cu o conservă de sardine. Construit să adăpostească zece oameni în costume spațiale, părea îngrămădit aproape de punctul exploziei cu doar ei șapte stând în picioare în el. Nu erau scaune. Nu erau necesare în gravitație zero. Echipa lui Dan stătea cu cizmele vârâte în niște ochiuri din material prinse de puntea metalică.

Adair era în fața cabinei circulare, concentrat la ecranele ce pâlpâiau în jurul lor, mai degrabă decât la fereastra curbată din sticlă de cuarț groasă din fața lui. Dan stătea chiar în spatele lui, uitându-se

țintă pe fereastra aceea. Era întuneric afară, un negru profund și intens ca infinitul. Doar câteva stele foarte luminoase puteau fi văzute prin cuarțul puternic colorat.

– Întâlnirea cu bestia peste opt minute, anunță Adair.

Asemenea avionului spațial, cabina VTO-ului era presurizată. Membrii echipei își puteau ridica vizierele de la căști, respirând aerul depozitat de vehicul în rezervoarele lui interne. Era un lux mărunț, dar Dan se simți bucuros de el. Opt minute, își spuse. Apoi începe munca. Pentru moment, cei șapte bărbați și femeii rămaseră locului, neavând altceva de făcut decât să aștepte. Nu aveau simțul mișcării, nici măcar nu se clătinau în ancorele pentru picioare.

– Primesc un semnal de la Matagorda, spuse Adair. Pe doi.

Dan atinse butonul de la încheietura mâinii care activa frecvența radio doi.

– Aici Dan, spuse el.

Un pârlit de electricitate statică în căști, apoi:

– Van Buren aici. Monitoarele noastre arată că magnetoroanele și-au revenit, dar White Sands tot nu primește niciun pic de energie.

Dan își simți sprâncenele cum se unesc.

– Asta nu are sens.

Cu o întârziere de o fracțiune de secundă, destul ca el să-și poată da seama că se afla la o distanță de aproximativ treizeci și cinci de mii de kilometri.

– Iar satelitul este mișcat, adăugă ea, ridicând vocea cu un grad.

– Mișcat?

– Cineva îl repoziționează. Și nu e vorba de noi.

– Altundeva decât pe direcția White Sands?

– Corect.

– Unde?

– Încercăm să ne dăm seama de asta.

– Treceți la treabă! Imediat!

– Suntem la treabă, șefu'.

– Contactează-mă în clipa când afli încotro este repoziționat.

– Corect.

Van Buren închise.

– Hei! urlă Adair. Văd bestia!

Dan se uită pe direcția indicată de brațul astronautului și-l văzu, un pătrat plat și subțire atârând pe fundalul spațiului cel negru, cu marginile sclipind în bătaia soarelui. Ei veneau în sus de dedesubtul electrosatelitului. Dan văzu șirurile de structuri ca niște cutii și domurile care adăposteau inversorii și magnetoroanele și alte echipamente. În celălalt capăt, cât mai departe de antena de emisie posibil, se afla domul pentru sistemele de control ale satelitului. Lângă el era un port de ancorare. Într-acolo îndrepta Adair VTO-ul.

O sclipire de lumină îi reținu atenția. Aplecându-se înainte, cu o mână pe spatele lui Adair pentru a nu se dezechilibra, Dan aruncă o privire pe geam și văzu un obiect metalic lung și subțire plutind la câteva sute de metri depărtare de electrosat, rotindu-se încet, reflectând în timpul acesta lumina solară.

- Aia-i antena de emisie! strigă el.
- Iisuse, șefu', cred că ai dreptate, spuse Adair.
- Cum de s-a desprins?
- Habar n-am.
- Du-ne sus la capătul satelitului, comandă Dan. Vreau să văd ce s-a întâmplat acolo.

Insula Matagorda, Texas

– Pare a fi Coasta de Est, poate Washington, spuse tehnicianul.

Van Buren trăgea agitată de șiragul ei de perle, aplecându-se peste umărul bărbatului din scaun ca să studieze ecranul consolei.

– Washington, murmură ea.

Și mintea i-o luă la goană. Magnetronul transmite energie. Un nemernic a mutat satelitul din poziția lui normală. Îl îndreaptă spre Washington. Raza e prea difuză ca să rănească pe cineva, dar...

Se îndreaptă de spate și țipă peste șirurile de console spre tehnicianul de comunicații:

– Intră în legătură cu Dan. Imediat!

Când ajunsese în grabă la consola de comunicații, auzea deja vocea lui Dan:

– Ce ai aflat?

– Dan, astea sunt doar informații preliminare, nu suntem încă siguri sută la sută, dar cred că au mișcat raza către Washington.

Urmă o întârziere abia perceptibilă. Apoi, Dan explodează:

– Iisuse Christoase pe motocicletă!

– E-n regulă, Dan, spuse Van Buren, jucându-și pe degete perlele. Raza e prea difuză ca să producă vreo pagubă.

Din nou aceea întârziere. Apoi, vocea lui Dan răspunde crispată:

– Poate că nu.

– Ce vrei să spui?

– Cineva a desprins antena și a montat alta.

– Cum?

Colierul lui Van Buren se rupse, iar perlele se împrăștiară pe toată podeaua de gresie a centrului de control.

– E o navetă Astro, spuse Williamson. Văd sigla pictată pe margine.

– Ne-au văzut? întrebă Bouchachi panicat.

– Nu știu. Poate.

Cei doi bărbați erau înghesuiți în propria lor navetă de transfer, încă îmbrăcați în costumele spațiale. Williamson aruncase trupul lui Nikolaiev afară prin trapă, așa încât Bouchachi să nu trebuiască să-și petreacă ultima oră din viață în compania unui cadavru. Niciunul dintre ei nu se așteptase ca Astro să reacționeze atât de repede la intervenția lor asupra satelitului. O să încerce să-l îndrepte, își spuse Williamson. O să trebuiască să-i oprim. Sau cel puțin să-i reținem.

Se întrebă cum să facă lucrul acesta. Din câte știa el despre misiunea asta, nu vor trebui să-i rețină prea mult timp pe oamenii de la Astro. Treaba avea să se termine în câteva minute. Să-i reținem pentru

câteva minute, își spuse el. Oricum o să murim, așa încât ce importanță mai au câteva minute?

– Haide, atunci, spuse el, apucând de marginea trapei deschise pentru a se trage afară.

– Unde mergi? Întrebă Bouchachi.

– La stația de control.

– Dar asta e taman în capătul celălalt al satelitului!

– Așa-i. Va trebui să ne grăbim.

În centrul subteran de monitorizare prin satelit, locotenent-comandantul merse cu pași iuți spre locul unde ședea nerăbdător tipul de la Securitatea Internă, sorbind dintr-un pahar de polistiren cu cafea.

Acesta ridică ochii spre ea întrebător; se ridică în picioare.

– Ai găsit ceva?

– Nu emițătorul vostru spurcat, spuse comandantul.

– Atunci ce?

– O rază afurisit de puternică venind dintr-o locație la distanță de numai câteva clicuri de Marsilia. Seamănă cu un semnal de comunicații care face legătura cu un satelit.

– Un satelit? Noi căutăm un dispozitiv de urmărire pentru un individ...

– Știu, spuse comandantul. Dar semnalul ăsta n-a fost acolo ieri. Nu era acolo nici când am intrat eu în schimb azi-dimineață. Noi...

Un sergent tehnician de la Forțele Aviatice veni la ea, o salută respectuos și-i înmână o fotografie.

– Tocmai a venit, doamnă. Locația semnalului de lângă Marsilia.

Directorul adjunct de la siguranța internă se uită la fotografie peste umărul comandantului.

– E o vilă.

– Frumos loc, spuse comandantul.

– Sunt o mulțime de mașini parcate în față.

– Nu se vede nicio antenă. Dar asta nu înseamnă nimic.

– Acolo crezi că se află persoana noastră? Comandantul ridică din umeri.

– Poate. Dar n-o să-i recepționăm niciodată emițătorul cât ei vor transmite semnalul ăla puternic.

Dan auzi îngrijorarea în vocea lui Van Buren.

– Dacă au concentrat raza, ar putea provoca stricăciuni urâte.

– Știu, spuse el. Cheam-o la telefon pe doamna senator Thornton. Numărul ei particular e în computerul meu. Spune-i tot ce știi. Spune-i că-i din partea mea.

– Bine. Am plecat.

Dan apăsă butonul radioului din costumul său înapoi pe frecvența de la persoană la persoană.

- Gerry, cât de curând putem acosta?
- Ce port de acostare vrei să folosim?
- Pe cel din spate de lângă baraca de control.

Adair aprobă din cap înăuntrul căștii sale ca un acvariu-bol.

- Bine. Dă-mi cinci minute.

- Să fie trei.

Adair râse.

- Ce-i comic? se răsti Dan.

– Aveam de gând să spun trei, dar mi-am spus că dacă o fac, tu o să spui două.

În timp ce președintele continua să vorbească monoton, Jane aruncă o privire dincolo de marginea umbrarului către cer. Norii se adunau, arătând mai cenușii și mai amenințători cu fiecare minut. Își reprimă un chicot. Poate c-o să-l ude ploaia pe plicticosul ăsta. Ce păcat.

Președintele și VIP-urile stăteau sub umbrarul din plastic, dar mulțimea adunată în spatele lor era sub cerul liber. Noi o să rămânem destul de uscați, își spuse Jane. Dar ei vor trebui să fugă cu toții la adăpost. Ce păcat – nu vor auzi încheierea platitudinilor președintelui.

Denny O'Brien era acolo afară, transpirând în mijlocul mulțimii. Al naibii de cald pentru luna martie, își spuse el. Uitându-se în sus, văzu că norii de ploaie, care se tot îngrămădiseră și închiseseră la culoare în ultima oră sau mai bine de atât, se risipeau. Nu, își dădu el seama. Nu sunt purtați de vânt. Se deschide o gaură în mijlocul lor. De parcă sapă cineva o gaură prin pătura groasă de nori. Iar gaura se mărește. Prin ea, putea vedea cerul albastru.

Telefonul celular țârâi cu semnalul pe care-l emitea când apelul era pentru doamna senator. Telefonul ei celular era închis, desigur. Nimeni nu primea apeluri telefonice când se afla alături de președinte, mai ales când acesta ținea un discurs.

În vreme ce oamenii din jurul lui întoarseră capul spre el dezaprobat, O'Brien își deschise telefonul și strânse din ochi spre ecran. Matagorda? Acolo e instalația lui Dan Randolph.

Duse telefonul la ureche. Era atât de multă electricitate statică pe fir, încât abia dacă înțelese ce-i spuse apelantul.

- Mai încet! șuieră el. Vorbește mai încet și mai clar.

– Du-l pe președinte la adăpost! spuse cu urgență vocea lui Van Buren. Nu în mașină sau altceva metalic. Transmit asupra lui un nivel letal de microunde!

- Ce fel de poantă crezi că...

– Nu-i o poantă! scrâșni Van Buren. Încearcă să-l asasineze pe președinte! Cu microunde din satelit!

Powersat

Dan fu primul care trecu prin trapă și intră în portul de acostare. Fără să aștepte să vadă cine-l urma, deschise trapa exterioară a portului și se trase afară pe suprafața plată a electrosatelitului.

Și respirația îi rămase în gât. Întinzându-se în toate direcțiile se vedea suprafața vastă, luminată de soare, a satelitului, asemenea unei imense câmpii făcute de om și dispusă în mijlocul infinității pline de stele a spațiului. Suprafața plată scăpăra întunecat, asemenea unei bucăți de obsidian lustruit, în vreme ce zeci de mii de celule solare absorbeau cu lăcomie constanta energie a Soarelui. Dincolo de marginea satelitului văzu sfera albastră a Pământului, punctată de nori albi, rotitori. Și mai departe, secera mică și palidă, zimțată, a Lunii care îi rânjea strâmb.

N-am timp să admir priveliști, își spuse Dan cu severitate. Suprafața largă a electrosatelitului era înțesată de tije, mânere de care puteau fi legate odgoanele de siguranță. Dan nu avea timp pentru asta. Apucă cea mai apropiată tijă și începu să se tragă în josul marginii groase de nouăzeci de metri, îndreptându-se spre partea inferioară și spre incinta balonată a stației de control, trecând de la un mâner la celălalt, asemenea unei torpile cu viteză tot mai mare.

– Hei, șefu', ar trebui să folosești odgonul! îi răsună în căști o voce supărată.

– Folosește-l tu, spuse Dan. Eu mă grăbesc.

Când lucrase pentru Yamagata, Dan câștigase pariuri făcute cu alți muncitori la sprinturi pe structuri mai mari. Rânji în sinea lui. Nu mi-am pierdut îndemânarea.

Apoi văzu alte două siluete îmbrăcate în costume spațiale de-un portocaliu șters îndreptându-se spre stația de control, venind din direcția opusă. Va fi, totuși, o cursă, își spuse el.

Cu toate că Denny O'Brien era într-o stare fizică îngrozitoare, mintea lui era ascuțită. În vreme ce președintele continua să vorbească monoton, O'Brien își croi drum prin mulțime către cel mai apropiat agent de la Serviciul Secret. Era posibil să mai fi fost încă o duzină de alți agenți pe care să nu-i fi observat, dar tipul acesta avea fața de piatră, ochelarii de soare speciali și jacheta de sport care acoperea mitraliera Uzi, în pofida căldurii toropitoare.

– Sunt asistentul principal al doamnei senator Thornton, spuse O'Brien cu răsuflarea tăiată, ridicând actul de identificare din plastic sub nasul agentului. Tocmai am prins de veste că se pune la cale o încercare de asasinat.

Fața de piatră a agentului se lungi.

– Cine e la conducere? Trebuie să-l ducem pe președinte la loc sigur imediat!

Doamna doctor Supartha nu-și credea ochilor. De obicei, camera de urgență era destul de tăcută într-o după-amiază de sărbătoare. Doar în timpul schimbului de noapte începeau bețivii să fie implicați în accidente sau lupte. Dar atunci, în mijlocul după-amiezii, aproape o duzină de oameni fuseseră aduși la spital, dintre care șapte deja morți, toți având cele mai ciudate simptome.

Doamna doctor Supartha crezuse că nu era decât o coincidență atunci când aflase de venirea primilor doi. Prostrație din cauza căldurii? Scutură din cap. Simptomele exterioare ar fi putut sugera asta, însă era vorba de ceva mult mai diferit, mult mai grav.

Pe numele tuturor zeilor, își spuse ea, sărmanii ăștia arată de parcă ar fi fost *prăjiți*.

Exista tot timpul pericolul să rateze următoarea tijă și să o ia razna în spațiu de lângă satelit, își spuse Dan în vreme ce se grăbea către stația de control. Fără să fii ancorat cu un odgon, ai porni la drum în întinericul sălbatic din jur, pentru totdeauna. Asta dacă nu venea unul dintre amicii tăi și nu te culegea.

N-am timp să-mi fac griji de asta. Străinii aceia doi se îndreptau spre stația de control și nu veniseră acolo să facă vreo faptă bună. Ne-au înlocuit deja antena și au mișcat satelitul așa încât să fie ațintit asupra Washingtonului. Acolo e Jane! Își dădu el seama brusc. Nemernicii ăștia ar putea-o omorî!

Își dublă eforturile pentru a ajunge la stația de control înaintea celorlalți doi. În căștile din urechi îi auzea pe Adair și ceilalți strigând la el, avertizându-l că-și asumă riscuri prostești. Mda, le răspunse el în gând. Hai să încetinesc și să fiu în siguranță cât ei șterg de pe fața pământului Washingtonul cu Jane cu tot.

Un agent de la Serviciul Secret se strecură alături de președinte și așează pe stativ un bilet scris de mână.

Președintele se uită încruntat la femeie, enervat de întrerupere, apoi aruncă o privire la bilet. Și păli.

Își mușcă buzele pentru o clipă, apoi ridică privirea spre public.

– Doamnelor și domnilor, vă rog să mă scuzați. A intervenit o urgență și trebuie să mă întorc la Casa Albă imediat. Mulțumesc.

Mulțimea rămase uimită în vreme ce președintele se întoarse cu spatele la stativul pentru hârtii și o echipă de agenți de la Serviciul Secret îl înconjură.

Jane Thornton era la fel de nedumerită ca toți ceilalți. Preț de

câteva momente, rămase sub umbrarul protector, neștiind ce să facă. Se întoarse către Quill, care arăta la fel de confuz cum se și simțea. Apoi îl văzu pe Denny O'Brien luptându-se prin mulțime să ajungă la ea, fluturând telefonul celular cu o mână întinsă ca pe un semn. Urmărindu-l, O'Brien se împiedică și căzu în genunchi, cu costumul evident îmbibat de transpirație.

Peste tot în jurul lui, oamenii cădeau la pământ, pe iarba care începea să prindă o nuanță maronie.

Marsilia

– Funcționează!

Al-Bashir bătu din palme cu o pocnet puternic.

– Uite! Uite!

Arăta spre ecranul televizorului.

La Cimitirul Național Arlington se declanșase infernul. Oamenii cădeau la pământ cu zecile, cu sutele. Imaginea camerelor de filmat devenea neclară, bruiată de interferențe.

– Dar președintele scapă, spuse egipteanul, care stătea în picioare lângă al-Bashir.

Cu un zâmbet sumbru, al-Bashir răspunse:

– Lasă să-l urce în limuzină. Carapacea metalică a acesteia va juca foarte bine rolul de cuptor.

Egipteanul aplecă din cap, apoi se întoarse spre tehnicienii care stăteau cu laptopurile în față. Îi verifică, unul câte unul, și se convinse singur că satelitul încă transmitea energie și încă era ațintit spre Arlington.

Al-Bashir aproape că dansa pe podeaua beciului.

– Într-o oră, cel mult, vicepreședintele va comanda armatei să arunce în aer electrosatelitul.

– Și urmele lucrării noastre vor fi distruse, spuse egipteanul.

– Exact, zise al-Bashir. Nu vor ști niciodată că acesta a fost un atac intenționat. Vor crede că satelitul s-a defectat. Vor anula pentru totdeauna ideea de sateliți de energie solară!

– O mare victorie, recunosc egipteanul.

– Într-adevăr.

Al-Bashir se îndreptă către ușa ce ducea la casa scărilor.

– Nu aștepti să vezi ce se întâmplă acum? Întrebă egipteanul.

– Nu-i nevoie. Este scris. Acum mă duc să culeg fructele victoriei.

Egipteanul aplecă din cap, imperceptibil. Știa că al-Bashir adusese cu el o femeie.

– Eu rămân aici, vorbi el cu spatele lui al-Bashir. O să monitorizez situația până ce se va sfârși.

Al-Bashir flutură o mână a recunoaștere, spunându-și: Omul ăsta-i inginer din cap până-n picioare. Vrea să se asigure și de cel mai mic detaliu.

Egipteanul, între timp, se gândea la un dicton pe care-l auzise de la un comic american: *Nu-i gata până ce nu-i gata.*

Dan alerga pe suprafața largă a electrosatelitului, punând mână după mână pe tije, îndreptându-se către stația de control. Un singur

gând îi stăruia în minte: Încearcă s-o omoare pe Jane. Nemernicii ăștia încearcă s-o omoare pe Jane.

În căștile din urechi îl auzea pe Adair și pe ceilalți membri ai echipei strigându-l, îndemnându-l să încetinească, să aibă grijă.

– O s-o pățești, șefu! îl avertiză Adair.

Ba pe dracu' că nu, răspunse Dan în gând, gâfâind prea tare ca să mai rostească ceva cu voce tare.

Îi vedea pe cei doi cosmonauți în costumele lor portocaliu-murdar croindu-și drum spre stația de control. Nemernicii porniseră în avantaj, dar Dan îi prinse repede din urmă.

Apoi auzi un membru al echipei sale spunând aspru:

– Voi doi încălcați o proprietate particulară! Identificați-vă imediat!

Dan aproape că râse. Nu mi-am dat seama că avem un afurisit de avocat în echipă. Intrușii nu răspunseră.

Probabil că radiourile din costumele lor sunt pe o frecvență complet diferită de a noastră, judecă el.

Știa ce se întâmplase, și cu claritatea indusă de o scurgere imensă de adrenalină, înțelese exact ce aveau de gând să facă intrușii. Concentraseră deja raza cu microundele care era transmisă de electrosatelit și-i manevraseră propulsoarele de poziție așa încât raza să cadă peste Washington. Acum se îndreptau spre stația de control să distrugă comenzile și să-i împiedice pe Dan și echipa lui să întrerupă energia.

La Cimitirul Național Arlington, sute de oameni se prăbușeau pe iarbă, în vreme ce un detașament de agenți de la Serviciul Secret se adună în jurul președintelui sub umbrarul greu de plastic ce se întindea deasupra podiumului vorbitorilor.

Jane se uita țintă la forma încremenită a lui Denny O'Brien, cu telefonul celular încă prins între degetele lui moarte.

– Ce se întâmplă? întrebă Quill, cu calmul său de obicei neabătut acum complet spulberat.

Părea speriat, uluit, cum stătea aplecat pe genunchi în mijlocul VIP-urilor îngrozite, fremătânde.

– La pământ! spuse unul dintre agenții de la Serviciul Secret. Cineva trage acolo!

Jane rămase în picioare și își scoase telefonul celular din poșeta de pe umăr. Deschizându-l, văzu că primise un apel de la Matagorda. Apăsă butonul de reapelare.

În ureche îi foșni zgomotul aspru al electricității statice. Apoi, o voce pe care nu o recunoscuse, înaltă și încordată de tensiune, răspunse:

– Cine este?

– Senator Thornton, răspunse Jane.

– Slavă Domnului și tuturor sfinților lui, spuse Lynn Van Buren. Am

tot încercat să dau de tine. Electrosatelitul a luat-o pe arătură. Transmite microunde spre voi. De mare intensitate.

– Sunt cu președintele...

– E la loc sigur?

– Până acum. Îl vor duce...

– Nu-l mișcați! se răsti Van Buren. Dacă e protejat de microunde unde se află acum, nu-l mișcați! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l puneți într-o limuzină sau în orice altă mașină. Asta ar fi ca și când l-ați vâri într-un cuptor cu microunde!

Jane simți cum o înfășura un calm rece ca gheața. Acum că știa ce se întâmpla, știa ce să facă.

– Rămâi pe fir. Am să dau telefonul șefului pazei prezidențiale.

Șeful gărzilor de corp ale Serviciului Secret stătea și el în picioare, cu o Uzi prinsă în mâna dreaptă, scanând din privire mulțimea. Spunea în microfonul minuscul de la buze:

– Nu văd niciun trăgător.

Jane se așează înaintea lui.

– Știi cine sunt?

– Doamna senator Thornton, da.

Ea îi împinse telefonul.

– Nu există niciun trăgător. Ne aflăm sub influența unei raze cu microunde provenită de la satelitul de electricitate.

– Cum?

– Ascultă la ce are de spus femeia aceasta, zise Jane, înfigându-i telefonul în mâna liberă. E de la Astro, din Texas – oamenii care au construit satelitul.

April își simți măruntaiele tresărind atunci când al-Bashir intra pe ușa dormitorului. Ea rămase încordată lângă glasvandul ce dădea spre balconul înflorat.

– Tot în aceeași rochie? întrebă el, părând puțin dezamăgit. Am crezut că te-ai îmbăiat și te-ai schimbat deja.

April examinase hainele care atârnau în dulap. Nimic altceva în afară de țoale transparente, lascive.

– Nu sunt un model *Playboy*, spuse ea.

Al-Bashir îi ignoră sarcasmul.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Am avut niște lucruri de făcut. Lucruri importante.

– Aș vrea să merg acasă, domnule al-Bashir, spuse ea cât de ferm putu.

Zâmbetul lui deveni îngâmfat.

– Nu cred că asta ar fi recomandat date fiind împrejurările.

– Nu știu cum m-ai adus aici, spuse April, simțindu-se ca un animal prins în capcană. N-am fost de acord să vin aici cu tine.

– Și totuși, uită-te aici.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Al-Bashir o deschise și intră asiatica, îmbrăcată într-un costum cu fustă mini, mulată pe corp, împingând un cărucior acoperit cu o față de masă din damasc. Purta o cină pentru două persoane în farfurii acoperite, o frapieră conținând o sticlă de șampanie și două pahare cu picioare lungi.

În liniște, femeia împinse căruciorul în mijlocul camerei, apoi se uită întrebătoare la al-Bashir.

– Poți pleca, deocamdată, îi spuse acesta. Te chem eu când suntem gata cu treaba aia.

April simți sloiuri de gheață pe șira spinării.

– Uite, domnule al-Bashir..., începu ea.

– Spune-mi Asim.

– N-am cerut să fiu adusă aici și aș vrea să plec acasă. Chiar acum.

Al-Bashir scutură din cap cu regret.

– Nu cred că ți-ar plăcea să fii înapoi în bârlogul porcului ăla din Texas, April. O să fie foarte urât acolo. În câteva ore, cete întregi de oameni vor demola Astro și vor cere sângele lui Dan Randolph.

I se muieră genunchii.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Au fost omorâți mii de americani, inclusiv președintele Statelor Unite, foarte probabil. Toți au fost omorâți de satelitul de electricitate al lui Dan Randolph.

April se prăbuși în pat, fără grai. Zâmbind mulțumit, al-Bashir se duse la sticla de șampanie și începu să-i desfacă dopul.

Powersat

Williamson îl văzu pe american în costumul său alb ca zăpada gonind ca un lunatic către stația de control. Zevzecu' a ajuns prea târziu, își spuse Williamson. El și cu Bouchachi ajunseră la trapă cu mult înaintea yankeului.

– Tu rămâi la trapă și ține-l afară, îi spuse Williamson lui Bouchachi. Eu intru și distrug comenzile, așa încât să nu poată opri energia.

– Să-l țin afară? întrebă Bouchachi, vocea lui răsunând puțin mai mult ca un scârțâit în căștile lui Williamson. Cum? Cu ce?

Williamson se gândi să-i dea algerianului cuțitul pe care-l folosisese asupra cosmonautului, dar se răzgândi. Mai bine să-l țin în caz că am eu nevoie de el, își spuse în gând. Atingând setul de chei fixe și alte unelte prinse la curea lui Bouchachi, spuse:

– Lovește-l în cască destul de tare să i-o spargi.

– Dar ceilalți?

Bouchachi arătă cu mâna spre ceilalți șase americani care-i croiau drum încet, mână după mână, către ei.

– Pe când vor ajunge ei aici, va fi deja prea târziu.

– Dar o să ne omoare!

– Oricum o să murim, corect? Peste puțină vreme, o să fii în paradis, amice, alături de cele șaptezeci și două de fecioare ale tale.

Williamson se aplecă și intră prin trapă în stația de control. Bouchachi se întoarse și văzu că americanul nu era decât la câțiva metri de el. Dibui la brâu după cea mai mare cheie fixă pe care o avea.

Prea târziu. Americanul se lansă ca o rachetă asupra lui. Cei doi bărbați în costume spațiale se lovira unul de celălalt fără niciun sunet. Bouchachi simți cum îi iese aerul din plămâni. Se luptă cu dificultate cu americanul, încercând să-l țină departe de trapă, și amândoi porniră, rostogolindu-se peste cap, de-a curmezișul electrosatelitului.

Dan își desprinsese o mână și apucă o tijă. Simți cum îi pocnește umărul din cauza bruștei tensiuni. Prin toată partea dreaptă a corpului îl străbătu o săgeată de agonie. Celălalt bărbat se ținea de el cu ambele brațe, lovindu-se cu căștile unul de celălalt. Dan observă că tipul era un arab, ca trăsături.

Dan duse mâna stângă liberă în spatele căștii bărbatului și încercă să desprindă curea care-i susțineau tuburile cu oxigen. Ochii tipului se căscară speriați și se împinse de lângă Dan. Încă ținându-se de tijă în pofida durerii din umăr, Dan își trase ambele picioare încălțate în cizme și-l lovi pe nemernic în stomac cât de tare putu. Bărbatul se rostogoli, fluturând din brațe și din picioare, căzând în spațiu,

micșorându-se repede în depărtare.

Cu mâna stângă, Dan își croi drum de la tijă la tijă până ce ajunse la trapa stației de control.

Celălalt intrus se afla înăuntrul domului, cu cizmele prinse în chingile de pe podea, cu trupul pe jumătate aplecat în poziția de maimuță pe care oamenii o adoptă inconștient în gravitație zero. Singura lumină dinăuntrul domului venea de la ecranele de afișaj colorate ale panoului de control și de la instrumentele de măsură luminate. Dan o văzu cum se reflecta în casca intrusului. Cercetează panoul, observă Dan, încercând să-și dea seama cum să dezactiveze comenzile. Apoi scoase o cheie fixă de mari dimensiuni din setul de instrumente de la curea.

O să spargă totul! observă Dan.

Cu un răcnet pe care intrusul nu-l putu auzi, Dan se avântă spre bărbat cu capul înainte, izbindu-l și sărind amândoi în peretele curbat al micului și strâmtului dom de control. Noi dureri agonice îl străbătură pe Dan prin umărul drept. Unde dracu-i restul găștii? se întrebă el îndepărtându-se de intrus.

Nemernicul încă ținea în mână cheia fixă și se împinse în perete să zboare drept spre Dan.

Cu un rânjet îndârjit, Dan își dădu seama că năzdrăvanul ăla nu știa nici cât negru sub unghie cum stătea treaba cu lupta într-un loc unde forța gravitațională era zero. Lovindu-se cu cizmele de chingile prinse de podea, Dan se lăsă pe o parte și atacatorul trecu drept pe lângă el și ajunse în cealaltă parte a domului. Acolo, ricoșă, făcu o tumbă involuntară, apoi se îndreptă și se întoarse iarăși către Dan.

Dan se mișcase deja spre panoul de control și stătea în fața lui.

– Dacă vrei să distrugi comenzile, spuse el, știind că celălalt nu-l putea auzi, va trebui să treci mai întâi de mine.

Intrusul ezită, plutind imponderabil la câțiva centimetri deasupra podelei. Aruncă după Dan cu cheia, răsucindu-se involuntar. Dan prinse cheia cu mâna cea bună și o ridică amenințător.

– Mersi, amice. Acum, vino aici la mine ca să ți-o pot da înapoi.

Dar bărbatul avea acum în mână înmănușată un cuțit. Dan îi văzu lama subțire scânteind în lumina slabă aruncată de monitoarele de control.

Ancorându-și un picior într-o chingă, Dan azvârli cheia înapoi spre intrus. Bărbatul se feri din reflex și mișcarea aceasta îl făcu iarăși să se răsucescă. Dan sări din chingă și ateriză în spatele intrusului care flutura din brațe, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului lui și apucându-l de mână în care ținea cuțitul. Se loviri amândoi și ricoșară între panoul de control și peretele curbat al domului preț de, ceea ce lui Dan i se păru, o oră întreagă.

Într-un sfârșit, auzi vocea lui Adair:

- Ce se petrece aici, un rodeo?
- Călărește-l, șefu'!
- Christoase, fiul ăla de curvă are-un cuțit!

Cei șase membri ai echipei lui Dan se îndesară în dom și-l dovediră pe Williamson. Una dintre femei reuși să pună stăpânire pe cuțit.

- De ce nu-i vâram ăsta-n cur? mârâi ea.

Dan era deja la comenzi și închidea magnetroanele.

- Nu! Avem nevoie de el în viață și capabil să răspundă la întrebări.

Unul câte unul, într-o succesiune rapidă, Dan închise magnetroanele, apăsând cu mâna stângă butoanele de pe panoul de control. De-a latul acestuia apăru un șir de lumini roșii. Umărul drept îi era acum cuprins de flăcări de durere, pe măsură ce cantitatea de adrenalină îi scădea din sânge.

– Contactează-o pe Van Buren și verifică dacă am închis curentul, spuse Dan, brusc atât de obosit și de plin de durere, încât îi venea să se chircească tot și să adoarmă.

Biroul Oval

Președintele era livid.

– Au încercat să mă omoare! repeta întruna, aproape strigând, în vreme ce pășea furios înainte și-napoi în spatele mesei sale de scris bogat ornate. Un cretin cu mansarda putredă a încercat să mă omoare!

Directorul siguranței interne nu-l văzuse niciodată pe președinte atât de înfuriat.

– N-a fost vorba doar de dumneavoastră, domnule președinte. Au murit mai mult de șase sute de oameni...

– Mă doare în cot de ei! Pe *mine* mă voiau!

Ministrul apărării – un vechi prieten și veteran al mai multor tirade personale – ședea pe sofa mică din pluș de lângă șemineul gol și-și aștepta rândul. În fața lui, în Biroul Oval, ședeau ministrul de stat și consilierul președintelui pe teme de siguranță națională.

– Primim informații despre ce s-a întâmplat, spuse consilierul pe teme de siguranță națională, încercând să-și calmeze președintele. Aparent, un grup terorist a preluat controlul satelitului ăla de electricitate din spațiu...

– Aruncați-l în aer! mormăi președintele, întorcându-se spre ministrul apărării. Avem proiectile! Trimiteți în iad blestemăția aia!

Ministrul apărării ridică din sprâncene.

– E proprietatea unei corporații americane, domnule președinte.

– Nu-mi pasă! Blestemăția aia-i *periculoasă*! Aruncați-o în aer!

Ministrul de stat, foarte conștient că ea era singura femeie din încăpere, se hotărî să spună ceva.

– Domnule președinte, n-ar fi mai bine...

Dar președintele o ignoră. Arătând cu degetul spre șeful de personal, spuse:

– Sună-i pe cei de la Forțele Aeriene. Dau eu însumi ordinul.

Șeful de personal aruncă agitat o privire la ceilalți, apoi străbătu încet covorul care purta Marea Pecete a Statelor Unite, îndreptându-se spre masa de scris a președintelui și la consola telefonului.

– La bordul satelitului se află o echipă de americani, spuse directorul siguranței interne.

– Americani? se răsti președintele.

– S-au dus acolo sus și-au pus mâna pe teroriști. Au închis satelitul. Acum nu mai transmite energie niciunde.

Ministrul apărării întrebă:

– Cum de au ajuns acolo atât de repede?

Directorul siguranței interne zâmbi știutor.

– Mai mult decât atât, știm unde este baza teroriștilor. Baza de

control de la sol de unde au manevrat satelitul.

În Biroul Oval se făcu liniște preț de câteva momente. Apoi, ministrul de stat întrebă:

– Atât de repede? A trecut mai puțin de o oră.

Aproape cu îngâmfare, directorul siguranței interne scoase o fotografie din buzunarul interior al sacoului său, se duse la masa de scris și o așeză în fața președintelui.

– Seamănă cu o casă, zise președintele, așezându-se încet în scaun.

– E o vilă la ieșirea din Marsilia.

– Acolo se află teroriștii?

– Doi erau chiar pe satelit. Echipa americană de la corporația Astro a pus mâna pe ei.

Bătând cu degetul pe fotografie, directorul siguranței interne continuă:

– Dar de aici a venit semnalul radio care a controlat satelitul.

– Ești sigur de asta? Întrebă șeful de personal al președintelui.

– Absolut convins.

Președintele ridică privirea de la fotografie.

– Tot acolo sunt și acum?

– Am pus trei sateliți diferiți să supravegheze. Niciuna dintre mașinile parcate în fotografia aceea nu s-a mișcat încă.

– N-a trecut nici măcar o oră.

– Probabil că își demontează echipamentul și se pregătesc să spele putina, spuse directorul siguranței interne.

Președintele își mută ochii injectați către ministrul apărării.

– Poți trimite o bombă inteligentă spre vila aia?

Ministrul apărării zâmbi cu crispă.

– Prin care fereastră ați prefera să intre?

Consilierul pe teme de siguranță națională spuse:

– Dar asta-i în Franța! Pe teritoriu suveran francez!

– Cât de repede poți rezolva problema? Îl întrebă președintele pe ministru apărării.

– Avem un grup de portavioane în Mediterana. În nu mai mult de o oră. Poate un pic mai puțin.

– Fă-o.

Ministrul de stat sări în picioare.

– Domnule președinte! Nu puteți bombarda o clădire din interiorul unei națiuni suverane! E vorba de Franța, pentru numele lui Dumnezeu!

– Avem un tratat de combatere a terorismului cu ei, nu-i așa?

– Da, dar...

– Cheamă-l la telefon pe ambasadorul Franței și explică-i situația.

– Dumnezeu știe cât o să dureze asta, spuse ea. O să ne ia mai mult de o oră să-l găsim.

– Bun. Nu te grăbi. Iar când îl vei găsi, explică-i pe îndelete toate astea.

Dan se așteptase să fie furios, să fie stăpânit de-o pornire ucigașă când auzi de la Van Buren ce se întâmplase la Cimitirul Național Arlington. Dar, deîndată ce află că Jane nu fusese rănită, toată furia se scurse din el. Îmi revin de sub efectul adrenalinei, își spuse el. Dar o voce în minte continua să-i tot repete: Jane e teafără. Ai salvat-o. E teafără.

Ședea în ultimul rând al avionului spațial, umărul îi pulsa dureros, iar Adair făcea ultimele verificări înaintea părăsirii orbitei și a zborului de întoarcere pe Matagorda. În scaunul cu suspensii de lângă el ședea Gilly Williamson, părând epuizat, cu moralul la pământ, sleit complet.

Asemenea celorlalți șase din cabină, Dan și Williamson încă erau îmbrăcați în costumele spațiale, cu toate că-și dăduseră jos căștile. E mare lucru, își spuse Dan, să îți poți șterge sprâncenele sau să te poți scărpina la nas.

Williamson se scărpină pe bărbia sa țepoasă și se uită fix înainte, cu ochii ațintiți asupra unor demoni lăuntrici.

– Scuze că nu l-am putut lua și pe amicul tău, spuse Dan, păstrându-și vocea la un ton jos. Era prea departe de noi ca să riscăm să-i mergem pe urme cu VTO-ul.

Williamson își întoarse puțin capul spre Dan.

– Nu face nimic. Oricum voia să fie un martir sfânt.

– Și tu? Întrebă Dan. Și tu voiai să fii un martir?

– Eu deja sunt, colega.

Dan răsuci aceasta în minte pentru o secundă sau două.

– Nu ești musulman.

– Nici pe-al dracu' de departe.

– Atunci de unde pornirea asta sinucigașă?

– Eu sunt deja mort, amice. Cancer. E doar o chestiune de timp.

– Așa că ai vrut s-o sfârșești în culmea gloriei? Asta e?

Williamson îi zâmbi superior.

– Am o soție și copii de susținut. Asta era planul meu de pensionare.

Înțelegerea îl năpădi pe Dan.

– Pensionare? Adevărat? Mai spune-mi.

– De ce dracu' ți-aș spune?

Dan îi oferi zâmbetul lui cel mai luminos.

– Fiindcă sunt un yankeu capitalist lacom și, oricât ți-ar fi promis ei, eu dublez suma.

Portavionul USS *Harry S. Truman*

În vreme ce masivul portavion despica apele de-a latul Mării Mediteraneene, căpitanul lui și ofițerul de operațiuni de zbor stăteau aplecați deasupra unei mese de afișaj împreună cu comandantul escadrilei de atac a portavionului, cu fețele slab luminate de ecranul electronic al mesei. Acesta arăta o imagine din satelit a vilei de pe vârful dealului din afara Marsiliei. Comandantul escadrilei era îmbrăcat în costumul său de zbor verde-oliv. Ceilalți doi ofițeri purtau uniforme tropicale maronii.

– Comanda vine direct de la ministrul apărării, spunea căpitanul. Ultra Top Secret. Numai noi trei știm de asta.

– Cum rămâne cu trăgătorul meu? întrebă comandantul escadrilei.

– Tipul tău cu armele șade-n spate și-și face meseria, spuse aspru ofițerul de operațiuni de zbor. El nu trebuie să știe unde merge torpila.

– În ceea ce-l privește pe trăgătorul tău, ăsta nu e decât un exercițiu de testare a armamentului. Nimic altceva, spuse căpitanul. Nu trebuie să zbori mai aproape de treizeci de kilometri de spațiul aerian al Franței.

– Da, domnule. O să țin avionul pe vârful valurilor, sub radarul lor.

– Ai o jumătate de oră să ajungi la punctul de lansare, spuse ofițerul de operațiuni de zbor. Ține tăcerea prin stație, dar ține-ți aparatul deschis în caz că se ivește vreun ordin de anulare a misiunii.

– Navigare prin satelit tot drumul? întrebă comandantul escadrilei.

– Așa e. Niciun contact cu nava o dată ce ai decolat, spuse ofițerul de operațiuni de zbor.

– Iar torpila va fi ghidată prin satelit după ce va fi lansată?

– Ar face bine.

Cei trei bărbați se îndreptară de spate. Comandantul escadrilei rânji cu crispăre.

– Sfântă Maică a Domnului, broscarii or să facă pe ei de furie din cauza asta.

Căpitanul nu fu amuzat.

– Dacă facem totul ca la carte, francezii vor crede că un grup de teroriști a fost atacat de un grup rival. Cel puțin, asta-i povestea de acoperire pe care o vor avansa oamenii noștri.

– Sper să meargă, spuse comandantul escadrilei.

– Tu fă-ți doar meseria, zise ofițerul de operațiuni de zbor. Lasă-i pe politicienii de la Washington să se-ngrijească de tot restul.

– Da, domnule.

Comandantul escadrilei salută prompt, apoi se întoarce și porni spre avionul deja încălzit și la locul lui pe catapulta din față a

portavionului.

Când al-Bashir turnă șampanie în cele două pahare cu picior lung, April auzi o bătaie timidă în ușa dormitorului.

Părănd deranjat, al-Bashir trânti sticla de șampanie înapoi în frapieră și merse cu pași mari către ușă. O deschise doar puțin. April zări cu coada ochiului un bărbat chel, cu fața rotundă, afară în coridor. Părea tulburat. Cei doi discutară rapid – în arabă, presupuse April.

Când închise ușa și se întoarse la April, fața lui al-Bashir era neagră de furie.

– Se pare că președintele vostru a scăpat cu viață, spuse el, încruntându-se. Dar mai mult de o mie de americani au murit. Iar satelitul de electricitate e închis complet.

– Tu ai făcut asta? Întrebă April, încă stând în pat.

Se simțea cu răsuflarea tăiată, slăbită.

– Da, zise al-Bashir.

Apoi zâmbi din nou.

– Cu puțin ajutor din partea prietenilor, cum cântă cei de la Beatles.

– Și Dan?

– Randolph? El va fi învinuit de dezastru, desigur. Satelitul lui de electricitate va fi blestemat de toată lumea. Nimeni nu va ști că noi am pus totul la cale.

– Tu ai pus toate astea la cale?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Da, eu. Iar tu nu te vei întoarce în Statele Unite. Tu vii în Tunis cu mine.

– Dar nu vreau...

– Ce vrei tu nu are nicio importanță. Mi-am promis o mică recompensă la terminarea operațiunii ăsteia cu satelitul, iar tu ești recompensa mea.

Îi întinse unul dintre paharele cu șampanie.

April se uită fix la el preț de un moment lung, tăcut.

Zâmbește, își spuse ea. Tocmai a omorât o mie de persoane sau așa ceva și el zâmbește. L-a ruinat pe Dan, a distrus toate șansele ideii de electrosatelit, iar asta-l face să zâmbească.

Se ridică în picioare, surprinsă că avea puterea să o facă fără să tremure. Fără o vorbă, păși spre al-Bashir și acceptă șampania.

– O să-ți placă locuința mea din Tunis. O să ai tot luxul, atâta vreme cât te vei comporta cum se cuvine.

– Tot luxul mai puțin libertatea, murmură April.

El plescăi a dezamăgire.

– Voi, americanii, vorbiți mereu despre libertate.

– Da, așa facem.

– Bucură-te de viață, scumpo. Alături de mine vei duce o viață mult mai bună decât ai fi dus vreodată în mizerabilul ăla de Texas.

April sorbi din șampanie; gândurile îi roiau în minte. Sunt premiul pe care-l primește fiindcă l-a distrus pe Dan. Eu sunt recompensa lui. M-a capturat și va trebui să fac tot ce poștește el.

Al-Bashir își așază paharul pe troliul acoperit cu damasc și începu să descopere farfuriile.

– A, vezi? O cină cu cotlet, exact cum ai fi avut în Texas. Tot confortul de acasă.

Avionul spațial începu să zăngănească atunci când Adair îl pilotă în primul dintre multele tururi la mare înălțime menite să reducă din viteză înainte ca acesta să poată intra pentru aterizare. Cel puțin, partea cea mai rea a reintrării a trecut, își spuse Dan. Erau crispați în scaune în vreme ce aparatul pătrunse înapoi în atmosferă, lăsând în urmă o coadă sclipitoare de flăcări ca un meteorit.

Dan trebui să-și pună casca sub formă de bulă înapoi pe cap ca să folosească legătura radio cu Matagorda. Williamson încă stătea lângă el, părând mai puțin posac decât fusese înainte ca Dan să fi apucat să-i promită cea mai bună îngrijire medicală din America și o poliță de asigurare barosană pentru familia sa – în schimb, el trebuia să le spună celor de la FBI tot ce știa.

Vocea lui Van Buren i se păru în pragul lacrimilor.

– Au fost omorâți sute de oameni, Dan. Prăjiți de vii. La televizor numai așa ceva vezi.

– Ce știi de doamna senator Thornton? Întrebă el.

– Nu știu. Nu au pomenit numele ei. Președintele e bine, însă.

– O poți contacta prin telefon?

– Am vorbit cu ea când a început totul, dar apoi au căzut toate legăturile telefonice, răspunse Van Buren.

La dracu' de două ori până-n iad și-napoi, bombăni Dan în sinea lui. Jane trebuie să fie bine. Dacă nu l-au prins pe președinte, nu au pățit nimic nici VIP-urile din jurul lui. E în regulă. Nu au omorât-o. E bine.

Își dorea să fie sigur de lucrul acesta.

Marsilia

– Francezii îi spun *entrecôte*, spuse al-Bashir în timp ce trăgea un scaun pentru April. Mult mai bună decât cotletul la grătar pe care-l mănânci în Texas.

April se așeză lângă masa mobilă și se uită cu ochi mari la cina din fața ei. Cotlet cu un fel de sos. Legume. O salată în farfurioare separate. Tacâmurile păreau din argint masiv. Ridică o furculiță. Da, era grea.

– Trebuie că ești lihnită de foame, spuse al-Bashir așezându-se de cealaltă parte a mesei. Aruncă-te pe mâncare, cum spuneți voi americanii.

April ciuguli din salată, tăie o bucată de cotlet și încercă s-o mănânce. Nu avea niciun pic de poftă de mâncare.

Al-Bashir își lăasă jos cuțitul și furculița și se uită la ea peste masă.

– Te înțeleg, spuse el încet. Totul e foarte ciudat pentru tine, chiar puțin înfricoșător.

April nu spuse nimic. Nu se putea uita la el. Se uită cu ochi mari la aranjamentul de pe masa din fața ei.

Ridicându-se în picioare, al-Bashir ocoli masa și o apucă de un braț.

– Trebuie să accepți realitatea, April. În America nu ai nicio viață.

– Vreau să merg acasă.

– Uită de America. Uită de Dan Randolph. Corporația lui va fi distrusă odată cu el.

Ea își întoarse privirea de la el.

O prinse și mai tare de braț și o trase în picioare.

– Vino-n pat cu mine, April. O să-ți placă, ți-o promit.

Cu o singură mișcare ageră, luă cuțitul pentru friptură de lângă farfurie și-l înfipse în pântecele moale al lui al-Bashir. El icni și ochii i se căscară.

– Cum ți-a plăcut asta, deșteptule? mârâi April la el.

Al-Bashir încercă să vorbească, dar îi cedară genunchii și se prăbuși la podea, cu cuțitul de argint înfipt în pântece până la plăsele. Sângele curgea. Încercă să spună ceva, dar tot ce-i ieși pe gură fu un scheunat slab, strangulat.

Or să mă omoare, își spuse April. Mă vor bate de or să-mi sune creierii în cap și mă vor viola în grup și mă vor omorî. Se uită în jos la al-Bashir. Mâinile lui se zbăteau, încercând să apuce mânerul cuțitului.

– L-ai distrus pe Dan? Ei bine, eu te-am distrus pe tine. Ce zici de asta?

Aplecându-se deasupra lui al-Bashir cel prostrat, care se uita la ea

cu ochi mari, April smulse cuțitul din el. Acesta strigă și sângele țâșni din rană.

Ținând în mână cuțitul însângerat, April așteaptă ca asiatica să se întoarcă. O să-i tai gâtul târfei ăleia, își spuse ea. O să omor cât mai mulți dintre ei pot.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu bătut nimeni la ușă. Nu încercă nimeni să intre. Al-Bashir icnea, respirând încă slab, dar avea ochii închiși. O baltă tot mai mare de sânge păta covorul în jurul trupului său.

Auzi portiera unei mașini cum se trânti. Ducându-se la glasvandul deschis, văzu mai mulți bărbați încărcând echipament electronic într-o dubă. Unul dintre ei ridică privirea și arată cu degetul. Pentru o clipă, April crezu că arăta spre ea, dar apoi auzi un vuiet ca de motor de rachetă și lumea explodează într-o fulgerare de foc.

Pe portavionul *Truman*, căpitanul se uita țintă la imaginile primite prin satelit. Vila de pe vârful dealului era rasă de pe fața pământului: nu mai rămăsese nimic în picioare cu excepția câtorva pietre înnegrite. Până și mașinile și furgonetele parcate alături nu mai erau acum decât niște epave contorsionate.

Trapa de oțel se deschise și ofițerul responsabil cu operațiunile de zbor păși înăuntru și salută. Căpitanul abandonează imaginea prin satelit și îi răspunse la salut.

– S-a întors Scotty. Totul a mers ca uns.

Căpitanul aprobă din cap.

– Spune-i „bine făcut” din partea mea. După care niciunul dintre voi nu trebuie să sufle o vorbă despre asta. Niciodată. Nimănu.

– Am înțeles, domnule.

Insula Matagorda, Texas

Era mai târziu cu o săptămână. O după-amiază de duminică însorită, înmiresmată. Complexul Astro era tăcut. Mare parte din personal era acasă, bucurându-se de weekend. O echipă redusă stătea lângă puntea de lansare, unde avionul spațial fusese cuplat la un propulsor nou, pregătit pentru încă un zbor către electrosatelit, dacă era nevoie.

Nacho Chavez stătea posac în fața biroului lui Dan. Alături de el, Kelly Eamons părea în pragul lacrimilor.

– A fost vina mea, îi spuse ea lui Dan. Eu am încurajat-o să-i dea ascultare lui al-Bashir.

– Ai prevenit-o că e periculos, spuse Chavez. Ai instalat asupra ei dispozitivul de urmărire.

– Că tare mult ne-a ajutat.

Lui Dan abia dacă-i venea să creadă ce-i spusese.

– April e moartă? A fost omorâtă în bombardamentul asupra vilei?

– Împreună cu al-Bashir și aproape o duzină de alți oameni, spuse Chavez.

– Și al-Bashir s-a aflat în spatele tuturor acestor lucruri?

– A tuturor. Prăbușirea avionului spațial, uciderea doctorului Tenny și a tehnicianului, Larsen.

– Și mi-au folosit electrosatelitul pentru a încerca să-l asasineze pe președinte.

Chavez încuviință din cap. Apoi spuse:

– Nimic din toate astea nu iese de aici, domnule Randolph. Contăm pe discreția dumneavoastră.

– Ne-am gândit că veți vrea să știți de April, spuse Eamons.

Dan se simțea uluit. April s-a implicat în treaba asta de capă și spadă? Își tot repeta el în gând. Și e moartă? Ucisă! Nu se putea convinge să creadă asta. Se aștepta ca ea să se ivească pe ușa biroului în orice clipă. Dar e moartă. Au omorât-o.

– Pe toți dracii din lume, de ce s-a implicat atât de mult...?

– Pentru tine, răspunse Eamons. A făcut-o pentru tine. Cred că era îndrăgostită de tine.

Dan icni ca și când ar fi fost lovit cu pumnul în stomac. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieși niciun cuvânt. Respirația îi rămase în gât.

– Era o femeie minunată, continuă Eamons. Mai grozavă decât ți-ai putea închipui.

Dan își lăsă capul în piept.

– Iisuse, murmură el. Iisuse Christoase, blând și atotputernic.

– Primim o grămadă de informații de la tipul ăsta, Williamson, zise Chavez, încercând să pară senin. E foarte cooperant.

Și ce dacă? voia să spună Dan. În schimb, se auzi întrebând:

– Iar francezii? Ce zic că le-am bombardat una dintre vile?

Chavez își luă o mină inocentă.

– Noi le-a bombardat o vilă?! Teroriștii și-au reglat conturile între ei.

– Acceptă francezii varianta asta?

– Le-am dat voie să participe la interogarea lui Williamson. Sunt sigur că vom face și alte legături cu ei.

Dan scutură obosit din cap.

– Cred că le-aș putea oferi electricitate la preț redus.

– Funcționează din nou electrosatelitul?

– De ieri. Transmite zece gigawați la White Sands, zi și noapte. Am primit oferte de preluare a electricității de la șase furnizori diferiți din State și încă unul din Canada.

Discutară câteva minute, fără a mai pomeni de April. Apoi, Chavez se ridică în picioare și Eamons îi urmă exemplul.

– Trebuie să ne întoarcem la Houston, spuse Chavez.

– Vă pot duce eu cu avionul.

Agentul FBI scutură din cap.

– Mergem cu mașina. Oficial, n-am fost aici. Am făcut plimbarea asta în timpul liber.

– Îmi pare sincer rău de April, spuse Eamons, cu vocea tremurată.

– Mda, spuse Dan, cu glas șovăitor. Și mie.

După care nu mai rămase nimic de spus. Dan strânse mâna celor doi agenți și ieși cu ei pe pasarelă. Îi urmări cum coborau încet scările de metal, pașii lor reverberând în hangarul gol. Ieșiră spre locul unde mașina lui Chavez stătea singură în parcare.

Chavez porni mașina și plecă, iar hangarul se cufundă într-o tăcere completă. Nu va dura mult, își spuse Dan. În câteva săptămâni începem să mai construim două avioane spațiale. Și începem să facem planurile pentru următorul satelit de electricitate.

Se duse înapoi în birou și-și porni computerul să-și verifice întâlnirile pentru săptămâna care venea.

– Mărturie în subcomisia de știință din Senat, citi el de pe monitor.

Mă întreb dacă va fi acolo Jane? își spuse el.

Washington, D.C.

– Așadar, susțineți ferm în fața subcomisiei că satelitul dumneavoastră nu este periculos? Întrebă tăios senatorul Quill.

Așezat la masa acoperită cu postav verde rezervată martorilor, Dan răspunse răspicat:

– Așa e, domnule senator. Un satelit de electricitate nu e mai periculos decât oricare altă centrală de energie electrică, dacă e exploatat așa cum trebuie.

– Dar teroriștii l-au transformat într-o rază ucigașă! sări un senator cu părul alb și mină furioasă care ședea mai departe de Quill. Au fost omorâți aproape o mie de oameni!

Dan se așteptase la asta.

– Domnule senator, răspunse el cu răbdare, cum îi puteți împiedica pe teroriști să arunce în aer o centrală de energie nucleară?

Sprâncenele albe ale senatorului se uniră.

– Păi... Centralele nucleare sunt păzite...

– Corect, spuse Dan. Protejezi unitatea. Exact asta vom avea și noi de făcut cu sateliții noștri de electricitate. Îi vom proteja. Îi vom păzi. Sunt niște investiții foarte valoroase și, doar fiindcă se află în spațiu și nu pe pământ, nu înseamnă că nu trebuie protejați – sau că nu pot fi protejați.

– Cum ar putea fi realizată practic această protecție? Întrebă Quill, nerăbdător să preia din nou controlul audierii.

Dan începu scurta prelegere pe care și-o pregătise asupra construirii mijloacelor de autoprotecție a comenzilor satelitelui și despre înființarea unor echipe care să stea pe poziție lângă avioanele spațiale, pregătite să decoleze spre orbită în cazul oricărei urgențe. În timp ce vorbea, însă, se întrebă unde era Jane și de ce nu participa la audierea aceea.

La sfârșitul zilei, Dan se simțea sleit de oboseală și pregătit să ia avionul înapoi spre Texas. Subcomisia senatorială luase o hotărâre favorabilă. Quill aprobase chiar și ideea de a propune Ministerului Apărării ca forțele aeriene să preia sarcina de a proteja investițiile americane de pe orbită.

Dan luă cina împreună cu membrii noului său birou de relații cu publicul, cu centrul la Washington, care-l felicitară pentru mărturia din Senat. Apoi merse la Aeroportul Național Reagan cu o limuzină închiriată. Avionul corporației Astro era garat în fața terminalului de zboruri cu caracter general. Când ieși din limuzină, Dan văzu că o ceață deasă și rece se revărsa dinspre Potomac. Auzi tunetul puternic

al unui avion comercial care decola. N-o să ne țină ceața la sol, își spuse cu ușurare. Până la miezul nopții voi fi acasă.

Apoi îi sări inima din loc, când o văzu pe Jane venind către el dinspre clădirea terminalului. Purta un costum perfect croit – modest, dar care îi pune bine în valoare silueta. O culoare blândă, încât era greu să-și dea seama de nuanță în lumina scăzută și cețoasă a serii.

– Pleci fără să-ți iei rămas-bun? întrebă ea, încercând să zâmbească.

– Speram să ne putem întâlni cât am stat în Washington, spuse el, dar apoi mi-am spus că n-o să mergă.

– Te întorci în Texas.

– Iar tu mergi la Casa Albă.

Ea ezită preț de-o bătaie de inimă, apoi veni aproape de el, atât de aproape, încât el îi putu simți căldura, îi putu mirosi delicata mireasmă a parfumului.

– Dan, expiră ea, poate c-ar trebui să merg în Texas cu tine.

Lui îi căzu falca.

– Aș putea renunța la toată povestea, la toată, spuse Jane.

– Să-l părăsești pe Scanwell? Să pleci de la Washington?

Ea nu-i răspunse. El văzu cum îi apăreau lacrimile în ochi.

– Nu poți face asta, Jane, se auzi el zicând. O să te urăști mâine dimineată.

– Fii serios...

– Sunt. O să mă urăști pe *mine*, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu câștigă Scanwell alegerile, o să te simți nefericită.

– Dar cum rămâne cu noi?

Acum, el căzu în tăcere preț de o clipă lungă, agonică.

Într-un târziu:

– Pur și simplu n-o să mergă, Jane. Ne despart prea multe lucruri.

– Satelitul tău.

– Cariera ta. Scanwell. Casa Albă.

– Dumnezeule, Dan... Mi-aș dori să nu stea așa lucrurile.

– Dar așa stau.

Își lăsă capul pe umărul lui și el își petrecu brațele pe după mijlocul ei. Lui Dan gândurile i-o luaseră razna, încercând să găsească o cale, gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă...

El îi ridică bărbia și se uită în ochii ei verzi, încețoșați.

– Te iubesc, Jane. Întotdeauna te voi iubi.

– Și eu te iubesc, Dan.

Îl sărută ușor pe buze. El își lăsă brațele să-i alunece din îmbrățișare. Rămaseră față în față, abia atingându-se, tăcuți și nefericiți.

– Ei bine, spuse el, mult noroc. După ce vei fi aleasă, invită-mă la Casa Albă.

– În dormitorul Lincoln, zise ea, încercând să zâmbească.

Dan își dădu seama că nu mai avea niciun cuvânt de rostit. Trecu pe lângă ea în drum spre avionul care-l aștepta. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

Insula Matagorda, Texas

Câteva săptămâni mai târziu, Dan stătea singur la masa de scris, înconjurat de umbrele serii, și-l urmărea pe Morgan Scanwell cum își ținea la congres discursul de acceptare a candidaturii.

– ... și mai mult decât independența energetică. Statele Unite vor deveni furnizorul de energie al întregii lumi, energie care va ridica nivelul de trai al celor sărmani: energie curată, reutilizabilă pentru construirea a noi industrii, a noi orașe...

Telefonul sună:

– Domnul Yamagata e pe fir, șefu’.

Dan se încruntă la intervenția vocii aceleia de sintetizator, dar își dădu seama că trebuia să fie ora prânzului la Tokio. Fără voia lui, rânji la gândul că Saito își amâna o masă doar pentru a vorbi cu el. Așa că reduse complet sonorul la televizor și micșoră imaginile transmise de la congres la dimensiunea unei boxe mici din colțul de jos al ecranului.

Fața rotundă a lui Saito Yamagata îi oferi un zâmbet larg.

– Felicitări, Daniel, prietene. Ai un președinte care te va ajuta foarte mult.

– Încă nu a fost ales, spuse Dan.

– Va fi. Experții mei mă asigură că Scanwell îl va înfrânge pe președintele în funcțiune cu o diferență confortabilă.

– Să sperăm.

– Ar trebui să discutăm despre un parteneriat strategic între corporația mea și a ta, spuse Yamagata.

Dan își simți sprâncenele cum se ridică.

– Scanwell predică despre independența energetică, Sai. Vrea să rămânem pe propriile picioare.

Zâmbetul lui Yamagata nu tremură nici măcar cu un milimetru.

– Ce spune el acum ca să fie ales și ce descoperă ca fiind o realitate odată ce va fi la Casa Albă sunt două lucruri complet diferite.

– Adică?

– Ambasadorul japonez și ajutoarele lui de la departamentul tehnic discută deja despre o cooperare între Japonia și Statele Unite la construirea sateliților de electricitate. Sunt sigur că piața mondială de energie este destul de mare pentru amândouă țările.

Dan aprobă din cap, spunându-și: Sai nu-i prost deloc.

– Am priceput, îi zise el lui Yamagata. Dacă Scanwell face un parteneriat între SUA și Japonia, taie craca de sub picioarele OPEC și ale tipilor care finanțează terorismul.

Yamagata ridică politicos din umeri.

– S-ar putea să-l ajute pe Scanwell să depășească și presiunea exercitată de Garrison și de industria petrolului.

– Știi că afurisitul ăla de Garrison a întrerupt împrumuturile pe care mi le-a oferit Tricontinentalul, imediat ce am pus din nou în funcțiune electrosatelitul?

– Nu mă surprinde. Garrison nu are interesul să ajute noile forme de producere a energiei care intră în competiție cu petrolul.

– Poate.

– Nu-ți face griji din pricina lui, Daniel. Prevăd un viitor foarte luminos pentru noi.

– Pentru noi?

– Pentru Astro și Yamagata. O alianță benefică ambelor companii și ambelor nații.

Dan văzu în colțul ecranului că Scanwell își încheiase discursul de acceptare. Jane veni alături de el și el îi puse un braț pe după mijloc. Soț și soție.

Asta e, își spuse el. Acum toată lumea știe despre ei. S-a încheiat. N-o s-o mai ai niciodată. Ai avut o ocazie și i-ai dat cu piciorul. Beau Geste, al naibii să fiu dacă nu-s eu ăsta. Un idiot afurisit.

Yamagata spunea:

– Vei deveni un om foarte bogat, Daniel. Un om extrem de bogat.

– Mda, spuse Dan cu tristețe. Așa cred.

Și se gândi la Hannah, Joe Tenny, Pete Larsen, April.

Merită prețul? Aproape o mie de oameni uciși de teroriști. Merită ceva prețul atâtor vieți?

Își luă ochii de la imaginile de pe ecran și se uită la modelele de pe masa lui de scris: electrosatelitul și avionul spațial. Vom schimba lumea, își spuse Dan. Am plătit prețul, iar acum vom începe să aducem din spațiu energia necesară pentru tot pământul.

O să fiu putred de bogat, exact ca și Garrison. Iar Jane va fi într-o bună zi președintele Statelor Unite. Mare scofală, ce să zic.

Își luă rămas-bun de la Yamagata care încă mai zâmbea și închise monitorul. Ieșind din spatele masivei sale mese de scris, Dan se duse afară pe pasarelă, încă așteptându-se s-o vadă pe April când trecu pe lângă biroul ei. Coborî scările de metal și păși pe podeaua hangarului. Soarele apusese cu mai bine de o oră în urmă, dar cerul încă era luminat în tonuri intense de roșu și violet. O briză de aer proaspăt sufla dinspre golf, aducând cu ea mirosul bogat de pini și foșnetul sărat al mării.

Întorcându-se către orizontul dinspre sud-vest, Dan văzu o singură stea ce strălucea puternic pe fundalul întunericului tot mai adânc. Powersat. Viitorul. Cu buzele curbate de un zâmbet sardonice, se uită țintă la el și-și promise că va construi o întreagă constelație de sateliți ca acela.

Auzi în gând vocea lui Yamagata: *Vei deveni un om foarte bogat, Daniel. Un om extrem de bogat.*

Poate că da, își spuse el. Dar adevăratul scop e să fac lumea mai bogată. Țsta e lucrul care contează.

Amărăciunea pe care o simțea se retrase puțin. Nu-i deloc rău să ai un asemenea țel, își spuse el. Să salvezi lumea.

Despre autor

Fost președinte al National Space Society și membru al Asociației Americane pentru Progresul Științei, Ben Bova locuiește în Florida și este autorul a numeroase romane (șaptezeci la număr, potrivit bibliografiei oficiale), dar și al unor lucrări de referință în care abordează subiecte legate de știință, tehnologie și viitorul omenirii. Munca sa de editor la *Analog* (unde i-a succedat lui John W. Campbell) și *Omni* i-a adus nu mai puțin de șapte premii Hugo. Cel mai recent dintre romanele sale, *Titan* (apărut în mai 2006), face parte din ciclul *Grand Tour*, o cronică a viitorului apropiat al omenirii și a expansiunii acesteia în Sistemul Solar. Ampla serie mai cuprinde romanele *Mars* (1993), *Empire Builders* (1993), *Moonrise* (1996), *Moonwars* (1998), *Return to Mars* (1999), *Venus* (2000), *Jupiter* (2001), *Saturn* (2003), culegerea *Tales of the Grand Tour* (2004) și trilogia *The Asteroid Wars* (2001–2004). *Powersat* (2005) constituie primul segment (din punct de vedere al cronologiei ficționale) al acestei extraordinare fresce.

- {1} FAA = acronim pentru Administrația Federală a Aviației (*Federal Aviation Administration*) – n. tr.
- {2} Începutul unui proverb adaptat după un vers din piesa de teatru *The Mourning Bride* de William Congreve – „Iadul nu cunoaște mânie mai mare ca a unei femei respinse în dragoste” – n. tr.
- {3} În America, ziua în care, într-un an de alegeri prezidențiale, o serie de state organizează scrutinul prezidențial preliminar – n. tr.
- {4} DNST = acronim pentru Departamentul Național de Siguranță a Transportului – n. tr.
- {5} Acronim pentru London Inter-Bank Offered Rate (aprox. Rata Dobânzii Inter-Bancare Londoneze Oferite) – n. tr.
- {6} Acronim pentru Massachusetts (sau Morrison) Institute of Technology – n. tr.
- {7} Acronim pentru University of California – Los Angeles – n. tr.
- {8} Remarca personajului se referă la componenta masculină a termenului „unmanned” = fără oameni la bord – n. tr.
- {9} Acronim pentru Personal Digital Assistant – n. tr.
- {10} Mâncare mexicană constând din ouă fierte sau prăjite acoperite cu un sos picant din roșii verzi sau coapte care se servește de obicei pe o *tortilla* – n. tr.
- {11} Tocană puternic piperată din mai multe sortimente de pește și crustacee – n. tr.

Table of Contents

Testul de zbor
Insula Matagorda, Texas
Khartoum, Sudan
Powersat
Taos, New Mexico
Numărătoare inversă până la lansare
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Khartoum, Sudan
Ferma Thornton, Love County, Oklahoma
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Retrospectivă: Ziua Podurilor
Austin, Texas
New York City
Insula Matagorda, Texas
Apartamentul lui Dan Randolph
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Deasupra Parcului Statal Insula Gâștei, Texas
Kyoto, Japonia
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Seattle, Washington
Insula Matagorda, Texas
Austin, Texas
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Ranchul Thornton, Oklahoma
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Întâlnirea trimestrială a consiliului director
Insula Matagorda, Texas
Motelul Astro
Planificarea
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Caracas, Venezuela

Motelul Astro
Insula Matagorda, Texas
Petrecerea uraganului
Motelul Astro
Hangarul B
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Buncărul
Insula Matagorda, Texas
Caracas, Venezuela
Apartamentul lui Len Kinsky
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Lamar, Texas
La Marsa, Tunisia
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Washington, D.C.
Boulder, Colorado
Insula Matagorda, Texas
Nashua, New Hampshire
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Aeroportul Internațional din Dubai
Cosmodromul Baikonur, Kazahstan
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Ranchul Thornton, Oklahoma
Langley, Virginia
Insula Matagorda, Texas
Baikonur, Kazahstan
Insula Matagorda, Texas
Acumulare de forțe
Orbita inferioară a Pământului
Insula Matagorda, Texas
Marsilia
Insula Matagorda, Texas
Deasupra Atlanticului
Washington, D.C.
Orbita geostaționară
Marsilia
Orbita geostaționară
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.

Insula Matagorda, Texas
Powersat
Marsilia
Powersat
Biroul Oval
Portavionul USS Harry S. Truman
Marsilia
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Insula Matagorda, Texas
Despre autor